

Giới thiệu Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc

Đến với truyện Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc của tác giả Độ Nương, lại là một câu chuyện về hôn nhân hôn lễ đệ nhất thiên hạ, có phải tôi sẽ được biểu dương không!

Tiếp đó, ngó lời truyện ngôn tình sắc này không phải quá nhiều thịt, cơ bản đều là ngọt ngào cung chiều, giờ trò sờ sờ hôn nhẹ, thỉnh thoảng dư thừa tình lực kích tình bắn ra bốn phía....

Những bạn thích truyện online tình khiết có thể suy nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đêm Trước Sinh Nhật

Edit: Ngọc Hân

“Đậu Đậu-”

“Ừm?” Cô gái thanh xuân tên Đậu Đậu đang tập trung tinh thần ăn kem, miệng mập mờ đáp lời cô gái mặc đồng phục giống như mình ở phía đối diện – Thi Vân Hân!

“Nói cho cậu biết nhé...” Bộ dạng Thi Vân Hân thần thần bí bí, khuôn mặt trái xoan cô kẻ cong khóe môi, sau đó không nhanh không chậm nói tiếp: “Ông chú 30 tuổi rồi mà chưa kết hôn của tớ từ Paris trở lại.”

“...”

Tô Đậu hơi ngạc nhiên, lập tức lấy lại tinh thần tiếp tục ăn kem không sợ nó tan ra, gương mặt trái xoan không chút nào vui vẻ yêu thích, ngược lại ông chú trong miệng Thi Vân Hân không hấp dẫn cô bằng kem ở trên tay. lequydoon

“Đậu Đậu, cậu nghe tớ nói không?”

“Có mà!” Tô Đậu trả lời rất hùng hồn, chỉ là ánh mắt của cô hoàn toàn không rời khỏi cây kem trên tay, cho nên Thi Vân Hân nghe giống như đó là một câu trả lời cho có lệ.

“Vậy cậu biết tớ vừa mới nói gì sao?”

“À!” Tô Đậu hơi bối rối, sau đó mới nhớ lại, Thi Vân Hân lập tức bày ra bộ dạng: “Á, cậu vốn không nghe gì cả.”

“Tớ nói lại với cậu lần nữa, chú tớ chú ấy...”

Thi Vân Hân còn chưa nói hết, một chiếc xe thể thao màu đen cao cấp ngừng bên cạnh hai người, cửa sổ xe quay xuống, một gương mặt tuấn tú đẹp trai cương nghị đập vào tầm mắt hai người –

“Àm!”

“Chú!”

“Á, kem của tôi!”

“....”

.....

Cô, có làn da trơn mềm như đậu hủ, da thịt trắng như tuyết, vóc người hơi tròn nhưng không mất vẻ xinh đẹp, vô cùng đáng yêu mê người, vì vậy lại gặp đàn ông tới cửa quấy rầy, rình cô như hổ rình mồi.

Cô đáng thương lại trở thành bữa ăn của đàn ông.

--- ----- Đây chính là cô, Tô Đậu!

“Đậu Đậu!”

“Hả?” Tô Đậu liếm kem tan rơi xuống tay, đôi mắt phượng biết cười không rời khỏi cây kem hấp dẫn cô dù chỉ một giây.

“Tuần sau sinh nhật ông nội tớ, cậu nhất định phải tới chúc thọ ông nhé!” Thi Vân Hân một vai đeo túi xách, tay kia ôm hai quyển sách giáo khoa dày cộm nặng trĩu trước ngực, tiếp tục dận dò Tô Đậu bên cạnh.

“....”

Đáp lại Thi Vân Hân không phải là một câu ừ thờ ơ, mà là sự im lặng.

Đối với Tô Đậu mà nói, chuyện lớn thế nào cũng không quan trọng bằng ăn kem, cho nên kem không liên quan tới thứ gì khác, cô lấy im lặng để bày tỏ.

“....”

Thi Vân Hân không khỏi dùng chân xoay người đối mặt với Tô Đậu, giận dữ phồng má nhìn chăm chăm que kem trên tay Tô Đậu.

“Tô Đậu, rốt cuộc cậu có nghe tớ nói gì không?” Giận quá mà! Mỗi lần tan học trước tiên là mua kem ăn đã, ăn ít đi một que thì sẽ chết à?

Nói cũng kỳ lạ, từ khi còn bé Tô Đậu đã thích ăn kem, ăn mười lăm năm, vóc người ngoại trừ hơi phúng phính (vì đang tuổi dậy thì), hoàn toàn không bị béo phì, cô có thể chất tốt như vậy ư? Ngẫm lại, Thi Vân Hân cũng giận đỏ mặt.

“Nghe được mà!” Mỗi lần Thi Vân Hân không gọi cô bằng nữ danh, Tô Đậu biết cô ấy thật sự giận, cho nên vội lấy lòng nói: “Vân Hân, ăn kem ngon lắm, cậu có muốn ăn một miếng không?”

“Tô, Đậu!”

Một tay Thi Vân Hân chống eo, mặt trái xoan lập tức phồng lên, giận dữ nhìn chăm chăm Tô Đậu không biết mình sai ở đâu còn bày ra bộ dạng lấy lòng cô: “Cậu có ý hả?”

Có ý?

Về mặt Tô Đậu mờ mịt, về mặt vô tội không hiểu chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Đe Dọa Tuyệt Giao

“Cậu biết rõ tớ ăn cái gì cũng sẽ bị béo phì, bây giờ cậu còn bảo tớ ăn kem, có phải cậu muốn tớ không được trai đẹp của phải không?” Nhớ tới thể chất cô chỉ uống miếng nước cũng có thể mập, trai đẹp trong trường học, học trường đều nói cả người cô là nước, cô muốn làm bạn gái toàn lắc đầu thờ dài!

Cô đáng thương lắm, đường đường là thiêm kim Thi thị, cô vẫn bị đàn ông ghét bỏ! lewuydon

“Vân Hân, thật xin lỗi! Tớ...” Tô Đậu giương đôi mắt sáng chói đầy nước nhìn que kem trên tay, sau đó lại nhìn chị em tốt trước mặt, cuối cùng cô đau lòng quyết định lựa chọn, vứt bỏ kem thích ăn nhất.

“Đậu Đậu, cậu...”

Chứng kiến hành động Tô Đậu vứt bỏ que kem, Thi Vân Hân không khỏi cảm động muốn khóc!

“Đậu Đậu, cậu thật đúng là chị em tốt của tớ, tớ yêu cậu chết mất.”

“... Đúng vậy!”

Tô Đậu chực khóc, ánh mắt lưu luyến nhìn chăm chăm không rời que kem trong thức rác, vì không muốn làm chị em tốt tổn thương, cô... Nhịn thôi!

Chỉ là, que kem đáng thương của cô! Ô ô...

“Đậu Đậu, chúng ta đi chọn quà được không?”

Sau khi cảm động, Thi Vân Hân lập tức buông Tô Đậu đang âm thầm đau khổ vì vứt kem đi, vui vẻ hỏi, hoàn toàn không phát hiện Tô Đậu đang âm thầm rơi lệ.

Chọn quà? Chọn quà gì?

Tô Đậu mờ mịt, hoàn toàn không phản ứng kịp, nét mặt cô thể hiện đầy đủ cho Thi Vân Hân biết, lời lúc này cô nói, Tô Đậu hoàn toàn không nghe vào trong tai.

“Tô Đậu, cậu rất quá đáng!”

Phản ứng của Tô Đậu làm Thi Vân Hân không vui lần nữa, giọng to hơn, thậm chí mang cả tên Tô Đậu ra gọi.

“Tớ....”

“Tớ nói nhiều như vậy, câu một câu cũng không nghe lọt, tớ muốn tuyệt giao với cậu!”

“....”

Ặc... Tuyệt, tuyệt giao!

Có... Có nghiêm trọng như vậy không? Tô Đậu nhú đôi mày thanh tú, mặt trái xoan co quắp, tay trắng nõn hoảng sợ đưa ra bắt lấy ống tay áo của Thi Vân Hân, đáng thương nói: “Vân Hân đừng như vậy nữa! Không phải tớ cố ý không nghe.....”

Không phải Tô Đậu cố ý, nhưng nghe vào tai Thi Vân Hân thì là cố ý, cho nên cô ấy hoàn toàn không chịu Tô Đậu xuống nước.

“Vân Hân, cậu đừng tức giận nữa được không?” Cô sợ nhất là Thi Vân Hân giận cô, một khi cô ấy tức giận thì chưa tới một tuần sẽ không hết giận, cho nên cô rất sợ cô ấy giận!

“Không được!” Thi Vân Hân nói như đinh chặt sắt, trong giọng nói không có chút thương lượng nào.

“Vậy cậu muốn như thế nào?” Vì chuyện của chị em, cô đã hy sinh que kem cô thích ăn nhất rồi còn gì!

“....”

Thi Vân Hân liếc Tô Đậu một cái, cô phỏng má cuối cùng cũng chờ được câu nói này của Tô Đậu, mặc dù chưa hết giận nhưng vì những lời này cô sẽ tha thứ câu “Không phải tớ cố ý” của cô ấy.

“Có phải tớ muốn như thế nào, cậu cũng sẽ đồng ý?”

“Đúng... Đúng vậy!” Tô Đậu trả lời có chút không cam lòng, nhưng hơn hết là có cảm giác bị người khác tính kế.

“Cậu nói đấy nhé, không được đổi ý đâu!”

“Được! Vậy cậu nói mau, chỉ cần không giận tớ là được rồi.” Rút đầu một đao, đưa đầu ra cũng một đao, Tô Đậu vội vàng thúc giục hỏi.

“Thứ ba tuần sau, sinh nhật ông nội, cậu nhất định phải tới.”

“....” Việc này.... Tuần trước Thi Vân Hân đã lăm bầm nhắc nhở bên tai cô, muốn cô quên cũng khó. Nhưng Tô Đậu không bác phản bác, bĩu đôi môi ướm ắt xinh đẹp ý bảo Thi Vân Hân tiếp tục nói.

“Hôm đó chú ba tớ sẽ về, cậu tới sân bay đón chú ấy thay tớ.”

Gi cơ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Edit: Ngọc Hân

Đó là chú hai Thi Vân Hân cô, tại sao phải người ngoài như cô đi đón? Còn nữa, cô và chú hai cô ấy không quen, lần nào đến nhà họ Thi cô cũng chưa từng gặp chú hai trong miệng cô ấy.

“Không được đâu! Tớ không quen chú hai cậu, chuyện đón người tự cậu đi đi!” Tô Đậu lùi về sau hai bước, nói với Thi Vân Hân đang dần nghiêm mặt lại.

“Tớ mặc kệ, cậu đã nói tớ muốn sao thì vậy mà, nếu như cậu không đồng ý, chúng ta tuyệt giao!” Thi Vân Hân nghiêm mặt nhấn mạnh, cuối cùng hạ xuống bốn chữ, ôm bài thi trực tiếp xoay người rời đi, để mặc Tô Đậu đứng tại chỗ.

“...”

Sao Vân Hân có thể uy hiếp người ta như vậy chứ?

Tuyệt giao! lequydoon

Đón hộ!

Ô ô.... Vậy cô đi đón người là được chứ gì?

.....

Trung tâm sân bay.

Tô Đậu lê bước chân nặng nề đi vào trong sân bay, đứng ở lối ra, nhìn xung quanh tìm chú hai mà Thi Vân Hân đã miêu tả, nhưng trái phải chẳng thấy chú hai Thi Vân Hân – Thi Cảng Bắc đâu!

“Vốn Vân Hân thói đang đùa mình sao!”

Lúc Tô Đậu lảo bầm, đầu rũ xuống thì cô lại thấy một đôi giày da sáng bóng đập vào mi mắt, một giọng nói trầm ổn từ tính bay qua đỉnh đầu.

“Tiểu Đậu Nhi!”

Tiểu, Tiểu Đậu Nhi!

Giọng nói xa lạ khiến Tô Đậu ngạc nhiên, nhưng ánh mắt cô vẫn rời đôi giày đen sáng bóng kia, sau đó liếc lên trên, cuối cùng dừng lại khuôn mặt đẹp trai, cương nghị.

“...”

Hừm, người đàn ông này rất đẹp trai!

Người đàn ông chậm rãi cong khoe môi, tay rút trong túi quần vươn lên đặt trên khuôn mặt tròn mềm trắng mịn như tuyết của Tô Đậu, bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve, cảm giác trơn mềm này chẳng những muốn cắn một cái, mà càng muốn đè cô xuống dưới người hơn.

Đối với người trước mặt Thi Cảng Bắc không hề xa lạ chút nào, nhưng Tô Đậu thì ngược lại, cô hoàn toàn không biết người trước mặt này là ai, chứ đừng nói có thể để cho đàn ông động tay động chân.

“Anh, anh là ai?”

Tô Đậu lấy lại tinh thần đập tay người đàn ông, đề phòng lùi về sau, giữ vững khoảng cách an toàn với người anh.

“Tiểu Đậu Nhi, tôi là chú hai Vân Hân, nó không nói cho em biết sao?” Thi Cảng Bắc không nhanh không chậm mở miệng nói, trông mắt thâm sâu bắn ra ánh sáng cứng chiều.

Sao cơ?

Anh ta chính là chú hai của Vân Hân? Cái người 365 ngày đều ở Paris chính là người đàn ông trước mắt này?

Tô Đậu vô cùng kích động, chú hai Vân Hân trẻ tuổi như vậy, đẹp trai nữa, hoàn toàn không giống với hình ảnh ngày hôm qua cô hình dung, quả thực là hoàn toàn trái ngược!

“Tiểu Đậu Nhi, em mà còn nhìn tiếp nữa, tôi sẽ ăn em.” Thi Cảng Bắc không chút giấu giếm ý muốn độc chiếm Tô Đậu, Tô Đậu đối với anh mà nói, chính là anh nhìn cô lớn lên.

Từ năm nhất tiểu học Tô Đậu và Thi Vân Hân đã bắt đầu chung lớp, lên trung học và cùng học cao trung, từ nhỏ tới lớn đều ở chung một chỗ, ngồi cùng một bàn, vì thế tình cảm rất tốt.

Còn Thi Cảng Bắc anh mặc dù đang ở nước ngoài, nhưng mỗi một chuyện của Tô Đậu cũng như quá trình lớn lên anh đều biết rõ nhờ vào tấm hình của người khác gửi cho anh mỗi tháng, gián tiếp tham dự một phần.

Năm nay Tô Đậu tròn mười tám tuổi, còn anh ngây ngô ở nước ngoài cũng đủ lâu đủ dài rồi, cho nên anh quyết định trở về nước tiến hành kế hoạch cướp vợ của mình.

Nói đến anh, đường đường là tổng giám đốc đương nhiệm của Thi thị, sao lại có hứng thú với một cô nhóc, nói ra người nhà họ Thi cũng không tin, Thi Cánh Bác anh lại thâm tình như thế, thâm tình đến mức khiến người ta rơi trông mắt.

Ái chà, có trách thì trách Tô Đậu thích ăn kem từ nhỏ, nếu như không phải cái lần từ nước ngoài trở về Đài Loan làm việc đó, sao anh có thể bắt gặp điệu bộ ăn kem đáng yêu của Tô Đậu chứ?

Đây có thể chính là số mệnh sắp đặt! Chạy không thoát, cũng không tránh đi được!

Ăn... Ăn cô?

Tô Đậu hơi hoảng, hai chân tự chủ quay ngược hướng ngược lại, cho đến khi đụng vào lưng du khách Tô Đậu mới dừng lại. Còn Thi Cánh Bác cong môi, cánh tay vươn ra kéo Tô Đậu – người mà đụng vào người khác về, ngã vào lồng ngực chắc chắn.

Hai tay Tô Đậu đặt trước ngực Thi Cánh Bác, mặt dựa vào ngực cứng cỏi, trong đầu không hiểu sao sinh ra sự ảm áp, khoe môi nhếch lên hải lòng.

Thi Cánh Bác lại cong môi nở một nụ cười rất xảo quyết, trong đầu bắt đầu xoay quanh ý nghĩ đề Tô Đậu xuống thưởng thức hết mùi vị của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đón Người Hộ (2)

Về mặt thâm tình như chim ưng đói khát, Thi Cánh Bác không chút nào giấu diếm khát vọng với Tô Đậu, chính xác bắt được cánh môi yêu kiều trong nhẵn mềm mại của Tô Đậu, trần trọc mát. lqion

“...”

Mắt phượng sáng ngời trở mặt tròn tròn, Tô Đậu ngờ ngác nhìn người đàn ông cao lớn nuốt nước miếng mình, trong đầu trống rỗng, nhất thời không kịp phản ứng.

Anh hút hết mật ngọt trong miệng Tô Đậu, ngọt ngào như trong tưởng tượng làm Thi Cánh Bác say sưa giữ chặt đầu cô hôn, nụ hôn này sâu hơn đúng tiêu chuẩn nụ hôn nóng bỏng.

“Ừm...”

Tô Đậu bị hôn thờ không nổi, giờ hai tay yếu ớt ra đánh vào ngực Thi Cánh Bác, trong miệng ừm, a phản đối.

Đôi mắt với ba cái đánh nhẹ hều Thi Cánh Bác xem thường, chỉ để mình tiếp tục đắm chìm trong vẻ ngọt ngào của cô.

“Tiểu Đậu Nhi, em ngọt quá, khiến tôi hận không được muốn em ngay bây giờ.” Trong đôi mắt chim ưng tràn đầy đói khát khiến Tô Đậu ngây ngẩn u mê gần như không chống đỡ được.

Về phương diện này, mặc dù Tô Đậu cô chưa từng trải qua, cũng tỉnh tỉnh mê mê, nhưng cô không hoàn toàn ngu ngốc nhìn mà không biết ham muốn nóng bỏng trong mắt người đàn ông này.

“Anh... Mau buông tôi ra đi!” Tô Đậu mở to đôi mắt giống như thỏ trắng, sợ hãi rụt rè nhìn đám người đến người đi, sau đó trong lòng thầm nói: Muốn về nhà quá! Rất muốn ăn kem!

Đối với Tô Đậu mà nói, kem là đồ ăn ngọt không thể thiếu trong cuộc sống của cô, tuyệt đối không thể bỏ nó!

Nếu như vào giờ phút này Thi Cánh Bác biết được khát vọng trong lòng Tô Đậu, anh nhất định sẽ khiến tất cả kem biến mất trước mắt Tô Đậu.

... Anh nghĩ được nói được, càng làm được!

“Không buông!” Hai chữ chắc như đinh đóng cột hàm chứa đầy độc chiếm. Sau khi Thi Cánh Bác dùng tốc độ sấm không kịp che tai hôn trộm lên môi Tô Đậu, một tay ôm vai cô, một tay kéo hành lý đi ra phía cổng.

“Này, anh muốn đưa tôi đi đâu?” Nhìn hướng ngược lại đường cao tốc, Tô Đậu hoảng hốt mở miệng hỏi.

“Về nhà!”

Từ trong miệng Thi Cánh Bức phun ra hai chữ, ánh mắt không rời tập tài liệu trên tay nửa giấy.

Về nhà! Nhưng... “Đây không phải là đường về nhà!” Cô mới không ngốc đến mức ngay cả hướng nhà mình cũng không phân biệt được.

“Là trở về nhà tôi!” Bất đắc dĩ, Thi Cánh Bức từ trong tài liệu ngẩng đầu lên, nhìn cô gái hoảng hốt, không nhanh không chậm nói.

“Tại sao phải về nhà anh?” Về hoảng hốt trên khuôn mặt mồm mồm của Tô Đậu xem ra không giảm mà lại tăng lên: “Hôm nay tôi chỉ thay mặt Vân Hân đi đón người, tôi không có ý định tới nhà anh đâu!”

Không hiểu vì sao Tô Đậu lại quên hướng về nhà họ Thi, hoàn toàn không hiểu hướng phía trước là ở chỗ nào.

“Vân Hân không nói cho em, bị lừa sao?”

Bị lừa?... Ý gì đây?

Nhất thời không suy nghĩ ra được, Tô Đậu ngây ngốc quan sát Thi Cánh Bức nở nụ cười xảo quyệt trước mắt, bốn mắt trừng sờ nhìn nhau.

“Không hiểu hả?”

“...”

Tô Đậu không trả lời, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu!

“Ý là em bị bán đứng, tôi không muốn nó tới đón mà là muốn em... Hiểu không?” Thi Cánh Bức không nhìn tài xế ngồi ở ghế lái phía trước, trong đầu vẫn đang suy nghĩ tới chuyện đề Tô Đậu dưới thân mình.

“Anh...!”

Nhìn khuôn mặt đẹp trai dần dần áp sát mình, Tô Đậu hoảng hốt để hai tay trước ngực anh, duy trì khoảng cách nhất định với anh.

“Ồ đây là đang trên xe, anh... Anh không thể làm loạn với tôi!”

“Thật sao?” Thi Cánh Bức hết sức xem thường, sau đó cong môi cười một tiếng, tà mị nói: “Em xem tôi có thể hay không...”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chú Hai Là Con Sói

Edit: Ngọc Hân

Môi Tô Đậu mềm giống như thoa mật ong khiến Thi Cánh Bức vừa hôn thành nghiền, lưỡi dài đảo quanh khoang miệng cuốn lấy lưỡi cô chơi đùa, dây dưa, Tô Đậu bị hù ngầy người, đôi mắt mở to, đồng thời quên cả đẩy Thi Cánh Bức ra. Không khí mập mờ tản ra ở ghế sau, Tô Đậu bị hôn có chút hít thở không thông cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, gương mặt đỏ au phồng lên, hoảng sợ lùi về sau. Đáng tiếc không gian có hạn, Tô Đậu muốn lùi cũng không thể lùi được nữa, chỉ còn cách tựa vào cửa xe, để phòng nhìn chăm chăm người đàn ông cười vô hại.

Sao Thi Cánh Bức để Tô Đậu trốn mình được chứ, anh duỗi tay dễ dàng kéo được Tô Đậu quay về, tay giơ lên, một lần nữa môi mềm của Tô Đậu lại bị sói xám lớn nuốt mất. Ô...ô, chú hai của Vân Hân là sắc lang, còn cô lại nhảy vào trong móng vuốt của con sói đó, lúc Tô Đậu buồn bã suy nghĩ, cái lưỡi giống như bị hút chặt, tránh thế nào cũng không được!

Mật ngọt trong miệng Tô Đậu làm Thi Cánh Bức thương thức một lần lại một lần, cứ không chịu buông cô ra, trận hôn lưỡi này kéo dài đến dưới lầu tiểu khu, hơn nữa tài xế nhắc nhở Thi Cánh Bức mới thỏa ước mong nguyện buông cô ra. Tô Đậu bị hôn đầu trống rỗng, sau khi xuống ngây ngốc bị đàn ông lừa vào nhà, lúc tỉnh táo lại thì đã quá muộn, cô bây giờ hoàn toàn vào trong hang ổ sói xám lớn rồi!

“Tôi phải về!” Cô nam quả nữ (Trai đơn gái chiếc) sống chung một nhà, sói xám lớn không bị thiệt hại gì mà là cô con tiểu bạch thỏ vừa ngu ngốc lại còn ngây thơ này... Tồn thất vô cùng nặng nề, nói không chừng khó mà giữ được trung tiết!

Tô Đậu suy nghĩ, hai chân bước tới cửa phòng, lúc ngón tay gần chạm vào cái nắm tay cửa, thân thể cô bị kéo lại, lần này bị giam trong đôi tay có lực, “Buông tôi ra, tôi phải đi về!” Tô Đậu giãy dụa nhưng chỉ phí công, sức yếu hèn sao là đối thủ của sói xám lớn được, song không thoát được thì không có cơ hội rời đi!

“Yên tâm, tối nay tôi sẽ đưa em về!” Thấy đôi môi khẽ chớp mở, Thi Cánh Bức không nhịn nổi sức hấp dẫn mãnh liệt nên cúi người xuống ghé sát vào hương vị cam ngọt ngào, Tô Đậu không né kịp, môi mềm lại bị đánh lên thành công một lần nữa, trong nhà chỉ có hai người, không có người thứ ba, Thi

Cảng Bắc cũng không hề nín dục vọng của mình, vừa hút mật trong miệng Tô Đậu vừa vuốt ve bên ngoài quần áo.

Động tác này dọa Tô Đậu giật mình mở to mắt, phòng bị từ chối: “Đừng, mau buông tôi ra!” Mười tám năm qua chưa từng gần gũi đàn ông như vậy, Tô Đậu bị dọa hổng cũng là chuyện bình thường, hơn nữa cô ngây thơ thanh thuần, đối với chuyện tình yêu nam nữ chưa hiểu rõ lắm, chỉ bị hôn cũng cảm thấy xấu hổ không chịu nổi rồi, muốn trốn tránh sói xám lớn. Tất nhiên những thứ này đều chỉ dám nghĩ mà không dám làm, một khi làm thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nhìn tiểu bạch thỏ bị dọa hoảng sợ, sói xám lớn biết mình có chút gấp gáp, không muốn để tiểu bạch thỏ có ý nghĩ rời đi, Thi Cảng Bắc đành dừng động tác, ôm cô ngồi trên đùi mình, kéo cô dựa vào ngực mình, nói: “Trước tiên theo tôi đã, tôi nay tôi đưa em về nhà!”

Tô Đậu thấy sói xám lớn không làm gì nữa cũng ngoan ngoãn vùi trong lồng ngực ấm áp, vành tai truyền đến hơi thở đè nén mà lại mãnh liệt, vô tình tạo thành khúc hát ru. Trong nháy mắt Tô Đậu đã ngủ say, Thi Cảng Bắc nhất thời bật cười, sau đó ôm cô đi vào phòng ngủ chính, đặt cô xuống chiếc giường mềm mại. Anh ngồi ở mép giường, đầu gần như ghé sát cô, Tô Đậu ngủ rất sâu, không có dấu hiệu muốn tỉnh lại nên đành chịu. Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên trong phòng ngủ yên tĩnh, sợ làm Tô Đậu thức dậy, Thi Cảng Bắc đi ra khỏi phòng ngủ nghe máy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Người Giám Hộ Em Là Tôi

“Không ăn tiểu bạch thỏ hả?” Giọng trêu chọc từ đầu bên kia điện thoại truyền tới làm Thi Cảng Bắc bất đắc dĩ mỉm cười. Từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy Tô Đậu, dục vọng của anh tăng vừa nhanh vừa mạnh, nhưng nghĩ tới năm đó Tô Đậu chỉ là một đứa trẻ Thi Cảng Bắc cười ra tiếng, nói: “Không! Còn nhiều thời gian, ăn cô ấy còn nhiều thời gian mà, tôi chờ đã nhiều năm rồi, không sợ đợi thêm một khoảng thời gian nữa.”

Thi Cảng Bắc biết phải đợi một đứa trẻ lớn lên là khoảng thời gian khá dài, nhưng người khác có thể đợi còn anh chỉ sợ dục vọng của mình không thể nào kiềm chế được nữa, với lại sau khi được hưởng thụ mật ngọt của Tô Đậu, dục vọng dâng cao khiến anh gần như không khống chế được, muốn phát sinh thú tính một lần!

“Hôm qua tôi đã chuyển cho cậu mấy hộp kem, và mấy món điểm tâm ngọt, những thứ này là đồ mà tiểu bạch thỏ thích ăn.” Đầu bên kia điện thoại giọng người đàn ông như nhớ ra gì đó, nói thêm! Lần đầu tiên Thi Cảng Bắc thấy Tô Đậu chính là bộ dáng ăn kem mê người của cô, da trắng như đậu hủ non mềm, vô cùng mịn màng lại trơn bóng, đáng người nhỏ nhắn đã khắc sâu trong lòng Thi Cảng Bắc, vì thế lời thề phải chiếm được cô ra đời!

“Cảm ơn người anh em tốt!” 13 năm này Tô Thần Tôn vẫn giúp anh chăm sóc Tô Đậu, chỉ vài ba lời không thể nói hết được cảm kích, duy nhất có thể làm là càng nuông chiều tiểu bạch thỏ ngày một ngày kia hơn!

“Anh em tốt không lời nào nói hết ơn nghĩa được!”

Tô Thần Tôn, Thi Cảng Bắc hai người đàn ông cùng tắt máy, anh trở về phòng ngủ chính cùng người đẹp. Tô Đậu ngủ một mạch đến 10 giờ tối mà Thi Cảng Bắc vẫn không rời phòng ngủ chính. Nhưng anh không nhàn rồi, lợi dụng thời gian này mở cuộc họp qua video đến ba giờ, sau đó lại duyệt mấy bản kế hoạch, họp đồng mua bán.

Tô Đậu mò mịt quan sát phòng ngủ chính xa lạ một lần, trong phòng trang trí những bức tranh nổi tiếng và quý giá, bình hoa cỏ có giá trị không rẻ, còn có mấy đồ trang trí tinh xảo, cuối cùng là vật dụng trang trí trên tường, phòng công chúa tràn đầy mộng ảo của cô kém xa, đồng thời cũng nói cho cô biết chú hai Vân Hân và cô chênh lệch một trời một vực! “Tĩnh rồi, đói bụng không?” Phê duyệt nốt bản họp đồng cuối cùng, Thi Cảng Bắc xoa huyết thái dương, sau đó đưa tay kéo Tô Đậu vào trong ngực.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?” Tô Đậu hỏi một đằng trả lời một nẻo, hoảng sợ đến gần như quên cả đói bụng, bụng không chịu nổi vang lên mấy tiếng kháng nghị.

“10:10!” Thi Cảng Bắc quét nhìn đồng hồ trên màn hình máy tính, nói.

“Á – Tôi phải về rồi!” Tô Đậu kêu lên, sợ mang lại phiền phức cho thím, cuống quýt rời khỏi ngực Thi Cảng Bắc, người đàn ông dễ dàng kéo cô trở lại, nói với cô: “Tôi đã nói với thím em là em ở chỗ này của tôi, không cần đi!” Anh muốn người mà cô quan tâm sau này sẽ là Thi Cảng Bắc anh.

“Anh, sao anh có thể nói với thím tôi?” Phải biết rằng Tô Đậu cô là một học sinh giỏi ba tốt, hết sức khéo léo, không qua đêm bên ngoài, mỗi ngày về nhà đúng giờ, làm xong bài tập lên giường đúng giờ, không ham mê trò chơi bời, không bắt lương xấu xa, ngoại trừ tham ăn thì tất cả đều tốt. Nhưng sau khi gặp anh thì cô liền biến thành đứa trẻ hư, nụ hôn đầu đã mất, lại còn ngủ ở nhà anh mấy tiếng đồng hồ, ô ô – cô trở nên hư hỏng rồi!

Lúc Tô Đậu âm thầm rơi lệ, Thi Cảng Bắc nâng cằm cô lên, nghiêm túc như nói lời thề nguyện: “Em là của tôi, từ hôm nay trở đi, người giám hộ em... Là tôi!”

Chương 7: Cô Bị Bán

Đầu Tô Đậu ong ong vang vọng, trong đầu một lần lại một lần vang lên những lời này của Thi Cánh Bác, mặc dù đôi lúc ngây ngốc nhưng phản ứng không tính là chậm, cả lần nói: “Anh, anh là kẻ điên à? Từ trước tới giờ người giám hộ tôi là chú thím, sao chú lại chuyển quyền giám hộ cho anh?” Ô ô, cô gặp phải người xấu ư?

Thi Cánh Bác cong môi, xảo quyết cười một tiếng, nói: “Quên nói cho em biết, quyền giám hộ lúc em năm tuổi, anh con bác nhà em tự chuyển sang tên của tôi, những năm này tôi không ở trong nước nên để bọn họ thay tôi chăm sóc em, cái cô gái ngốc nghếch này.” A a... Sao có thể như vậy chứ? Sau khi nghe xong Tô Đậu ngây ngốc giật mình đứng im tại chỗ, bị kéo vào trong ngực anh cũng không phát hiện ra, đáng về ngu ngơ chính là điều dễ khiến người ta phạm tội và thuận tay sờ sảng. Dĩ nhiên đối với Thi Cánh Bác mà nói, anh không phủ nhận mình là lang sói, móng vuốt lang sói dần dần chuyển về phía cơ thể mềm mại, lúc này Tô Đậu mới giương mắt nghi ngờ, hỏi: “Anh biết anh họ tôi?”

Anh họ là đồ trúng thối, đồ đều, đồ đều....!

Thi Cánh Bác chỉ cười không nói, anh và Tô Thần Tôn đầu chỉ là quen biết đơn giản như vậy, mà thực tế là bạn chí cốt!

“Anh, anh nói dối tôi đúng không?” Tô Đậu vẫn chưa từ bỏ ý định, Thi Cánh Bác cũng lười giải thích, trực tiếp đi tới ngăn kéo lấy ra một tập tài liệu để cô tự mình xem, còn anh thừa dịp này sờ mò cần cần!

Người đàn ông này không chỉ là một con lợn giống mà còn là một con sói háo sắc, hóa thân thành... Sói xám lớn! Tiểu bạch thỏ giống như bản sao của cô bé quàng khăn đỏ, Tô Đậu đáng thương trốn không thoát khỏi bàn tay sói xám lớn, trên tài liệu giấy trắng mực đen có chữ ký của Thi Cánh Bác, cô bị bán đi lúc năm tuổi! Thật ra thì cũng không thể nói bị bán, ngày đó Triệu Từ Bằng tới thăm, có nói qua về chuyện giám hộ, ngay lúc đó vợ chồng nhà họ Tô không quá nguyên ý, hơn nữa cố ý từ chối, nhưng bị Tô Thần Tôn ra tay trước nên chiếm được lợi thế. Một ngày trước khi Thi Cánh Bác tới thăm, tự đổi người giám hộ Tô Đậu thành là Thi Cánh Bác, sau này vợ chồng nhà họ Tô mới biết con lớn mình làm chuyện này, tức giận hơn nửa tháng.

Cuối cùng hiểu rõ mọi việc nên thuận theo; sau khi Tô Thần Tôn đổi người giám hộ cho Tô Đậu thì Thi Cánh Bác chủ yếu ở nước ngoài, vợ chồng nhà họ Tô thấy Thi Cánh Bác không đưa Tô Đậu đi, dần dần cũng quên chuyện người giám hộ này, Tô Đậu vẫn là công chúa nhỏ của nhà họ Tô bọn họ. Cháu gái nhà họ Tô không phải chỉ có mình Tô Đậu, nhưng người nhà họ Tô đặc biệt nuông chiều cô, vì thiên vị quá đáng mấy cô cháu gái nhà họ Tô thường lấy bắt nạt Tô Đậu làm thú vui. Tô Đậu ngây ngốc bị mấy chị bắt nạt vẫn cứ đi theo bọn họ, đuổi cũng không đi, cuối cùng lâu lắm rồi mấy chị không bắt nạt cô nữa, vì lớn lên mấy cô cháu gái nhà họ Tô tập trung tất cả tâm tư lên người chồng hoặc bạn trai của mình, Tô Đậu là cháu gái nhỏ nhất trong nhà họ Tô, cho nên được yêu thương cưng chiều nhất!

Khuôn mặt Tô Đậu nhăn như ăn mướp đắng khiến người khác yêu thương đồng thời cũng làm sói xám lớn ngã quỵ. Thi Cánh Bác đè Tô Đậu vào bàn làm việc, bộ dạng hoảng hốt lo sợ làm Thi Cánh Bác tỉnh táo trong nháy mắt, nhưng dục vọng dưới thân càng cứng, nhất thời lý trí biến mất không còn bóng dáng tăm hơi. Mặc dù Thi Cánh Bác không cách nào kiềm chế dục vọng mãnh liệt, nhưng lần này trở về sẽ không gấp gáp tiến tới sợ dọa tiểu bạch thỏ.

Lười anh mò thẳng vào trong ôm lấy lười cô mát, Tô Đậu không chịu được sự điên cuồng thờ hồng học từ chối: “Không, không muốn!”

“Ngaoan, hít sâu nào!” Đối với sự trúc trắc của Tô Đậu thì sao hiểu được kỹ xảo hôn, mỗi lần sói xám lớn xâm lược vào trong khoang miệng hô hấp của cô gần như bị hút đi, cả người trở nên mềm nhũn trống rỗng, giống như vũng nước, trôi nổi dập dềnh!

Chương 8: Quản Lý Phòng Này

Từ hít thở sâu biến thành hít từng ngụm từng ngụm không khí, điều này khiến Thi Cánh Bác vừa tức vừa cười, cô gái nhỏ của anh sao đáng yêu vậy chứ, đáng yêu đến mức muốn nuốt cô luôn. Tô Đậu lấy được không khí để thở nên không cảm thấy khó thở nữa, cũng không cảm thấy sẽ bị ngạt mà chết, Thi Cánh Bác dời địa điểm chiến đấu, in một nụ hôn sâu xuống nơi xương quai xanh cô, Tô Đậu kêu đau đưa tay ra cản lại nhưng không cách nào làm được vì hai tay cô bị một đôi tay kim chặt trên đỉnh đầu, nhất thời không thể động đậy, mặc người ta định đoạt! ừ:Quý;Đôn

“Đau...” Không ngăn được, cô dùng miệng kháng nghị, nhưng Tô Đậu vừa kêu đau lại tạo thành tiếng rên rỉ rất nhỏ, thành công ngăn động tác mát vào của Thi Cánh Bác. Nhưng anh chỉ dừng hai giây sau đó lại tiếp tục, lúc này quả thực như được khích lệ, sức mát không giảm mà lại tăng lên, còn có đôi tay kia vốn giữ chặt tay Tô Đậu thì đổi thành vuốt ve qua quần áo.

Tô Đậu hoàn toàn bị hù sợ, gương mặt nhất thời biến sắc, hoảng hốt kêu lên: “Không muốn, đừng tay!” Sao sói xám lớn có thể hôn chỗ đó của cô, Tô Đậu trơ mắt nhìn đôi môi mỏng gợi cảm chuyển từ xương quai xanh xuống bộ ngực cô, quần áo bị anh kéo xuống, áo ngực đáng yêu trần trụi lộ ra dưới mắt anh.

“Đừng nhìn!” Tô Đậu cố gắng giằng cô nhưng sức lực có hạn, càng giằng càng khiến mình vào trong miệng sói xám lớn nhanh hơn, miệng Thi Căng Bác vẫn lưu luyến nơi ngực của Tô Đậu. Anh không cởi áo ngực cô ra, chỉ đơn giản để lại dấu ấn riêng của anh nơi đó, dục vọng dưới người bị anh đè nén kiềm chế, không thể bộc phát thú tính đối với đàn ông mà nói thật sự rất khó cực, nhưng tiểu bạch thỏ đáng giá để anh kiên nhẫn, cho nên anh nhìn, nhìn để Tô Đậu quen dần, sau đó....

Tô Đậu nhắm mắt lại, không nhìn Thi Căng Bác xâm phạm mình, nhưng đợi, đợi mãi... Không có hành động tiếp theo. Cô mở mắt ra thì đối diện với một đôi mắt cười âm áp dịu dàng, thân thể bị đè trên bàn làm việc cũng được người đàn ông bế lên, sau đó đi ra khỏi phòng ngủ chính, lần nữa yên vị là ở trong phòng ăn nhỏ.

Thi Căng Bác soạn bữa ăn khuya, Tô Đậu nằm chán quan sát bày biện phòng ốc, phòng này thiết kế có ba phòng hai sảnh và một ban công, phòng ốc nhìn qua nếu một người ở thì hơi rộng, đồng thời thấy cô quạnh. Tô Đậu sờ đông sờ tây, cuối cùng trở lại phòng bếp đứng phía sau Thi Căng Bác, ánh mắt như thấy được vật báu, vội vàng đưa tay mở tủ lạnh ra, bên trong ngoài chút đồ ăn thì rất nhiều kem mà cô thích, còn có ít đồ ngọt. Tô Đậu không chịu nổi hấp dẫn lòng tràn đầy vui mừng lấy một que kem vị sữa ra, bóc hai ba lần lớp bọc bên ngoài, sau đó ăn kem có hương vị thơm ngọt.

Thi Căng Bác nấu xong bữa tối quay người lại thì thấy Tô Đậu đang hăng say ăn kem, cô gái nhỏ này thật không biết khách khí với anh, hiện giờ xem nhà này như nhà cô, nhưng cũng tốt, sau này cô sẽ ở đây, trước mắt bây giờ để cho cô thích ứng đã!

“Tối đây ăn cơm chiều nào.” Thi Căng Bác không cắt kem trên tay Tô Đậu đi, ngược lại thừa dịp cô không chú ý cắn một miếng, sau đó bung mâm ra khỏi phòng bếp: “Ăn no xong tắm rửa rồi lên giường ngủ.”

Tô Đậu thả nửa cây kem còn lại vào tay Thi Căng Bác: “Chú hai cảm giúp tôi, đừng ăn lên đó!” Cuối cùng không quên dặn anh một câu, sau đó tấn công mâm cơm, Tô Đậu ăn hai miếng thì cảm thấy muốn ăn thêm, cơm chiều ngoại trừ trứng gà, còn mấy nguyên liệu khác, mâm cơm đầy trong nháy mắt thấy đã voi dần, Tô Đậu thỏa mãn nắc lên một tiếng, Thi Căng Bác cũng chiều vuốt đầu Tô Đậu nói: “Mau tắm rồi lên giường.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tiệc Mừng Thọ (1)

“Vâng!” Tô Đậu ăn uống no say nên quên nửa que kem trên tay Thi Căng Bác, nhảy chân sáo đi về phòng ngủ chính, vào phòng tắm trước rồi lại bật trở ra, đáng thương nín ồ tay áo Thi Căng Bác.

“Xảy ra chuyện gì?” Thi Căng Bác dừng động tác bung mâm lại, nhìn Tô Đậu cúi đầu không nói gì, hỏi.

“Tôi không có quần áo thay giặt.” Tô Đậu yếu ớt nói.

“Quần áo ở trong tủ, em xem thử đi, nếu không tìm được thì chờ tôi một lát.”

“Không, không cần, tự tôi tìm!” Áo lót của con gái sao có thể để cho sắc lang tìm chứ, đó là quần áo mặc bên trong người, xấu hổ lắm.

Tô Đậu trở lại phòng ngủ chính mở tủ quần áo ra, quả nhiên có đồ vừa người cô, còn có cả đồ ngủ có hình thù đáng yêu nữa, quần áo lót có họa tiết hoạt hình. Tô Đậu chọn một bộ mình thích nhất sau đó trở về phòng tắm ngâm mình trong bồn, nước ấm chừng 45 độ. Một lúc lâu sau Thi Căng Bác tưởng cô ngủ quên trong phòng tắm, đang muốn vào xem thì Tô Đậu mặc một bộ đồ ngủ màu hồng đi ra.

Thi Căng Bác liếc nhìn màu da trơn nhẵn sau khi tắm của Tô Đậu, sau đó vội vọt vào phòng tắm, anh sợ nếu ở lại sẽ trực tiếp muốn cô. Dục vọng mỗi lần đụng phải Tô Đậu đều ứa về, anh thật sự sợ lúc này sẽ không kiềm chế được, không để ý Tô Đậu không bằng lòng mà muốn cô.

Tô Đậu vừa chạm giường liền đi gặp Chu Công, còn Thi Căng Bác sau khi tắm xong chỉ dùng khăn tắm bao quanh bên dưới người rồi ra khỏi phòng tắm, nhìn khuôn mặt ngủ say trái tim Thi Căng Bác dâng lên luồng âm áp, sau đêm nay sẽ có một người tên Tô Đậu cùng anh trải qua cuộc sống mỗi một ngày!

Thi Căng Bác lên giường nằm bên cạnh Tô Đậu, anh ôm cô để cô gối đầu lên cánh tay mình, anh chưa ngủ được, vừa nghịch tóc Tô Đậu vừa suy nghĩ một số chuyện, lần này trở về chỉ ở lại thành phố này chừng ba năm, sau đó lại quay lại Paris, Paris là nơi Thi Căng Bác ở quanh năm, nhưng còn Tô Đậu... Sẽ đi cùng anh chứ?

Nếu như Tô Đậu không muốn anh sẽ không ép buộc cô, vì cô gái nhỏ này có thể dời sự nghiệp về nước để phát triển, trong đầu Thi Căng Bác suy nghĩ một vòng, nghĩ thông suốt rồi ôm Tô Đậu ngủ...

Nắng sớm trải dọc phía chân trời, đêm đen nhanh chóng bị ánh sáng mặt trời thay thế, chim con ngoài cửa sổ như chuông báo thức, đúng giờ đậu trên cành cây hót líu lo, đồng thời Thi Càng Bắc cũng tỉnh lại, cô gái nhỏ bên cạnh vẫn ngủ say, hôm nay là ngày mừng thọ 80 tuổi của ông cụ nhà họ Thi, khách khứa tham gia yến tiệc mừng thọ ngoài thân thích ruột thịt nhà họ Thi, còn có một số chính trị gia và thương nhân nổi tiếng.

Mặc dù nhà họ Tô không thể gọi là giàu có một phương, nhưng dù gì cũng có chút giao tình với nhà họ Thi, cho nên yến tiệc mừng thọ của ông cụ cũng tham gia. Thật ra thì phần giao tình có liên quan tới anh em họ Tô Đậu và Tô Thần Tôn, may mắn hai anh em quen biết bên nhà họ Thi.

Ông cụ Thi lần đầu tiên nhìn thấy Tô Đậu đã rất thích, làm cháu dâu cũng không thành vấn đề gì, nhưng cuối cùng nên phối hợp Tô Đậu cho đứa cháu nào đây? Xem ra trong bữa tiệc này ông cụ đã có sắp xếp, đồng thời Thi Càng Bắc cũng nghênh đón tình địch. ...

Đây là kế hoạch sai lầm của Thi Càng Bắc khi không ở trong nước, để mặc ba phối hợp uyên ương bấy bọ, ý nghĩ đêm qua lại càng kiên định hơn sau bữa yến tiệc này.

Tô Đậu ngủ thẳng đến mười giờ mới tỉnh lại, ngủ như cả một ngày dài, từ trên giường bò dậy việc đầu tiên chính là bị xách vào phòng tắm tắm rửa, sau đó thay quần áo, rồi vòng qua khu vực thành phố chọn quà tặng. Cuối cùng là ngồi ô tô chạy thẳng tới nhà lớn họ Thi nằm giữa sườn núi

Dương Minh Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tiệc Mừng Thọ (2)

Giữa sườn núi Dương Minh Sơn này chỉ có nhà họ Thi, diện tích rộng rãi, trước sau rộng 30000 mét vuông, nhà lớn là 1800 mét vuông. Dọc theo nhà chính có mấy con đường nhỏ, xung quanh đường trồng các loại hoa nổi tiếng, còn có cả ngô đồng của Pháp. Đối với Tô Đậu, người hay vào ra nhà họ Thi thì miễn dịch rồi, lúc đầu còn hoảng sợ sau thì thành bình thường. Nhà họ Tô và nhà họ Thi vốn không thể sánh ngang nhau, khoảng cách chênh lệch giữa hai nhà khác nhau một trời một vực, cho nên mỗi lần đến nhà họ Thi Tô Đậu không dám ước ao gì, nhưng trong lòng ông cụ nhà họ Thi thì không nghĩ vậy. Ông rất muốn Tô Đậu sẽ gả vào nhà họ Thi, có một cháu dâu xinh đẹp như vậy, trong mơ ông cũng cười mà tỉnh dậy, xem ra nhà ông cụ Thi rất thích cô.

Vào cổng chính nhà họ Thi còn phải đi khoảng 20 phút nữa mới tới chỗ đậu xe, diện tích nhà để xe cũng khiến người ta kinh ngạc, một nhà để xe có thể chứa chừng trăm chiếc. Sau khi Thi Càng Bắc dừng xe, kéo tay Tô Đậu đi vào nhà lớn, nhà lớn cách nhà để xe không xa, đi bộ khoảng 5 phút, hai người vừa tiến vào nhà lớn thì âm nhạc mở như cũ, ngược lại khách khứa tò mò rồi rít nhìn về phía cửa tìm kiếm, nhưng không nhìn ra gì.

Thi Càng Bắc thể hiện phong độ thân sĩ, đi tới chỗ đám người buôn bán muốn bám víu quan hệ, Tô Đậu muốn tìm Thi Vân Hân nhưng eo thon của cô bị một bàn tay giữ chặt, bị ép buộc làm thân phận như của nữ chủ nhân.

“Chú hai, tôi muốn tìm Vân Hân.” Tô Đậu nhỏ giọng kháng nghị, nhưng kháng nghị không có hiệu quả, sao Thi Càng Bắc để cô đi tìm Thi Vân Hân được, thà cô ra có cả sẽ một đồng ong mặt bu vào, nói không chừng những người đàn ông khác đang có chủ ý.

Hôm nay Thi Vân Hân bị ép buộc hóa trang thành một nàng công chúa, mặc trên người chiếc váy công chúa đất đỏ, không phải là kiểu váy diêm dúa hoa văn bao quanh đường viền thấp kém, mà là một chiếc váy lễ phục công chúa tinh khôi mang theo nét quyến rũ, là sản phẩm của nhà thiết kế nổi tiếng Đường Dật Sâm. Hôm nay, trong buổi yến tiệc mừng thọ này, nhà thiết kế nổi tiếng Đường Dật Sâm cũng có mặt, nhưng ẩn mình nơi khóc khướt.

Hai tay Thi Vân Hân vén làn váy hơi dài lên, đi giày cao năm phân xuyên qua hành lang lớn tìm kiếm bóng hình xinh đẹp quen thuộc. Ngày hôm qua Tô Đậu đi đón chú hai, hôm nay hai người cùng tới đây, nhưng đã mười một giờ, sao còn chưa gặp được người? Thi Vân Hân tìm một lần lại một lần, lúc cô sắp bỏ tìm Tô Đậu và Thi Càng Bắc thì thấy bọn họ ở trong đám đông, nhưng nhiều người quá cô chen không được, nếu như cố chen qua thì hóa trang công chúa trên đầu nhất định phải làm lại.

“Đang tìm Tô Đậu?” Lúc Thi Vân Hân đang không biết làm sao thì giọng có từ tính trầm thấp lại quá mê người của Tô Thần Tôn vang lên trên đỉnh đầu cô. Tô Thần Tôn ở phía sau Thi Vân Hân, khoảng cách giữa hai người rất gần, gần như bị anh ôm, mặt Thi Vân Hân đỏ như trứng ngỗng sau đó gật đầu, lúc muốn tránh xa Tô Thần Tôn một chút thì chạm phải lồng ngực cứng rắn, cô đây có thể gọi là ôm ấp yêu thương không? Tô Thần Tôn cong môi cười một tiếng, anh thích trêu chọc Thi Vân Hân như vậy, hai người chột gần chột xa, thấy bộ dạng cô hoảng hốt rồi đi thật đáng yêu, lần nào gặp mặt cũng trêu đùa trước, dần dần thành nghiện, nhất thời không chừa được.

Thi Vân Hân đứng vào không phải là ai khác mà chính là Đường Dật Sâm người thiết kế lễ phục cho cô, sau đó dùng tốc độ như chạy trốn chen vào trong đám người, Tô Thần Tôn chạm vào khuỷu tay Đường Dật Sâm, cười nhạo nói: “Cậu mà triển khai hành động theo đuổi, cẩn thận trong lòng người đẹp đã có đối tượng.”

“Giống như cậu, ăn xong lau sạch cả người ta?” Đường Dật Sâm không nhanh không chậm trêu lại Tô Thần Tôn.

“Tôi có chịu trách nhiệm không?” Đúng vậy, cái gọi là chịu trách nhiệm chỉ là bao nuôi thôi, ai không làm được!

“...”

Đường Dật Sâm cho anh ánh mắt khinh thường, sau đó đi tới bên cạnh đôi trai xinh gái đẹp, và kỳ đà cản mũi Thi Vân Hân, cô gái nhỏ này khiến Đường Dật Sâm cảm giác nói không nên lời. Nếu nói yêu cũng không phải yêu lắm, nếu nói thích thì cũng không chỉ đơn giản như vậy. Tóm lại, phần tình cảm này rất khó đoán, đối với người không hay biểu đạt như anh ta mà nói, thì cứ để như vậy. Còn Thi Vân Hân muốn tìm kiểu này cũng sẽ không tìm hình mẫu chú như anh ta đâu.

Bởi vì, họ kém tuổi nhau... Quá xa!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tiệc Mừng Thọ (3)

Thi Cánh Bác chen từng qua từng người khách một, mang theo Tô Đậu và Thi Vân Hân xuyên qua đám người, đi tới trước mặt hai người đàn ông cách đó không xa, đứng giới thiệu nói: “Tô Đậu, Đường Dật Sâm.”

“Xin chào anh Đường!” Tô Đậu nở nụ cười ngọt ngào, chào hỏi Đường Dật Sâm.

Tô Đậu và Thi Vân Hân diễn hình cho kiểu mẫu khác nhau, Tô Đậu là cô gái có nét đặc trưng đáng yêu khiến người ta vừa nhìn thì có cảm giác trong sáng thuần khiết xinh đẹp, mặc dù vóc dáng hơi đầy đặn một chút nhưng lại tương xứng với thân hình của cô; còn Thi Vân Hân thuộc về kiểu cao xinh đẹp, vì xuất thân từ hào môn thế gia, nên có hơi thờ của thiên kim tiểu thư. Còn vóc dáng hơi cao, hơi mập, có thể thể chất hơi đặc thù nên dù uống nước cũng có thể béo phì, mấy đồ ngọt linh tinh gì đó Thi Vân Hân cực ít đụng tới.

“Chào cô!” Đường Dật Sâm thu hồi ánh mắt, cũng chào lại, quay đầu hỏi Thi Cánh Bác: “Ồ lại mấy ngày?”

“Ba tới năm ngày, sao vậy, cậu cũng về?” Đường Dật Sâm cũng ở Newyork quanh năm, nếu không phải đại thọ 80 tuổi của ông Thi, thì anh ta cũng chẳng bỏ lại tất cả công việc để về Đài Loan một chuyến! Một năm gặp nhau không hơn một lần, Thi Vân Hân vốn không gặp Đường Dật Sâm, người bằng tuổi chú mấy lần, chớ đừng nói gì tới có cảm tình với anh ta.

“Ừ, đang bận thiết kế một bộ áo cưới, nếu gặp may thì thiết kế cả lễ phục thảm đỏ.” Đường Dật Sâm là một nhà thiết kế nổi tiếng ở Newyork, rất nhiều quan chức quyền quý, nghệ sĩ nổi tiếng tìm anh ta thiết kế trang phục, còn anh ta ai đến cũng không từ chối, chỉ cần có giá!

Hôm nay lễ phục Thi Vân Hân mặc trên người là một sản phẩm của Đường Dật Sâm thiết kế, giá cả không hề rẻ, nếu không phải có chút quan hệ sâu xa với nhà họ Thi thì Đường Dật Sâm sẽ không phục vụ miễn phí. “Mình tình nào, quý nhân nào cần cậu phải ra giá cao?” Tô Thần Tôn nhạo báng hỏi, đối với người anh em như quỷ hút máu người không nhà xương này, Tô Thần Tôn cũng có mấy phần khen ngợi, hơn nữa thiên phú thiết kế khiến người ta ngạc nhiên, hâm mộ ghen tỵ và cả hận!

“Đoạn Mạc Nhiên, Hoa Nhan.” Đường Dật Sâm nhàn nhạt nói ra hai cái tên.

“Bọn họ ở Newyork?” Thi Cánh Bác hỏi, nở nụ cười yếu ớt, hai người họ quanh đi quẩn lại cuối cùng cũng ở chung một chỗ, cái này gọi là vận mệnh sắp đặt duyên phận. “Năm ngoái không phải Hoa Nhan đã rút lui khỏi làng giải trí rồi sao? Sao giờ lại tái xuất?”

Ba người đàn ông nói chuyện phiếm, Tô Đậu và Thi Vân Hân nghe mà không hiểu, người trong miệng mấy người đàn ông nói bọn cô không biết là ai, nghe không cảm thấy hứng thú, hai cặp mắt linh động nhìn một vòng. Tô Đậu thừa dịp Thi Cánh Bác không để ý lập tức đẩy bàn tay bên kia eo ra, sau đó đi tới chỗ khác với Thi Vân Hân.

Thi Cánh Bác cười một tiếng, không đuổi theo cái người mà muốn tránh khỏi anh, ở lại cùng Tô Thần Tôn, Đường Dật Sâm. Tô Đậu rời khỏi phạm vi quản lý của Thi Cánh Bác, sau khi tìm thức ăn lấp đầy bụng, cuối cùng người có buổi mừng đại thọ của nhà họ Thi cũng ra sân, lên sân khấu, có con cả con dâu và vợ cùng lên sân khấu, sau đó phát biểu

“Hoan nghênh mọi người đến dự buổi mừng thọ của tôi, đón tiếp không được chu đáo, mọi người ăn nhiều một chút.” Nói xong ông cụ Thi đi xuống sân khấu, xuyên qua đám người, mời rượu từng người một.

Hội trường buổi yến tiệc mừng thọ tiếng ồn ào huyền ảo không ngừng, chị em Tô Đậu và Thi Vân Hân cầm ly Champagne, chúc mừng ông cụ Thi: “Chúc ông nội Thi sinh nhật vui vẻ, thân thể khỏe mạnh, đây là quà con chọn cho ông nội, hi vọng ông sẽ thích.” Cái miệng nhỏ nhắn của Tô Đậu nói ra lúc nào cũng có thể khiến ông Thi thích thú, là thích từ tận đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Nước Phù Sa Không Chảy Ra Ruộng Ngoài.

“Đậu Đậu, ông giới thiệu với con.” Đậu cả nhà họ Thi nhận được ánh mắt của bố chồng lập tức tránh đường, một bóng dáng cao gầy xuất hiện trước mặt, đó là anh cả của Thi Vân Hân, là người không ở Đài Loan, năm nay 26 tuổi, sau khi thi đậu bác sĩ thi định cư ở Washington Seattle, làm phó tổng giám đốc một tập đoàn doanh nghiệp nổi tiếng.

Tuổi trẻ tài cao, tuyệt đối không thua kém những người đàn ông khác trong nhà họ Thi, nguyên nhân khiến ông cụ Thi hài lòng là cuộc sống riêng rất điều độ, trên phương diện tình cảm cũng bảo thủ và hết sức chung thủy, người cháu đích tôn này ông rất thích, không phải là ông thiên vị mà vì người cháu này rất khá, không thể soi mói được gì. Lê quy đôn:

“Anh cả, anh đã về!” Thi Vân Hân thấy anh cả đã lâu không gặp lập tức chạy tới, nắm tay anh làm nũng: “Đậu Đậu, giới thiệu với cậu, anh trai lớn của tớ, Thi Hạo Hạo.”

Thi Hạo Hạo cung chiêu vuốt tóc Thi Vân Hân, nở nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, lên tiếng: “Em gái Tô Đậu, chào em!”

“Anh Thi, chào anh!” Tô Đậu nở nụ cười ngọt ngào với bất kỳ ai, đáng tiếc đối với người kia thì ngoại lệ, Thi Cánh Bác đứng từ xa nhìn thấy chướng cả mặt. Kể từ khi đón anh ở sân bay đến giờ này chưa từng cười với anh như vậy, lòng ghen tỵ thiếu sót lý trí Thi Cánh Bác, làm mặt lạnh sai bước đi tới, hai người Tô Thần Tôn và Đường Dật Sâm mất thấy có kịch vui liền hấp tấp đi theo.

“Ba, sinh nhật vui vẻ!” Từ trước tới giờ Thi Cánh Bác không nói quá hai câu với ba mình, 30 tuổi anh nên lập gia đình rồi, nhưng ông cụ Thi không quan tâm tới hôn sự của anh chút nào cả, đồng thời cũng không muốn giới thiệu Tô Đậu cho người con thứ hai là anh, Thi Cánh Bác cũng không hi vọng xa vời ông có thể chú ý tới mình: “Đậu Đậu, quà tặng cho ông nội hả?”

“Vâng, chú hai!” Vì Tô Đậu cùng tuổi với Thi Vân Hân, tự nhiên gọi Thi Cánh Bác một tiếng chú hai, một câu gọi rất bình thường đơn giản, nhưng Thi Cánh Bác nghe vào trong tai thấy hết sức chói tai. Một tiếng chú hai này, Tô Đậu hoàn toàn không xem anh là đàn ông mà xem anh như là chú hai của mình vậy. Trước mặt Tô Đậu, Thi Vân Hân cùng trang lứa, Thi Cánh Bác vốn quả thực ở bậc chú, nếu như thành đôi... hình như chênh lệch khá xa!

Thi Cánh Bác đề nên lửa giận cuộn rào, ánh mắt rơi vào trên người Thi Hạo Hạo, tất cả người thân trong nhà họ Thi quan hệ với nhau hết sức tốt đẹp, duy chỉ có anh là không thân với đại gia đình mình. Từ lúc còn nhỏ tới bây giờ anh không thân thiết với gia đình, sau khi học xong thì rời nhà đi, nếu không phải tiệc mừng thọ ba thì anh sẽ không bước vào nhà này nửa bước. Cái nhà này có thể nói là hết sức xa lạ với Thi Cánh Bác, chính xác mà nói thì chưa từng cảm nhận được sự ấm áp từ gia đình này, khi còn bé có cảm giác ăn nhờ ở đậu, hiện tại cũng vậy!

“Chú hai, ông nội giới thiệu Đậu Đậu cho anh cả, chú có chịu không?” Trai tài gái sắc, trời đất tạo nên một đôi tiên đồng ngọc nữ, Tô Đậu rất xứng với anh cả của cô. Một câu nói vô tâm của Thi Vân Hân làm Thi Cánh Bác tỉnh táo, mắt chìm ưng đen nhánh quan sát Thi Hạo Hạo. Về tuổi, khoảng cách giữa cậu ta và Tô Đậu không lớn, về sự nghiệp, 26 tuổi đã đảm nhiệm công việc phó tổng giám đốc. Quả thực là thanh niên tài giỏi đẹp trai, nói sao cũng thấy xứng đôi, nhưng Tô Đậu là của anh, ngoài Tô Đậu ra thì cái gì cũng có thể nhường!

“Chú hai?”

“Con có ý kiến gì?” Mắt đen ông Thi tối xuống, vẻ mặt vui sướng không còn.

“Chú hai, cháu thích Tô Đậu!” Thi Hạo Hạo trực tiếp nói thích Tô Đậu, nhưng về mặt người trong cuộc mơ hồ, Tô Đậu nhìn tới nhìn lui khuôn mặt mọi người, có vui sướng, có thất vọng. Tô Thần Tôn và Đường Dật Sâm cùng nhau xem cuộc vui thì nhủ thầm, bọn họ không phủ nhận Tô Đậu là cô gái người gặp người thích, ai nhìn cũng sẽ thích, cho dù là anh em anh ta cũng không tự chủ thích, nhưng chỉ đơn thuần là thích, không phải là thích giữa nam và nữ, xem ra bây giờ người anh em gặp phải tình địch nặng ký rồi.

Im lặng một lúc lâu, Thi Cánh Bác quay ra hỏi Tô Đậu: “Em thích Thi Hạo Hạo không?”

Tô Đậu, anh chỉ có em mà thôi, câu trả lời của em đừng làm anh thất vọng, Thi Cánh Bác trầm nghĩ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Về Nhà Của Chúng Ta

Tô Đậu cảm thấy trả lời vấn đề này có chút khó khăn, với người nhà họ Thi cô chưa bao giờ dám hi vọng xa vời, sao tham gia yến tiệc này lại biến thành buổi xem mặt? Tô Đậu nín chặt vật áo, rồi nhìn về mặt đầy hi vọng của người nhà họ Thi, khi ánh mắt chuyển sang về mặt nghiêm túc lạnh lùng của Thi Cánh Bác thì cô chép miệng, yếu ớt hỏi ngược lại: “Chú hai, có thể không trả lời được không?”

“Đậu Đậu, chú hai không có ý ép em trả lời tôi, tôi thích em, rất muốn qua lại với em.” Thi Hạo Hạo thản nhiên nói khiến khuôn mặt trái xoan của Tô Đậu

đồ lên, bây giờ thật sự là từ chối cũng không phải mà đồng ý cũng không xong, quả là tiến thoái lưỡng nan.

“Ba muốn nhận định Tô Đậu làm cháu dâu nhà họ Thi, con là trưởng bối, cũng nên ủng hộ.” Giọng lạnh lùng của ông cụ Thi tràn đầy quả quyết, trong đó gồm một ý nghĩa khác, muốn Thi Càng Bắc chủ động rút lui, đừng ngăn cản quyết định của thanh niên. Thi Càng Bắc bị đè lên hai chữ trưởng bối có chút không thờ nổi, sắc mặt trầm xuống ba phần.

“Ông nội Thi...” Tô Đậu thấy Thi Càng Bắc xoay người rời đi, cô lập tức đuổi theo, nắm lấy áo anh, quay đầu nói với ông Thi: “Thật xin lỗi!”

Thật xin lỗi, cô sẽ không gả vào nhà họ Thi làm cháu dâu đâu;

Thật xin lỗi, cô sẽ không lui tới với Thi Hạo Hạo đâu;

Thật xin lỗi, làm ông nội Thi thất vọng về cô;

Ba chữ “Thật xin lỗi” đủ để người nhà họ Thi biết câu trả lời của cô, cùng với quyết định của cô; mặc dù ông Thi rất thất vọng nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng; nhìn bóng dáng một lớn một nhỏ biến mất vào trong đám người không chút dấu vết, Thi Hạo Hạo có chút ghen tỵ, hai tay không tự chủ nắm chặt thành quyền, đồng thời tận đáy lòng vang lên: Đột lấy cô ấy, đột lấy cô ấy từ tay chú hai mày!

Giọng nói và lý trí cùng chiến đấu kịch liệt, cuối cùng giọng nói chiến thắng lý trí, Thi Hạo Hạo nhìn khuôn mặt khiến người ta không thể dời mắt được, ra quyết định.

Buổi tiệc vẫn tiếp tục như trước, âm nhạc vẫn đinh tai nhức óc như thế, tiếng ồn của khách khứa bên này bên kia vang vọng, Thi Càng Bắc tránh đám đông đứng nơi ban công dưới màn đêm. Tô Đậu vẫn nắm chặt áo Thi Càng Bắc không buông, hiện giờ hai người đứng sóng vai cũng không còn suy nghĩ muốn buông ra. Tô Đậu để ý không rõ vì sao mình lại có động tác đó, tại sao lúc thấy Thi Càng Bắc muốn rời đi trong lòng sinh ra khủng hoảng, cho nên lập tức đuổi theo, nói với người nhà họ Thi quyết định của cô.

Đúng, quyết định cô nói với nhà họ Thi là cô không thích Thi Hạo Hạo, hai ngày nay lòng cô có một người đàn ông là chú hai Thi Càng Bắc, hơn nữa còn là người giám hộ cô!

“Có thể về nhà không?” Tô Đậu kéo áo Thi Càng Bắc, yếu ớt hỏi.

Về nhà, trong lòng Thi Càng Bắc xúc động, thu hồi suy nghĩ xa xăm, hỏi: “Trở về nhà nào?”

Về nhà nào? Câu hỏi này giành cho Tô Đậu, đúng nhỉ, về nhà chú hay là về nhà cô đây? Giờ phút này trong lòng cô có tiếng hỏi: Cô muốn trở về nhà chú không? Muốn tiếp tục ăn nhờ ở đậu không? Quyền giám hộ nằm trong tay người đàn ông này, trở về nhà anh mới đúng, dĩ nhiên là về nhà anh rồi!

Tô Đậu nghe theo tiếng lòng, không chút do dự nói: “Về nhà chú, nhà của chúng ta!”

Được rồi, nhà của anh là nhà của bọn họ!

“Được, chúng ta về nhà!” Tô Đậu trả lời làm Thi Càng Bắc cười tươi như hoa, tay trái cầm bàn tay nhỏ bé xinh đẹp đi ra khỏi ban công, sau đó rời khỏi buổi tiệc. diễn đàn lequydom

Dọc đường đi, tâm tình Thi Càng Bắc rất tốt, Tô Đậu cũng cảm nhận được dường như trong lòng mình rất vui, thì ra trong hai ngày gần ngủ tâm tình Thi Càng Bắc có thể thay đổi theo hi vọng ái ố của cô, cô không muốn nhìn thấy khuôn mặt yêu chiều kia có biểu tình thất vọng đau lòng, đó không phải là điều cô muốn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Ăn Đậu Hũ Quá Đã Ghiền

Edit: Ngọc Hân

Sau khi hai người về nhà, chuyện đầu tiên Tô Đậu muốn làm chính là xông thẳng vào nhà bếp tìm món cô thích nhất Kem!

Thi Càng Bắc để chìa khóa xuống bàn trà, nhú mi nhìn kem trên tay Tô Đậu, mỗi ngày cô gái này phải ăn mấy que nhưng không mập, tóm lại thân hình cô bây giờ không đầy đà lắm, ngược lại ăn kem khiến là da cô càng non mềm, cảm giác sờ vào nhẵn nhịn như đậu hũ, vẫn khiến người ta nghiện như thế.

“Cô bé, đừng ăn nhiều như vậy!”

“Que đầu tiên ngày hôm nay.” Tô Đậu vừa liếm vừa giơ kem trên tay lên, hàm hồ nói.

Nhìn động tác liếm này khiến Thi Cánh Bắc miếng đắng lưỡi khô, hạ thân căng cứng, có xúc động muốn buông thả. Thi Cánh Bắc đi đến gần, đưa tay cướp kem Tô Đậu đang hăng say liếm, trên tay bỗng không còn kem Tô Đậu lập tức đứng dậy nhào vào cướp, nhưng đành chịu vì chiều cao khác biệt khiến Tô Đậu nhảy lên cũng không với tới kem mà Thi Cánh Bắc giơ lên cao, vì động tác nhảy nên ngực Tô Đậu vô ý ma sát vào ngực Thi Cánh Bắc, khiến anh càng có suy nghĩ linh tinh.

“Hừ...” Thi Cánh Bắc hừ lạnh một tiếng, cảnh cáo nói: “Đừng động đây, động nữa tôi sẽ ăn nó.” Tô Đậu vừa nghe thấy lập tức không dám động đây, sau đó đáng thương nói: “Chú hai, tôi đứng im, chú mau trả lại kem cho tôi!” Nhìn kem sắp bị tan chảy, trái tim Tô Đậu rỉ máu, tan ra thì không có mà ăn nữa, hơn nữa mùi vị ăn không còn ngon như lúc đầu.

Ăn, ăn, ăn... Trong đầu Tô Đậu đầy là từ ăn, nhưng khổ cho Thi Cánh Bắc kìm nén dục vọng xuống, nếu như không phải sợ hù cô sợ, Thi Cánh Bắc không phải chỉ hôn nhẹ, ăn đậu hũ cô đơn giản như vậy!

“Không được, bây giờ em đang thời kỳ dậy thì, không thể ăn nhiều kem như thế.” Thi Cánh Bắc không chịu thỏa hiệp, nói như đinh chặt sắt.

“Nhưng... Hôm nay tôi không ăn nhiều, tôi đồng ý với chú hai, mỗi ngày ăn một que!” Vì ăn, Tô Đậu cố gắng dây dưa, còn lúc lắc cánh tay Thi Cánh Bắc nũng nịu. Nhìn bộ dạng tham ăn mà cố chịu đáng yêu mê người, khiến Thi Cánh Bắc không tự chủ nghiêng người hôn cô, làn môi lạnh lạnh như băng khiến Tô Đậu cảm nhận như kem, sau đó vô tình liếm lên, động tác vô tâm của Tô Đậu hoàn toàn là đổ thêm dầu vào lửa, thiêu đốt lý trí Thi Cánh Bắc không còn một mống.

Kem từ trong tay Thi Cánh Bắc rớt xuống, sau đó rơi lên sàn nhà, tan chảy tràn ra đầy đất, Tô Đậu bị dè vào ghế salon, ánh mắt chạm vào que kem chảy toe toét trên đất, trái tim nhỏ máu, ô ô.... Kem của cô!

Tô Đậu còn chưa kịp mặc niệm, cái lưỡi cô đã bị dây dưa, mút, lợi dụng lúc này Thi Cánh Bắc cúi từng nút áo cô ra, trong nháy mắt lộ ra áo ngực đáng yêu.

“Chú hai...” Bị hôn đến thở không nổi Tô Đậu vươn tay đánh vào lồng ngực rắn chắc, Thi Cánh Bắc như một ngọn núi đồ sộ, khiến Tô Đậu gần như hít thở không thông.

Vì thiếu dưỡng khí nên gương mặt Tô Đậu đỏ ửng, Thi Cánh Bắc luyến tiếc buông đôi môi mềm ra, lưỡi dài một đường đi xuống, hôn lên xương quai xanh, sau đó hôn lên ngực vẫn còn đang dậy thì, kiềm chế dục vọng khiến toàn thân Thi Cánh Bắc đau đớn, trán rỉ mồ hôi. Bây giờ anh rất muốn xuyên qua phía dưới, nhưng đành chịu, đối với chuyện tình cảm cô bé này không biết gì cả, anh thật sự ngại hù cô hoảng sợ, sau đó trốn cách xa anh.

Ngón tay dài đưa lên, áo ngực Tô Đậu bị vạch ra một khe nhỏ, Thi Cánh Bắc nhìn hạt đậu màu đỏ, cúi đầu ngậm vào, trần trọc mút. Cảm giác dòi nùi lấp bễ xa lạ xông vào trong lòng Tô Đậu, toàn thân tê dại như bị điện giật, luồng cảm giác khiến Tô Đậu không nói ra lời, khó có thể dùng ngôn ngữ biểu đạt từng cơn khoái cảm đập vào tim Tô Đậu, sau đó một tiếng rên hừ nhẹ từ trong miệng nhỏ cô khẽ phun ra. Tiếng rên này kích thích hành động bú mút của Thi Cánh Bắc từ dịu dàng đến hơi thô bạo, lúc bàn tay có điện dọc theo đường cong xinh đẹp đi xuống, bầu không khí mập mờ bị tiếng chuông cắt ngang trong nháy mắt, đồng thời tiếng chuông này kéo lý trí hai người trở về, Thi Cánh Bắc lập tức nghe máy, còn quần áo gần như đã thoát khỏi cơ thể Tô Đậu, mặt trái xoan đỏ bừng, xấu hổ sửa sang lại quần áo.

Ô ô... Chú hai là đại sắc lang! Nhưng, cô không ngăn cản, cũng không sợ chú hai chạm vào, ngược lại... Nơi lồng ngực thấy mát mát, đúng rồi, cú điện thoại đáng chết phá hư cô và chú hai thân mật! A a... Cô nàng thuần khiết biến thành tiểu sắc nữ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tôi Nguyên Ý

Thi Cánh Bắc cầm máy đi về phía bên cửa sổ, chờ đối phương nói chuyện, tròng mắt chìm xuống đen nhánh dừng ở hình ảnh phản chiếu của cửa sổ thủy tinh, Tô Đậu xấu hổ cúi thấp đầu, tay cài cúc áo, cánh ngực đẹp dần dần bị giấu dưới lớp quần áo, ngăn trở đường cong nóng bỏng, ánh mắt thăm tháy tiếp tục quan sát.

“Tổng giám đốc, đã xảy ra chuyện, mảnh đất ký hợp đồng với Rose tất cả đều thuộc về chính phủ, tiền hợp đồng đã chuyển đi.” Bên kia điện thoại truyền tới giọng nói dồn dập, sau khi Thi Cánh Bắc nghe xong sắc mặt lập tức lạnh xuống, dặn dò trợ lý đặc biệt: “Điều tra tình trạng Rose gần đây, giúp tôi đặt vé máy bay chuyến sớm nhất.”

“Vâng, tổng giám đốc!” Trợ lý đặc biệt nhận được chỉ thị lập tức tắt máy, triển khai hành động điều tra, đồng thời nhanh chóng đặt vé máy bay đi Paris. Sau khi Thi Cánh Bắc cúp máy, sắc mặt cũng không dịu xuống, tối mặt nói với Tô Đậu: “Công ty xảy ra chút chuyện, tôi về Paris đã, em ngoan ngoãn chờ tôi trở lại.”

“Mấy ngày?” Tô Đậu thấy sắc mặt Thi Cánh Bắc âm u kinh người, hoảng sợ hỏi, nhưng cô đi theo sát Thi Cánh Bắc trở lại phòng ngủ chính, giúp anh sửa soạn hành lý.

“Mau thì một tuần, chậm thì một tháng nói không chừng, tóm lại, em ngoan ngoãn chờ tôi trở lại.” Thi Cánh Bấc rất muốn mang Tô Đậu về Paris, nhưng lại sợ Tô Đậu không muốn, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là nên thôi, đành chờ Tô Đậu cam tâm tình nguyện đi cùng anh.

Tô Đậu kéo khóa, đưa hành lý trao tay Thi Cánh Bấc, sau đó nắm vạt áo, nói: “Tôi sẽ ngoan ngoãn chờ chú trở về.” Suy nghĩ sắp chia lìa, trong lòng Tô Đậu nhất thời dâng lên cảm giác lưu luyến không nổi, rất nhớ, rất muốn đi cùng với anh. ...

“Lúc tôi không có ở nhà thì có thể về nhà chú em, nhớ đừng để tôi lo lắng, hừm?”

“Tôi sẽ ở nhà chờ chú về!” Cô không đi đâu cả, cô phải ở chỗ này chờ anh trở về, nơi này mới là nhà của bọn họ!

“Đậu Đậu.” Thi Cánh Bấc gọi một tiếng. Tô Đậu lập tức nâng đôi mắt đỏ hoe lên nhìn, chờ Thi Cánh Bấc nói: “Em nguyện ý cùng về Paris với tôi không?” Cuối cùng, Thi Cánh Bấc hỏi ra miệng, vì không nỡ, vì không muốn, nhưng hơn hết là anh sợ, sợ Tô Đậu ở một mình thì bị những ong bướm kia nhào vào.

“Tôi...” Tô Đậu chần chờ hai giây, sau đó kiên định gật đầu, nói: “Tôi đồng ý, chú hai dẫn Đậu Đậu cùng nhau về Paris.” Hốc mắt Tô Đậu vẫn đỏ ửng, trong lòng kích động, Thi Cánh Bấc nghe thấy ba chữ kia của Tô Đậu, dĩ nhiên tâm tình kích động không ít hơn Tô Đậu, nghĩ tới Tô Đậu còn học trung học, Thi Cánh Bấc thấy mâu thuẫn.

“Sau khi Đậu Đậu tốt nghiệp trung học, chú hai dẫn Đậu Đậu đi, trong khoảng thời gian này em ngoan ngoãn chờ chú hai trở về, nhé?”

“Vâng!” Nhất thời chia lìa khiến Tô Đậu biết quý trọng, hai người lên xe, Thi Cánh Bấc lái xe về phía sân bay, trên đường gọi điện cho Tô Thần Tôn nhắn phải trông chừng chặt chẽ Tô Đậu từng giây từng phút. Nhìn người đàn ông vào khoang máy bay, Tô Đậu đau lòng khóc, Tô Thần Tôn đứng bên cạnh an ủi.

“Cô bé, đừng khóc!”

“Vâng!” Tô Đậu hít hít lỗ mũi ê ẩm, hai người bước ra khỏi sân bay, sau khi ngồi lên xe, Tô Thần Tôn mở miệng hỏi: “Trở về nhà chú hả? Ngày mai em phải đi học.”

“Vâng.” Tô Đậu khẽ gật đầu một cái, Tô Thần Tôn lái xe chạy theo hướng về nhà, bên lòng chăm chú nhìn em họ bên cạnh, cô bé này, biết đau khổ chờ đợi rồi! Để cô ném thứ sự khổ cực mà người khác chịu đựng quả không tồi, con người sẽ lớn lên, hơn nữa trong thời gian chia lìa càng trưởng thành hơn, hiểu biết nhiều hơn, cũng biết quý trọng hơn.

Tô Đậu về nhà chú, đêm đó là đêm đầu tiên không có cái ôm ấm áp của Thi Cánh Bấc...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Là Yêu Hay Là Hứng Thú?

Một đêm lặn lộn khó ngủ, Tô Đậu mang đôi mắt gấu mèo xuất hiện trong phòng ăn, vừa ngồi vào, mẹ Tô quan tâm hỏi: “Chuyện gì vậy? Bộ dạng ngủ không được ngon giấc, mất ngủ hả?” Cô nhỏ này không ở nhà hai ngày thôi mà, đã lạ giường rồi hả? Thế nhưng đây là nhà nó ở mười lăm năm, rồi đi hai ngày sao thay đổi nhiều như vậy? Lê Quý, Đôn

Mẹ Tô không có kiểu xem con gái như đứa trẻ muốn hắt ra ngoài, nhà này nó sống hơn mười năm, không thể so với nhà trọ chỉ ở có hai ngày, chẳng lẽ đứa bé này thật sự... Mẹ Tô không dám nghĩ tiếp, càng nghĩ càng hoang, càng nghĩ càng sợ, đứa bé này ngày trước không phải là đứa bé chỉ biết quần lầy bà sao. Trẻ con rồi sẽ trưởng thành, có cuộc sống thuộc về mình, nếu tốt cho đứa trẻ thì người thím này đành buông tay, nhưng mà, điều này sao khiến bà cam lòng được đây?

“Thím, cháu nhớ chú hai!” Về mặt Tô Đậu đau khổ, mặt ủ mảy chau.

Chú hai? Mẹ Tô nghiêm mặt liếc nhìn người nhà họ Tô đang ngồi, Tô Thần Tôn nhếch môi cười, giải thích nói: “Chú hai trong miệng Đậu Đậu là Cánh Bấc.”

“....”

Mẹ Tô hết ý kiến, sao con bé này lại gọi Thi Cánh Bấc bằng chú hai? Nhớ tới quyền giám hộ năm đó, Đậu Đậu nên gọi cậu ta bằng một tiếng ba chữ, nhưng gọi vậy thì thấy là lạ, nên không nên gọi, bảo nó gọi chú hai, chỉ là một tiếng gọi thôi mà, làm gì phải tính toán!

“Bé con, nghe nói ông cụ làm mai cho con với cháu cả ông ấy, bộ dạng thế nào, hấp dẫn không?” Ba Tô đặt tờ báo buổi sáng xuống rồi quay đầu hỏi, lập tức khiến người nhà họ Tô nhìn hỏi dò, ánh mắt tò mò.

“Nhà họ Thi danh môn thế gia, nhà họ Tô chúng ta không bám vào nổi, Đậu Đậu, nghe bà nội nói, đừng tới quá gần với người nhà họ Thi.” Bà nội Tô nói lời tình ý sâu xa khuyên nhủ, bà phản đối, khác với mấy người khác của nhà họ Tô.

“Mẹ, mẹ cũng muốn Đậu Đậu gả vào chỗ tốt, cuộc sống sung sướng phải không?” Ba Tô nhú mày hỏi.

Thân là bà nội, tất nhiên bà muốn cháu gái gả vào chỗ tốt, sống cuộc sống sung sướng, nhưng nhà họ Thi là danh môn thế gia, nhà họ Tô họ sao có thể trèo cao được?

“Đậu Đậu không thích hợp làm vợ người ta, huống chi Đậu Đậu mới mười tám tuổi, chuyện hôn sự của nó có thể đợi vài năm nữa, sau này hãy nói, ăn cơm đi.” Ba Tô lên tiếng tranh luận, Tô Đậu không muốn ăn, cô đề đưa xuống, nói: “Sau khi tốt nghiệp trung học, chú hai sẽ mang con về Paris, cháu sẽ không tới gần những người nhà họ Thi đâu.”

“Tôn, đây là thật ư?” Mẹ Tô lo lắng đứng dậy nhìn con trai mình, cuối cùng cũng có một ngày Đậu Đậu sẽ rời nhà họ Tô mà đi, Thi Cẩm Bác cũng sẽ có một ngày mang công chúa nhỏ của nhà họ Tô đi. Người đàn ông này vốn không quên chuyện giám hộ, cậu ta không hành động không có nghĩa là cậu ta quên, chẳng qua thời điểm chưa tới mà thôi.

“Mẹ, Đậu Đậu có cuộc sống của nó, nó phải trưởng thành.” Được rồi, đứa bé lớn lên sẽ có cuộc sống của nó, không phải hai con gái bà cũng vậy sao? Chẳng qua không cách nào đón nhận được mà thôi, một đứa bé gần như lớn lên trong vòng tay mình, cuối cùng cũng giống các chị, có cuộc sống riêng của mình, rời khỏi cánh tay bà, ngày ngày bay lượn.

“Con, đứa nhỏ này...” Mẹ Tô thăm thò dài, ba Tô không nói gì chỉ vỗ vai vợ, dùng ánh mắt ý bảo: Buông tay, để nó đi!

Cuối cùng đứa nhỏ này cũng trưởng thành, bà thân làm thím có thể không thả nó ra sao?

“Lần sau nhớ dẫn Thi tiên sinh về nhà.”

“Vâng!” Tô Đậu nặng nề gật đầu một cái, sau đó cười vui tươi hồn nhiên, nói: “Cháu đi học.”

“Anh đưa em đi!” Tô Thần Tôn lập tức đứng dậy lấy áo khoác, cùng Tô Đậu đi ra cửa, xe tiến về hướng học viện cao trung, trên đường Tô Thần Tôn nhận được điện thoại trợ lý gọi tới, hôm nay anh kín lịch trình, Tô Đậu ngồi bên cạnh nghiêng đầu hỏi: “Anh họ, nhiều ngành như vậy, sao anh muốn chọn làm nhà sản xuất?”

“Bởi vì thách thức, anh họ em thích chuyện thử thách không làm được, cuối cùng biến thành hứng thú.”

“.....”

“Cô bé!”

“Dạ?”

“Thừa dịp khoảng thời gian này, nghĩ cho rõ ràng, em yêu Cẩm Bác hay là nhất thời hứng thú, một khi cậu ấy dẫn em đi, em không có cơ hội hối hận đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Trần Đây Nỗi Nhớ

Lời Tô Thần Tôn khiến Tô Đậu suy đi nghĩ lại, cô yêu chú hai? Chắc yêu, từ khi chia lìa đến bây giờ mới chỉ hơn mười tiếng mà lòng cô, đầu óc cô đều là bóng dáng chú hai, còn có nét mặt vui cười cưng chiều cô... Tô Đậu dần siết chặt tay nhỏ bé, có tiếng chuông điện thoại cắt ngang suy nghĩ của cô, cô hốt hoảng nghe máy, đầu bên kia truyền tới giọng nói mệt mỏi.

“Đậu Đậu, có nhớ chú hai không?”

“Chú hai...” Nghe giọng Thi Cẩm Bác cô kích động mang theo nước nỡ, vào giờ phút này không đơn giản là nhớ nhưng như bình thường, “Đậu Đậu rất nhớ chú, chú hai mau về đi!”

“Tôi sẽ về sớm!” Chuyện hơi ác liệt, mau trong miệng Thi Cánh Bắc cũng cả tháng, sau khi Tô Đậu nghe Thi Cánh Bắc dặn dò một lần lại một lần, hai người cúp máy, mấy tiết học sau đó đầu óc Tô Đậu không còn nằm trên việc học, mà bay tới trên người đàn ông bên kia trái đất.

Sau khi trở lại Paris, chú hai bận rộn xử lý công việc, chắc chưa ngủ giấc nào?

Thất vắn và đến kết thúc buổi học, Tô Đậu không thể chờ đợi chạy ngay về nhà, nhưng vừa chạy tới cửa thân thể như bị đóng ghim, thoáng chốc không thể động đậy, một bóng dáng cao lớn đang đi về phía bên này, cuối cùng khi hai người cách vài bước chân thì ngừng lại.

“Anh Thi...”

“Vừa vắn đi qua đây, phải về à? Tôi đưa em đi!” Đây không phải là đúng dịp mà là cố ý.

“Không, không cần!”

“Em sợ tôi ăn em?” Đúng là có xúc động muốn đẩy ngã cừu nhỏ, nhưng địa điểm trước mắt thì không nên, không tiện tay hạ thủ.

“Tôi...” Lời nói rõ ràng khiến Tô Đậu hoảng sợ, sau đó vô thức lùi lại mấy bước, cắn môi dưới, lúc suy nghĩ làm thế nào để chạy đi thì cánh tay bị một bàn tay kéo lại, trọng tâm không đứng vững nên ngã nhào vào lồng ngực người đàn ông, cái ôm này, hơi thở này đều không phải là điều cô muốn. Tô Đậu cố gắng tránh sự kiểm chế của người đàn ông, nhưng sức lực cô kém xa lực của người đàn ông này.

“Em rất sợ tôi!” Lời này không phải là câu nghi vấn, Tô Đậu đúng là sợ anh ta, sợ từ tận đáy lòng.

“...”

“Mặt mũi tôi giống như người có mười tội nặng nhất?”

“...”

Tô Đậu mím chặt môi không nói một lời, hai người đứng giằng co bất động trước cửa trường, khiến không ít học sinh nhìn sang và hiểu nhầm.

Thời gian lâu như cả thế kỷ, lúc Tô Đậu gần như thất vọng thì Tô Thần Tôn lái xe xuất hiện trước cửa trường học, ưu nhã bước xuống xe, sau đó đi tới bên cạnh hai người đang còn giằng co nhau, nhíu mi hỏi: “Chuyện gì vậy? Sao thiếu gia Thi tới trường học vậy?” Người đàn ông này nhìn không giống như tới đón em họ mình, vậy chỉ có thể.... Dường như anh hiểu ra tất cả, Tô Thần Tôn quay đầu nói với em họ mình: “Anh tới chậm, về nhà thôi!”

“Vâng.” Tô Đậu nặng nề gật đầu, sau đó bước nhanh về phía xe Tô Thần Tôn, sau khi hai người lên xe, xe cuốn bụi chạy đi, để lại Thi Hạo Hạo nắm chặt quả đấm đứng tại chỗ, đôi mắt bắn ra vẻ xấu xa căm hận.

Tô Thần Tôn tăng tốc, sau 30 phút đã tới trước một khu chung cư cũ kỹ, Tô Đậu đi theo phía sau, hai người một trước một sau đi vào, ra đón chính là một cô gái xinh xắn mặc tạp dề, cô là người phụ nữ Tô Thần Tôn bao nuôi, Tô Đậu không xa lạ gì. Mỗi lần Tô Thần Tôn rảnh rỗi sẽ dẫn cô đi ăn chực, dần dà trở thành người một nhà.

Tô Đậu xem cô gái như chị dâu họ, tình cảm của hai người rất tốt, như chị em ruột.

“Có thể ăn cơm tối.”

Ba người ngồi vào bàn, trên bàn ăn vừa nói vừa cười, buổi tối trôi qua ấm áp đơn giản, lúc dọn dẹp bát đĩa, Tô Đậu đứng trước vòi rửa bát, vừa trò chuyện câu được câu không với cô gái, “Chị dâu, chị rất yêu anh họ phải không?”

Yêu không?

Cô gái hơi khựng lại, cười nói: “Bọn chị không liên quan tới tình yêu, Tô Đậu, em có người yêu chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Em Muốn Đi Tìm Chú Hai

Người yêu?

Trong đầu lập tức hiện lên một bóng dáng cao lớn, gương mặt Tô Đậu như bị lửa đốt, đối với người còn mơ mơ màng màng về tình yêu như Tô Đậu mà nói thì cô không biết chú hai có tính là người yêu hay không, tóm lại cô rất nhớ anh, trong đầu đầy suy nghĩ về anh. LQĐIÒN

Sau khi Thi Cánh Bắc trở về Paris, hai người chỉ dùng điện thoại để nói chuyện tơ tình, bảy ngày mà dài như cả một thế kỷ. Tô Đậu rất muốn chạy như

bay nhào vào trong ngực Thi Cánh Bác, xa cách chú hai thì ra khổ sở như vậy, bây giờ cuối cùng Tô Đậu cũng đã ném mùi đau khổ khi chờ đợi.

Mấy ngày này, quả thực dài như cả năm, mỗi giờ kim phút trôi qua giống như cả một ngày, thật vất vả và chịu đựng qua bảy ngày, Thi Cánh Bác vẫn chưa về, liên lạc điện thoại vốn ít lại càng ít, lần này làm Tô Đậu lo lắng. Tiếng chuông tan học vừa vang lên cô chạy như bay ra khỏi phòng học, Thi Văn Hán còn chưa kịp ngăn cô lại người đã chạy mất dạng.

“Anh họ, em nhớ chú hai, anh có thể nói địa chỉ cho em biết được không?”

Tô Đậu rời khỏi trường học nhưng không về nhà mà đi thẳng tới công ty của Tô Thần Tôn, đầu tiên là hỏi địa chỉ của Thi Cánh Bác ở Paris, cô bé này quả thực không chịu được nỗi nhớ nhưng nên quyết định đi Paris, song việc học của nó thì sao đây?

“Nghĩ kỹ chưa?” Tô Thần Tôn kết thúc cuộc họp tiến cấp dưới, nhếch môi cười yếu ớt.

“Vâng, em nghĩ rất kỹ rồi, em muốn đi tìm chú ấy!” Không chần chừ, giọng nói kiên quyết.

Tô Thần Tôn im lặng nhìn em họ một hồi, sau đó nói: “Anh đặt vé đi Paris giúp em, bên trường học xin nghỉ phép cho em một tuần, em về thu xếp ít quần áo, anh đưa em ra sân bay.”

“Cảm ơn anh họ!” Tô Đậu hôn nhẹ lên mặt cương nghị của Tô Thần Tôn một cái, sau đó nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng làm việc đón taxi về nhà, thu dọn ít quần áo. Tô Thần Tôn ngồi trên xe dừng trước cửa nhà, lúc Tô Đậu xách theo hành lý gọn nhẹ đi ra thì đâm đầu vào một bóng dáng mảnh mai.

“Chị dâu, sao chị tới đây?”

“Tiễn em lên máy bay.”

Mặc dù chỉ một tuần lễ nhưng Tô Thần Tôn cũng không cản được yêu cầu của cô gái, chờ cô cùng nhau đưa Tô Đậu ra sân bay.

Sau khi hai người lên xe Tô Thần Tôn lập tức lái về hướng sân bay, trên đường điện thoại Tô Đậu vang lên, quét mắt nhìn tên gọi tới Tô Đậu lập tức bắt máy, động tác vô cùng nhanh, thấy thế cô gái kia chất lưỡi hít hà.

Ma lực của tình yêu đúng là không bình thường, cô gái cảm thán một tiếng, khoe mắt trùng hợp đối diện với ánh mắt Tô Thần Tôn ném tới, tầm mắt hai người giao nhau chỉ mấy giây, Tô Thần Tôn dời lực chú ý lên phía đằng trước, cô gái nghiêng đầu ngắm phong cảnh thành phố vụt qua ngoài cửa kính xe.

Tô Đậu ngọt ngào gọi một tiếng: “Chú hai!”

“Có nhớ chú hai không?” Bên kia điện thoại Thi Cánh Bác xoa huyết thái dương, giọng trầm thấp, nhưng vẫn mệt mỏi như cũ. Trở về Paris Thi Cánh Bác vốn chưa được chợp mắt, ngày nào cũng đi sớm về trễ, có lúc xem phòng làm việc thành nơi ở, cả đêm không ra khỏi đó, Tô Đậu không ở bên cạnh chứng kiến cảnh bất đắc dĩ, nếu không cô nhất định rất đau lòng!

“Có!” Nhớ đến trái tim cũng đau, “Chú hai, khi nào chú về?”

“Còn phải một khoảng thời gian nữa, ngoan, chờ chú hai trở lại!” Thi Cánh Bác ước gì có thể bỏ xuống hết tất cả công việc chạy như bay trở về bên cạnh Tô Đậu. Nhưng công việc quần lầy người, tiền bồi thường mảnh đất của chính quyền địa phương vượt xa dự tính của anh, Rose ôm tiền bỏ trốn, đến bây giờ còn chưa tìm được người, khiến ngày ngày Thi Cánh Bác bận sứt đầu mẻ trán.

“Dạ!” Tô Đậu ngoan ngoãn phụ họa, nghĩ tới không bao lâu nữa sẽ gặp được chú hai, trong lòng cười ra tiếng, Thi Cánh Bác vẫn chưa cúp máy, thỉnh lực kính người, tò mò hỏi: “Cười gì đấy?” Nụ cười của Tô Đậu lúc nào cũng ngọt ngào như vậy, dễ cảm hóa tâm tình người khác như vậy, cho nên nghe tiếng Tô Đậu cười tâm tình Thi Cánh Bác có phần nào đi chăng nữa vào giây phút đó cũng tan thành mây khói.

“Không có gì! Chú hai, không thêm nói với chú nữa, cháu cúp máy.” Cô sẽ khiến chú hai kinh hi, được rồi, niềm vui bất ngờ nên không thể nói!

Thi Cánh Bác nhìn điện thoại bị cắt đứt, tâm tình không hẳn không vui, ngược lại anh cười, nhìn đồng tài liệu chất đống như núi trên bàn làm việc, lúc này lại không hề thấy mệt mỏi, bắt đầu bận rộn với công việc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Kinh Hỉ Biến Thành Trùng Phạt

Thủ đô Paris, Pháp.

Tô Đậu ngồi hơn mười tiếng đồng hồ cuối cùng cũng đã tới sân bay Paris, giờ Paris và Đài Loan chênh nhau rất xa, bây giờ Paris là buổi tối, ra khỏi sân bay đông đúc người, Tô Đậu xách theo hành lý đón taxi, cầm tờ giấy viết địa chỉ đưa tới trước mặt tài xế, tài xế liếc mắt nhìn sau đó khởi động xe chờ Tô Đậu đến địa chỉ đã ghi.

Buổi tối Paris ánh đèn chớp tắt, vô cùng náo nhiệt, ánh mắt Tô Đậu vẫn nhìn bên ngoài cửa sổ, dọc theo đường đi từ ngạc nhiên đến thán phục, cuối cùng thành thích thú.

Thủ đô tự do, đất nước phong tình khiến người ta mơ ước, vừa nhìn đã làm người ta yêu thích!

Taxi chạy gần 40 phút thì tới khu dân cư cao cấp, Tô Đậu thanh toán tiền taxi xong xách hành lý lần tìm theo địa chỉ ghi trên tờ giấy, số nhà chủ hai là 888, cô còn phải đi ba đường hẻm sau đó mới tìm được phòng chủ hai. Đi trong hẻm nhỏ đen như mực, Tô Đậu cũng không hoảng sợ gì, ngược lại trong lòng rất vui sướng, là vui sướng vì sắp được gặp chủ hai.

“Cô gái, đây là khu dân cư, không có giấy tờ ra vào thì không thể vào!”

Bảo vệ vừa tuần tra đến hẻm số 4 lập tức ngăn Tô Đậu lại, Tô Đậu nghe không hiểu tiếng Pháp hốt hoảng lấy tờ giấy ra, bảo vệ quét mắt liếc nhìn nội dung trên tờ giấy sau đó lấy điện thoại gọi vào một dãy số, vang lên mấy tiếng nhưng không có người nhận, bảo vệ đưa Tô Đậu vào phòng bảo vệ, lúc này có một chiếc xe thể thao sang trọng chạy nhanh vào, bảo vệ lập tức chào hỏi với chủ chiếc xe đó.

Tô Đậu đứng sau lưng bảo vệ có vẻ hơi nhỏ, cho nên cô không nhìn thấy chủ nhân chiếc xe. Thời gian từng giây từng phút trôi đi, Tô Đậu lo lắng ngồi trong phòng bảo vệ, vắt hết óc suy nghĩ thoát khỏi phòng bảo vệ, chân trước vừa bước ra chân sau bị bảo vệ lôi trở lại. Khuôn mặt trái xoan của Tô Đậu nhất thời như đưa đám.

Chủ hai, chủ ở đâu?

Có thể Thi Cánh Bác nghe thấy tiếng lòng cô, cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt Tô Đậu, nhìn bóng dáng cao lớn Tô Đậu lập tức chạy nhanh như bay nhào vào trong ngực Thi Cánh Bác, vẻ mặt đưa đám nói: “Chủ hai, cháu rất nhớ chú!”

“Em, cô gái nhỏ này...” Khoảnh khắc nhìn thấy Tô Đậu, tâm tình Thi Cánh Bác không dùng ngôn ngữ nào để diễn đạt được, cô tới khiến anh vừa tức vừa vui vẻ. Anh ôm chặt cô vào trong ngực, cái ôm ấm áp làm nước mắt Tô Đậu rơi ào ào, Thi Cánh Bác hôn khô dòng lệ. Thời gian lâu như cả thế kỷ hai người mới rời khỏi phòng bảo vệ, một trước một sau đi trên hẻm nhỏ đen tối, buổi tối ở Paris không giống Đài Loan, nhiệt độ trái ngược nhau, bây giờ tâm tình được buông lỏng Tô Đậu mới cảm nhận được toàn thân lạnh như băng.

“Chủ hai, cháu lạnh!”

Tô Đậu lạnh run cả người, Thi Cánh Bác thì lại làm như không thấy, nói: “Cho em chút trừng phạt nho nhỏ.”

“...”

Tô Đậu uất ức chép miệng, tay nắm chặt vạt áo Thi Cánh Bác, hành động rất nhỏ này khiến Thi Cánh Bác không cứng rắn được, cô bé này cũng là vì không chịu được nỗi khổ tương tự cho nên mới ngăn dậm xa xôi tìm anh, anh có thể tức giận gì chứ?

“Tắm nước nóng đi, làm ấm cơ thể lạnh lẽo đã.”

Thi Cánh Bác dẫn Tô Đậu vào nhà, vừa đi vào phòng ngủ chính vừa nói, mấy phút sau bồn tắm đã được đổ đầy nước ấm, Tô Đậu vào phòng tắm cởi hết quần áo, nhào người trần truồng vào trong bồn ngâm nước nóng. Thi Cánh Bác thì ra khỏi phòng ngủ chính đi vào phòng bếp lấy một ít thức ăn, còn nấu cả một bình nước gừng.

Tô Đậu tắm ấm người, ra khỏi phòng ngủ chính, hương thơm của nước gừng khiến Tô Đậu muốn uống, bụng ọc ọc kháng nghị, Tô Đậu cúi thấp đầu ngượng ngùng kéo chân đi tới phòng ăn.

“Chủ hai!”

“Tới đây uống nước gừng, chống cảm lạnh!” Vì Tô Đậu không nghe lời nên mặc dù Thi Cánh Bác mềm lòng nhưng giọng nói vẫn rất lạnh lùng, điều này khiến trong lòng Tô Đậu rất khó chịu, cô không nhận lấy nước gừng chỉ nhìn chăm chăm vào vẻ mặt nghiêm nghị của Thi Cánh Bác.

“Mau, uống nó đi.”

“Cháu...”

“Có phải không nghe lời đúng không?”

Sắc mặt Thi Cánh Bác lập tức chìm xuống đáy cốc, khiến Tô Đậu không dám không nhận, lúc uống nước gừng còn thừa lại hớp cuối cùng, Tô Đậu nắm ống tay áo Thi Cánh Bác nói: “Chủ hai, chú đừng giận nữa... Được không?”

“Em, cô gái không nghe lời này, xem tối nay tôi trừng phạt em thế nào!”

Chương 20: Đừng Động, Để Tôi Ôm

Trừng phạt...

Trong đầu Tô Đậu suy nghĩ tới trừng phạt trong miệng Thi Cánh Bức, gương mặt nhỏ bé đỏ như trứng gà chín, trong mắt Thi Cánh Bức thấy mê người, thân sĩ trong nháy mắt biến thành đại sắc lang.

Không đợi Tô Đậu ăn xong mỳ, Thi Cánh Bức ưỡn người lên trước rồi cúi người ôm lấy cơ thể nhỏ xinh vào phòng ngủ chính, đặt nhẹ cô lên giường, con người mang theo tình dục thoáng chốc biến thành thâm sâu, khiến Tô Đậu không dám nhìn nữa, cuống quýt quay đầu đi, sao Thi Cánh Bức để Tô Đậu né tránh, giữ chặt khuôn mặt đỏ lựng như lửa đốt, bức ép cô nhìn mình.

“Cô bé không nghe lời...”

Nụ hôn mang theo trừng phạt rơi trên mặt Tô Đậu, sau đó xuống xương quai xanh rồi lan dần xuống cơ thể thơm mê người, chạm vào Tô Đậu Thi Cánh Bức không cách nào kiềm chế dục vọng nữa, nhưng anh không tiến hành động tác cuối cùng, Tô Đậu dần dần chìm đắm trong bể dục giống như bị ngăn con rắn gặm nhắm, đủ loại khổ sở, gần như khóc thành tiếng.

“Chú hai...”

Tô Đậu kêu khẽ càng giống tiếng rên rỉ, kích thích đủ thứ thần kinh của Thi Cánh Bức, muốn phá vỡ lý trí chìm đắm trong bể dục nhưng cuối cùng cũng dừng lại, anh không phải là người nghĩ một đằng làm một nẻo, nhưng không muốn hù dọa cô chạy mất.

“Em không nên tới Paris.” Anh bắt bàn tay nhỏ bé vuốt ve khuôn mặt nghiêm nghị, Tô Đậu cúi đầu, nghẹn ngào nói: “Chú hai ghét Đậu Đậu, không muốn nhìn thấy Đậu Đậu đúng không?” LQDon

Không phải là ghét, không phải là không muốn gặp, mà là không thể gặp, anh sợ nếu mình gặp thì tất cả dục vọng cố kiềm chế sẽ trở dậy làm tổn thương cô, lòng tốt của Thi Cánh Bức trong đôi mắt đơn thuần của Tô Đậu được xem là đáng ghét.

“Đưa ngực, chú hai nhớ Đậu Đậu đến trái tim cũng đau, chú hai sợ Đậu Đậu bị chú hai hù sợ chạy mất.”

“Đậu Đậu mới không bị chú hai hù chạy đâu, Đậu Đậu cũng nhớ chú hai đến trái tim đau đớn.”

“Thật không?”

“Dạ!” Tô Đậu nặng nề gật đầu một cái, nhân tiện bắt lấy bàn tay ấm áp của Thi Cánh Bức đưa tới lồng ngực mình, “Nơi này đau quá, nhớ chú hai đến đâu...”

“Chú hai ngực quá!” Thi Cánh Bức hài hước cong môi, ngón tay thon dài khẽ vạch, nút trên áo Tô Đậu bị cởi ra, trong nháy mắt ngực lạnh lẽo, hơi thở ấm áp khiến Tô Đậu co rúm người, bàn tay nhỏ bé vô lực nắm được vạt áo trước ngực người đàn ông mới giữ vững cơ thể mềm nhũn của mình.

Hai tầm mắt giao nhau trong không trung mấy giây, Thi Cánh Bức lúc có lúc không lè lưỡi liếm da thịt Tô Đậu khiến cô a lên một tiếng, anh hí hóp đôi mắt tràn đầy tình dục lại, đầu lưỡi linh hoạt vẽ mấy vòng trên da thịt thiếu nữ, sau đó lại liếm nhẹ thổi nhẹ qua hai hạt đậu, hai hạt đậu bị thổi cứng lên, thân thể Tô Đậu giống như bị điện giật, co rút rất lợi hại.

Con người thâm sâu của Thi Cánh Bức dừng trên hạt đậu gần một phút, sau đó kéo cô gái nhỏ rời giường, dựa vào ngực phập phồng không ngừng của mình. Vì dục vọng đè nén không được thỏa thích phát tiết, Tô Đậu càng dễ cảm nhận hơi thở nóng rực từ sau lưng truyền tới, cùng với nhịp tim nhiều loạn không yên.

“Chú hai?”

“Đừng động, để tôi ôm!”

Ôm, là làm giảm dục hỏa mãnh liệt không được phát tiết, vào giờ phút này rõ ràng có thể biến cô thành cô gái nhỏ của mình, để khắc lên cô dấu ấn của mình, tại sao mỗi lần dục vọng không kiềm chế được muốn tuôn ra thì ngay lúc đó ngừng lại tất cả?

Nguyên nhân là, anh thương tiếc cô gái nhỏ trong ngực, anh thương yêu cô, chiều chuộng cô, dưới tình huống cô chưa cam tâm tình nguyện, anh thật sự không muốn vì chút dục vọng mà chiếm đoạt lấy cô.

Tô Đậu ngoan ngoãn ngồi im mặc Thi Cánh Bức ôm mình, nhưng cái ôm này chẳng những không ổn định được dục vọng trong cơ thể Thi Cánh Bức,

ngược lại chỉ có tăng không giảm. Cuối cùng Thi Cánh Bắc buông Tô Đậu ra, dùng sức vọt vào phòng tắm, trong thoáng chốc tiếng nước chảy ào ào xuyên qua tường truyền vào trong tai Tô Đậu.

“....”

Tô Đậu siết chặt đôi tay nhỏ bé, giống như đã hạ quyết tâm làm điều gì đó, chầm chầm bước tới phòng tắm...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Không Buông Em Ra

Tắm nước lạnh cũng không thể tiêu tan dục hỏa trong cơ thể Thi Cánh Bắc được, càng tắm dục hỏa càng tăng cao, Tô Đậu tới Paris tìm anh hoàn toàn muốn thiêu đốt lửa dục lên cao, rốt cuộc cô bé này có biết lòng tốt của anh hay không đây? Dĩ nhiên, trái tim anh ước gì mỗi ngày ôm cô, nhưng anh không đơn giản là ôm mà là muốn ngủ với cô, mấu chốt là Tô Đậu suy nghĩ đơn giản hoàn toàn không biết trái tim anh đau khổ cỡ nào, kiềm chế cỡ nào, đè nén cỡ nào.

Thi Cánh Bắc quay lưng về phía cửa phòng tắm, mãi suy nghĩ nên không phát hiện cửa phòng tắm bị đẩy nhẹ ra, Tô Đậu khép cửa lại, sau đó cúi hết tất cả quần áo trên người xuống, mặt trái xoan đỏ ửng, nhưng nội tâm hết sức kiên định, chậm rãi đi về phía trước, cho đến khi cơ thể dán lên lưng một cơ thể rắn chắc, bàn tay nhỏ bé trắng nõn vòng qua eo cường tráng thì Thi Cánh Bắc hơi cứng người, sau đó lập tức xoay người, thấy Tô Đậu trần truồng tròn mắt đen trở nên thẫn thây, dục vọng trong cơ thể lan dần tới tứ chi, sau đó thần kinh cô nén lý trí cũng hóa thành tro bụi.

Tô Đậu nhón chân lên đưa môi mềm, cô chủ động quả thực là đổ dầu vào lửa, khiến Thi Cánh Bắc không cách nào đè nén kiềm chế dục vọng nữa.

“Cô bé, tối nay tôi sẽ không bỏ qua cho em đâu.” Tiểu bạch thủ chủ động đưa tới cửa, lý nào lại bỏ qua!

Tô Đậu cúi đầu, gương mặt bị lửa đốt cháy toàn thân, nóng kinh người. Thi Cánh Bắc cúi đầu xuống hôn lên bờ môi mềm, trần trọc bú mút, cô bị dẫn dụ không thành thạo đáp lại, hay tay nhỏ bé ôm chặt eo cường tráng của người đàn ông, bàn tay người đàn ông cũng giữ chặt sau gáy cô gái, càng làm nụ hôn lưỡi thêm sâu.

“Ừm...” Tiếng rên khẽ kích thích lửa nóng trong cơ thể người đàn ông, đồng thời nói cho người đàn ông biết cô bị hôn sắp hít thở không thông. Nụ hôn lưỡi vừa sâu vừa bá đạo này kéo dài mấy phút đồng hồ, gần như cướp đi tất cả đường khí của cô, lúc Thi Cánh Bắc chậm rãi rời khỏi khoang miệng cô gái thì kéo theo cả sợi chỉ bạc, trong nháy mắt không khí đầy hơi thở mập mờ.

Cuối cùng làn môi khêu gợi dòi địa điểm, khắc mấy dấu hôn màu hồng xuống xương quai xanh, Tô Đậu nhắm mắt, trong miệng nhỏ tản ra hơi thở không bình thường, tay ôm chặt eo người đàn ông, cả người trở nên không có chút sức lực nào, thân thể sau khi bị mỗi cái hôn thì càng mềm nhũn, trọng lượng chỉ có thể dựa vào người đàn ông để giữ thăng bằng.

“Chú hai...”

Miệng nhỏ Tô Đậu kêu lên lập tức bị ngâm vào, lại là nụ hôn lưỡi một lần lại một lần, Thi Cánh Bắc vừa hôn môi Tô Đậu nhưng hai tay không hề nhàn rỗi, một tay vòng qua eo Tô Đậu để cô giữ vững trọng lượng cơ thể mình, còn tay kia như một đũa tre tham lam đặt trên bầu ngực đang thời kỳ dậy thì khá thành công, trần trọc xoa nắn, còn dùng ngón tay thỉnh thoảng bóp viên đậu hồng hồng kia, thỉnh thoảng dùng năm ngón tay ôm trọn vuốt ve, lực đạo lúc mạnh lúc yếu khiến Tô Đậu co rúm người, trong cơ thể xồng tới cảm giác trống rỗng không ngôn ngữ nào biểu đạt được, và cảm giác thoải mái khiến người ta bay bồng bềnh....

Thi Cánh Bắc buông đôi môi bị mình hôn sưng đỏ ra, một đường đi xuống dưới, đi tới hai hạt đậu đỏ bị mình trêu đùa dựng đứng, sau đó gấp gấp ngâm vào, mút như một đũa tre, Tô Đậu vô lực ngẩng đầu lên, nhỏ giọng rên rỉ.

Bây giờ toàn thân Tô Đậu dán chặt trên người Thi Cánh Bắc, bàn tay thô ráp dọc theo đường cong đi thẳng xuống dưới, tới chỗ bụi rậm đen sì thì ngón tay khẽ cọ xát, khiến chỗ đó ướt một mảng, đó là căn cứ Tô Đậu động tình, Thi Cánh Bắc xấu xa nói bên tai Tô Đậu: “Cô bé, em ướt quá, để chú hai liếm cho sạch.”

Thi Cánh Bắc ôm lấy Tô Đậu rời khỏi phòng tắm, Tô Đậu bị đặt trên giường lớn, không còn kịp xấu hổ, hai chân cô đã bị mở ra, khu cấm chưa bị khai phá tản ra mùi mê người, hấp dẫn Thi Cánh Bắc khai phá, chỗ động tình này ướt át dính vào lông tạo thành nước óng ánh. Thi Cánh Bắc lê lưỡi khẽ mút nhẹ, Tô Đậu cảm thấy xấu hổ đưa tay che chỗ chưa bị ai sờ qua.

“Chú hai, đừng... Đừng mút chỗ đó...”

Tô Đậu lấy tay cản lại, sao Thi Cánh Bắc đồng ý, anh giữ chặt tay cô trên đỉnh đầu, dưới tình huống không có bất kỳ cản trở nào Thi Cánh Bắc bú mút nhẹ nhàng, Tô Đậu đỏ mặt, cái miệng nhỏ phát ra tiếng rên rỉ khiến cô xấu hổ: “A a... Đừng mà... Chú hai, đừng bú... A a...”

Tô Đậu càng kêu thì Thi Cánh Bắc càng mút hăng say, nước dâm thủy động tình dường như không kiềm chế được ào ào chảy ra, trong phòng ngủ yên

tĩnh nghe rõ ràng tiếng bú dâm đang đó, Tô Đậu nghe thấy gần như muốn đào hầm ngầm chôn mình vào trong đó.

“Chú hai, đừng bú... A a...” Tiếng rên rỉ khiến người ta xấu hổ lại vang lên lượn lờ trong phòng ngủ chính, Thi Cánh Bắc nghe thấy càng kích thích thú tính trong cơ thể anh trở dậy, còn tăng thêm thần kinh thị giác, lực bú dần dần trở nên mạnh hơn, tốc độ cũng tăng nhanh, gần như nhấn chìm Tô Đậu trong bể dục.

“A a a...”

Thân thể co rúm, trong cơ thể bùng nổ, Tô Đậu không khống chế được nháp nhô lên xuống, lúc Thi Cánh Bắc tăng tốc độ bú, vào khoảnh khắc đó Tô Đậu bị đẩy lên chín tầng mây, đạt tới cao triều. Phong cảnh trước ngực phập phồng mê người, Thi Cánh Bắc hôn Tô Đậu vẫn còn thờ hồn hên, xấu xa hỏi: “Thoải mái không?”

“Chú hai xấu lắm.” Nhưng rất thoải mái, dưới tình huống đạt cao triều mà không biết, Tô Đậu cô không biết làm sao để hình dung tư vị lúc đó, tóm lại làm người ta cảm nhận từ tận xương tủy, “Chú hai, chú nóng quá, cháu...”

“Em mệt rồi, ngủ đi, chú hai đi tắm nước lạnh cái đã.” Thi Cánh Bắc hôn nhẹ lên môi Tô Đậu, sau đó tiếp tục vào phòng tắm dội nước lạnh, không phải anh không muốn chạm vào Tô Đậu mà là trước hết để cô quen với chuyện nam nữ đã, rồi muốn cô sau! Không cách nào phát tiết dục vọng thật sự khổ sở, Thi Cánh Bắc dội nước lạnh trong phòng tắm tầm 40 phút, dục hỏa trong cơ thể mới dập tắt.

Ra khỏi phòng tắm Thi Cánh Bắc ôm Tô Đậu đã ngủ say, một đêm này Thi Cánh Bắc không hề chợp mắt, Tô Đậu vừa động dậy lập tức khiến dục hỏa cô đè nén trong người anh bùng cháy phải vọt vào tắm nước lạnh mấy lần, cho đến khi trời sáng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Được Chú Hai Nhận Nuôi

Edit: Ngọc Hân

Ngày cách đại thọ ông cụ Thi đã trôi qua hai tuần lễ, căn nhà lớn như thế nhưng rất tĩnh mịch, ông cụ Thi tay miết túi da thật bên cạnh, ngồi trong ghế cô đơn tự hỏi. Nhà lớn của họ Thi vốn đã vắng người, ngoài mấy người giúp việc ra ra vào vào thì không thấy những thành viên khác của nhà họ Thi ra vào nhà lớn, ông cụ Thi thấy cô đơn, mặc dù không chịu thừa nhận.

“Ông nội?”

Thi Vân Hân nhận điện thoại ông cụ gọi tới, vừa tan học chạy như bay về ngôi nhà giữa sườn núi Dương Minh Sơn, còn chưa vào nhà chính đã thấy một bóng dáng cô đơn từ đằng xa, thân thể già nua đã không thể so với năm đó, Thi Vân Hân tăng tốc độ, chạy về phía ông cụ Thi.

“Bé Hân... A, Đậu Đậu không tới?” Ông cụ Thi nhủ chặt chân mày khi không thấy Tô Đậu, vẻ mặt thất vọng.

“Đậu Đậu xin nghỉ phép một tuần, mấy ngày qua không đi học ạ.” Hàng ngày đến trường thấy bàn trước trống trơn, tâm tình Thi Vân Hân cũng xuống thấp, chỗ không có Tô Đậu giống như làm gì cũng không có sức lực.

“Là bệnh à?” Ông cụ Thi cầm tay cháu gái, lo lắng gấp gấp hỏi, Thi Vân Hân nhìn ông nội mình, trông mắt thoáng hiện vẻ khác thường: “Đậu Đậu không ngã bệnh, cô ấy...” Thi Vân Hân khó có thể mở miệng, muốn cô nói Đậu Đậu xin nghỉ là vì đi Paris sao, cô ấy đi một mình, nếu nói ra không khiến ông nội lo lắng mới là lạ!

“Đậu Đậu xảy ra chuyện gì?” Thi Vân Hân muốn nói rồi lại thôi khiến trái tim ông cụ tre lơ lửng.

Thi Vân Hân nhắm chặt mắt, sau đó mở ra, siết chặt hai tay, nói: “Đậu Đậu đi Paris, cô ấy đi tìm... Chú hai.”

Trong thoáng chốc sắc mặt ông cụ tối xuống, siết chặt túi da vừa để xuống ghế mây, lạnh lùng chất vấn: “Bé Hân, con hãy nói thật cho ông nội biết, có phải Đậu Đậu được chú hai con nhận nuôi?”

Nhận nuôi!

Lần này Thi Vân Hân hoàn toàn mờ mịt, Đậu Đậu được chú hai nhận nuôi? Sao chú hai phải nhận nuôi Đậu Đậu? Đậu Đậu có người nhà chứ đâu phải là trẻ mồ côi đâu, nếu như thật sự chú hai nhận nuôi Đậu Đậu thì có chút không hợp đạo lý. “Cháu... Chuyện này cháu không biết gì cả, ông nội nghe ai nói ạ?” Ông cụ Thi cầm túi da nhét vào trong ngực Thi Vân Hân, nói: “Con tự mình xem đi!”

Thi Vân Hân run rẩy mở dây buộc túi ra, sau đó rút báo cáo điều tra từ bên trong ra. Ngày đại thọ hôm đó ông cụ Thi nhìn thấu Đậu Đậu và Thi Cánh Bắc lui tới không bình thường, cố ý tìm người điều tra, không điều tra hết được nhưng cũng thu được kết quả bất ngờ, người giám hộ Đậu Đậu lại viết tên Thi Cánh Bắc, nhìn ba chữ hùng hồn đó hô hấp ông cụ Thi cứng lại, tim đập cực nhanh, gần như ngã xuống.

“Ông nội, phần báo cáo điều tra này có phải có vấn đề không?” Làm thế nào Thi Vân Hân cũng không tin, hơn nữa nhìn vào ba chữ người giám hộ chói mắt kia, Thi Vân Hân tự thôi miên mình là phần báo cáo điều tra này nhất định có vấn đề.

“Gọi điện thoại cho anh họ con, bảo nó đặt giúp ta vé đi Paris.” Ông cụ Thi nghiêm túc dặn dò.

Thi Vân Hân chần chừ mấy giây sau đó rút điện thoại ra gọi cho Thi Hạo Hạo, bảo anh ta đặt giúp một vé máy bay đi Paris, khoảng mười phút sau điện thoại Thi Vân Hân vang lên, Thi Hạo Hạo nói với em họ là đã đặt xong vé đi Paris, chuyến bay sáu giờ rưỡi tối, còn chưa tới hai tiếng đồng hồ nữa.

Thi Vân Hân giúp ông cụ Thi thu xếp một ít quần áo, xách theo túi hành lý dặn tài xế đi tới sân bay. Thừa dịp ông nội không chú ý tới mình, rút di động ra gọi vào một dãy số, không đợi đối phương mở miệng nói chuyện đã vội vàng nói: “Anh Tô, không xong rồi, ông nội đi Paris tìm Đậu Đậu, ông nội còn điều tra quan hệ của Đậu Đậu và chú hai...”

“Anh hiểu rồi, cô bé, em làm rất khá!” Tô Thần Tôn cúp máy, chuyển qua gọi vào một dãy số khác, điện thoại đối phương vang lên mấy tiếng mới chịu bắt máy: “Chuyện lộ rồi, bố cậu muốn tới Paris, quan hệ của cậu và Đậu Đậu không giấu được bao lâu đâu.”

“...”

“Trong lòng ba cậu, Đậu Đậu có địa vị rất cao, nếu như để ông biết cậu lấy danh nghĩa nhận nuôi để lấy vợ, thì đường tình của cậu và Đậu Đậu vô cùng nhấp nhô.” Tô Thần Tôn không quên ‘vui sướng khi người khác gặp họa’ nói! Quên nói cho cậu biết, mấy ngày trước khi Đậu Đậu tới tìm cậu, Thi Hạo Hạo tới trường học đón người, cha cậu tới Paris sẽ dẫn theo cậu ta, cậu tự xem mà làm đi!”

“Cám ơn, người anh em!”

Hai người tắt máy, Thi Cánh Bắc nhìn khuôn mặt ngủ yên của Tô Đậu, thầm nghĩ: Đậu Đậu, em là của chú hai, chú hai sẽ không giao em cho bất cứ ai, bao gồm cả Thi Hạo Hạo!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Đoạn Tuyệt Quan Hệ Bố Con

Edit: Ngọc Hân

Quả nhiên như Tô Thần Tôn dự đoán, ông cụ Thi kêu cả Thi Hạo Hạo cùng đi tới Paris, ngồi suốt hơn mười lăm tiếng trên máy bay, đến Paris thì 5 giờ chiều, lại ngồi gần 40 phút mới tới khu dân cư mà Thi Cánh Bắc ở. Lúc ông cụ ấn chuông cửa, ra đón chính là người rảnh rỗi đến phát khùng – Tô Đậu.

“Ông nội, ông... Sao ông tới đây?” Nhìn thấy ông cụ Thi, Tô Đậu vô cùng khiếp sợ, nhưng vẫn nghiêng người nhường đường, “Chú hai đang làm cơm tối, ông nội ăn chưa?”

“Đậu Đậu, con nói với ông đi, có phải con được nhận nuôi?” Ông cụ Thi giận đến mức râu dựng đứng mặt tròn tròn, trực tiếp hỏi, từ trước tới giờ ông cụ Thi luôn xem Tô Đậu như cháu gái mình nên giọng nói có phần chất vấn.

“Cháu...” Tô Đậu muốn nói lại thôi, trong phút chốc không biết phải giải thích làm sao, phần người giám hộ bị đổi tên cô cũng mới biết hai tuần lễ trước, hơn nữa tiếp tay làm bậy là anh họ mình.

Thi Hạo Hạo tiến tới, một tay giữ chặt vai Tô Đậu, nói: “Đậu Đậu, nói cho ông biết là em bị ép buộc đúng không?”

“Tôi...” Bị ép, Tô Đậu chẳng cảm thấy bị ép buộc chút nào cả, chỗ người giám hộ cô bị đổi tên, chú hai trở thành người nhận nuôi cô, nếu không phải chú hai nói cho cô biết thì cô hoàn toàn không biết nội tình, cho nên không thể bảo là bị ép buộc được. Bộ dáng Tô Đậu khó xử nhìn sắc mặt tối thui của ông cụ Thi, và Thi Hạo Hạo đang giữ chặt vai khiến cô đau nhói.

Không khí trong thoáng chốc trở nên u tối, cho đến khi Thi Cánh Bắc từ trong bếp đi ra ngoài cũng không thay đổi được gì, ngược lại càng nặng nề hơn. Với sự tôn trọng ông cụ Thi, Thi Cánh Bắc vẫn gọi một tiếng “Ba,” sau đó quay sang Tô Đậu, nói: “Ngần vạn dặm xa xôi chạy tới Paris là vì chuyện con nhận nuôi Đậu Đậu?” Vị trí Đậu Đậu trong lòng ông cụ Thi thực sự rất nặng, còn nặng hơn cả cháu gái ruột.

“Thi Cánh Bắc, đây là con đang trả thù ta?” Ông cụ Thi lạnh lùng hỏi ngược lại, “Con cho rằng nhận nuôi nó thì ta không thể tác thành nó với Hạo Hạo? Nếu con xem ta là bố, lập tức hủy bỏ chức danh người giám hộ đi.”

“Không làm được!” Thi Cánh Bắc lạnh lùng cứng rắn nói ra ba chữ, Tô Đậu là của anh, đừng ai mơ tưởng cướp đi từ trên tay anh.

“Com muốn cãi lại mệnh lệnh của ta?”

“Chuyện gì cũng có nhượng bộ, duy chỉ có Tô Đậu là không được!”

Thoáng chốc không khí đông cứng. Thi Hạo Hạo muốn chen vào nhưng anh ta là hậu bối, nếu như để lấy được Tô Đậu, anh ta không thể dùng cứng đối cứng với người chú này, nếu đắc tội anh, anh ta hoàn toàn không chiếm được quả ngon để ăn, chớ đừng nói chỉ có thể giành được Tô Đậu.

“Ông nội, lúc này không thích hợp dùng cứng đối cứng với chú hai.” Thi Hạo Hạo ghé bên tai ông cụ nhỏ giọng khuyên, sau đó quay đầu nghiêm túc nói với Thi Cánh Bác: “Chú hai, cháu thật sự rất thích Đậu Đậu, cháu cảm thấy chú cháu mình có thể cạnh tranh công bằng, chú nói có đúng hay không?”

“...” Thi Cánh Bác không trả lời liền, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Thi Hạo Hạo một hồi, sau đó mới nói: “Không có cơ hội cạnh tranh đâu, Đậu Đậu chẳng những là cô gái tôi nhận nuôi mà còn là người phụ nữ của tôi!”

Một câu nói kích thích ngàn tảng sóng, khiến bệnh tim ông cụ Thi gần như tái phát, thân thể run rẩy không ngừng nghỉ, còn vẻ mặt Thi Hạo Hạo đã không còn ôn hòa, mà trở nên lạnh cứng, “Chú hai, có trở mặt với chú, cháu cũng phải lấy được Đậu Đậu!”

“Từ hôm nay trở đi, mày không còn là con trai của Thi Hùng Hâm ta nữa!” Ông cụ Thi nói bừa, không tiếc cắt đứt quan hệ bố con, đối với Thi Cánh Bác mà nói, từ trước tới giờ luôn hời hợt, nói chính xác là ông vẫn không đối xử như với con trai ruột, có kiên quyết thì cũng chỉ là phí công, vậy vì cô bé này cắt đứt hoàn toàn sạch sẽ!

“Hạo Hạo, chúng ta đi thôi!” Ông cụ Thi quyết tâm đoạn tuyệt xoay người rời đi, trước khi cất bước đi Thi Hạo Hạo nói: “Nếu không làm chú cháu, tôi sẽ không hạ thủ lưu tình!” Nói xong, mắt Thi Hạo Hạo chợt lóe lên, sau đó nhanh chóng cất bước rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Tôi Có Em Là Đủ Rồi

Edit: Ngọc Hân

“Ông nội đâu?”

Tô Đậu từ trong phòng bếp đi ra, không nhìn thấy hai ông cháu ông cụ Thi đâu, lúc cô trốn trong bếp có loáng thoáng nghe được câu chuyện của ông cụ Thi, cô nén vẻ mặt buồn rầu: “Chú hai, không sao chứ?”

“Không sao, ăn cơm đi!” Vẻ mặt Thi Cánh Bác căng thẳng, không muốn nói về thân thể mình không tốt đẹp gì của mình, bàn tay đưa tới kéo Tô Đậu về phía mình, sau đó đi về phía phòng ăn.

Trong bữa cơm, Thi Cánh Bác lặng lẽ ăn cơm, bộ dạng Tô Đậu muốn nói rồi lại thôi, thật vất vả nhanh chóng kết thúc bữa cơm tối ngọt ngào tĩnh lặng, thừa dịp Thi Cánh Bác dọn dẹp bát đĩa, Tô Đậu ngăn động tác anh lại, nói: “Chú hai, chú muốn đoạn tuyệt quan hệ với ông nội?” Luôn có suy nghĩ đơn thuần Tô Đậu không đánh lòng với kết cục của bố con anh, vội vàng khuyên nhủ: “Chú hai, cháu không đáng giá để chú lạnh lùng quyết định đoạn tuyệt với ông nội đâu.”

“Em đáng giá!” Thi Cánh Bác để bát xuống bàn, đi tới trước mặt Tô Đậu, nâng mặt cô lên để cô nhìn rõ thâm tình không hối tiếc trong đôi mắt chìm ửng, “Tôi có em là đủ rồi.” Được rồi, anh có Tô Đậu là đủ rồi, chỉ cần có cô bé đáng yêu như này theo bên cạnh cả đời, thì chống lại cả thế giới cũng không hối tiếc!

“Chú hai!” Tô Đậu nhón chân lên, cảm động dâng lên môi mềm của mình, Thi Cánh Bác cúi người lập tức hôn lên đôi môi yêu kiều thơm tho, trần trọc bú, mút, Tô Đậu cũng xúc động dờn sóng lấp bề đời hỏi, khiến cả hai thở hồng hộc, “Đậu Đậu chỉ cần chú hai, nơi nào có chú hai thì có Đậu Đậu.” Những lời này giống như một lời cam kết, xua tan âm u trong lòng Thi Cánh Bác.

Môi mềm lại bị đoạt lấy lần nữa, lúc này nụ hôn rất nóng bỏng mang theo hơi khát, Thi Cánh Bác vừa hôn vừa vuốt ve cơ thể Tô Đậu cách quần áo, đầu ngón tay giống như điện khiến Tô Đậu run rẩy, con người dần trở nên mê ly, thân thể cọ xát lẫn nhau tán ra hơi nóng rực, thân thể quen được người đàn ông vuốt ve, Tô Đậu không thể dừng lại ở sự đụng chạm của người đàn ông, cô muốn... Muốn được nhiều hơn nữa!

“Chú hai, cháu nóng quá...” Thân thể giống như có cây đuốc thiêu đốt cháy rừng rực. ỉe quý đôn

Thi Cánh Bác hôn nhẹ lên môi xinh đẹp của Tô Đậu, lúc dục vọng còn chưa bộc phát, anh dừng lại mọi động tác, nói: “Ngoan, vào phòng tắm...”

“Chú hai, chú không muốn hả?” Tô Đậu vội vàng luống cuống cắt ngang lời Thi Cánh Bác, cô nói không muốn ư, sao Thi Cánh Bác lại không muốn cơ chứ, anh vẫn luôn đè nén, luôn kiềm chế, vấn đề là cô bé này một chút cũng không hiểu anh!

“Chú hai muốn em sắp diễn rồi, sao có thể không muốn.” Lần nào cũng đều dừng ở khúc quan trọng, anh không phải là Liễu Hạ Huệ, anh lo lắng cô

hoảng sợ, cho nên vẫn cố kìm nén, khắc chế dục vọng gần như sắp bùng nổ.

“Chú hai, muốn cháu đi!” Hạ thân Tô Đậu khó chịu, cần khẩn nói, Thi Căng Bác còn chưa mất hết lý trí vội đẩy người đang cọ xát mình ra xa hai centimet, nói: “Ngoan, trở về phòng!”

“Không muốn, cháu muốn chú hai!” Lúc này Tô Đậu bị dục hỏa thiêu đốt toàn thân, lý trí đã bùng nổ, sao Thi Căng Bác đẩy đuối cô, thân thể Tô Đậu như bạch tuộc cuộn lấy anh không thả, không thành thạo không có phương pháp cọ xát khiến hô hấp Thi Căng Bác cứng lại, cuối cùng lý trí bị ném lên chín tầng mây.

Tô Đậu bị ôm lấy, chớp mắt đã bị đặt trên giường lớn, Thi Căng Bác lập tức đè lên người, hôn lên bờ môi mềm, bú mút làn môi xinh đẹp, hai tay không nhân rồi, bắt đầu vuốt ve cách quần áo như trước. Tô Đậu thoải mái rên lên một tiếng, trong con người có luồng khí nóng mờ mờ, ngón tay thon dài của anh cời nút áo, Thi Căng Bác dời trận địa đánh úp về phía hai viên đậu đỏ kia, sau đó trần trọc bú, xoay vòng...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chuyện Hai Ba Con Không Thể Cứu Vãn.

Edit: Ngọc Hân

Tô Đậu khó nhịn được nữa, chủ động đưa tay cầm tay Thi Căng Bác đi xuống phía dưới, ánh mắt mê ly phát ra cái nhìn đầy khát vọng, dục vọng đã kiềm chế bấy lâu cuối cùng cũng đã tới điểm giới hạn. Lúc Thi Căng Bác tách hai bắp đùi trắng như tuyết ra thì một tiếng chuông vang lên trong phòng ngủ, hoàn toàn phá vỡ cảnh xuân kiều diễm đó, đồng thời kéo lý trí Thi Căng Bác trở lại.

Khuôn mặt trái xoan của Tô Đậu đỏ bừng, Thi Căng Bác hôn nhẹ xuống môi cô, sau đó với tay cầm điện thoại ấn nút nghe máy, khi Thi Căng Bác nghe máy, đầu dây bên kia nói: “Sao náo loạn chuyện lên rồi hả?” Tô Thần Tôn nhú chặt chân mày, vẫn biết em họ rất quan trọng với anh em mình, nhưng lần này có chút quá khích, khiến cậu ấy và ông cụ Thi đoạn tuyệt quan hệ cha con.

“Như vậy không tốt?” Đối với chuyện đoạn tuyệt quan hệ cha con, Thi Căng Bác không hề để trong lòng, ở trong ngôi nhà đó anh chỉ là một người ngoài, chính xác mà nói thì anh ngay cả người ngoài cũng không bằng!

Tô Thần Tôn nặng nề thờ dài, nói tiếp: “Đã công bố cậu không phải là thành viên của nhà họ Thi rồi.”

“Không sao!” Nếu đã đoạn tuyệt quan hệ cha con thì anh cũng đã chuẩn bị tâm lý, cho nên vẫn hời hợt như cũ.

“Quan hệ cha con nhà cậu vốn đã bế tắc, như bây giờ càng khiến mối quan hệ đó cứng ngắc hơn, muốn cứu vãn cũng khó.” Tô Thần Tôn thờ dài nhưng không thể làm gì, quan hệ giữa Thi Căng Bác và ông cụ Thi không phải đơn giản muốn hàn gắn là có thể không còn khoảng cách, cho dù hàn gắn thì vẫn có chướng ngại trong đó. Tất nhiên hàn gắn cũng không được, không hàn gắn cũng không được, chỉ có vậy, muốn dứt thì dứt, không quan trọng, được rồi, không quan trọng!

“Người anh em, không cần phải nói!”

Tô Thần Tôn lại thờ dài một lần nữa, qua mấy giây sau dòi đề tài, hỏi: “Có cần mình giúp Đậu Đậu xin nghỉ thêm không?”

“Không cần, hai ngày nữa về rồi.” Thi Căng Bác cúi đầu nhìn Tô Đậu trong ngực mình, khẽ cong môi nở nụ cười tràn đầy dấu vết hạnh phúc.

“Mau giúp Đậu Đậu chuyển trường khác đi, nếu ở lại Đài Châu, tớ sợ Thi Hạo Hạo thừa dịp cậu không ở bên cạnh giờ trò gì đó, nước xa không cứu được lửa gần đâu.”

Tô Thần Tôn nói xong, Thi Căng Bác im lặng mấy giây, dường như đã có quyết định, nói: “Mình quyết định trở về Đài Châu định cư.”

“Nghĩ kỹ quyết định này rồi?”

“Ừ!”

“Về cũng là chuyện tốt, nhân dịp này hàn gắn đi.” Tô Thần Tôn có tâm nguyện như vậy, ngược lại Thi Căng Bác nhú chặt mi tâm, không dễ dãi đáp lại. Nếu như tỷ suất mê trong quan hệ cha con có thể hàn gắn được thì đã không còn là chuyện quan trọng, tóm lại, anh sẽ không trở về để bị làm nhục. Anh lạnh lẽo không dựa vào ai, được rồi, trên đường đi lên thành công anh không dựa vào người nhà họ Thi, có được ngày hôm nay là vì anh có thực lực!

Tô Đậu vui trong cổ Thi Căng Bác, nín mặt anh xuống dùng khẩu ngữ hỏi thăm có phải anh họ cô không, Thi Căng Bác mỉm cười gật đầu, Tô Đậu lại vui mình trong ngực chú hai, chờ anh kết thúc câu chuyện.

Qua chừng mấy phút, cuối cùng Thi Căng Bác cũng cúp máy, cong môi nhìn khuôn mặt bụ bẫm của Tô Đậu, hôn khẽ lên môi Tô Đậu và nói: “Hai ngày

nữa, tôi trở về Đài Châu cùng em”

“Vậy còn trở lại Paris không?” Tô Đậu vừa nghe trở về Đài Châu trong lòng rất vui, nhưng không quên hỏi Thi Càng Bắc còn về Paris hay không.

Nhìn khuôn mặt vừa mong đợi lại sợ thất vọng, Thi Càng Bắc trêu chọc Tô Đậu, chậm chậm nói: “Có lẽ... Nửa năm sau!”

Có lẽ nửa năm sau... Lòng vui sướng thể hiện lên mặt, Tô Đậu kích động, đề lên người Thi Càng Bắc, tạo thành tư thế mập mờ, mắt chim ung rũ xuống, dục vọng hồi phục trong nháy mắt. Một bàn tay thò lên một bên ngực Tô Đậu, sau đó chậm rãi xoa nắn, Tô Đậu bị từng con tê dại làm rối loạn đầu óc, nhưng vẫn đứt quãng mở miệng hỏi: “Chú hai... Thật sự nửa năm tới... Đều ở Đài Châu...?”

Thi Càng Bắc cong môi không nói lời nào, bàn tay thô lỗ gạt áo Tô Đậu ra, trong nháy mắt đôi bông đào lộ ra, sau đó anh ngậm một bên, hàm hồ nói: “Đừng!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Trở Về Đài Châu.

Chuyện Rose ký hợp đồng đất đai làm thiếu hụt một khoản cuối cùng cũng kết thúc hoàn hảo, đồng thời bị Thi Càng Bắc tổng vào ngục giam, còn mảnh đất thuộc về chính quyền cũng ‘vật về chủ cũ,’ trả không ít tiền mới khai thông cho quan tòa để thắng, tổn thất vô vùng nặng nề. Nhưng đối với Thi Càng Bắc mà nói thì bình thường, tiền không có có thể kiếm lại, hơn nữa tiền kiếm cả đời không đủ, sao không đặt thời gian lên người trong lòng mình!

luydoon

Thi Càng Bắc nói lời giữ lời, quả nhiên hai ngày sau theo Tô Đậu trở về thành phố Đài Châu, lúc sắp xuống máy bay, Tô Đậu nắm ống tay áo Thi Càng Bắc hỏi: “Chú hai, chú thật sự sẽ không trở về Paris phải không?” Câu hỏi này từ đêm đó tới bây giờ hỏi không dưới chục lần, Thi Càng Bắc xoa huyết thái dương đau nhức, hỏi ngược lại: “Chú hai có nói dối Đậu Đậu chưa?”

“... Không có!” Tô Đậu suy nghĩ một lúc, sau đó trả lời.

“Vậy được rồi, chú hai đồng ý với Đậu Đậu trong vòng nửa năm không về Paris thì sẽ không về Paris.” Nửa năm này, Thi Càng Bắc đầu tư một công trình, nếu nửa năm không đủ thì kéo dài thời hạn thành một năm, hơn nữa đã quyết định định cư ở thành phố Đài Châu rồi.

“Vâng!” Lúc này Tô Đậu mới thả lỏng người, vào lúc này máy bay cũng hạ cánh xuống sân bay Đài Châu, sau khi hai người xuống máy bay, từ xa đã thấy hai bóng dáng cao lớn, bên cạnh còn hai người xinh đẹp, bước tới gần Thi Càng Bắc vô cùng vui mừng, cười nhạo nói: “Ồ, sao dám phiền vị được trọng vọng này tới đón xuống máy bay?” Sau đó quay đầu giới thiệu với Tô Đậu: “Quan Kiệt, Dạ Huyền, Tô Đậu!”

“Anh Quan, chị Dạ Huyền, xin chào hai người!” Tô Đậu lập tức nở nụ cười ngọt ngào chào một tiếng.

“Cô bé, quả nhiên có mấy phần quyền rũ, mê hoặc Thi Càng Bắc điên đảo thần hồn, không tệ!” Quan Kiệt lập tức bị Dạ Huyền bên cạnh hung hăng nhéo một cái: “Em không thùy mi?”

“Có, về nhà thì có!”

“Quan Kiệt, anh đó nhè...” Dạ Huyền co quắp khóe miệng, có xúc động muốn tung nắm đấm nhưng ý thức được đang ở nơi công cộng, cuối cùng Dạ Huyền nhịn xuống, Tô Tần Thần ôm cô gái bên cạnh, nói hòa giải: “Đi ăn cơm đi, tẩy trần cho Càng Bắc.”

Một nhóm sáu người rời khỏi sân bay lên một chiếc xe chạy thẳng tới nhà hàng nổi tiếng nhất Đài Châu, quản lý nhà hàng dẫn bọn họ vào phòng VIP, sau khi gọi mấy món ăn ba người đàn ông nói chuyện thư giãn, còn ba người phụ nữ cũng không im ắng, nói chuyện cũng rất hăng say. Dạ Huyền nói với hai bạn cùng giới mọi sự khổ tâm, nói yêu Quan Kiệt là không đúng, quan trọng là khiến người ta không biết nói sao về thân phận của cô. Muốn kéo người đàn ông vào lễ đường, nhưng cô là phụ nữ đã có gia đình, nếu ly hôn thì hai nhà Dạ Mã mất hết mặt mũi, nếu không ly hôn, dây dưa không rõ đồng thời đứa con trong bụng phải trở thành con riêng, cô không danh không phận cũng không sao, nhưng đứa bé vô tội!

Tô Đậu nhìn chị dâu họ bên cạnh, vẻ thương hại hiện trên khuôn mặt bình thản, lúc Dạ Huyền muốn kể khổ cô ấy bị một đôi tay cường tráng kéo đi, trong miệng thốt ra hai chữ khốn kiếp. Là họ Mã khốn kiếp hay là Quan Kiệt khốn kiếp, giờ phút này không phân biệt được, tóm lại là cả hai cùng khốn nạn như nhau, một không muốn ly hôn, một làm cho cô to bụng, đàn ông đều là lũ khốn kiếp!

Bữa cơm này cuối cùng cũng tốt đẹp, sau khi ăn uống no nê đoàn người rời khỏi nhà hàng, Tô Tần Thần đưa vợ chồng bắt hòa Quan Kiệt về nhà trước, sau đó đưa Thi Càng Bắc. Đến khu nhà Thi Càng Bắc anh nói, “Nhóm đầu tư của cậu đã phê duyệt, tầm thời gian nữa sẽ qua nói chuyện.”

“Ừ!” Cửa xe mở ra, Thi Càng Bắc bước xuống xe trước rồi đỡ tay nhỏ bé của Tô Đậu xuống xe, sau đó đưa mắt nhìn Tô Tần Thần lái xe nghênh ngang rời đi.

“Chú hai, chú muốn buôn bán với anh họ?” Đầu tư, đầu tư cái gì chứ? Chuyện đầu tư gọi Tô Đậu nhớ về thời gian, lần trước cô cho rằng chú hai lấy hình

thức nghỉ phép về ở Đài Châu định cư nửa năm, hoàn toàn không nghĩ tới nguyên nhân chú hai về thành phố Đài Châu.

“Cứ xem như thế đi, sau này em sẽ biết, vào nhà đi.” Thi Căng Bắc cho một đáp án lập lòe nước đôi, sau đó ôm Tô Đậu vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Không Được Bắt Nạt Người Khác Như Vậy

Trường trung học phổ thông, lớp 5 năm hai (Lớp 11)

“Vân Hân, đây là quà cho cậu!” Thi Vân Hân vừa vào cửa phòng học Tô Đậu lập tức đi lên chặn lại, trên tay cầm quà đưa tặng.

Ánh mắt Thi Vân Hân phức tạp nhìn quà trên tay Tô Đậu, sau đó quét qua khuôn mặt chìm trong hạnh phúc của Tô Đậu, nói: “Cậu được chú hai tớ nhận nuôi?”

“.....”

Tay đưa quà của Tô Đậu dừng giữa không trung, vẻ mặt nhất thời thu liễm lại, thu liễm sự xinh đẹp khiến người ta chướng mắt, Thi Vân Hân thờ dãi, đặt túi xách trên bàn học, sau đó kéo Tô Đậu đi ra góc sân trường vắng người: “Chỗ này không có ai, tớ muốn nghe lời nói thật!”

Nơi này đúng là nơi thích hợp để tâm sự, Tô Đậu quyết định nói từng chuyện nhỏ một cho Thi Vân Hân, không hề giấu giếm gì.

Sau khi Thi Vân Hân nghe xong suy tư tầm nửa phút, bộ dạng như bưng bình, thật ra thì cô đã sớm phát hiện, không phải sao? “Chú hai vì cậu, ông nội từ Paris về thì tuyên bố với bên ngoài chú hai không còn là một thành viên của nhà họ Thi nữa rồi.” Chuyện này trả giá cỡ nào? Thi Vân Hân nghĩ lại thì biết bên trong có lý do, nhiều năm như thế ông nội hoàn toàn không đối xử với chú hai như con ruột, hiện tại biến thành cục diện này, đối với chú hai mà nói sẽ là một sự giải thoát.

“Tớ biết!” Chú hai cũng nói không sao, một chút cũng không sao? Trái tim chợt dâng lên cảm giác đau đớn, hốc mắt nhuộm ướt.

“Quả tớ nhận, có thể có điều kiện.” Thi Vân Hân hiểu được, đoạt lấy quà tặng, sau đó không chút khách khí mở ra.

“Cậu nói đi, chỉ cần cậu không giận tớ thì chuyện gì tớ cũng đồng ý.” Lời này có tính là lấy lòng không?

“Thứ nhất, giúp tớ chăm sóc tốt cho chú hai; thứ hai, chúng ta là bạn thân, tớ không thể là người cuối cùng biết chuyện của cậu được; thứ ba: không thể ăn kem trước mặt tớ!” Điều kiện cuối cùng dường như có chút quá đáng, Tô Đậu không được ăn kem quả thực như muốn mạng cô, trong tủ lạnh còn rất nhiều kem đầy, đủ các mùi vị, hiện giờ nhớ tới có hai giọt nước nhỏ xuống khóe miệng.

“Tô, Đậu!” Thi Vân Hân mang cả tên họ ra kêu gào, nhìn Tô Đậu tham ăn! “Nếu cậu không làm được, chúng ta tuyệt giao!”

“Vân Hân, không nên bắt nạt người ta như vậy.” Tô Đậu đáng thương nói.

“Tớ chính là muốn bắt nạt cậu, sao nào, cậu có ý kiến?”

Ý kiến có nhiều, nhưng tự biết mình đuối lý, sao Tô Đậu dám phản bác, không thể làm gì khác hơn là lắc lắc cánh tay Thi Vân Hân, làm nũng nói: “Vân Hân, tan học tới nhà chú hai, bảo chú hai nấu một bữa ăn ngon cho cậu có được không?” Nghe được ăn ngon, Thi Vân Hân không nói lời từ chối.

“Chú hai và cậu cùng nhau trở về thành phố?”

“Ừ!” Nói đến chú hai, Tô Đậu mặt mày hớn hờ, bộ dạng này của Tô Đậu khiến Thi Vân Hân im lặng, các cô gái lâm vào yêu đương đều có bộ dạng này sao? Cô buồn bực, đồng thời trong đầu thoáng hiện qua bóng dáng cao ngất, tuấn tú đẹp trai, vẻ mặt tươi cười như có như không, đầu nhanh chóng thoáng hiện một hình ảnh, trong nháy mắt khuôn mặt xinh đẹp đó ửng. Tô Đậu lấy lại tinh thần, vron ngón tay chọc vào gò má đỏ như lửa của Thi Vân Hân, hỏi: “Tiểu Duyệt Duyệt, hai má cậu đỏ quá, giống như bị lửa đốt ấy, cậu...”

“Cậu mới bị lửa đốt, tớ không đỏ mặt!” Thi Vân Hân lấy lại tinh thần, vội vàng cắt lời cô, lên tiếng phủ nhận.

Tô Đậu hừ lạnh, sau đó bị Thi Vân Hân kéo trở về phòng học học bài, mấy tiết buổi sáng Tô Đậu nghe giảng rất nghiêm túc, cho đến khi tiếng chuông tan học vang lên, Thi Vân Hân cầm laptop đưa cho cô, nói: “Một tuần cậu nghỉ phép, đây là tài liệu ghi chép, cậu chép lại đi, ngày mai kiểm tra nhỏ, cậu biết thất bại thì có hậu quả gì mà!”

Tô Đậu kim lòng không được rên rì một tiếng, đó là tiếng kêu đau khổ, nghỉ phép một tuần trở lại thì gặp kiểm tra, nếu cô không đau khổ thì còn ai khổ? Đêm đó lúc ôn tập bài học, Tô Đậu lôi kéo Thi Căng Bắc dạy bù lại bài tập cho mình.

Chương 28: Cho Giáo Viên Chút Mặt Mũi

Tô Đậu làm bù bài tập cả đêm, đối mặt với buổi kiểm tra trong lòng vẫn căng thẳng, tối hôm qua chú hai giảng bài rất cẩn thận, nhìn chung cô hiểu mỗi đề bài, nhưng lúc thi nếu căng thẳng sẽ rối loạn hoảng sợ, dĩ nhiên kỳ thi sẽ rất tệ, hậu quả chỉ có một, đó là thi lại!

Sau khi phát đề thi Tô Đậu đọc cẩn thận từng đề bài một, trong ấn tượng chú hai cũng từng giúp cô, gặp chỗ nào không hiểu chú hai cũng tỉ mỉ giảng giải một lần, với trình độ học bù như vậy Tô Đậu sẽ không sai sót, vấn đề nằm ở chỗ trong lòng khẩn trương, bài tập học ôn tối qua trở thành trống trơn, bạn nói cô có thể qua không?

Thời gian là hai tiết học, khi sắp thu bài kiểm tra, Tô Đậu ép mình tỉnh táo, hít sâu mấy cái, quả nhiên tỉnh táo không ít. Mặc dù vẫn còn trạng thái đầu óc trống rỗng, Tô Đậu lần nữa làm bài tập của mình, sau đó suy nghĩ tới phương pháp tối qua chú hai dạy cô, giải từng đề một. Trống vừa vang lên giáo viên nói thu bài, đại diện các tổ thu bài của toàn bộ học sinh lại. Tô Đậu ngồi ở tổ hai, đại diện tổ đi tới bên cạnh cô, muốn đưa tay rút bài thi của cô, nhưng đối mặt với khuôn mặt xinh đẹp của Tô Đậu, động tác hơi khựng lại, bước qua cô thu bài những học sinh khác. Sau khi Tô Đậu giải hết đề cuối cùng trong đề thi, chủ động giao tận tay bài thi cho đại diện tổ, nói: “Bạn học Đồng, cảm ơn bạn!”

“Hừ, không có lần sau đâu.” Đối mặt với gương mặt đáng yêu của Tô Đậu, mặt tổ trưởng đỏ lên, giọng độc ác cảnh cáo, sau đó lướt qua Tô Đậu đi lên bục giảng, giao bài cho giáo viên.

“Khụ khụ, mọi người yên lặng một lát!” Giáo viên cất bài thi xong, háng giọng nói: “Bắt đầu từ ngày mai, thầy sẽ đến lớp năm nhất nhận lớp, lớp chúng ta và tiết quan trọng sẽ có giáo viên mới nhậm chức, các tiểu quý cô cậu đừng giờ trò lưu manh trong lớp, biết không?” Dạy lớp này đã gần hai năm, đối mặt với mỗi học sinh đều có tình cảm, chợt bị điều tới năm nhất nhậm chức, trong lòng thầy tràn đầy không nỡ. Mặc dù đôi lúc giận bọn họ không nghe lời, nhưng thành tích của đám học sinh trong cả năm đều không tệ, ông làm giáo viên cũng cảm thấy tự hào, thôi được rồi, cái bọn tiểu quý này, người làm thầy là ông cảm thấy rất tự hào.

“Thầy, đừng đi!”

Phòng học yên tĩnh, trong thoáng chốc vang lên giọng nói thanh thúy, sau đó giọng thứ hai, thứ ba, thứ tư... Phần lớn học sinh lớp đều không nỡ, bọn họ có giờ trò lưu manh trong lớp nhưng thành tích đều không tệ, cho nên thầy dạy bọn họ cũng một mắt nhắm một mắt mở, còn có thể theo chân bọn họ, cái này gọi là tình cảm, một loại tình cảm không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt!

“Thầy, chúng em không bỏ được thầy.”

“Thầy đi rồi, ai quản lớp chúng ta ạ?” Có học sinh ra ngoài đánh nhau, kết quả phải gọi phụ huynh, thầy âm thầm giúp một tay, học sinh nào trong lớp không biết chứ? Chẳng qua không ai nói toạc ra thôi. Điều giáo viên nhậm chức là kết quả sau khi hội đồng quản trị bàn bạc, thầy chỉ đành chấp nhận sự sắp xếp, “Yên tĩnh một lát, thầy chỉ chuyển đến lớp năm nhất mà thôi, các em nhớ thầy, lúc nào thầy cũng hoan nghênh các em đến thăm mà. Tóm lại, bắt đầu từ ngày mai các em phải cho thầy chút mặt mũi, đừng giờ trò trước mặt giáo viên, biết không?”

“Dạ!”

“Tốt lắm, tan học đi.” Đã làm lỡ không ít thời gian, thầy giáo cầm bài thi đi ra khỏi phòng học, trong nháy mắt phòng học nhao nhao, mấy học sinh xáo ra ý trêu đùa giáo viên ngày mai mới nhậm chức. Giáo viên mới dạy môn chính, đồng thời là giáo viên chủ nhiệm, bọn tiểu quý yêu quái giờ trò lưu manh có thể ra được bao nhiêu chiêu đùa bọn đây?

Sau khi về nhà Tô Đậu kể chuyện giáo viên bị điều đi chỗ khác cho Thi Căng Bác nghe, đầy bụng bất mãn.

Thi Căng Bác dùng ngón tay chọc đôi má phần bầu bĩnh của Tô Đậu, hỏi: “Sao vậy, không bỏ được giáo viên kia?”

“Thầy đã dạy bọn cháu gần hai năm, từ lúc mới nhập học đến bây giờ...”

“Đậu Đậu, thầy cũng đã nói, thầy nhậm chức lớp chọn, là lớp chọn, lớp bọn em...”

“Lớp bọn cháu sao?”

“Làm nèn!”

A! Tô Đậu há to miệng, nhìn chằm chằm khuôn mặt phái nam vẻ vô tội, sau đó tức giận chạy đi, hành động ngây thơ này của Tô Đậu chọc Thi Căng Bác vui vẻ, cô gái nhỏ của anh đứng là.

Chương 29: Chú Hai Là Giáo Viên

Cách một buổi tối Tô Đậu trở về trường học, gương mặt vẫn phụng phịu như cũ, Thi Cánh Bác thấy không khỏi bật cười, bàn tay dịu dàng chạm vào mái tóc mềm mại ngang vai, hôn khẽ như chuồn chuồn lướt nước lên trán Tô Đậu, nói: “Đừng nóng giận, tan lớp tối dẫn em tới Đạm Thủy ăn hải sản.”

“Không muốn!” Mặc dù hải sản ăn rất ngon nhưng không phải món Tô Đậu thích ăn!

“Quán ven đường, thế nào?” Thi Cánh Bác vẫn dụ dỗ như cũ, khuôn mặt đẹp trai tuấn tú nở nụ cười cưng chiều.

“....” Không muốn!” Tô Đậu tiếp tục từ chối, còn lắc đầu phồng má.

“Vậy.... Đi tới nhà hàng ăn kem?”

“Không...” Lúc chữ muốn sắp tuôn ra khỏi miệng, Tô Đậu ép dừng lại, lớn tiếng nói: “Được!” Cô gái nhỏ từ trước tới giờ không chịu nổi kem dụ dỗ, thi Cánh Bác dùng tay ấn trán Tô Đậu.

Tiếng ồn ào huyền ảo nổ tung bên tai, Tô Đậu kéo thần trí bay xa về, men theo tiếng động nhìn qua, mấy bạn trai đứng ở cửa vung tay múa chân, bên cạnh có một thùng nước, suy nghĩ cách treo lên, khi giáo viên vừa đẩy cửa bước vào thì đội lên người giáo viên. Ý kiến quê mùa này rất ời thiêu, nhưng hay được dùng để đối phó với giáo viên mới nhậm chức.

Tô Đậu dời lực chú ý từ trên người nam sinh, ánh mắt rơi trên bàn trước bên cạnh mình, mấy phút trước Thi Vân Hân bị mấy bạn học nữ kéo tới lớp chọn đến bây giờ còn chưa trở về lớp, lúc Tô Đậu lo lắng muốn tìm thì mấy người bạn học trở lại, phía sau còn có một giáo viên.

“Các bạn học....”

Giáo viên đưa tay đẩy cửa, trong nháy mắt bị thùng nước đổ xuống, toàn bộ nước trong thùng hắt lên người giáo viên đó, toàn thân không sót chút nào, cả người ướt như chuột lột.

“Cô!”

Xong rồi! Tất cả bạn học trong lòng cùng kêu, lặng lẽ chờ trừng phạt, “Cô Tiền, khăn lông!”

“Cảm ơn, cảm ơn” Mặt cô Tiền đỏ au, nhận lấy khăn bông rồi chạy nhanh như làn khói. Thi Vân Hân tức giận liếc mắt nhìn người đàn ông cao lớn phía sau, sau đó trở lại chỗ ngồi của mình, kéo Tô Đậu nói: “Đậu Đậu, giáo viên mới là chú hai.”

“Hả?”

Quả nhiên Tô Đậu ngẩn ngơ, chỉ ngây ngốc nhìn người đàn ông đi vào phòng học, sau đó nhìn anh viết lên bảng ba chữ “Thi Cánh Bác!”

“Khụ!” Thi Cánh Bác hắng giọng, sau đó nói lời đầu tiên: “Nghỉ thức chào đón hôm nay vô cùng... Đặc biệt, tôi họ Thi, bắt đầu từ hôm nay là giáo viên dạy toán các em, vậy trước hết để làm quen với lớp một chút, mọi người tự giới thiệu mình trước đi.”

“Vân Hân, có phải tớ đang nằm mơ không?” Tô Đậu lấy lại tinh thần, kéo tay Thi Vân Hân đưa lên mặt mình nheo một cái: “A, đau, thì ra là thật, không phải là mơ.” Tô Đậu vuốt ve gò má bị đau, Thi Vân Hân dùng sức nheo một cái, lập tức xuất hiện dấu vết đỏ au.

“Bạn học, bạn nói trước đi!” Mắt chim ưng chợt lóe, Thi Cánh Bác chậm rãi đi tới, nói.

“A?” Tô Đậu lại hơi mờ mịt, cuống quýt đứng lên, cà lăm nói: “Em, em là Tô Đậu, năm nay mười tám tuổi, thích ăn kem, tốt nhất là ngày 3 ly lớn, còn có bánh ngọt, bánh cake...” Nhắc đến ăn Tô Đậu lại hăng hái, nói một tràng món mình thích ăn nhất, cả lớp bị cô thích ngọt dọa sững sốt. Thi Cánh Bác tựa bên bàn nghe lại càng im lặng hơn, cô bé này quả thực ăn đồ ngọt thay cơm, ngây ngẩn mắt nhìn thẳng thân hình hơn tròn trịa, nhìn cặp môi mềm khê đóng mở, hạ thân lập tức nổi phản ứng, mắt Thi Cánh Bác u ám, cuống quýt cắn ngang câu.

“Bạn học Tô, nói qua giấc mơ của em đi.”

Lập tức mấy chục ánh mắt đồng loạt ném lên người Tô Đậu, chờ cô nàng ham ăn trả lời.

“Ước mơ ư?”

“Hả?”

Bạn học cả lớp giống như tâm ý tương thông cùng phát ra tiếng. Tô Đậu cười ngây ngô, sau đó nói với Thi Càng Bác: “Ước mơ của em là... Ăn hết kem trong thiên hạ!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Cô Bé Ngốc Tham Ăn

Bạn học cả lớp vừa nghe xong mơ ước của Tô Đậu, rồi rít nếm ánh mắt khi dễ, đây là mơ ước à, rõ ràng là ham ăn!

Khóe miệng Thi Càng Bác co quắp, im lặng khiến Tô Đậu ngồi xuống, sau đó ngón tay vừa gõ vừa nói với Thi Vân Hân: “Bạn học, tự giới thiệu mình đi!”

Bị gọi đến tên Thi Vân Hân đứng dậy, giọng thanh thúy vang lên trong phòng học, “Em tên Thi Vân Hân, năm nay mười tám tuổi, thích dạo phố, xem phim, mơ ước là đi du lịch khắp các nước.” Giấc mộng này khá hơn giấc mơ ăn uống của Tô Đậu một chút, Thi Càng Bác xem như hải lòng. Sau khi báo cô ngồi xuống, thì chỉ đích danh từng học sinh một cho đến người cuối cùng, cả lớp gần 60 học sinh tự giới thiệu mình xong cũng là lúc tan học, một tiết toán học hoàn toàn kết thúc.

Thi Càng Bác gom xong giáo trình sách học, sau khi nói tiếng vất vả, trực tiếp đi ra khỏi phòng học, trong lớp lại một lần nữa nhốn nháo, mấy bạn học tụ tập thành đám tranh luận âm ỉ, mấy bạn học nữ hâm mộ không dứt, Thi Càng Bác đúng là quá đáng yêu, Thi Vân Hân nhếch miệng khinh bỉ nói: “Bạn học Hoa, trường học có chế độ quy định thầy trò không thể yêu nhau, bộ dạng này của cậu mà còn muốn quyến rũ thầy Thi, tìm cái chậu đựng nước mà soi xem!”

“Thi Vân Hân, cậu nói cái gì? Có gan lặp lại lần nữa!” Cô gái tên là bạn học Hoa lập tức xông tới bên cạnh bàn Thi Vân Hân, từ trên cao nhìn xuống cô, sắc mặt dữ tợn khiến người khác chán ghét, Thi Vân Hân không sợ chết lặp lại một lần nữa, kết quả khi không có bất kỳ chút phòng bị nào bị ăn một cái tát.

“Bốp!”

Cái tát vang dội khiến mấy bạn trong lớp chấn động, đồng thời vang ra xa nơi hẻo lánh, lúc bạn học Hoa muốn giáng cái tát thứ hai xuống, Thi Vân Hân vung tay trả lại một cái tát kia, nói: “Nói cho cậu biết, tôi không phải là người dễ bị bắt nạt đâu!” Cái gì gọi là ăn miếng trả miếng, bây giờ hiện rõ trên người Thi Vân Hân, Tô Đậu bị hai người này “Động thủ với nhau” dọa sợ hết hồn, hoảng loạn vội kéo tay Thi Vân Hân đang muốn ra tay tiếp, nói: “Đừng đánh, cậu muốn đi gặp giáo viên sao?”

“Tớ đang giúp cậu dạy dỗ cô ta, cậu xin nghỉ phép một tuần, cậu không biết cô ta nói xấu khó nghe cỡ nào cậu sau lưng đâu.” Thi Vân Hân tức giận không có nơi phát tiết ép đến gần như điên rồi, hiện giờ rất vất vả mới chờ được cơ hội, sao cam tâm tình nguyện bỏ qua cho được?

“Miệng ở trên người người khác, để cô ta nói thôi, làm gì tính toán vậy?” Tô Đậu chẳng những rất xinh đẹp, tính tình cũng tốt, nói trắng ra là thêm một chuyện không bằng một chuyện, cho nên không tính toán quá nhiều, sao người sống vui vẻ là được, chuyện ta ta làm mới là đạo lý đúng đắn nhất!

“Cậu đó, bị khi dễ vẫn không thấy đau khổ, cậu đúng là cô ngốc mà!”

“Ồ hay, là một cô ngốc tham ăn!” Tô Đậu chế nhạo mình đồng thời chọc cười Thi Vân Hân đang tức giận: “Buổi trưa tìm chú hai ăn cơm, có được không?”

“Tớ có thể nói không được sao?” Biết Tô Đậu cố ý nói sang chuyện khác, Thi Vân Hân ném ra ánh mắt khi dễ, bạn học Hoa biết có dây dưa nữa thì hai bên cũng không chiếm được kết quả tốt, hậm hực quay về chỗ ngồi. Trận ồn ào này cứ vậy đặt dấu chấm kết thúc, đúng lúc chuông vào học vang lên, thừa dịp giáo viên còn chưa tới mấy bạn học cùng lớp rồi rít sửa sang lại bài vở, sau đó ngồi ngay ngắn.

Mấy phút sau, giáo viên từ bên ngoài đi vào, lúc này giáo viên đã đổi một bộ quần áo thể thao, tóc xõa xuống bờ vai, giáo viên như vậy có kiểu phong tình vạn chủng không nói ra được, đây là điều các bạn học chưa từng chứng kiến, học sinh nam mắt nhìn thẳng, đầy ngẩn ngơ.

“Đậu Đậu, giáo viên rất đẹp, đúng không?” Thi Vân Hân nghiêng người qua, nói nhỏ vào tai Tô Đậu.

“Ừ, thật sự rất đẹp!” Tô Đậu cũng không khỏi khen ngợi, giáo viên này vẫn luôn ăn mặc bảo thủ, sao lại như người đẹp lãng lơ thế này? Tiết học này quả thực làm mê mẩn thần kinh thị giác, mắt bạn trai lạng lẽ chăm chú nhìn không chớp giáo viên trên bục giảng, mấy nữ sinh tâm ý tương thông, trong lòng nghĩ: Làm ra vẻ, sắc lang!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Phạt Chạy Sân Thể Dục

Tiếng chuông vang lên, thông báo tiết học cuối cùng cũng kết thúc, giáo viên ra khỏi phòng học, trong lớp nhao nhao, đồng thời ríu rít chạy về phía phòng ăn. Thi Vân Hân và bạn thân của mình cũng không ngoại lệ; phòng ăn ồn ào huyền não tiếng người, bạn chen tôi lấn, mặt trái xoan của Tô Đậu hiện vẻ đau khổ, như vậy muốn cô tranh giành với người ta sao đây? Hơn nữa quầy bán đồ ăn vặt học sinh lớp mười hai chiếm đa số, đàn anh đàn chị đều cao lớn dũng mãnh, cô thì sao? Xinh xắn lạnh lợi, một cùi chỏ của người ta cũng hất văng cô ra ngoài.

Thi Vân Hân cũng rất buồn rầu, mắt thấy từng chiếc bánh mặn bị mang đi, trái tim ríu rít, chạm một chút thì cái bánh cuối cùng cũng chẳng còn. Thi Vân Hân cắn môi dưới, lúc bộ dạng thấy chết không sờn phóng vào đám người, cô bị người ta kéo từ đằng sau, giọng trầm thấp từ trên đầu truyền tới, Tô Đậu thỏa mãn nhìn thức ăn tiện lợi mà Thi Cánh Bắc chuẩn bị cho cô.

“Muốn đi đâu vậy hả?”

“Chú hai!” Thi Vân Hân quay người lại, đối diện với ánh mắt bắt mắt dĩ dĩ của Thi Cánh Bắc.

“Á, hộp cơm tiện lợi!”

Một là con gái nuôi, một là cháu gái, Thi Cánh Bắc không thiên vị bất cứ ai, đặt hai phần cơm tiện lợi lên tay hai kẻ dờ hoi. Sau đó nói: “Đến bên kia sân trường ăn đi.”

“Dạ!”

“Dạ!”

Ba người đi tới góc trường yên tĩnh, phía trước là sân tennis rộng lớn, trong sân lát đá có vào đàn anh đang đánh cầu, bọn họ chuẩn bị cho trận thi đấu tennis hữu nghị vào tháng sau, cho nên cơm trưa họ cũng chưa ăn mà trực tiếp chạy ra luyện tập.

“Chú hai, sao chú chạy tới trường học bọn cháu làm giáo viên?” Rõ ràng từ trước tới giờ chú hai là thương nhân, sao vừa về thành phố Đài Châu lại trở thành giáo viên trường bọn cô?

“Bị Hoài Tôn đặt bẫy.” Ít ngày trước lúc đến công ty Tô Thần Tôn ký hợp đồng hợp tác, vì tin tưởng nên không xem kỹ điều kiện kèm thêm trong hợp đồng, kết quả là tùy tiện ký xuống hợp đồng. Khi thấy nụ cười狡 hoạt của người ta thì sợ nổi da gà, xem kỹ lần cuối cùng thì phát hiện điều kiện kèm thêm là muốn anh đảm nhiệm chức vụ giáo viên một năm ở trường trung học phổ thông.

Điều kiện này có chút hoang đường, nhưng Tô Thần Tôn giải thích cuối cùng Thi Cánh Bắc hờ hững chấp nhận, nhưng anh cũng có điều kiện kèm theo, đó chính là để anh trở thành giáo viên toán học lớp 11, dưới suy nghĩ của Tô Thần Tôn cảm thấy đồng ý điều kiện này cũng cùng có lợi.

Hai người sau khi nghe Thi Cánh Bắc giải thích xong, cùng sững sờ, Thi Vân Hân cảm thán nói: “Chú hai cũng có lúc bị đặt bẫy, chú Thi thông minh lắm!”

“Thi Vân Hân, cháu đang chế nhạo chú sao?”

“Ha ha....!” Thi Vân Hân cười khan một tiếng, vẻ mặt thể hiện “Rõ ràng đang chế nhạo chú.”

Tô Đậu cắn đũa, suy nghĩ tới giáo viên lớp chọn, Thi Cánh Bắc đưa tay lấy thìa gỗ đầu cô: “Sao không nói lời nào, nghĩ gì vậy?”

“Chú hai, giáo viên lớp chọn có phải trốn bà xã không?” Tô Đậu sợ hãi hỏi, con ngươi chột sáng lên, những chuyện này đều là vô ý nghe từ chỗ anh họ.

“Cũng không xem là trốn, là kết quả thờ ơ với bà xã.” Thi Cánh Bắc trả lời nhìn có chút hả hê, không chút nào có lòng đồng cảm.

Oh ~ thì ra là thờ ơ với bà xã! Đáng về Tô Đậu như đã hiểu, sau đó ăn như hổ đói, Thi Vân Hân lúc này mới nhường mỳ, gấp dưa leo sang hộp cơm Thi Cánh Bắc, “Chú hai, chú biết rõ cháu không ăn dưa, chú lại càng thích bỏ vào, ghét chết đi được.”

“Không, được, bỏ, thức ăn!” Thi Cánh Bắc nhấn mạnh từng chữ, gấp dưa trở về hộp cơm của cô, lạnh giọng ra lệnh: “Kén ăn nữa, tất cả đồ ăn cháu thích cũng sẽ bị chú ném vào thùng rác.”

“A, chú hai, đừng bắt nạt người khác như vậy!” Lúc Thi Vân Hân lớn tiếng ồn ào kêu la, đuôi mắt thấy Tô Đậu đang gấp cà rốt ném ra ngoài, sau đó nhìn có chút hả hê nói: “Chú hai, Đậu Đậu vứt cà rốt!”

“Thi Vân Hân, Tô Đậu!”

“Dạ!”

“Dạ!”

“Lãng phí thức ăn, phạt các em chạy hai vòng sân trường!” Dám kén ăn dưới mắt anh, hừ hừ nói, phạt chạy sân thể dục!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Không Giống Giả Vờ

Edit: Ngọc Hân

Hiện giờ trời rất nóng mà phạt chạy xung quanh sân thể dục, trừng phạt này có chút nặng nề, Thi Vân Hân kêu khổ thấu trời, về mặt Tô Đậu cay đắng, hai người nhìn chăm chăm sắc mặt vững như núi Thái Sơn không thay đổi của Thi Cảnh Bác, “Chú hai, không chạy có được không?”

“Chú hai, chú đừng tàn nhẫn thế có được không?”

Tàn nhẫn? Mới phạt chạy có hai vòng kêu tàn nhẫn, những học sinh khác mỗi tiết thể dục chạy ba bốn vòng, vậy giáo viên thể dục được xem là gì?

“Còn nói nữa, bốn vòng!” Thi Cảnh Bác chống nạnh, lạnh mặt nói.

“A, đừng bắt nạt người khác vậy chứ.” Lúc Thi Vân Hân kêu gào lôi kéo Tô Đậu chạy về phía sân thể dục, vừa chạy vừa oán trách nói: “Chú hai, quá xấu xa!”

Về mặt Tô Đậu vẫn đau khổ như cũ, chạy một vòng nhỏ một đến thờ hồng học, Thi Vân Hân suy nghĩ khá nhanh nhạy, ánh mắt liếc bóng dáng cao ngất dưới bóng cây, sau đó quanh đầu nói với Tô Đậu: “Mau, giả vờ xỉu đi.”

“Như vậy được không?” Giả vờ té xỉu có thể tránh phạt chạy? Mặc dù Tô Đậu nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn làm theo, vừa lắc người quả nhiên té xuống đất, Thi Vân Hân hoảng hốt kêu lên: “Đậu Đậu, cậu bị sao vậy? Đừng dọa tớ chứ.” Thi Cảnh Bác nghe tiếng sải bước chạy tới ôm lấy Tô Đậu bị xỉu, gấp rút chạy tới phòng y tế, chuyện phạt chạy sân thể dục cũng bị gián đoạn.

Thi Vân Hân đi theo phía sau, đắc ý nghĩ: Phạt đi, đau lòng chết chú, hừ!

Giáo viên y tế Tưởng giúp Tô Đậu kiểm tra một chút rồi mới nói với Thi Cảnh Bác: “Bạn học Tô không có gì đáng ngại, chỉ là hơi nặng nề xỉu, chú ý là được.” Giáo viên y tế Tưởng khuyên trời nắng không nên phơi nắng quá lâu, dễ dàng bị cảm nắng: “Còn nữa, uống nước nhiều vào!”

“Vâng, cảm ơn thầy Tưởng!” Lúc này Thi Vân Hân rất ngoan hiền, Thi Cảnh Bác hí hóp đôi mắt sắc bén, chờ thầy Tưởng đi mới nói: “Giả vờ không giống rồi.”

“Chú hai, chú nói gì vậy?” Thi Vân Hân giả ngu, liều mạng giả vờ, nhưng chính đôi mắt chợt sáng lên lại bán rẽ cô. Mặc dù Tô Đậu nằm trên giường nhắm chặt mắt lại, có thể trốn nhưng không trốn được cả đời, lúc Thi Cảnh Bác sắp mất kiên nhẫn, Tô Đậu mở mắt, đáng thương nắm lấy tay Thi Cảnh Bác, nói: “Người ta không cố ý giả vờ xỉu.”

“Lần này có thể tha cho hai người, nếu lần sau còn để tôi thấy thói quen xấu kiêu ăn thì không phải phạt chạy sân thể dục đơn giản vậy đâu.” Đối mặt với hai kẻ dở hơi này Thi Cảnh Bác cũng không thể nào tức giận được, lần này chỉ đành như vậy.

“Chú hai!” Thi Vân Hân oán giận nói.

“Gi?”

“Trước kia chú không làm giáo viên thật sự là lãng phí.”

“Bây giờ cũng chưa muộn!” Thi Cảnh Bác đỡ Tô Đậu dậy, như nhớ tới gì đó, nói thêm: “Đã quên nói cho hai người biết, tiết thể dục buổi chiều thầy Giang của hai người đã xin nghỉ phép, tiết thứ ba thể dục tôi dạy thay, hai vòng này không chạy thì trong tiết thể dục chạy tiếp.”

“A, cứu mạng.” Thi Vân Hân vừa đau khổ vừa hét lên, Tô Đậu trực tiếp dùng hành động thể hiện sự bất mãn với Thi Cảnh Bác: “Chú hai, hôm nay lần đầu tiên chú đảm nhiệm dạy học, không nên bắt nạt lớp bọn cháu như vậy.”

“Đậu Đậu, tối qua tôi nói với em cái gì?” Thi Cảnh Bác ung dung hỏi lại, một tay cầm đầu đưa hấu đựng vào ngực mình, tất nhiên không đau không ngứa mà chính là sợ cô đau.

“...” Tô Đậu vênh cái miệng nhỏ nhắn, rất không tình nguyện nói ra ba chữ kia, dưới con mắt tò mò của Thi Vân Hân, vẫn nói: “Lớp phụ!”

Ô ô... Thi ra lớp bọn cô thua kém vậy, nhưng sao có thể so sánh lớp bọn cô với lớp chọn được, hơn nữa chú hai là giáo viên lớp chọn, chỉ là giáo viên dạy toán ở lớp bọn cô, đây không phải là phụ thì là gì? Tiết thứ ba buổi chiều, nói không mong tiết thể dục là gạt người, hai tiết trước không phải là môn học chính, nên cảm thấy thời gian trôi qua dài đằng đẵng, sao còn chưa tới tiết thể dục? Tô Đậu nằm ghé trên bàn học, thờ ơ nghe giáo viên giảng bài, Thi

Vân Hân ở bàn trước cũng không khá hơn chút nào, nghĩ tới tiết thứ ba giờ thể dục phải chạy sân thể dục, trái tim đau đớn. Bình thường tiết thể dục của thầy Giang dù cũng phải chạy quanh sân thể dục, nhưng có thể lười biếng kiểm soát không chạy, nhưng hôm nay tiết thể dục lại không phải giờ của thầy Giang mà các cô qua loa xong chuyện, mà là chú ruột cô, ba nuôi Tô Đậu, Thi Càng Bắc.

Ô ô Tiết học thể dục không thể lười biếng rồi, cũng không thể bảo Tô Đậu giả vờ xỉu, sử dụng qua được lần đầu tiên, nếu tiếp tục sử dụng lần thứ hai vậy thì không biết phân biệt tốt xấu rồi, sẽ khiến chú hai bọn cô khinh thường!

“Đậu Đậu, tớ nghĩ... Giả vờ đau bụng!” Thi Vân Hân ném một tờ giấy cho Tô Đậu, trên giấy đó viết giả vờ đau bụng, trong nháy mắt trán Tô Đậu đen thui, rồi viết lên trên tờ giấy kia: Chiều nay những bạn học khác đã dùng, có thể sử dụng sao?

Sao không thể dùng? Tớ nói, nói đến cái kia đó!

Đúng nhỉ! Sao tớ không nghĩ ra lý do này?

Cậu là đầu heo, đương nhiên không nhớ tới lý do này, tóm lại cậu đừng để lộ giùm tớ, nếu không tớ không tha cho cậu.

Chiều đau bụng này của cậu, tớ thấy chú hai cũng sẽ không tin, cũng đâu phải người ngốc!

Mặc kệ, tớ muốn dùng chiều này!

Tùy cậu!

Hừ!

Hai người ném qua ném lại cục giấy kia, thời gian bọn cô ấu trĩ ném giấy này thì đã hết tiết học, chuông vừa reo giáo viên vừa ra khỏi cửa phòng, không khí yên tĩnh trong nháy mắt sôi sùng sục, vài học sinh gom thành một đoàn chạy về phía sân thể dục, trước khi trống báo vào tiết bọn họ đều phải thay quần áo thể thao.

Tô Đậu chậm chậm đi ra sân thể dục, tuy Thi Vân Hân ghét học thể dục nhưng lúc này chưa thể giả vờ đau bụng nên vẫn phải thay quần áo ra sân, sau khi hai người thay xong quần áo thì chuông bắt đầu vang lên.

Trên sân lớn như vậy có thừa thớt mấy bạn học thể dục, giáo viên thể dục lớp 11 bọn họ mãi chưa xuất hiện, lúc chờ sắp mất hết kiên nhẫn thì giáo viên Thi dạy toán học lớp bọn họ mặc một thân quần áo thể thao thoải mái xuất hiện trước mặt bọn họ.

“Thầy Thi, thầy Giang của chúng em đâu?” Một giọng nói trong đám người vang lên, đồng thời khiến mọi người nghi ngờ.

“Thầy Giang của các em xin nghỉ phép rồi, tiết thể dục này tôi dạy thay.” Thi Càng Bắc giải thích qua loa lý do rồi nói thêm: “Trước hết chạy hai vòng sân thể dục, đừng viện cớ, tôi không phải là thầy Giang, tiết thể dục của tôi đừng hòng lười biếng.” Một câu phá hỏng lời ở cửa miệng của mấy nữ sinh, thầy Thi này quá lợi hại, biết mấy nữ sinh tính toán gì, quả thực không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Thi Đấu Tennis

Edit: Ngọc Hân

Tô Đậu cười xì một tiếng, cô lập tức khiến mấy nữ sinh khác căm thù, cô nháy mắt vô tội, nói: “Tớ cười Vân Hân!”

“Nhìn cậu có vẻ hả hê!” Thi Vân Hân trừng mắt nhìn người đàn ông phía trước, rồi trừng nhìn Tô Đậu bên cạnh, còn đưa tay nhéo một cái, Tô Đậu đau la lên một tiếng: “Á, đau!”

“Bạn học Tô!”

“Thật xin lỗi!” Tô Đậu lập tức cúi đầu, cả khuôn mặt đỏ bừng, không dám nhìn Thi Càng Bắc phía trước.

“Hừ, đáng đời!” Thi Vân Hân cười nhìn có chút hả hê rồi mới chạy theo đồng đội xuống sân thể dục. Lúc này trên sân đã có vài học sinh trong lớp chạy rồi, giống như đang thi đấu, đội trưởng môn thể dục dần dần tăng tốc độ, mấy học sinh chạy theo phía sau cũng không khỏi tăng tốc nhanh hơn, khiến mấy nữ sinh chưa chạy nửa vòng đã thở hồng hộc, Tô Đậu cũng nằm trong số đó, sắp không trụ được nữa thì may Thi Vân Hân đưa tay kéo lại.

Chạy hai vòng sân thể dục trăm khổ nghìn đắng cuối cùng cũng chấm dứt, Thi Càng Bắc không cho bọn họ nghỉ ngơi, ngược lại muốn bọn họ hoạt động tay chân, sau đó anh nói: “Ai tham gia hoạt động câu lạc bộ? Dự lát nữa sau khi giải tán thì đến câu lạc bộ.”

“Thầy Thi, em tham gia câu lạc bộ bóng rổ.”

“Em tham gia câu lạc bộ bóng đá.”

“Em tham gia câu lạc bộ tennis.”

“Em tham gia câu lạc bộ bóng bầu dục.”

“Em tham gia câu lạc bộ bóng chuyền.”

Trong nháy mắt lời kia nói ra, nam sinh nguyên cả lớp đều tham gia các câu lạc bộ, cũng có một số nữ sinh tham gia câu lạc bộ tennis, câu lạc bộ văn học, còn lại là một số người lười, lười tham gia mấy hoạt động kia. ... Người lười, Tô Đậu, Thi Vân Hân chính là kiểu người này.

“Bạn học Thi, bạn học Tô, còn hai em?” Bị gọi đến tên, hai người đỏ mặt nhưng vẫn nói: “Người lười nhất lớp, không tham gia hoạt động gì!”

Nghe vậy, trán Thi Căng Bắc đầy vạch đen, cô gái kia thế mà cũng nói được, còn là người lười nhất lớp, đồ mở hôi luôn!

“Được rồi, có tham gia hoạt động câu lạc bộ thì đến luyện tập, không tham gia thì hít đất 100 cái, rồi mới giải tán!” Lời Thi Căng Bắc vừa nói ra khiến mấy bạn học không tham gia hoạt động câu lạc bộ lập tức phản ứng lại.

“Thầy Thi, thầy không nên bắt nạt người khác như vậy.”

“Đúng vậy, hít đất một trăm cái, cái đó sao chịu nổi?”

“Thầy Thi, thầy không công bằng!”

“Nói nữa, 200 cái!” Thi Căng Bắc nghiêm mặt ra lệnh, lập tức khiến mấy học sinh im bật.

Thi Căng Bắc bảo người mang đệm ra rồi mới phân ra hai tổ để bọn họ hít đất, nhưng vào lúc đó có một nam sinh chạy tới, nói: “Thưa thầy, thầy Hà dạy thể dục lớp chúng em muốn mời thầy đánh một trận tennis.”

Tennis? Thi Căng Bắc nhìn về hướng học sinh kia chỉ, quả nhiên thầy Hà đang giơ vợt tennis về phía anh, dùng ánh mắt hỏi anh có hứng thú đánh một trận hay không. Vận động là một trong những hứng thú của Thi Căng Bắc, tất nhiên chơi tennis sẽ tuyệt đối không từ chối, anh quay lại nói với mấy bạn đang hít đất: “Làm xong rồi giải tán!”

“Dạ!”

Mấy học sinh đã cố hết sức làm hơn mười mấy cái hít đất đáp lại, nhưng tâm bất cam tình bất nguyện (Không cam tâm không tình nguyện), Thi Căng Bắc quét mắt muốn nói cho hai cô nàng quý quai Thi Vân Hân và Tô Đậu, một khi chân trước anh rời đi thì hai cô cũng chân sau rời đi luôn.

Cuối cùng hơn mười ánh mắt đều cùng đưa mắt nhìn Thi Căng Bắc rời đi, hai người hẹn chạy đến chỗ sân tennis, chỗ đó có mấy thành viên đang luyện tập, hai thầy giáo đánh tennis chiếm được không ít người xem, “Đậu Đậu, muốn xem không?” Thi Vân Hân ngừng động tác hít đất mệt chết người không đến mạng lại, giọng nói hơi vấp, hỏi Tô Đậu.

“Nhưng hơn một trăm cái hít đất còn chưa xong, đi qua xem thầy Thi có thể bị người ta chửi hay không?” Tô Đậu nói ra tiếng lòng của tất cả học sinh, thầy Thi không giống thầy Giang của bọn họ đâu, nếu như không hoàn thành hít đất thì bọn họ có thể bị tăng thêm 100 cái nữa hay không?

“Mặc kệ, tớ muốn xem! Cậu không đi tớ đi.” Lúc này Thi Vân Hân bày ra vẻ mặt thiên kim tiểu thư, quá dã man!

Có Thi Vân Hân dẫn đầu, cho dù bị phạt cũng không sợ gì, Tô Đậu lập tức đuổi theo: “Vân Hân, chờ tớ một lát!”

“Còn chúng ta nữa, Vân Hân!”

Trong nháy mắt đám nữ sinh chạy đến sân đánh tennis, hai thầy đang đánh, hơn nữa là cao thủ của cao thủ, hai người không ai thua ai, quả bóng đánh lên rồi lăn được lại đánh trả về đối phương, ai cũng sức lực vô biên. “Thầy Hà, cố lên.” Trong đám người một giọng nữ vang lên, cũng vào lúc này các nữ sinh chia làm hai nhóm, một nhóm là cổ vũ cho thầy Hà, một nhóm là cổ vũ cho thầy Thi. Tô Đậu, Thi Vân Hân hai cô gái kia tất nhiên đứng về phía Thi Căng Bắc, kéo hòng ra hò hét: “Thầy Thi, cố lên! Phải đánh cho thầy Hà toi bờ tan tác.”

“Thầy Hà, phản công lại, cố lên!”

“Thầy Thi, cố lên!”

Giọng hét vừa vang lên, hai thầy giáo đều phân tâm liếc mắt nhìn các nữ sinh bên ngoài sân tennis, hai người đều cười đẹp mắt, thầy Hà lên tiếng trước: “Không thể để học sinh tôi thất vọng được.”

“Đương nhiên!”

Tiếng nói ngừng, cuộc chiến tennis kịch liệt lại một lần nữa bắt đầu, hai người không kém sức đi chút nào, nhưng đánh lâu nên thể lực cũng đến lúc hao

mòn, hai người mồ hôi đầm đìa thờ phỉ phò từng con, lúc này huấn luyện viên Thạch mang theo nụ cười quái gở đi tới, thờ dài nói: “Thầy Thi, thầy Hà, kỹ thuật đánh tennis quả nhiên danh bất hư truyền, có hứng thú gia nhập câu lạc bộ tennis không?”

“Thật có lỗi, tôi không hứng thú với câu lạc bộ tennis lắm!” Thi Cánh Bắc phản ứng đầu tiên, bên ngoài thì cười nhưng bên trong tuyệt đối không cười, từ chối!

Huấn luyện viên Thạch hơi sững sờ, quay đầu đối diện với thầy Hà, dùng ánh mắt chờ đợi câu trả lời của anh ta, thầy Hà cười khỏ, nói: “Câu lạc bộ tennis có thầy vô địch làm huấn luyện viên là đủ rồi.” Ý tứ cũng rất rõ ràng, là không muốn tham gia câu lạc bộ tennis. Huấn luyện viên Thạch muốn hai thầy giáo này tham gia câu lạc bộ vì học sinh lớp 11 còn có một năm nữa là thi đại học, bọn họ sắp rời trường, như vậy câu lạc bộ tennis sẽ thiếu rất nhiều thành viên, cho nên huấn luyện viên Thạch của câu lạc bộ tennis không thể không kéo hai người này vào câu lạc bộ để thu hút học sinh mới tham gia.

A ~ Rõ ràng hai giáo viên này trở thành chiều bài sống!

“Thầy Thi, lần sau một trận quyết thắng thua!”

“Bất kể lúc nào cũng theo hầu!”

Hai người đập tay một cái, ăn ý rời khỏi sân tennis, bên người Thi Cánh Bắc lập tức bị nữ sinh vây quanh, khen ngợi không thôi: “Thầy Thi, thầy đánh tennis thật sự lợi hại!”

“Đúng vậy, ai cũng mạnh mẽ!”

Đúng là kỹ thuật đánh tennis của hai thầy không phân được cao thấp, hai người không hề nhượng bộ chút nào, đến cuối cùng vì thể lực tiêu hao, nên cuộc chiến tranh tài này sẽ đấu vào dịp sau, nhất quyết thắng thua một trận!

Vì cả người đầy mồ hôi, tâm tình Thi Cánh Bắc xem ra không tệ, cũng không thêm tính toán chuyện mấy học trò không hít đất mà chạy tới cổ vũ anh, các cô gái tán, Thi Cánh Bắc đi vào góc chỗ vườn trường, xoay mở vòi nước dội lên đầu, nước lạnh dội xuống cả người đầy mùi mồ hôi.

Tô Đậu mang một chiếc khăn lông đứng bên cạnh Thi Cánh Bắc, sau đó đưa tới: “Chú hai, lau người đi!”

“Cảm ơn, cô bé!” Tô Đậu cười ngai ngùng, si ngốc nhìn thân hình cao lớn của Thi Cánh Bắc, hôm nay anh mặc một bộ đồ thể thao thoải mái, chú hai của cô lúc nào cũng tán ra khí chất mê người, còn cả tư thế oai hùng lúc nhảy lên đánh cầu, cô đứng bên ngoài sân thể dục quả thực bị chú hai làm cho thần hồn điên đảo, hơn nữa mê hoặc rất nặng rồi!

“Uống nước ă!” Tô Đậu vừa đưa một chai nước khoáng, Thi Cánh Bắc nhận rồi ngửa đầu uống hết hơn phân nửa, ngón tay thon dài cung chiều xoa tóc Tô Đậu, nói: “Về lớp đi, tan học đến phòng làm việc của tôi một chuyến.”

“Dạ!” Tô Đậu nhón chân lên nắm lấy tay Thi Cánh Bắc, sau đó không tự chủ in làn môi mềm lên đó, rồi mới phát tay với Thi Cánh Bắc, chạy về phía phòng học.

Thi Cánh Bắc đưa mắt nhìn Tô Đậu rời đi rồi xoay người đi về phòng giáo viên, nhưng khoảnh khắc anh xoay người thì thấy huấn luyện viên Thạch xuất hiện cách chỗ anh khoảng ba bước chân, về mặt lạnh lùng nở nụ cười quái gở: “Ngày đầu tiên nhận nhiệm vụ đã dụ dỗ tiểu mỹ nhân, thầy Thi quả thực không đơn giản.” Giọng điệu đầy châm chọc: “Trường học này có quy định, thầy Thi không nắm rõ ư?” lqđion

Thi Cánh Bắc híp đôi mắt chim ưng, hai tay ôm ngực, ý tứ không hề e ngại: “Sao vậy, tôi dụ dỗ được tiểu mỹ nhân, cậu ghen tỵ?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thấy Sắc Quên Bận

Edit: Ngọc Hân

Huấn luyện viên Thạch bước lên trước mấy bước, dùng ưu thế người to cản đường đi của Thi Cánh Bắc, bàn tay thô ráp nắm chặt tay Thi Cánh Bắc, kéo anh q ngã vào ngực mình, tiếp xúc thân mật: “Không muốn bị đuổi, theo tôi!”

Thi Cánh Bắc nhướng mày, một cái trò tay khiến huấn luyện viên Thạch ngã ngực trên mặt đất, khinh thường nói, “Tôi không có hứng thú với GAY, muốn tôi theo cậu, chờ cậu biến thành Lolita đi!”

Trong đám thầy trò trong trường, bộ dạng huấn luyện viên Thạch vô cùng cao lớn, không ai có thể đẩy được anh ta, không thể tưởng tượng được chỉ một cú đẩy ngược lại của Thi Cánh Bắc đã đè anh ta xuống đất, anh không muốn làm điều này với huấn luyện Thạch. Thi Cánh Bắc rất rối rắm, cái hộp đồng chết tiệt này mang đến cho anh bao nhiêu phiền toái?

Anh là chú, chú yêu Lolita, ngày đầu tiên nhậm chức bị nầm thóp, tất nhiên anh phải theo, không phải là chịu đựng mà là dùng sức mạnh phản công lại!

Chuông tan học vừa vang Tô Đậu, Thi Vân Hân, hai cô bạn thân bước ra khỏi phòng học, lúc sắp đi xuống lầu thì nghe tiếng ồn ào truyền tới, hai người tò mò liếc mắt nhìn nhau, “Là ai vậy, thu hút nữ sinh qua đó nhìn?”

“Là ngôi sao chẳng?” Thi Vân Hân suy đoán.

“Huệ Nhi, xảy ra chuyện gì vậy?” Vừa lúc có bạn học đi qua bên cạnh, Tô Đậu kéo Tôn Huệ Nhi lại, tò mò hỏi.

“Soái ca, đứng đợi cả buổi rồi, tớ qua xem đây.” Tôn Huệ Nhi nói xong nhanh như chớp chen chân vào đám người, ồ, một người đàn ông đẹp trai nào đó? Cũng không đẹp bằng chú hai nhà cô, ha ha!

Bây giờ trong lòng Tô Đậu chỉ có Thi Cánh Bác, nghĩ đến anh trong nháy mắt Tô Đậu la lớn, khiến Thi Vân Hân càng hoảng sợ, vuốt vuốt trái tim đập thình thịch, quát trách móc: “Xảy ra chuyện gì, đột nhiên la lớn lên, cậu muốn hù chết tớ sao?”

“Vân Hân, chú hai bảo tớ đến văn phòng chú ấy, mình cậu về trước đi!”

“Ôi trời, cậu cái người thấy sắc quên bạn này, không nên như vậy!”

“Xin lỗi mà!”

Nói xong, Tô Đậu dùng hết sức lực chạy về phía văn phòng của Thi Cánh Bác, tốc độ đó làm Thi Vân Hân không nói nên lời, trán đầy vạch đen. Lúc ra đến cửa tầng lầu, Thi Vân Hân trực tiếp đi xẹt qua đám người ồn ào, nhưng chưa được hai ba bước, cánh tay cô bị một đôi tay có lực nắm lấy.

“... Chú Đường!” Thi ra soái ca bị vây xem chính là Đường Dật Sâm, không phải anh ta về Newyork rồi sao, sao lại xuất hiện ở trường học? Nếu như cô không đi ra đường này thì anh ta sẽ thành tượng sống cho người khác quan sát! “Sao chú ở đây?” Đường Dật Sâm xuất hiện khiến Thi Vân Hân bất ngờ, từ trước đến giờ hai người luôn có cảm giác xa cách, ngoại trừ cái hôn ngoại ý muốn kia. Thi Vân Hân thật sự không nghĩ ra hai người sẽ còn có gì đó nữa, mặc dù không ghét chú Đường Dật Sâm, nhưng chưa tới tình trạng đưa đón.

Đường Dật Sâm không nói ra được nguyên nhân, từ sau vụ hôn đêm đó anh ta trở về Newyork nhưng trong đầu đều là Thi Vân Hân, còn cả đôi môi khép mở kia, trong nháy mắt dục vọng bị thức tỉnh. Không nén được nỗi nhớ khó hiểu trong tim, cuối cùng Đường Dật Sâm lại một lần nữa trở lại thành phố Đài Châu, xuống máy bay đi thẳng một mạch tới trường học đón người.

Thi Vân Hân nhìn cặp mắt màu xanh kia, trong thoáng chốc như bị hấp dẫn, cả người không nhúc nhích, đám người gây ra tiếng động lớn khiến Đường Dật Sâm nhũn mảy, xoay người ôm lấy Thi Vân Hân, đột nhiên bị bẻ bồng cách xa mặt đất làm Thi Vân Hân hồi phục tinh thần, cuồng quát la: “Á, thả tôi xuống!”

“Đừng động!” Một tiếng hét ra lệnh khiến Thi Vân Hân ngừng giãy dụa, bộ ngực phập phồng mãnh liệt làm Đường Dật Sâm hít thở không thông, dục vọng dưới người căng trướng đau đớn nổi phồng lên khó coi, cặp mắt vốn màu xanh dương tràn đầy tơ máu, Đường Dật Sâm như vậy làm Thi Vân Hân không dám lộn xộn nữa, mặc kệ anh nhét mình vào ghế lái phụ rồi nổ máy rời đi.

Tô Đậu vớt Thi Vân Hân ở lại, đến chỗ hẹn, phòng giáo viên to như vậy chỉ còn mỗi Thi Cánh Bác, Tô Đậu đi tới, hạ giọng gọi một tiếng: “Chú hai!” Thi Cánh Bác nghe tiếng vội ngừng động tác chấm bài lại, in một nụ hôn lên khuôn mặt trái xoan của cô, nói: “Về nhà!”

“Dạ!” Tô Đậu thân mật kéo tay Thi Cánh Bác, hai người bước ra khỏi phòng giáo viên, sau đó phải né tránh mấy học sinh còn trực nhật hoặc luyện tập ở mấy câu lạc bộ chưa về. Sau khi hai người ngồi lên xe, Thi Cánh Bác chở Tô Đậu đến nhà hàng kem, nhìn thấy mấy que kem hương vị khác nhau, khoe miệng Tô Đậu chảy nước miếng sắp nhỏ xuống đất, bộ dạng thèm ăn này khiến Thi Cánh Bác không biết nói gì, đồng thời vuốt huyết thái dương đau nhức!

“Ông chủ, tôi muốn một phần kem chuối!”

“Rồi!” Ông chủ lập tức bận rộn làm, tâm tình Tô Đậu vẫn luôn vui vẻ hưng phấn như vậy, tâm tình Thi Cánh Bác thì lại rối rắm, đang nghĩ sao để cô bé kia từ bỏ thói quen thích đồ ngọt.

Động tác của ông chủ nhanh nhẹn, làm xong kem hương chuối và bảo nhân viên phục vụ mang tới, Tô Đậu không khách khí, cầm từng miếng từng miếng bắt đầu ăn. Kem đưa vào trong miệng lập tức hóa thành hương vị chuối nồng đậm, làm Tô Đậu không thể cưỡng lại trong thời gian ngắn. Thi Cánh Bác nhìn bộ dạng say mê này, trong lòng mềm nhũn, đồng thời dục vọng lấp kín con người, hạ thân càng cứng, chính là do bị đèn nén.

Sau khi Tô Đậu ăn hết một phần lớn kem hương chuối, bộ dạng nhìn rất thỏa mãn, Thi Cánh Bác trả tiền rồi lập tức chở cô về nhà hai người, ý nghĩ nấu cơm tối cũng vụt ra sau đầu. Tô Đậu không kịp phản ứng cô đã bị chú hai ép xuống ghế salon, trở thành món cơm sau món điểm tâm ngọt, chú hai Thi nói: “Em ăn no rồi nên đến thôi!”

Đúng, chú hai Thi mà dễ dàng thỏa hiệp cho cô ăn kem ư? Đường nhiên là có tính toán, đây là sự gian xảo của anh!

Thi Cánh Bác vẫn đề nén dục vọng khiến anh sắp phát điên như cũ, đêm nay ăn hết đậu hũ của Tô Đậu, nhưng vẫn không vượt qua Lôi Trì một bước nào. (Lôi Trì là tên sông cổ ở huyện Vọng Giang, tỉnh An Huy Trung Quốc). Điều này không biết là tiếp tục cho Tô Đậu ăn ngọt hay là muốn ngược đãi chính mình, tóm lại làm cho Tô Đậu lên đỉnh dục vọng, còn mình thì vẫn tiếp tục đề nén dục vọng sắp nổ tung.

Chương 35: Trả Giá Lớn Cho Sự Ghét Bỏ

Edit: Ngọc Hân

Tô Đậu chìm trong bể dục lần này đến lần khác, lần nào cũng đạt cao trào, nhưng trong lòng vẫn trống rỗng, lo được lo mất. Đặc biệt đầu óc trống rỗng gần như đoạt tất cả hô hấp của cô, mấy lần kêu rên ri tìm kiếm cọc gỗ để níu nhưng đành chịu, cảm giác vui thích cực hạn lần lượt đánh úp tới, cô chán nản miệng nhỏ kêu: “Chú hai... Cho cháu!”

Thi Càng Bác cười tà, dùng ngón tay thon dài lần nữa đưa cô lên đỉnh, sau một trận co rút cuối cùng cũng kết thúc bữa com thịt người giầy vò sau món kem.

Kết quả, chiều hôm đó Thi Càng Bác chạy đi tắm nước lạnh năm lần!

Tô Đậu tỉnh lại trong cơn đói mệt mỏi như từ, bên kia giường đã không thấy bóng dáng Thi Càng Bác, nhưng ngửi thấy hương vị của đồ ăn sáng. Tô Đậu vén chăn bước xuống đất, dùng khoảng 3 phút rửa mặt thay quần áo rồi mới ra khỏi phòng ngủ, chạy tung tăng tới phòng ăn. Bụng đói kêu òng ọc nên cô không đợi Thi Càng Bác hầu hạ đã ăn từng miếng mỳ lạnh trong mâm.

Thi Càng Bác múc món ăn cuối cùng để vào trong mâm bưng ra phòng bếp, nhìn thấy Tô Đậu như quỷ đói đầu thai, bộ dạng ăn như hổ đói khiến anh không thể chấp nhận, duỗi cánh tay ra chụp lấy đĩa mỳ, về mặt Tô Đậu cay đắng, trừng mắt nhìn mỳ lạnh trên tay Thi Càng Bác, ngòm ngoàm sáng giọng, “Chú hai, đưa cháu!”

“Tướng ăn của con gái, phải đoan trang!” Sắc mặt Thi Càng Bác hơi tối xuống, ra lệnh sửa đổi.

“Nhưng mà... Cháu rất đói!” Tô Đậu tội nghiệp nhỏ giọng phản bác.

“Đói cũng phải nhai kỹ nuốt chậm...”

“Chú hai, chú dài dòng quá!” Tô Đậu đói quá không khống chế được lí trí, tỏ ra ghét bỏ đồng thời cô vuron cánh tay mềm mại ra, mục đích là đĩa mỳ lạnh trên tay Thi Càng Bác.

Cô bé kia dám ghét bỏ anh! Được, hôm nay phải phạt cô không được ăn kem, bao gồm cả đồ ăn ngọt!

“Tô Đậu!”

“Có mặt!” Đột nhiên bị gọi đến tên, Tô Đậu theo phản xạ tự nhiên từ trên ghế đứng dậy.

“Hôm nay không được phép ăn kem, kể cả đồ ngọt gì đó!”

“Á, chú hai, đừng bắt nạt kẻ tham ăn như vậy chứ!” Tô Đậu chạy tới bên cạnh Thi Càng Bác, cầm lấy cánh tay rắn chắc, đáng thương nói: “Một ngày mà cháu không ăn kem thì sẽ chết, chú hai chú có thể nhẫn tâm ư?”

Trán Thi Càng Bác đầy vạch đen, khóe miệng co giật, nhẫn tâm nói: “Vừa vặn nhân dịp này bỏ tất cả đồ ngọt đi!”

“Chú hai, cháu hận nhất là như vậy!”

“Hận cũng phải cai!”

“Ồ ồ... Cháu muốn rời nhà bỏ đi!” Uy hiếp trắng trợn.

“Cô bé, mặc dù chú hai chiều em, nhưng sự nhẫn nại của con người có hạn, hậu quả việc chọc giận tôi, em gánh được không?” Về mặt Thi Càng Bác lạnh lùng nghiêm túc, Tô Đậu hoảng sợ rung mình, chép miệng nhỏ nhắn nói: “Người ta chỉ nói vậy thôi!” Bộ dạng ủy khuất khiến Thi Càng Bác nhìn mà đau lòng, đây quả thực là tự tìm tai vạ!

“Xuống xe!”

Trên đường cách trường học không xa, Thi Càng Bác ngừng xe bảo Tô Đậu tự mình vào trường học, vì che dấu tai mắt người khác, không muốn gặp phải phiền toái không cần thiết. Tô Đậu lại cho rằng Thi Càng Bác vẫn còn đang tức giận chuyện buổi sáng, cố ý bỏ cô xuống ở dọc đường, Tô Đậu đi

vào lớp rầu rĩ không vui, buồn bã ỉu xiu.

Từ trước giờ Thi Vân Hân hay đến sớm hôm nay lại đến muộn, tâm tình Tô Đậu không tốt nên cũng chẳng để ý, mãi đến khi lớp trưởng điểm danh, sau đó mới phát hiện Thi Vân Hân còn chưa tới lớp học. Trong nháy mắt lớp học xì xào bàn tán, Tô Đậu nhìn lướt bốn xung quanh, bạn học lập tức im lặng, đúng lúc này lưng Tô Đậu bị chọc vào, cô chau mày nâng mắt đẹp, hoài nghi nghiêng người hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Việc này... Tin tức Vân Hân trên bảng tin, cậu tốt nhất chờ lát nữa xem!”

Tin tức Vân Hân trên bảng tin? Chuyện lúc nào? Tô Đậu không chờ nổi tan học, lập tức giơ tay nói với giáo viên, “Thưa thầy, em đau bụng, muốn tới phòng y tế.”

“Cần những bạn học khác đi em đi qua đó không?” Từ trước tới giờ thầy giáo này là người khéo hiểu lòng người, không phải là người gây khó khăn.

“Không cần!” Một tay Tô Đậu che bụng đau, cắn môi dưới nói, sau đó bước nhỏ từng bước đi ra khỏi phòng học, rời khỏi phạm vi tầm mắt của thầy giáo Tô Đậu chạy về phía phòng tập san của trường. Có mấy tấm ảnh bị phóng lớn dán ở chính giữa bảng thông báo, bức thứ nhất là một người đàn ông cao lớn anh tuấn, anh dựa bên cửa xe hút thuốc lá, dáng dấp vô cùng chói mắt mê người; bức thứ hai là người đàn ông tựa vào vách tường của trường, vẻ mặt lạnh lùng xa cách, nhưng rất có mùi vị trường thành; bức ảnh thứ ba là Thi Vân Hân lớp 11 đi qua cổng trường học bị người đàn ông giữ lại, hai người dường như rất thân mật; bức thứ tư là Thi Vân Hân lớp 11 bị người đàn ông ôm lấy, hai người lên xe sau đó rời đi...

Tô Đậu nhìn từng tấm hình một, từ khiếp sợ đến bình tĩnh, rồi từ bình tĩnh đến ung dung, người đàn ông trong tấm hình cô đã từng gặp, trong bữa tiệc đại thọ 80 tuổi của ông nội Thi người đàn ông này có tham dự, chủ hai còn giới thiệu với cô một lần, anh ta tên là gì nhỉ, Tô Đậu suy nghĩ rồi lập tức ngừng lại!

Vân Hân cùng... Chú Đường! Nhất thời Tô Đậu không nghĩ ra Thi Vân Hân cũng có khẩu vị này, không phải Vân Hân luôn thích hình mẫu như ánh mặt trời sao? Sao thoáng cái thay đổi khẩu vị nặng như vậy?

“Bạn học Tô, bạn đang làm gì ở đây? Sao không về phòng học học bài?”

Đang ‘trăm mối vẫn không có cách giải’ thì một tiếng nói hùng hồn từ bên kia truyền tới, Tô Đậu giật mình “Thầy Thi!”

Đi theo phía sau Thi Cánh Bác là một nữ học sinh có vóc dáng mảnh mai chết người, An Tử Manh, “Xin chào học tỷ An!”

“Học muội Tô, em đang xem gì đấy?” Dáng dấp An Tử Manh chẳng những gầy, mà ngay cả giọng nói cũng khiến người ta mềm nhũn.

“Không có, không có gì đâu ạ!” Tô Đậu lùi liên tục về sau mấy bước, lưng chạm vào vách tường thủy tinh, Thi Cánh Bác duỗi tay kéo Tô Đậu trở về, giọng điệu nhân nhật nói: “Bạn học An, em về trước đi!”

“Vâng, thầy Thi!” An Tử Manh không nghi ngờ gì, vẫy tay với Tô Đậu rồi rời khỏi phòng sách báo của trường.

Trong thoáng chốc phòng chỉ còn lại hai người, bàn tay nhỏ bé của Tô Đậu nắm chặt góc áo Thi Cánh Bác, cúi thấp đầu không dám ngẩng lên, hỏi: “Chú hai, chú còn giận sao?”

“Em nói đi?” Bị ghét bỏ không tức được sao? Thi Cánh Bác dứt khoát ném vấn đề này lên người Tô Đậu, đôi mắt chìm ưng nhìn mấy tấm ảnh trên bảng không chớp mắt, còn cả câu giới thiệu viết nguệch ngoạc màu đen, “Những tấm hình này chụp khi nào?” Ánh mắt Thi Cánh Bác rơi vào tấm cuối cùng, mày kiếm anh xoắn lại.

“Hôm qua... Ngày hôm qua ạ!” Là ảnh chụp ngày hôm qua ư? Trong lòng Tô Đậu không chắc chắn, giọng nói không dám khẳng định.

“Gọi Vân Hân đến phòng làm việc của tôi một chuyến!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Sắp Không Giữ Được Khí Tiết

Edit: Ngọc Hân

“Vân Hân... Hôm nay cậu ấy không tới trường...” Tô Đậu trả lời vô cùng cẩn thận.

“....”

Thi Cánh Bác nhất thời hết nói nổi, thì ra cô nhóc kia bị Đường Dật Sâm ‘Ấn xong lau sạch.’ Ánh mắt lạnh lùng rơi trên khuôn mặt xem ra không vui vẻ như lúc trước, đưa tay nâng cằm Tô Đậu lên, Thi Cánh Bác hỏi: “Muốn chú hai tiếp tục tức giận không?” lequydoon

“Không muốn!” Lúc này Tô Đậu trả lời dứt khoát, chủ hai tức giận, trái tim nhỏ cô đau lắm!

“Vậy có muốn bị ngủ như Thi Vân Hân không?” A a a... Chủ hai là kẻ gian trá ranh mãnh hàng đầu, là một sói xám lớn điển hình!

“Có thể không muốn không?”

“Em cứ nói đi?” Thi Càng Bác lại một lần nữa ném vấn đề lên trên người Tô Đậu.

Ô ô... thật sự không nên bắt nạt tiểu bạch thỏ như vậy, cô đáng thương nói: “Được rồi... Cháu để chú hai ngủ!”

Thi Càng Bác thật sự không phải muốn ngủ cùng Tô Đậu, anh chỉ trêu chọc cô chơi thôi, bàn tay xoa nhẹ lên mái tóc dài như thác, nói: “Về phòng học học bài đi!”

“Dạ!” Tô Đậu đi được ba bước thì quay đầu lại, Thi Càng Bác tức giận cười một tiếng, đưa mắt nhìn cô bé bị anh trêu chọc rời khỏi phòng báo của trường. Thi Càng Bác rút điện thoại trong túi ra ấn một dãy số, đầu bên kia vang lên hơn mười tiếng chuông, hóa ra người bên kia còn chưa tỉnh dậy, tối hôm qua làm bao nhiêu lần?

Lúc Thi Càng Bác sắp mất hết kiên nhẫn cuối cùng đầu bên kia cũng nghe máy, giọng khàn khàn trầm thấp, nếu Thi Càng Bác không phải là đàn ông tiêu chuẩn thì anh cũng bị giọng nói này làm cho mê mẩn.

“Cậu còn chưa thả người?”

“Cô ấy mới ngủ được hai tiếng, hôm nay không cách nào đi học, mình giúp cô ấy nghỉ bệnh một ngày.” Kiểu thân sĩ như Đường Dật Sâm cũng có một ngày như lang như hổ, thật sự không nên coi thường cậu ta!

“....” Thi Càng Bác im lặng một hồi lâu, nói: “Mình vẫn biết trong lòng cậu có một người, nhưng không nghĩ tới cậu cũng có khẩu vị giống mình.”

Nhưng lời này là khen ngợi, chê bai? Hay là chế nhạo?

“...” Lần này tới lượt Đường Dật Sâm hết chỗ nói!

“Ngày hôm qua cậu tới trường học bắt người đã lên trang tin tức, cô bé kia sẽ có vài ngày phiền toái, cậu mang nó đến Newyork chơi vài ngày đi!” Thi Càng Bác nói với bên kia điện thoại.

“Cảm ơn, người anh em!” Đường Dật Sâm cảm động đến rơi nước mắt, “Cậu có rảnh chú ý tới Hoài Tôn, hình như hai người đó xảy ra vấn đề.”

“Tình hình cậu ta như vậy, xả ra vấn đề là chuyện sớm hay muộn thôi.” Ăn người ta xong không nói, còn giữ bao nuôi người ta, thoáng chốc quan hệ của hai người cũng đã hai năm rồi, có thể kiên trì đến bây giờ mới xảy ra vấn đề chắc là chuyện lớn rồi. “Hoài Tôn có phụ nữ khác bên ngoài?”

“Vậy cũng không phải, đối tượng xem mất!”

“Việc này... Xem cuộc vui thôi!” Thi Càng Bác có ý xấu, Tô Thần Tôn thật sự không thể giúp được, chuyện tình cảm người ngoài không thể nhúng tay, vậy xem cuộc vui thôi!

“Đồng cảm!” Đường Dật Sâm cũng có lòng xem kịch vui, thật sự nên cho Tô Thần Tôn phong lưu một ít bài học, bằng không cậu ta sẽ không trưởng thành được, càng không biết quý trọng người phụ nữ bên cạnh mình. “Cúp đi!”

Hai người cùng cắt đứt cuộc trò chuyện, Thi Càng Bác đi về phía lớp 11, đi chưa được hai bước đường đã bị chặn lại, không cần suy đoán gì cũng biết người chặn đường anh là ai. Huấn luyện viên Thạch đúng là quý đáng ghét âm hồn không tan, theo đuổi Thi Càng Bác không buông tha, không phải là gia nhập câu lạc bộ tennis của anh ta, cũng không phải là người của anh ta, vấn đề là tính hướng (Xu hướng tình dục) của anh không có vấn đề, chỉ thích phụ nữ mà không phải là đàn ông!

“Cút!”

Thi Càng Bác mang cặp gọng kính màu vàng quả nhiên tăng thêm khí chất thầy giáo, hoàn toàn khiến người ta không nhìn ra anh có khả năng vận ngã huấn luyện viên Thạch. Mặc dù dáng người Thi Càng Bác không to nhưng cơ ngực rắn chắc, bình thường cũng hay tập thể hình, còn yêu thích các loại vận động, nhất là Teakwondo, kiếm đạo, về Judo cũng không kém, đối phó với loại đàn ông dầy dứa đáng ghét này tốt nhất nên dùng Judo.

“Tiểu Bác Bác, giọng điệu này của cậu khiến tôi thật đau lòng, người ta muốn ôm muốn hôn.” Trong phòng tập san không có người, muốn làm chuyện gì cũng đều đơn giản, tốt nhất nên thừa cơ hội này Bá Vương thượng ngành cùng Thi Càng Bác, hung hăng bạo cục hoa cậu ta một lần, cho cậu ta nếm thử tư vị tuyệt vời dục tiên dục tử, ảo tưởng thì hay rồi nhưng thực tế lại rất tàn khốc.

Trong nháy mắt trán Thi Càng Bác đầy vạch đen, lông tơ toàn thân dựng thẳng đứng, da gà nổi đầy, thực không thể tin đường đường học viện quý tộc lại có loại người đáng ghét này.

Huấn luyện viên Thạch thừa dịp Thi Càng Bác chìm vào suy nghĩ, bằng tốc độ kinh người vật thi Càng Bác xuống, bàn tay to đen vuốt lên vuốt xuống lồng ngực rắn chắc, còn tay kia thì xoa hạ thân to lớn của Thi Càng Bác....

“A! Cậu là người đàn ông tôi muốn chạm vào, coi như không tệ, thoải mái không? Tiểu Bác Bác!” Sắc mặt đáng ghét của huấn luyện viên Thạch khiến Thi Căng Bác hận không thể đánh một quyền sang, mặc dù người bị đè không thể nhúc nhích, nhưng anh là ai, anh là Thi Căng Bác, lần trước đã từng có thể quật ngã huấn luyện viên Thạch, lần này cũng không ngoại lệ!

Thi Căng Bác tập trung tất cả thể lực, lúc huấn luyện viên Thạch có lòng tham không đáy muốn tiến thêm một bước, tay không bị kiềm chế bắt lấy tay đen thô kia, chân dài đá mạnh vào lồng ngực. Huấn luyện viên Thạch không chú ý Thi Căng Bác dùng chiêu này, cho nên không có bất kỳ phòng thủ nào, bị đá ra xa ba mét nảy lên một cái, Thi Căng Bác lạnh lùng nghiêm mặt nói: “Thi Căng Bác tôi không phải là người đàn ông mà cậu dễ nhúng chàm được đâu!”

Cũng vì nhúng chàm không được cho nên càng muốn nhúng chàm!

“Sẽ có ngày cậu chết trên tay tôi, cúc hoa của cậu đã định là tôi sẽ bạo!” Huấn luyện viên Thạch chặt vật từ trên đất đứng dậy, vuốt ngực đau nhói, điên cuồng hét lên với bóng lưng Thi Căng Bác!

Huấn luyện viên Thạch đây là không bỏ cuộc, không nên chọc vào lòng Thi Căng Bác, kết quả gì cũng không nhận được!

Tô Đậu rời phòng tập san của trường, nơi mà cô không biết chú hai Thi suýt bị nhúng chàm, bị cái người huấn luyện viên Thạch đáng ghét chơi đùa khiến Thi Căng Bác chán ghét vô cùng. Thật vất vả đến giờ nghỉ trưa, Thi Căng Bác gửi tin vào điện thoại của Tô Đậu, bảo cô đến sau vườn trường tìm anh!

Nơi đó là góc khuất của trường, cô nam quả nữ muốn làm chút gì đó đều dễ như trở bàn tay, Thi Căng Bác có thể tìm tới chỗ bí mật như thế, chắc chắn có ý đồ riêng! Tô Đậu mang theo tâm tình nửa mừng nửa lo đi đến vườn trường, Thi Căng Bác mang theo hai hộp com tiện lợi chờ cô.

“Chú hai!”

Nhìn thấy Thi Căng Bác, tâm tình Tô Đậu không thể diễn tả bằng lời, chạy vội lên trước, bỏ nhào vào thân hình cao lớn, một buổi sáng bị bỏ nhào hai lần, thân thể anh hấp dẫn như vậy?

“Ăn com!” Ăn com xong mới có sức làm chuyện khác! Tô Đậu không biết toan tính của Thi Căng Bác, ngoan ngoãn nhận hộp com tiện lợi, mở nắp hộp ra khuôn mặt trái xoan của Tô Đậu tê tái, Thi Căng Bác biết rõ cô bé kia có tật xấu kén ăn, ngày hôm nay cố ý cắt cà rốt thành những sợi mỏng.

“Sao không động đũa?” Thi Căng Bác bỏ qua khuôn mặt tái nhợt, hỏi.

“Cà rốt...” Tô Đậu rất muốn ném mấy miếng cà rốt cắt nhỏ tí kia đi, nhưng lần trước cô làm bị Thi Vân Hân tố cáo, đáng thương các cô bị phạt chạy sân thể dục hai vòng, nếu như hôm nay cô còn làm như vậy thì chạy hai sân thể dục cũng không xong chuyện được.

Cô bé kia có thể tự hiểu sao!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Mập Mờ Sau Buổi Trưa

Edit: Ngọc Hân

“Ăn!” Sắc mặt Thi Căng Bác tối xuống rồi mới lạnh giọng ra lệnh!

“Chú hai,...Có thể hay không?” Về mặt Tô Đậu cay đắng, muốn cò kè mặc cả với Thi Căng Bác.

Thi Căng Bác chỉ quay đầu liếc, nói: “Không thể!”

Ô ô,... Ăn thì ăn! Tô Đậu giống như thấy chết không sờn, gấp một miếng cà rốt bỏ vào miệng, vốn định nhai hai miếng rồi nuốt vào bụng, nhưng cắn ra nước thơm ngon khiến Tô Đậu tròn tròn mắt.

“Ăn ngon không?” Cà rốt vốn thơm ngon, phải xào làm tan đi mùi cà rốt, rồi mới bỏ thêm gia vị vào thì thành cà rốt có mùi vị ngọt thơm.

“Dạ, ăn ngon!” Cà rốt được Thi Căng Bác chế biến qua thoáng cái biến hết vào trong bụng Tô Đậu, cô vẫn còn chưa thỏa mãn, hỏi: “Chú hai, còn không?”

“Hết rồi!” Thi Căng Bác buồn cười nói, một phút trước còn về mặt cay đắng, một phút sau tham ăn giống như đứa bé ba tuổi, cô gái này của anh quả thực là kẻ dờ hơi!

“No bụng quá!”

Tô Đậu nấc lên rồi gối đầu trên đùi chú hai, trong nháy mắt con buồn ngủ ập tới, một tay Thi Càng Bác yêu thương vuốt mái tóc dài như suối của Tô Đậu, một tay kia nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt trái xoan, tác phong không đứng đắn nói: “Nhưng tôi còn chưa ăn no!” Đúng, anh còn chưa no bụng, còn muốn ăn, Thi Càng Bác muốn ăn không phải là cơm hộp mà là Tô Đậu, người không biết nguy hiểm tới gần!

“Không còn cơm nữa!” Mặc dù rất buồn ngủ, Tô Đậu vẫn cố mở đôi mắt lim dim, khờ dại nói.

“Tôi không ăn cơm hộp!” Thi Càng Bác buồn cười giải thích.

“Không phải ăn cơm, vậy ăn gì?” Tô Đậu bị con buồn ngủ kiềm chế suy nghĩ, ngây ngốc hỏi, nhưng lời này mà nói đối với Thi Càng Bác là hỏi rất hay, anh ăn gì, đương nhiên là ăn cái đồ quý tham ăn này!

Khuôn mặt tuấn tú dần dần tới gần, Tô Đậu nhắm mắt nên chỉ cảm thấy có vàng đen bao phủ, không kịp bất kỳ phản ứng nào, thân thể nhỏ xinh bị ngã nhào trên cô, lưng đau đón đồng thời cũng khiến cô tỉnh ngủ, bàn tay nhỏ bé nhanh chóng chống lên lồng ngực rắn chắc, cà lăm nói: “Đừng, ở đây là trường học, bất cứ lúc nào cũng có người đi qua!”

“Cô bé, nơi này là góc chết của vườn trường, vốn không có ai đi tới!” Thi Càng Bác cũng không nói đến chỗ này là nơi làm chuyện vụng trộm tốt nhất.

“Nhưng” Tô Đậu muốn nói tiếp gì đó nhưng trong nháy mắt miệng cô bị ngậm lấy, Thi Càng Bác lợi dụng kẽ hở đưa lưỡi vào trong miệng nhỏ của Tô Đậu, cuốn lấy lưỡi cô mát thỏa thích, chất mật ngọt này khiến Thi Càng Bác muốn dừng mà không được. Hạ thân lập tức dâng lên dục vọng thiêu đốt, Tô Đậu cảm nhận lồng ngực rắn chắc đập không ổn định, Tô Đậu hơi bắn khoản không dám đáp lại sự xâm lược của Thi Càng Bác, chỉ có thể thở hổn hển theo bản năng.

Nụ hôn lưỡi mang theo dục vọng giằng co mấy phút đồng hồ, lâu đến gần như Tô Đậu cảm giác hít thở không thông, lúc Thi Càng Bác rút ra ngoài mang theo một sợi chỉ bạc, xung quanh lập tức bay đầy mùi tình dục, Tô Đậu nhìn sang vẻ mặt kêu gọi của Thi Càng Bác, khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn đến muốn chui xuống đất, quay đầu giấu tóc.

Thi Càng Bác cong môi khẽ cười một tiếng, ghé vào bên tai Tô Đậu rì tai hai câu, khuôn mặt Tô Đậu từ đỏ chuyển thành xanh rồi từ xanh chuyển sang trắng, rồi mới bật người nhào vào trên người Thi Càng Bác, hoảng sợ hỏi anh: “Anh ta, anh ta... Không làm gì chứ đấy chứ?”

“Em cứ nói đi?” Thi Càng Bác nắm mũi Tô Đậu, ném vấn đề vào trên người cô cho cô tự nghĩ! “Đề nghị vừa rồi của tôi, em nghĩ thế nào?”

“Việc này...” Nhớ tới lời Thi Càng Bác nói bên tai cô, trong nháy mắt khuôn mặt trắng nõn của Tô Đậu đỏ bừng, việc đó.... Cảm thấy quá khó xử, việc này muốn cô dám sao đây?

“Tôi cho em suy nghĩ nửa ngày, đêm nay cho tôi câu trả lời thuyết phục!”

“Chú hai, không muốn được không?” Khuôn mặt đỏ như lửa đốt không dám nâng lên, lúc này Tô Đậu muốn đào một cái hố để chôn mình.

“Vậy được rồi, để nó bị vấy bẩn vậy!” Thi Càng Bác làm bộ từ trên cổ đứng dậy, phui cổ trên người xuống, góc áo lại bị một bàn tay nhỏ nắm chặt, Thi Càng Bác nghi ngờ xoay người, nhìn cô gái cúi thấp đầu từ nãy tới giờ không dám nhìn của mình, “Cháu, cháu...” Tô Đậu nói hồi lâu cũng không thể nói đủ câu, Thi Càng Bác nâng khuôn mặt đỏ ửng của cô, cố ý phụng phịu hỏi: “Cháu cái gì?”

“Chú, chú nói... Cho cháu nửa ngày suy nghĩ, không, không thể đổi ý được!”

“Được!” Thật ra cô bé của anh đã động lòng, Thi Càng Bác vuốt ve cơ thể cô rồi lên giường mặt cô một lát, sau đó mới ngồi trở lại trên bãi cỏ hồi này, ôm nhau, cảm nhận nhiệt độ nóng rực của cơ thể nhau, ngủ nửa giờ, mãi đến khi tiếng chuông hết giờ nghỉ trưa vang lên Tô Đậu không đành lòng trở về phòng học, còn Thi Càng Bác ôm tâm tình cực vui đi về phòng giáo viên.

Nửa ngày nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn thì cũng không ngắn lắm; Tô Đậu giành trọn ba tiết để suy nghĩ đề nghị của chú hai, nhớ tới lời thì thầm đó Tô Đậu thật sự muốn đâm đầu chết cho rồi, sao chú hai lại đề cập tới yêu cầu khiến người ta khó mở miệng như vậy chứ? Mặc dù cảm thấy khó xử nhưng không động lòng là gạt người, thực ra cô nghĩ, cô là gái chưa chồng, sao có thể làm loại chuyện đó?

Mặt Tô Đậu đỏ ửng, càng nghĩ khuôn mặt càng đỏ, bộ dạng này muốn người ta phạm tội, mặt thầy giáo lớp 11 có phần kích thích như gà chọi, nguyên nhân – Tô Đậu!

Trên lớp học, Tô Đậu không để ý học đám thầy giáo sẽ một mắt nhắm một mắt mở, nếu như Tô Đậu không hiểu thì sẽ rớt, bọn họ có lý do quang minh chính đại để thân mật hơn. Đương nhiên, dường như Tô Đậu không cho cơ hội như vậy để bọn họ thân cận, nhưng mà, cái gì cũng có ngoại lệ!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bị Dạy Hur

Tiết học cuối cùng còn chừng chưa tới năm phút, các bạn học cùng lớp đã dọn hết đồ đạc trên bàn, sách vở học tập, chỉ chờ tiếng chuông vang lên. Lúc này Tô Đậu ước gì thời gian trôi qua chậm một chút, như vậy mới có thể kéo dài, nhưng ông trời không chiều theo ý cô, tiếng chuông tiết học cuối cùng vừa vang lên, không gian yên tĩnh lập tức ồn ào, các bạn học tốp năm tốp ba đi ra, trong miệng thảo luận đi chỗ nào. Còn Tô Đậu nhìn bàn trống không trước mặt, là người cuối cùng đi ra khỏi phòng học.

Tô Đậu vừa đi vừa gửi tin cho Thi Cánh Bác, nói cô chờ anh ở đoạn đường lúc sáng. Thi Cánh Bác nhanh chóng trả lời Tô Đậu, chỉ một chữ OK, ngắn gọn mà mạnh mẽ! Tô Đậu đợi ở đoạn đường kia tầm 5 phút thì xe Thi Cánh Bác đã dừng bên chân cô, cửa xe mở Tô Đậu liền chui vào, Thi Cánh Bác lái xe hòa vào dòng xe cộ, “Đi đâu ăn cơm?”

“Dạ...” Tô Đậu suy nghĩ, cuối cùng cũng không biết đi ăn chỗ nào, lúc này điện thoại Thi Cánh Bác vang lên một khúc nhạc rất dễ nghe, anh thờ ơ nhìn màn hình báo tên rồi mới đưa cho Tô Đậu, nói: “Nghe giúp anh!”

“Dạ!” Tô Đậu cầm lấy điện thoại ấn nút nghe máy, bên kia truyền tới tiếng ồn ào: “Cánh Bác, khu Hồng Đăng!”

Khu Hồng Đăng? Là chỗ nào? Bên kia nói chưa dứt lời thì đã trực tiếp cúp máy, truyền đến tiếng tí tít.

“Chú hai, chỗ nào là khu Hồng Đăng?” Dáng vẻ Tô Đậu tò mò đáng yêu, bày ra vẻ mặt không hiểu hỏi.

Khu Hồng Đăng và Lan Quế Phường không có gì khác nhau, nói chung đều là nơi giành cho giới trẻ tiêu khiển, Thi Cánh Bác đơn giản giải thích, sau khi Tô Đậu nghe chỗ hiểu chỗ không, những chỗ đó hẳn là nơi không phải kiểu ngoan ngoãn như cô có thể đến chơi bời!

Nửa giờ sau xe dừng trong bãi đỗ xe gần khu Hồng Đăng, hai người xuống xe, Thi Cánh Bác ôm thân thể nhỏ bé của Tô Đậu, hai người cùng đi vào câu lạc bộ. Dọc đường đi cặp mắt to xinh đẹp của Tô Đậu tò mò nhìn xung quanh, chỗ nào của khu Hồng Đăng cũng khiến người ta nhìn mờ mắt, đặc biệt đối với Tô Đậu ngoan hiền mà nói, những chỗ đó đều mới lạ, đáng kinh ngạc. lquydoon

“A a a... Đừng nhào vào tôi!”

Vừa tiến vào cửa chính câu lạc bộ, mấy tiếng hò hét như lang sói vọng cả câu lạc bộ, tình cảnh này gần như ngày nào cũng diễn ra một lần, bảo vệ và nhân viên phục vụ trong câu lạc bộ thấy nhưng ‘không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị,’ tập mãi thành thói quen!

“Không nhào vào anh thì nhào vào ai?” Trong câu lạc bộ, những trai nhảy kia gần như bị mấy cô sắc nữ bỏ nhào qua, bây giờ không nhào vào họ thì nhào vào ai chứ?

“Nhào vào, nhào vào anh ta!” Trai nhảy bị nhào vào đưa ngón tay ra, kết quả ngón tay chỉ vào Thi Cánh Bác đứng cách đó không xa, đám sắc nữ theo hướng ngón tay chỉ, khoảnh khắc nhìn thấy Thi Cánh Bác, nước miếng chảy không kiềm chế được, “Á! Hàng này chất lượng chính tông, tôi nhào qua!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tô Đậu đứng chần chừ trước mặt Thi Cánh Bác, cô gái nhỏ bị người từ phía sau xách lên trên không, chặc chặc chế nhạo nói: “Cô gái nhỏ, đó là khách tôi mời tới, ngoan ngoãn đứng sang bên cạnh, nếu không tôi bảo cậu ta tới túm cổ em đi!” Uy hiếp trắng trợn, chiều này dùng rất hiệu quả trên người cô gái nhỏ, vừa nghe anh ta nói thân thể hơi run run, rồi mới chần nần đứng sang bên cạnh, sau đó không dám làm loạn gì nữa.

Ô ô... Anh rể xấu quá, chuyên bắt nạt cô!

“Khiến mọi người chê cười, mời bên này!”

Quan Kiệt liếc mắt nhìn cô gái rồi mới dẫn Thi Cánh Bác và Tô Đậu đi vào phòng khách trên lầu, Tô Đậu khó hiểu ngoái đầu liếc mắt nhìn cô gái kia, trùng hợp cô lại thấy cô gái nhỏ làm mất quý sau lưng Quan Kiệt, lập tức cười khi một tiếng, thi Cánh Bác gõ nhẹ đầu cô, “Cười cái gì?”

“Cô bé vừa rồi thật đáng yêu!” Mặc dù Tô Đậu nói chuyện rất nhỏ nhưng Quan Kiệt thính lực hơn người, bắt đầu dĩ cười một tiếng, nói: “Cô ấy là em vợ tôi, Dạ Từ Đồng!”

“Cô bé kia hẳn khiến người ta rất vui vẻ!” Thi Cánh Bác kết luận nói, từ sau đêm lần đầu tiên đến câu lạc bộ khiến gà bay chó chạy tới nay, nhân viên phục vụ nào cũng sợ cô, nhưng dần dần thành thói quen, hơn nữa khi anh ta hoảng sợ nghĩ đến phương pháp dạy dỗ cô bé, mà phương pháp đó vạn lần thành công, cuối cùng dạy cô bé này đến nơi đến chốn!

Mấy ngày này người nào đó đi công tác rồi, cô bé Đồng mới quấy rối lại, khiến cho câu lạc bộ người ngã ngựa đổ, trốn trốn tránh tránh, dứt khoát không để cô ôm được!

“Đến rồi!”

Dạ Huyền vừa múc xong súp chim, Quan Kiệt dẫn Thi Cánh Bác và Tô Đậu vào, “Mời ngồi!”

“Từ Đồng không lên à?”

“Cô bé kia tưởng Thi Cánh Bác là trai nhảy, gần như nhảy bổ vào người ta!” Quan Kiệt cười giải thích, Thi Cánh Bác mỉm cười, thấp giọng hỏi Tô Đậu, “Cô bé, bộ dạng tôi giống trai nhảy lắm à?”

“Phốc...” Tô Đậu vừa uống một ngụm súp lập tức phun ra, vô cùng xấu hổ, sao chú hai hỏi người ta như vậy?

“Ha ha!”

Trong bầu không khí yên tĩnh, một người ngửa mặt lên trời cười trằng dài phá vỡ cục diện xấu hổ đó, Quan Kiệt vỗ vai Thi Càng Bác, nói: “Anh em, bộ dạng cậu không có vẻ trai bao, mà là cô bé Đồng quá sắc nữ, đối với bất kỳ soái ca nào đều muốn nhúng chàm, nhân viên trong câu lạc bộ này của mình gần như đều bị nó nhúng chàm rồi.”

“...” Trán đầy vạch đen, Thi Càng Bác hết chỗ nói, ngược lại Tô Đậu nghe sững sờ, ngạc nhiên không thôi, “Anh Kiệt, có thể nói một câu không?”

“Cô bé!” Thi Càng Bác nhẹ giọng khiển trách, không muốn cô bé của mình bị tẩy não, tối nay tới câu lạc bộ này là lựa chọn sai lầm cả đời anh, khiến Thi Càng Bác hối hận lúc đầu đã quyết định sai lầm!

Tô Đậu và Dạ Từ Đồng cùng tuổi, sở thích hứng thú đều có chút giống nhau, ngoại trừ không phải sắc nữ, những thứ khác khá giống, nhưng ở chung lâu ngày sẽ ngừu tằm ngừu nã tằm mã, nghĩ sau này có khả năng sẽ như vậy, Thi Càng Bác không tự chủ đổ mồ hôi lạnh vì chính mình!

“Người ta muốn nghe kể!”

“Vừa ăn vừa nói!” Quan Kiệt lên tiếng giảng hòa, Dạ Huyền cũng rất đau đầu với em gái hư của mình, đồng thời cũng rất vui vẻ, lúc này làm một người ngồi nghe tin đồn thú vị của người khác, có loại hưởng thù không nói nên lời!

Mỗi một câu chuyện lý thú của Dạ Từ Đồng đều chọc Tô Đậu cười, trán Thi Càng Bác đầy vạch đen, nếu thực sự để hai cô bé này đi chung một chỗ, thiên hạ sẽ càng rối loạn hơn, mấy người đàn ông đều muốn ‘kính trọng nhưng không gần gũi.’

“Có cách trị cô ấy sao?” Tô Đậu nghe say mê gần như quên động đũa, Thi Càng Bác bên cạnh gấp rau giúp cô nhắc nhở cô ăn vài miếng, bữa cơm này Tô Đậu vui vẻ còn Thi Càng Bác thì đau khổ!

“Đương nhiên là có, cô bé Đồng cũng có điểm chết, vạn lần dùng vạn lần thành công, trị nó đến triệt để.” Quan Kiệt nói đến đây rồi tự mình cười vui vẻ!

“Điểm chết gì ạ?” Lòng hiếu kỳ của Tô Đậu bị gọi lên, đáy lòng ngứa ngáy, phải biết cho được điểm chết của Dạ Từ Đồng.

“Lần sau cô tới, tôi giới thiệu cô biết!”

“Đừng dạy hư cô ấy!” Giọng điệu Thi Càng Bác u oán cảnh cáo nói.

Khỏe miệng Quan Kiệt co quắp, gian trá bác lại: “Em gái Tô ở trong tay cậu đã bị dạy hỏng rồi!” Những lời này như phá mìn bộc phát khiến Tô Đậu như lửa đốt, khuôn mặt đỏ bừng, Thi Càng Bác khẽ ho, không đáp lại gì!

Cơm nước no nê, nói chuyện đêm dài, nhưng có cuộc điện thoại phá vỡ kế hoạch trong chốc lát, Thi Càng Bác cúp máy sắc mặt tối xuống, Tô Đậu kéo ống tay áo chú hai Thi, lo lắng hỏi: “Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Chị dâu họ em đi rồi!” Thi Càng Bác nhẹ nhàng nói năm chữ, đây là tâm tình anh xem cuộc vui? Sao trên mặt không nhìn thấy chút hả hê nào, ngược lại như như đưa đám!

“Sao có thể như vậy? Không phải chị dâu họ và anh họ sống hạnh phúc lắm sao?” Bộ dạng Tô Đậu không tin, hai năm qua bọn họ gắn bó với nhau như keo như sơn, sao tách ra lại tách ngay vậy? “Chú hai, hôm nay không phải mừng 1 tháng 4 ngày Cá tháng tư đâu nhé, chẳng buồn cười chút nào!”

“Càng Bác, có phải có nội tình?” Không khí u uất buồn bực khiến Quan Kiệt không thể không mở miệng phá vỡ nó, còn Dạ Huyền bên cạnh lo lắng tâm tư trăm chuyện ngàn động, hai người đàn ông thế mà lại bỏ qua sắc mặt cô gái lo lắng căng thẳng bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Gắng Gượng Qua Ải Này

“Hãy đi xem tình hình trước đã!” Bốn người hùng hùng hổ hổ lên xe, Thi Càng Bác lái xe tới thẳng chỗ ở của Tô Thần Tôn, vừa vào cửa đã thấy đông bừa bộn đầy đất khiến người ta vô cùng khiếp sợ. Mới chỉ một ngày mà căn phòng sạch sẽ trở nên lộn xộn không chịu nổi, có cả miếng kính vỡ khắp nơi trên mặt đất, đồ cổ nổi tiếng quý giá cũng bị đập vỡ tan tành, đang ngồi dựa vào tủ rượu mượn rượu giải sầu chính là Tô Thần Tôn không uống rượu bao giờ sao?

“Vũ Ninh quan trọng với anh như vậy sao?” Dạ Huyền chạy lên trước cả hai người đàn ông, giữ lấy Tôn Thần Tôn chặt vật không chịu nổi người đầy mùi rượu rỗng lên, Vũ Ninh luôn miệng nói hai người không yêu nhau, thật sự không yêu sao? Nếu Tô Thần Tôn không yêu cô vậy sao biến mình thành người không ra người, quý không ra quý như thế này? Vũ Ninh, cậu sai rồi, Tô Thần Tôn yêu cậu, anh ta thật sự yêu cậu.

Dạ Huyền nghĩ mình giúp sai rồi, hại người đàn ông trước mặt đau khổ, trong lòng rất khó chịu, miệng nói câu làm người ta nghe không hiểu: “Thật có lỗi!”

“Dạ Huyền, tại sao lại nói thật có lỗi với Tô Thần Tôn? Có phải em...” Thông minh như Thượng Quan Kiệt, chắc anh ta đoán được một chút gì đó rồi, anh ta ngại ngùng nói với Thi Căng Bác: “Người anh em, tôi sẽ dạy lại người phụ nữ của mình, còn Khang Vũ Ninh, mình sẽ đi tìm cô ấy.”

“Không, cứ để hai người bọn họ tách ra một thời gian ngắn, như vậy mới có thể làm Thần Tôn nhận ra nỗi lòng mình, còn có thể cắt đứt đoạn tình yêu say đắm không có kết quả, đi thôi!” Chuyện tình cảm, sao người ngoài có thể nhúng tay được? Chỉ có người trong cuộc nghĩ thông suốt, mới có thể dứt tay cả đôi.

Đoàn người ồn ào rời khỏi nhà Tô Thần Tôn, sau khi lên xe Thi Căng Bác nhìn Dạ Huyền qua kính chiếu hậu, nói: “Đưa tôi đi gặp Vũ Ninh!”

“Vâng!” Dạ Huyền gật đầu rồi nói địa chỉ cho Thi Căng Bác, lúc gần đến chỗ mấy ngõ nhỏ mà Dạ Huyền vừa nói, cuối cùng cũng tìm được chỗ ở của Khang Vũ Ninh. Đó là một chung cư kiểu cũ, mấy ông già khá lớn tuổi chậm chạp ở đó. Vào giờ này có rất nhiều gia đình tắm rửa đi ngủ, chỉ còn một nhà còn sáng ánh đèn, phòng đó chính là phòng ở tầng trệt của người bỏ đi một ngày Khang Vũ Ninh.

Bốn người cùng đi lên cầu thang chung cư, sau khi lên tới tầng thì Dạ Huyền nhấn chuông cửa, Khang Vũ Ninh cửa tắm xong nghi ngờ đi ra mở cửa, từ mắt mèo nhìn thấy Dạ Huyền thì lập tức mở cửa, sững sờ nhìn hai người đàn ông phía sau cô: “Các người...”

“Yên tâm, Thần Tôn không đến đây!” Thi Căng Bác nói.

Nghe thấy tên Tô Thần Tôn, vẻ mặt bình tĩnh như nước hồ thu nổi lên chút gợn sóng, lúc trước đã nói không có trách nhiệm tình cảm gì, sao hôm nay nghe thấy anh không theo tới, đáy lòng lại dâng lên thất vọng? Thì ra, trong lúc vô tình... Đã yêu!

“Vào đi, muốn uống gì? Tôi mới vừa tới nên gì cũng chưa kịp chuẩn bị gì cả, tôi cũng không biết Dạ Huyền lại nhanh chóng nói cho mọi người biết.” Khang Vũ Ninh vừa nói vừa dẫn bọn họ vào nhà, “Tôi hi vọng sau hôm nay cũng không nói cho anh ta biết.”

“Mặc dù Thần Tôn là anh em nhiều năm của tôi, nhưng tôi không có ý định mật báo với cậu ta, nếu như cậu ta không hiểu rõ ràng, nói cho cậu ta biết cũng không có ý nghĩa gì!”

“Cảm ơn anh, anh Thi!” Thi Căng Bác khéo léo hiểu lòng người khiến Khang Vũ Ninh cảm kích trong lòng, chuyển tầm sang Tô Đậu ngồi bên cạnh không lên tiếng, “Đậu Đậu, em sẽ không nói với anh họ đúng không?”

“Em...” Trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh anh họ mượn rượu giải sầu, trái tim Tô Đậu đau nhói, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Chị dâu họ, sao chị phải rời khỏi anh họ? Chị thật sự không yêu anh họ? Một chút cũng không yêu sao?” Tô Đậu hỏi liên tục ba câu làm Khang Vũ Ninh nhất thời nghẹn lời, từ yêu này quá nặng rồi. Hai năm qua Tô Thần Tôn đối xử với mình rất tốt, nhưng tốt thì chưa đủ, một khi đã yêu không phải tốt là có thể thỏa mãn, cô chẳng những muốn Tô Thần Tôn tốt với mình mà cô còn muốn yêu, nhưng Tô Thần Tôn yêu cô không?

“Nhìn đoạn video này đi!” Thi Căng Bác lấy điện thoại ra, mở video, một đoạn phim hiện ra trước mắt Khang Vũ Ninh, vừa liếc qua cả người ngây ngẩn, đây là Tô Thần Tôn cô quen biết gần hai năm sao? Trong ấn tượng, Tô Thần Tôn không uống chút rượu nào sao giờ... Trong lòng rất muốn cứng rắn, nhưng cô càng nhìn càng đau lòng, cô rời đi thật sự quan trọng như vậy ư?

Hai năm trước, đêm đó lúc muốn cô đó, Khang Vũ Ninh vĩnh viễn nhớ kỹ, khi đó Tô Thần Tôn nói bao nuôi để chịu trách nhiệm nửa người dưới của mình mà không phải cưới, anh còn nói không muốn chịu trách nhiệm với tình cảm, nếu như yêu tôi thì rời đi!

Hôm nay, sau hai năm, cô rời đi không phải vì tình cảm với anh mà là vì đứa trẻ trong bụng, cô còn nhớ rõ anh nói, đứa bé của anh phải do vợ danh chính ngôn thuận của anh sinh ra, nếu như cô không cẩn thận có thì phải đến bệnh viện nạo phá hoặc là rời đi, cuối cùng cô lựa chọn về sau, lén lút rời đi, cô làm theo ba điều quy ước của anh, sai rồi sao?

“Anh ấy là Tô Thần Tôn, nạn này, nhất định sẽ cố gắng vượt qua!”

Miệng Khang Vũ Ninh căng cứng, làm thế nào cũng không muốn mở ra, mặc cho Tô Đậu vây quanh người lạnh lùng chất vấn, cô ngậm chặt miệng từ đầu đến cuối. Nghĩ đến hình ảnh anh họ mượn rượu giải sầu, Tô Đậu khóc, Thi Căng Bác tối mắt thờ dài, vỗ lưng Tô Đậu yên lặng an ủi cô. Dạ Huyền thì biết rõ trong lòng chua xót, tâm tình phức tạp muốn nói lại thôi, cô rất muốn nói Vũ Ninh có em bé, cô và Tô Thần Tôn từng ký ba chương hợp đồng tạm thời, lặng lẽ rời đi là bất đắc dĩ, nhưng lời ra đến miệng lại cứng rắn nuốt vào trong bụng.

“Về đi!”

“Nhưng... Như vậy...”

“Nếu như anh họ em yêu chị dâu họ thì cô ấy sẽ không đi, nếu không yêu...” Sáu chữ tách ra là điều tốt nằm trong cổ họng Thi Căng Bác, anh không muốn cô bé tiếp tục đau lòng, đành phải ngừng lại, “Nghỉ ngơi cho khỏe, không cần tiễn chúng tôi.” Thi Căng Bác quay đầu nói với Khang Vũ Ninh, rồi bốn người ồn ào rời đi.

Đêm đó rất dài, mãi không thấy đường chân trời sáng rắng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Ghen

Cùng lúc đó, bốn người trở về nhà riêng của mình đều không chớp mắt, thức đến khi trời sáng, thời gian vẫn im lặng xoay theo quỹ đạo, ngày qua ngày, đêm lại tới đêm. Khang Vũ Ninh nói đúng, hoạn nạn này Tô Thần Tôn nhất định phải gắng gượng vượt qua, nhưng chỉ mới ba ngày mà thôi mà người kia như mất hồn mất vía, Tô Thần Tôn cả ngày mượn rượu giải sầu, bộ dạng chật vật, khí phách thay đổi trở lại công ty, sử dụng công việc tê liệt chính mình, dùng bận rộn để khóa lấp lòng ưu thương. Những ngày này, sau khi tan học Tô Đậu đến thẳng công ty anh, kiên quyết lôi kéo anh về nhà ăn cơm, sợ không có chị dâu họ bên cạnh chăm sóc anh, anh không biết thương tiếc bản thân mình, đôi bụng hại dạ dày.

“Các người...”

“Cũng do Đậu Đậu lo lắng cho thân thể cậu.” Thi Cánh Bác thừa dịp Tô Thần Tôn mở miệng từ chối, anh cắt ngang nói, “Đừng để cô bé lo lắng cho cậu!”

“Tôi là anh họ nó, anh em họ quan tâm lẫn nhau là lẽ đương nhiên, sao vậy, giọng điệu chua quá, ghen tỵ?” Đây là lần đầu tiên Tô Thần Tôn mở miệng vui đùa trong mấy ngày này, đáng tiếc chuyện đùa này tuyệt đối không hề buồn cười, ngược lại rất chua xót, tại sao... Lúc trước không biết quý trọng? Quý trọng rồi sao lại rồi bỏ anh mà đi? Anh không làm được một người tình tốt sao?

Có thể cười đùa người khác có được xem như là trở lại bình thường không?

“Rất nhiều ngày rồi, không có ý định tìm cô ấy hỏi cho rõ ràng sao?”

“Tôi cảm thấy chuyện đó không cần thiết, cứ như vậy đi!” Ngày nào khúc mắc chưa giải được anh không thể hứa hẹn, đã không được thì cứ tách ra. “Cũ không đi thì mới không tới, cậu hiểu chứ!”

“.....”

Thi Cánh Bác nhe răng, hai năm, hai năm không cách nào để cậu ta quên đoạn tình cảm không có đoạn kết này, chuyện tình này ngoài khiến người ta cảm động thì cũng khiến người ta đau lòng. Khang Vũ Ninh tự mình hiểu, lùi bước trước khi chưa rơi vào tay giặc quá sâu là lựa chọn chính xác, như vậy có thể giảm bớt đau khổ, đồng thời biết trước kết thúc. lẹquydon

Nhưng không ai biết nguyên nhân thực sự cô rời đi, nếu như không phải vì chuyện ngoài ý muốn đó, Khang Vũ Ninh cam lòng với tình hình hiện tại, tiếp tục làm người phụ nữ sau lưng Tô Thần Tôn. Vấn đề là chuyện ngoài ý muốn đó tới, nên không có khả năng tiếp tục duy trì tình hình hiện nay, cô muốn nhiều hơn, thậm chí danh phận, những thứ đó Tô Thần Tôn đều không thể cho cô được, đã không cho được thì ra đi là lựa chọn sáng suốt nhất!

“Anh họ, anh nhất định phải thử món thịt do em làm này, chú hai dạy em làm đó.” Tô Đậu từ phòng bếp đi ra, cười yêu kiều khoe khoang, hoàn toàn quên bầu không khí nặng nề xung quanh, “Miệng anh họ chắc chị dâu nuôi thành kén ăn rồi, em làm chắc không thể nuốt nổi.”

Rõ ràng bàn tay kẹp lấy miếng thịt, nhưng hai ba giây sau vẫn không bỏ vào miệng, còn làm bộ như không có gì, tán thưởng nói: “Mặc dù không được như vậy nhưng mùi vị không tệ, cố gắng lên!”

“Ha ha, cảm ơn anh họ!” Tô Đậu gấp một miếng thịt đặt trong chén Thi Cánh Bác, nói: “Chú hai, mau nếm thử thịt cháu kho đi.” Ánh mắt chờ mong của cô làm Thi Cánh Bác không cách nào từ chối, gấp một miếng bỏ vào miệng, nhai vài miếng, hương vị thơm ngon chậm rãi tan trong miệng, ngọt mà không ngán, gia vị vừa phải, quả là không tệ!

“Chú hai, thế nào?” “Ăn rất ngon!”

“Những món khác thì sao?”

“Tôi thử xem!”

Tô Thần Tôn nhìn hai người thân mật phía đối diện, thoáng chốc mất đi nửa khẩu vị, tại sao vậy? Vì lẻ loi một mình, hay là... Không có cô ăn không thú vị gì?

Những ngày này vì chuyện tình cảm của anh họ và chị dâu họ, Tô Đậu dường như đã quên mất một chuyện, chú hai không đề cập tới, không phải cô vẫn có thể giả vờ như không có chuyện gì sao? Haizzz, đề cô tiếp tục làm đà điều đi!

Tiền Tô Thần Tôn bề ngoài ra vẻ không sao cả về, trong nháy mắt căn phòng to chỉ còn lại hai người vừa giống cha và con gái vừa giống như tình nhân. Thi Cánh Bác nhìn thân thể nhỏ bé làm bộ bận rộn, như có điều suy nghĩ, cuối cùng hóa thành tiếng thở dài, rồi bước chân đi vào phòng ngủ. Tô Đậu trốn ở phòng bếp biết rõ có thể tránh được một lúc chứ không tránh được cả đời, có một số việc trước sau gì cũng phải đối mặt, chú hai Thi cho cô suy nghĩ nửa ngày, kết quả lại nghĩ rất nhiều ngày.

Khi đồng hồ treo tường chỉ số mười, Tô Đậu biết không thể kéo dài thời gian nữa, làm như vậy có vẻ quá đáng quá.

Tô Đậu rón ra rón rén vào phòng ngủ, một bóng dáng cao lớn nằm trên giường, nhẹ nhàng đi tới, chú hai Thi ngủ. Có phải cô lại tránh được một đêm không? Đáy lòng ngoài may mắn còn cảm thấy mất mát, rất mâu thuẫn, một mặt muốn chú hai, mặt khác lại sợ hãi, cuối cùng hóa thành tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Đứng bên giường hồi lâu, xác định chú hai Thi đã ngủ, Tô Đậu rón rén cầm bộ đồ ngủ đi vào phòng tắm, tắm hết mồ hôi trên người, thân thể nhẹ nhàng khoan khoái từ phòng tắm đi ra, còn mang theo mùi hương thơm ngát. Tô Đậu nằm bên kia giường, muốn tìm vị trí thoải mái trong ngực chú hai thì sợ đánh thức anh, cuối cùng đành nằm nghiêng ngủ.

Thi Càng Bác thực sự không ngủ, anh chỉ giả vờ ngủ say, mãi đến khi thân thể nhỏ bé bên cạnh truyền đến tiếng hít thở đều đều, anh mới chuyển động tư thế ngủ, ôm thân thể nhỏ bé vào trong ngực mình, đồng thời bàn tay lặng lẽ đề lên ngực Tô Đậu nhẹ nhàng bóp nắn, thân thể dưới áo ngủ tản ra hương thơm mê người, khiến Thi Càng Bác nhiệt huyết sôi trào, dục hỏa trong nháy mắt không thể cứu vãn.

Mỗi một lần kiềm chế, mỗi một lần chịu đựng, dục vọng từ đầu đến cuối đều đạt đến đỉnh điểm. ... Thi Càng Bác nhẹ nhàng xốc đồ ngủ Tô Đậu lên, dựa vào ánh sáng yếu ớt, hai nụ hoa bị anh xoa nắn vên vên đã nhô lên, bộ ngực hoàn mỹ thoáng chốc làm Thi Càng Bác không thể dời mắt, rất muốn... Rất muốn giữ lấy, nhưng cuối cùng đành dừng tay, ôm thân thể nhỏ bé đi vào mộng đẹp.

Một đêm này một người ngủ rất ngon, một người trần trọc, một người không chớp mắt, lúc ánh mặt trời vừa ló dạng nơi chân trời, Thi Càng Bác đã rời giường, một thân đồ thể thao chạy bộ sáng sớm.

Giờ sinh học của Tô Đậu là hơn bảy giờ sáng, cô ngái ngủ bỏ nhào người về phía trước, bên kia giường trống không, con sâu ngủ thoáng cái biến mất. Tô Đậu chậm chậm từ phòng ngủ đi ra, phòng khách to như vậy yên tĩnh có phần khiến người ta sợ hãi, lúc Tô Đậu muốn la lên bên kia phòng bếp truyền đến tiếng vang rất nhỏ, cô lập tức từ từ chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Vô Lây Ngưu Lang (Trai Bao)

Thi Càng Bác mặc tạp dề đàn ông xào mì, sau khi chạy bộ về anh tắm rửa rồi mới bắt đầu chuẩn bị bữa ăn sáng cho hai người, Tô Đậu thích đồ ăn Trung Quốc, còn anh thích ăn đồ Tây Âu, cho nên ngày nào cũng đều chuẩn bị hai phần ăn sáng khác nhau. Tô Đậu dựa vào cánh cửa nhìn chú hai mặc tạp dề đàn ông, lúc nào chú hai cũng khiến người ta không thể dời mắt đi được, mấy nữ sinh hâm mộ hoàn toàn biểu lộ ra mặt. Sau khi Thi Càng Bác mang mì lên bàn, xoay người thì thấy vẻ mặt xinh đẹp si mê nhìn mình, lúc đi qua cửa bùng trán Tô Đậu, nói:

“Mang mì xào ra đi.”

“Dạ!”

Tô Đậu bụng mì sang, lúc cô nàng tham ăn muốn gấp một miếng thì tay cô bị vỗ hai cái, bộ dạng tủi thân trừng mắt về mặt phụ nữ nhìn chú hai, “Có phải em chưa rửa mặt đánh răng?”

“Á, cháu quên!”

Tô Đậu hoảng hồn la một tiếng, Thi Càng Bác không nói gì, sau đó thúc giục cô vào phòng rửa mặt!

Ăn xong bữa ăn sáng, Tô Đậu ngồi trên ghế lái phụ nhìn chú hai ngồi trên ghế tài xế, hỏi: “Chú hai, mấy ngày này Vân Hân không đến trường, xảy ra chuyện gì ạ?”

“Nghỉ phép đi Newyork.” Thi Càng Bác thờ ơ trả lời, ánh mắt chăm chú nhìn tình hình đường xá phía trước, Tô Đậu nghe xong kích động, wow wow xong lại hỏi, “Newyork á, cháu cũng muốn đi!”

“Lần sau dẫn em đi!”

“Thật không?”

“Thật!”

“Chú hai, yêu chú quá.”

Kít – Đột nhiên tiếng phanh xe khiến Tô Đậu gần như vọt tới kính chắn gió, may là có thắt dây an toàn, bằng không cái trán bị tì rồi.

“Chú hai, sao chú phanh đột ngột thế?” Tô Đậu hoảng hồn ồ ồ ồ mềm mại phản nản.

“Cô bé, nói lại lần nữa xem nào!” Bình tĩnh như nước hồ thu cuộn cuộn kích động, nếu như thời gian và địa điểm thích hợp thì Thi Cánh Bức đã đẩy Tô Đậu xuống chỗ có giường rồi, sau đó hòa tan cô vào cơ thể mình.

“Nói gì ạ?” Cô có thể giả ngu hay không, chưa nói gì cả?

Tục ngữ có câu: Lời nói như bát nước đổ đi, thu hồi cũng không được, cho nên cô không thể không giả ngu!

“Câu vừa rồi!”

“Không nói được không?”

“Được!” Dễ dàng thỏa hiệp như vậy? Tô Đậu kinh hi quá đỗi, Thi Cánh Bức lại bổ sung thêm một câu: “Bỏ em ở đây, tự mình đi tới trường học, cách thời gian vào lớp chỉ còn 6 phút, em vẫn có thể kịp, tôi không miễn cưỡng, em nói đi.”

A a a... Gian trá! Không nên ức hiếp người ta như vậy.

Dưới sự lạm dụng uy quyền của Thi Cánh Bức, Tô Đậu nói, đôi môi cô lập tức bị ngậm lấy, triền miên mút thỏa thích, lúc sắp hít thở không thông, cuối cùng Thi Cánh Bức cũng thả đôi môi mềm mại dụ hoặc anh ra, rồi mới khởi động lại động cơ, xe chạy như bay tới hướng trường học. Lúc đến đường gần trường học còn hai phút, Tô Đậu chạy vào cổng trường, vừa thở hổn hển chào mấy anh mấy chị lớp trên vừa chạy lên lầu, cho dù chạy như vậy nhưng rất không may vẫn đến muộn, cũng đã qua thời gian điểm danh.

Tô Đậu đau khổ bị ở lại làm trực nhật, đều là do chú hai, nhưng cô cũng có phần không đúng, nếu cô không nói câu nói kia thì sẽ không làm chú hai lỡ thời gian đến trường, hu hu.....

Gần như sắp vào tiết thứ nhất, có một số người còn muộn hơn cả cô, giáo viên dạy dỗ vài câu rồi mới cho mấy bạn học vào lớp. Lúc Tô Đậu thấy rõ trong đám hỗn loạn đến muộn, không phải Vân Hân ở Newyork sao? Sao giờ... Lúc Thi Vân Hân đặt mông ngồi xuống ghế, bị Tô Đậu kéo tới hỏi khê.

“Không phải cậu đi Newyork à?”

“Đúng vậy, hôm qua vừa về, chênh lệch múi giờ, tớ vẫn còn tưởng đang ở Newyork, ngủ quên.”

“....”

Nghỉ phép vài ngày liền có vấn đề chênh lệch giờ, ai tin được chứ? Tô Đậu cười ám muội, lúc còn muốn nói gì đó thì về mặt giáo viên rét lạnh, hô lớn: “Thi Vân Hân, Tô Đậu, hai người lập tức ra hành lang đứng phạt cho tôi!”

“Dạ!”

“Dạ!”

Về mặt hai người bị gọi tên vô cùng đau khổ rời khỏi lớp học ra đứng trên hành lang, đương nhiên, hai người giống như khi bị mấy học sinh khác đi qua cười nhạo.

“Mẫu dạ xoa chưa thỏa mãn dục vọng? Con tức lớn như vậy!” Thi Vân Hân nói lảm bảm.

“Chắc là đến tháng!”

“....”

Thi Vân Hân trừng mắt liếc Tô Đậu, nén giận nói: “Tớ vừa về, bị cậu liên lụy rồi!”

“Hắc hắc, cái này gọi là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu!”

“Ở cùng đồ quỷ như cậu, tớ mệt chết đi được!”

“Hôm qua về, không phải được nghỉ nhiều sao?”

“Nghỉ ngơi cái cọng lông!” Thi Vân Hân luống cuống nói câu cãi lại, trong lòng thầm chửi cái tên tinh lực tràn đầy kia, sỏi xám lớn thêm khát khiến người ta hoảng sợ.

Tiếng chuông vừa vang lên Thi Vân Hân đi chậm chậm về phòng học, hình ảnh không hề thực nữ, đặt mông ngồi xuống ghế rồi mệt mỏi nằm gục xuống bàn học. Tô Đậu đi vào lớp, thấy Thi Vân Hân thoáng chốc đã ngủ, về mặt ngạc nhiên nhưng không dám thể hiện ra ngoài.

Thi Vân Hân ngủ trọn ba tiết, tiết thứ ba là tiết toán học, Thi Cánh Bức đi lên dùng ánh mắt hỏi dò Tô Đậu bên cạnh, vì có sự ăn ý nên Tô Đậu lập tức giải thích nói: “Thưa thầy, bụng Vân Hân không thoải mái, cô ấy không tới phòng y tế ạ.”

“Đề bạn ấy ngủ đi, tiếp tục!”

Như trút được gánh nặng, sau đó trên lớp học vang lên tiếng giảng bài của Thi Cánh Bắc, toàn bộ bạn học đều nghe rất hăng say, không thấy nhàm chán chút nào, càng không có bạn học phá phách. Chủ yếu là trong quá trình giảng bài Thi Cánh Bắc dùng giọng điệu thoải mái khiến mấy bạn học nhất thời thích môn khoa học tự nhiên, toán học cũng không khó học, vấn đề nằm ở chỗ có hứng thú hay không mà thôi.

Mỗi lần có tiết dạy của Thi Cánh Bắc mấy bạn học cùng lớp đều cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, mỗi tiết đều có 45 phút, sao chưa chi đã muốn tan học rồi? lê quý đôn,

“Ngày mai có cuộc thi trắc nghiệm nhỏ, về nhà nhớ ôn tập đề thi cho kỹ, mấy bạn học thi trắc nghiệm lần trước không được khá nhất định phải chú ý.”

“Dạ!” Các bạn học trong lớp phụ họa, đây chính là đoàn kết lực lượng.

“Tan học!”

“Thầy Thi, bài này em có chút không hiểu!”

Trên bục giảng, mấy nữ sinh vây quanh bóng dáng cao ngất, cảnh như thế này gần như ngày nào cũng diễn ra một lần, mặc dù Tô Đậu hơi ăn dấm chua, nhưng cũng không biểu hiện ra mặt. Sau khi hết tiết thứ tư, Tô Đậu nhận được tin nhắn của chú hai gửi tới, ba chữ chỗ cũ vang lên rất mạnh mẽ, vô cùng mập mờ. Tô Đậu kéo Thi Văn Hân đi ra góc khuất bí mật của vườn trường, xa xa đã nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Thi Cánh Bắc đứng đó, tốc độ bước nhanh hơn rồi bỏ nhào về phía trước.

Thi Cánh Bắc đón Tô Đậu vào lòng, Thi Văn Hân vẫn nép liên tục, ăn phần com trưa của Tô Đậu, Thi Cánh Bắc cũng chia cho cô ấy một ít, vì không biết Thi Văn Hân từ Newyork về cho nên không mang theo phần com cho cháu gái.

“Văn Hân, nói cho cậu biết một chuyện.” Tô Đậu cười ngọt ngào. “Chuyện gì?” Có cảm giác điềm xấu chạy sau lưng, khiến Thi Văn Hân đề phòng.

“Tớ đã đi khu Hồng Đăng, chú hai dẫn tớ đi.”

Khu Hồng Đăng là khu nào? Thi Văn Hân dùng ánh mắt hỏi chú hai của mình, đầu Thi Cánh Bắc đầy vạch đen, muốn nói nhưng lại bị Tô Đậu chạy trước một bước, nói: “Câu lạc bộ Ngưng Lang (traị bao).”

Bò, Ngư Lang?

Thi Văn Hân kinh ngạc há to miệng, gần như có thể nhét cả một quả trứng gà, cô chỉ đi Newyork có mấy ngày, sao những chuyện tốt này cô lại không gặp được?

Nhìn quá trình Thi Văn Hân từ kinh hoàng trở thành cười ngây ngô, khiến Thi Cánh Bắc nghĩ đến cảnh Dạ Ngừ Đồng tưởng mình là Ngư Lang nhảy xổ vào, nếu để ba cô bé này ở cùng một chỗ, thiên hạ này sẽ rối loạn, anh tựa như quên mất Văn Hân ham thích quái dị... Không giống người thường!

“Chú hai!”

“Sax, gì vậy?” Lúc này đến phiên Thi Cánh Bắc cảm giác có làn gió lạnh chạy qua sau lưng, đây là dự cảm chẳng lành ư?

“Cháu muốn đi khu Hồng Đăng!”

“Không được!” Thi Cánh Bắc kiên quyết từ chối, nhưng lúc này Tô Đậu lại nói: “Cũng được, chỗ đó có một cô gái bằng tuổi chúng ta, mấy anh Ngư Lang bên trong câu lạc bộ đều bị bạn ấy vồ rồi.”

“A a a... Đậu Đậu thôi, cậu đừng nói nữa, cậu nói tiếp tớ liền muốn điên lên rồi, tớ cũng muốn vồ như vậy, nhất định phải vồ lấy!”

“.....”

“Thật ra, tớ cũng muốn vậy... Vồ lấy!”

Hai cô bé này thật là xem Thi Cánh Bắc như người chết, đứng trước mặt một người đàn ông mà cứ nói vồ lấy vồ lấy, rốt cuộc là có biết rụt rè hay không? Sắc mặt Thi Cánh Bắc tối xuống, uy hiếp nói: “Các hai người nếu muốn đi khu Hồng Đăng, tôi lập tức tách hai người ra, nói được thì làm được, không tin các người thử khiêu chiến ranh giới cuối cùng của chú hai xem!”

Khiêu chiến ranh giới cuối cùng của chú hai? Rốt cuộc hai cô bé này có dám khiêu chiến không?

Thật ra Thi Văn Hân không có gì là sợ, cô không ở chung với Thi Cánh Bắc, ngược lại là Tô Đậu, một khi bị phát hiện, người chịu tội là cô ấy chứ không phải cháu gái Thi Văn Hân này. “Văn Hân, không đi được không?” Nói Tô Đậu cô không có gan cũng được, cô thật sự không dám khiêu chiến ranh giới cuối cùng của chú hai Thi.

“Sợ cái gì! Không phải chú hai đã gửi tin nhắn cho cậu, đêm nay có việc sẽ về nhà rất muộn ư, cậu sợ đông sợ tây làm gì?” Thu Văn Hân rất khinh bỉ nhìn sang Tô Đậu, quen biết Tô Đậu nhiều năm như vậy, là gan sao bỗng chốc nhỏ đi thế?

Sợ đông sợ tây? Mệt cho cô ấy nói, Tô Đậu tức giận phản bác nói: “Cậu không ở cùng chú hai, đương nhiên to gan lớn mật rồi, tớ ở cùng chú ấy, ranh giới cuối cùng của chú ấy tớ chưa từng lĩnh giáo, tớ không muốn chịu tội đâu.”

“.....”

Lời Tô Đậu nói thức tỉnh Thi Vân Hân, trong nháy mắt sắc mặt u ám, rất không phân biệt nói: “Tớ từng lĩnh giáo, tớ bị giam trọn ba ngày trong phòng tối đen!” Hơn nữa lúc đó cô mới năm tuổi, trong lòng vẫn còn chút ám ảnh.

“Cho nên, ‘đẹp đường về phủ’ thôi!”

“Không được! Cho dù bị giam trong phòng tối lần nữa, tớ cũng muốn đi!”

“.....”

Tô Đậu rất muốn vẽ vòng tròn nguyên rùa Thi Vân Hân, tưởng là thuyết phục cô ấy bỏ cuộc giữa chừng, kết quả càng bị áp chế lại càng hăng, việc này là không nên đi về phía có hổ, hu hu... Cô không muốn đi, chú hai, cứu cháu!

Dưới sự lạm dụng uy quyền của Thi Vân Hân, cuối cùng Tô Đậu cũng phải đi, chuông vừa vang lên, hai người lao như mũi tên chạy về phía xe bus, chờ tầm 5 phút hai người lên xe, phong cảnh ven đường không lọt vào mắt Tô Đậu được, hiện giờ cô đau khổ muốn đập đầu vào kính thủy tinh, may là Thi Vân Hân phân tán sự chú ý của cô, thỉnh thoảng hỏi này hỏi nọ.

Xe bus chỉ dừng ở ba trạm, trên đường đi không bị tắc đường, tốc độ lại hơi nhanh, nửa giờ sau hai người xuống ở trạm xe bus khu Hồng Đăng, rồi đi bộ khoảng hai ba phút đến câu lạc bộ. Thi Vân Hân giống như họ Lưu lạc vào công viên, vô cùng tò mò, còn dùng điện thoại chụp mấy tấm hình lưu niệm, chứng minh mình đã tới đây!

“Vân Hân, cậu không sợ những tấm hình này sẽ bị chú hai nhìn thấy hả?”

“Sợ cái gì chứ!”

“.....”

Cô gái to gan lớn mật, chỉ e thiên hạ chưa loạn, sao biết chữ “Chết” ghi thể nào chứ!

Thi Vân Hân kéo Tô Đậu chậm chậm đi vào, lúc này trong câu lạc bộ không đông lắm, nhìn thấy có khách vào cửa, nhân viên phục vụ muốn đi lên trước chào đón, nhưng còn chưa đi được mấy bước đi bị ngã nhào xuống đất, trong nháy mắt tiếng gào thét thảm thiết vang vọng cả câu lạc bộ. Tô Đậu từng chứng kiến một lần rồi nên đã chuẩn bị tâm lý, còn Thi Vân Hân bên cạnh chưa từng gặp tình cảnh này, cô có thể bị hù ngã không?

“Này, cô làm gì thế?”

Dạ Từ Đồng nâng mi mắt, liếc mắt nhìn cô gái xa lạ cản đường, “Liên quan gì đến cô, cút!”

“Coi!”

Chưa từng có người dám to tiếng với cô, Thi Vân Hân nhất thời tức giận, đưa tay đẩy Dạ Từ Đồng ra, Ngu Lang bị đè trong nháy mắt khôi phục tự do, nhấp nháy mắt nhìn hai cô gái sắp chiến đấu, Jack hoảng sợ vội ngăn cản, tách hai cô gái ra: “Cô Đồng, đừng gây chuyện, nếu để anh rể cô biết, cô phải chịu phạt đó!” Đầy mùi uy hiếp, Dạ Từ Đồng muốn tiếp tục đánh nhau tất nhiên cũng không dám, nhưng cơn giận này không thể nuốt xuống, cho nên oán giận trừng mắt liếc Thi Vân Hân ra đáng đại tiểu thư.

“Xin lỗi, bạn tôi không phải có ý muốn đẩy cô.”

Tô Đậu gấp đến độ như kiến trên chảo, hai bước đi tới, xin lỗi nói với Dạ Từ Đồng.

“Sao phải xin lỗi cô ta? Tớ chính là có ý đẩy cô ta.” Tô Đậu cảm giác sau lưng mồ hôi thấm ướt, Vân Hân đừng gây thêm phiền toái cho cô nữa chứ? Nói cho cùng câu lạc bộ này là địa bàn của người ta, không phải là lúc cô giờ trò thiên kim tiểu thư ra.

“À, tôi nhớ rồi, cô là người ngày hôm đó....”

“Tôi tên Tô Đậu!”

“Ngu Lang của cô chưa tới sao?”

“.....”

Nháy mắt trán Tô Đậu đầy vạch đen, nói: “Chú ấy không phải Ngu Lang, chú ấy là ba nuôi của tôi, tên là Thi Cánh Bắc, cô ấy là bạn tôi Thi Vân Hân!”

Dạ Từ Đồng chu môi hừ hừ, rồi quay sang nói với Jack: “Cô đây khát nước, rót ít nước trái cây lại đây giúp tôi.”

“Dạ!” Jack không dám chậm trễ với tiểu tổ tông này, quay đầu hỏi Tô Đậu, Thi Vân Hân: “Hai cô muốn uống gì?”

“Hồng trà, hai ly!”

“Xin chờ một chút!” Sau khi Jack vội vàng rời đi, Dạ Từ Đồng lập tức tập trung nhìn con mèo, tiếp tục vò lấy mấy anh Nguru Lang. Còn Tô Đậu và Thi Vân Hân nghiêng rắng nhìn người kia, tại sao cô ta lại có thể không kiêng nể gì vò lấy Nguru Lang, còn hai người bọn cô thì ngồi bên cạnh nhìn người kia nóng vội, “Không được, tớ muốn vò!”

“Vân Hân, cậu đừng làm loạn.”

“Tại sao cô ta có thể?”

Tô Đậu nhìn theo hướng Thi Vân Hân chỉ, nhìn bộ dạng háo sắc của Dạ Từ Đồng vò vấp lấy Nguru Lang, nói không hăm một thì đó là gạt người, vấn đề là nằm ở chỗ người ta là em vợ của ông chủ câu lạc bộ này, bọn cô có thể sáng vai ngang cùng người ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Phía Sau Hạnh Phúc Là Phải Trả Một Cái Giá Vô Cùng Nặng Nề!

Edit: Ngọc Hân

Dù Tô Đậu có khuyên đi nữa, cũng không khuyên được Thi Vân Hân động lòng, ánh mắt dò nhìn xung quanh câu lạc bộ mờ tối, lúc này có một đôi giày Tây tiến vào cửa, về mặt người đàn ông lạnh lùng, Thi Vân Hân bất chấp tất cả trực tiếp nhào về phía cửa...

“Cô là ai?”

Giọng nói rét lạnh, vô tình khiến người ta run như cây sậy, thân thể nhỏ bé của Thi Vân Hân bị xách lên run rẩy, run giọng nói: “Tôi, tôi là khách ở đây, anh, anh không phải là Nguru Lang (Trai bảo) sao?” Một câu nói mà nói đứt quãng, hóa ra là đầu lưỡi xoắn lại, hu hu... Người đàn ông này thật đáng sợ, chủ hai, cứu cháu gái chủ với.

“Nguru Lang?” Người đàn ông cười lạnh một tiếng, “Con mắt nào của cô nhìn thấy tôi là Nguru Lang?” Anh ta là đến để bắt người, thì ra cô gái này mắt bị mù, người đàn ông độc ác nghĩ.

Ngoài cửa ồn ào bắt đầu khiến một số khách, nhân viên phục vụ chú ý, vì Thi Vân Hân lỡ mồm Tô Đậu bất chấp khó khăn, thân thể run rẩy tiến lên, sợ hãi mở miệng nói: “Thật xin lỗi, bạn tôi không phải phải xem anh là Nguru Lang đâu, cô ấy, cô ấy nghe lời tôi nói, mới có thể làm, làm...” Bây giờ ngay cả nghĩ đến cái chết Tô Đậu cũng có rồi, sao tác phong người đàn ông này đáng sợ như vậy chứ?

“Cô nói với cô ta cái gì? Nói nghe thử xem nào!” Người đàn ông vẫn biểu hiện lạnh lùng như cũ, trong giọng nói nghe như là chăm chú lắng nghe, thực chất là uy hiếp nếu Tô Đậu không nói thật thì xách cổ gái trên tay ném ra khỏi câu lạc bộ.

Tô Đậu lại kiên trì lần nữa, nói rõ tình hình ngày đó, ánh mắt tối sầm lại, nghiêng mắt nhìn người nằm trên tay người kia, cô nhỏ kia thật sự có gan, thể mà dám bắt chước! Người đàn ông không hề báo hiệu buông tay ra, mong Thi Vân Hân tiếp xúc thân mật với sản nhà cứng và lạnh như băng.

“Á, đau...”

“Vân Hân!”

Người đàn ông cũng chẳng thèm nhìn Thi Vân Hân bị ném đau, sắc mặt cực kỳ khó coi, nói với phòng khách yên tĩnh: “Tôi đếm tới ba, em không ngoan ngoãn đi ra, coi chừng cái móng của em!” Người đàn ông lại dùng ánh mắt ba phần sắc bén nhìn lướt qua, không có thân thể nhỏ bé đâu, không ra đúng không, bị bắt được đừng trách anh ta không nể mặt!

“Một.”

Người trong câu lạc bộ không dám lộn xộn, cũng không dám quá lớn tiếng, ngay cả hô hấp cũng phải kìm nén.

“Hai.”

Dạ Từ Đồng trốn ở góc phòng biết rõ không thể tránh khỏi, lúc người đàn ông sắp đếm tới ba, buộc lòng phải lê chân xuất hiện trước mặt mọi người, về mặt cầu xin nói: “Không cần phải đếm, tôi, tôi đi ra là được chứ gì!”

Tô Đậu quay đầu nhìn người đàn ông cao lớn nhưng cả người lạnh như băng, trong đầu hiện lên người anh Quan nói, chẳng lẽ chính là người trước mắt này? Từ huyết của Dạ Từ Đồng chính là anh ta sao?

“Tôi cho rằng em muốn trốn cả đời đấy!”

Nếu như có thể, cô nhất định sẽ trốn rất xa anh ta, vấn đề là cô không có gan trốn.

“....”

Đứng trước mặt người đàn ông, Dạ Từ Đồng không có phần phản bác, nhiều năm trước cho tới bây giờ, chỉ có phần bị bắt nạt, phần ăn xong lau sạch. Đúng, cô đã là vợ chưa cưới của người đàn ông trước mặt này, hôn lễ sẽ cử hành sau khi cô tốt nghiệp trung học, nếu nói là cam tâm tình nguyện ư, Dạ Từ Đồng chẳng tình nguyện chút nào. Cô hoàn toàn không thích người đàn ông này, sợ hãi hơn cả thích, cả một đời, sao trôi qua đây?

“Theo tôi về nhà!”

“... Anh, anh sẽ phạt tôi sao?” Mỗi lần bị anh ta bắt từ câu lạc bộ, kết cục chỉ có một, cái mông đau đến không ngồi được, đồng thời ba ngày ba đêm không thể xuống giường. Tính cách anh ta cô không thể nào chịu nổi, bởi vì hình thức trừng phạt của anh khiến cô không thể nào học được, thành tích từ thứ ba trong lớp rớt xuống thứ 42, giáo viên mấy lần cảnh cáo cô, nhưng thành tích không lên được, chính cô ấy phải tìm trường học nhận cô.

“Em cứ nói đi?”

“.....”

Dạ Từ Đồng rất muốn nói sẽ không, nhưng khóe mắt liếc thấy sắc mặt anh ta rất khó coi, đánh chết cô cũng không tin anh ta sẽ không trừng phạt mình, anh ta mà tốt như thế ư?

“Đi!”

“Tôi, tôi đau bụng!” Cái khó ló cái khôn, Dạ Từ Đồng ôm lấy bụng, nhéo đùi một cái, nước mắt từ trong hốc mắt rơi ra, người đàn ông bình tĩnh ung dung, nhìn cô gái trước mặt diễn kịch, nói: “Đau lắm hả?”

“Dạ...” Dạ Từ Đồng “Đau” đến mồ hôi túa ra, chỉ có thể dùng giọng mũi đáp lại.

“Được, vậy tôi xoa giúp em, chờ một chút sẽ hết đau.” Người đàn ông ra vẻ muốn duỗi tay ra lại bị Dạ Từ Đồng nhanh nhẹn né tránh, rồi mới nói: “Đột nhiên hết đau rồi!” Bị anh ta xoa bụng, lại còn trước mặt mọi người.

Coi như cô bé kia thức thối! Người đàn ông xoay người lại lạnh lùng liếc mắt nhìn Thi Vân Hân vẫn ngả ngồi trên sàn nhà, rồi mới xách Dạ Từ Đồng như xách gà con rồi khỏi câu lạc bộ. Không còn hai người Dạ Từ Đồng và người đàn ông kia, câu lạc bộ lại khôi phục náo nhiệt, âm nhạc du dương vang vọng cả nơi góc khuất....

“Vân Hân, đi thôi!”

Chỗ này không thể ở lâu, Tô Đậu liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, chín giờ tối, về đến nhà cũng đã mười giờ rồi, nếu tiếp tục ở đây khó dám đảm bảo chú hai sẽ không lo lắng.

“Tớ chưa vô được ai, không cam lòng đi về tay không.” Mặc dù có chuyện náo loạn xen vào, cũng bị tác phong người đàn ông kia dọa cho một trận, nhưng Thi Vân Hân nhất định phải vô lấy được một Ngưu Lang mới hài lòng rồi đi.

Tô Đậu không lay chuyển được, cuối cùng đành mặc kệ Thi Vân Hân hăng hái, lúc này Thi Vân Hân thông minh hơn, không làm việc lỗ mẫm, mà tập trung mục tiêu mới ra tay.

Bị thân thể nhỏ bé đè xuống đất, Quan Kiệt buồn cười cong đôi môi khêu gợi, hình ảnh này khiến anh ta nhớ tới cảnh một năm trước áp chế cô vợ đánh đá, chính anh ta ép vợ như thế này dẫn về, không nghĩ tới một năm sau người bị đè lại là mình, đây là ứng với câu ‘Phong thủy luân chuyển’ sao?

“Cô bé, cô làm gì ở đây?”

“.....” Giọng nói rất quen thuộc, hơn nữa gần trong gang tấc... Cũng may Thi Vân Hân không ngẩng đầu lên, nếu ngẩng đầu lên thì không hay rồi, nhưng trước mặt chính là khuôn mặt nam tính của chú hai, song, sao khuôn mặt lạnh lùng kia cũng xuất hiện ở đây?

“Dật Sâm, đề nghị của cậu, tôi chấp nhận!”

Thi Cánh Bác sâu xa khó hiểu nói, điều này làm Thi Vân Hân duỗi lưng vênh lên, giống như sẽ có chuyện gì xảy ra khiến người ta sợ hãi.

“Đề nghị gì?”

“Cánh Bác, đừng dọa cô ấy!” Quan Kiệt níu thân thể nhỏ bé run rẩy đứng dậy.

“Tôi giống như đe dọa sao?”

“Không phải giống, mà là đe dọa trắng trợn!” Quan Kiệt sửa nói lại.

Thi Vân Hân càng nghe càng hoảng sợ, sau đó vừa chạy ra ngoài vừa hét lên với Tô Đậu: “Đậu Đậu, chạy mau!”

Động tác của hai người gần như là xông ra ngoài, sau khi cách xa câu lạc bộ, thờ hồng hộc từng ngum từng ngum, Thi Vân Hân chưa tỉnh hồn, nói: “Thật đáng sợ, sao chú hai lại ở trong câu lạc bộ?” Tô Đậu đảo mắt, sao cô biết được chú hai sẽ ở trong câu lạc bộ, cô không muốn chết, cô tuyệt đối sẽ không chui đầu vào lưới moi tin!

“Chú hai nói gì, sao cậu lại sợ như vậy?”

Khi hai người nói chuyện thì chân bước tới trạm xe bus, rõ ràng có xe ngồi nhờ, sao phải chạy bắt xe bus? Hai người thật sự là sợ đến choáng váng, nói chính xác là giật mình sợ không hề nhẹ.

“Chú ấy nói với chú Đường là đồng ý đề nghị của chú ấy, tở...”

“Đề nghị gì?” Lúc này ngược lại Tô Đậu rất tò mò, trái tim treo ngược lên rồi.

“Tớ chưa nghe hết đã chạy ra đây, sao biết là đề nghị gì.” Nếu không phải bị đe dọa, cô đã không quên hỏi đề nghị trong miệng họ rồi, hu hu... Đừng để cô đoán đúng chứ, chú hai muốn ném cô cho sói lớn Đường Dật Sâm.

“...”

Trong lòng tò mò nhưng lại không biết được sự thật, Tô Đậu không nói gì, đồng thời trán đầy vạch đen, vừa muốn chạy lại vừa muốn hỏi cho rõ ràng?

“Lên xe!”

Đội gần mười phút mà không có chiếc xe bus nào đỗ lại, ngược lại có một chiếc xe Benz đón, sắc mặt chủ nhân âm u, khiến người ta vô cùng sợ hãi, làm hai cô gái cũng không dám tới gần. Thực tế ở ghế đằng sau còn có một người đàn ông đẹp trai nằm nhắm mắt nghỉ ngơi, hai người Tô Đậu và Thi Vân Hân tới đẩy bạn bạn đẩy tôi, không dám lên xe. Một khi lên chiếc xe này muốn chạy trốn thì càng khó khăn, hu hu... Ai tới cứu bọn cô với?

Hai người đàn ông trên xe dường như càng nhẫn nại hơn, chỉ là sắc mặt càng lúc càng tối càng khó nhìn mà thôi. Trong lòng Tô Đậu biết nếu mình không lên về đến nhà vẫn phải chịu tội, cuối cùng ngoan ngoãn lên chỗ ghế lái phụ. Thi Vân Hân dù sợ hãi cũng không dám gánh chịu hậu quả, theo lên ghế sau xe, nhưng cô ngồi gần cửa sổ, cả người Đường Dật Sâm không đến nổi lạnh như băng, vẻ mặt luôn không thích cười khiến Thi Vân Hân không đoán ra bây giờ anh ta nghĩ gì, cũng không biết sau khi về nhà phải chịu hậu quả như thế nào. Bây giờ nghĩ tới khả năng khiến Thi Vân Hân không tự chủ run rẩy cả người.

Sao cô và Tô Đậu lại kết thúc bị thảm như vậy chứ, đều để bọn cô gặp phải người đàn ông kinh khủng như thế, haiz haizz haizz... Thi Vân Hân thầm oán ba tiếng liên tục, nhưng nghĩ lại, người đàn ông bọn cô gặp được cũng xem như khá được, so với người đàn ông của Dạ Từ Đồng... Thi tốt hơn rất nhiều, ha ha! “Cười cái gì?” Người đàn ông nhắm mắt lạnh lùng phả vờ bầu không khí ngột ngạt.

“Ách...” Chết đến nơi rồi vẫn còn cười được, trên đời này chỉ có cô ngốc Thi Vân Hân. “Tôi...”

Không biết có phải Tô Đậu là giun trong bụng cô hay không, không thể ngờ lại thốt ra nói: “Cậu ấy đang cười mình gặp được người tốt, tốt hơn... So với em vợ của anh Quan.”

“Hiểu ý tớ chỉ có Đậu Đậu, cậu thật sự rất hiểu lòng tớ!” Nếu không phải cách cái ghế dựa lưng, Thi Vân Hân nhất định vồ lấy Tô Đậu rồi hôn một tiếng thật kêu.

“Em vợ Quan Kiệt? Cô bé Đồng kia?” Đường Dật Sâm mở đôi mắt lạnh lẽo, hỏi hai cô bé trước mặt.

“Đúng vậy, chú Đường, chú quen cô ta?” Hỏi những câu này không phải là Tô Đậu, mà chính là Thi Vân Hân ngồi bên cạnh Đường Dật Sâm, đôi mắt mong chờ nhìn qua người đàn ông, trong giọng nói có vị chua.

“Nghe qua mà thôi!” Đường Dật Sâm hỏi hột đáp lại, còn sự thật chính là anh ta nhận thiết kế áo cưới cho một người đàn ông, cô bé kia đúng là Dạ Từ Đồng. “Hôm nay cô ta ở trong câu lạc bộ à?”

“Đúng vậy, còn gặp phải chồng chưa cưới của cô ta nữa!” Lúc này đến lượt Tô Đậu không muốn làm người ngoài cuộc, cười híp mắt giành nói trước khi Thi Vân Hân lên tiếng: “Bối vậy cho nên, chúng ta quá hạnh phúc.”

“.....”

“.....”

Trong lòng hai người đàn thầm cười lạnh: Phía sau hạnh phúc là phải trả một cái giá vô cùng nặng nề!

Hu hu... Cô muốn thu hồi câu “Chúng ta quá hạnh phúc” kia! Bây giờ cô chẳng hạnh phúc chút nào, ngược lại còn thảm thương hơn Dạ Từ Đồng gấp trăm lần, thậm chí là ngàn vạn lần!

Tô Đậu đảo đôi mắt thờ trắng, tránh trong góc tường, đề phòng chú hai Thi tới gần!

“Tối đây!”

Sau khi không khí nặng nề yên tĩnh bị phá vỡ, đổi lại là sự lạnh lùng tức giận, bây giờ Tô Đậu tình nguyện bị chú hai nhốt trong phòng kín chứ không cần bị đánh mông, ngày mai còn phải đến trường, cái mông bị đánh sưng lên sao ngồi? Muốn cô đứng học cả ngày sao?

“Đừng mà!” Tô Đậu nhỏ giọng phản kháng, vẻ mặt Thi Cánh Bác nặng nề ngồi bên mép giường, cố ý kéo dài giọng, nói: “Tôi đếm đến ba em không lại đây, tôi phải qua đó thì tôi sẽ xách em như xách thỏ con ném ra bên ngoài.” Điều này chọn trước chọn sau đối với Tô Đậu đều không có lợi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Đậu đau khổ nghe chú hai Thi đếm.

“Một.”

Hu hu... Thật sự không nên trừng phạt người ta như vậy!

“Hai.”

Lúc Thi Cánh Bác đếm tiếng thứ hai, cuối cùng Tô Đậu cũng có hành động, cô kéo lê bước chân vô cùng chậm rãi, sau khi chữ ba sắp ra khỏi miệng, người gấp gấp bỏ nhào ra trước, Tô Đậu nhào vào trong lồng ngực rộng lớn ấm áp kia, chép miệng nhỏ nhắn, yếu ớt nói: “Đừng đánh mông!”

“Tôi nói rồi, đừng khiêu chiến ranh giới cuối cùng của tôi, có phải tôi thương em nên em xem lời cảnh cáo của tôi như gió thoảng bên tai?” Có phải cô bé này đoán anh không dám đánh cô đúng không? Yêu thương là một chuyện, không đếm xỉa tới lời cảnh cáo của anh lại là chuyện khác, sẽ không vì thương cô mà hạ thủ lưu tình. Thi Cánh Bác giữ Tô Đậu trên đùi, bàn tay hung hăng đánh xuống mông cô.

“Bóp bóp bóp!”

Tiếng kêu vang dội quanh quẩn trong phòng ngủ, mông Tô Đậu bị đánh liên tục ba phát, độ mạnh yếu vừa phải, không nhẹ cũng không nặng. Tô Đậu đau đến đỏ vành mắt, lúc chú hai Thi sắp đánh cái thứ tư, Tô Đậu đưa tay nắm lấy tay chú hai Thi, khóc sịt sịt xin tha thứ, “Hu hu... Không dám không dám, chú hai đừng đánh mông nữa!”

“Nói, còn dám khiêu chiến giới hạn cuối cùng của chú hai nữa không?”

“Không dám!” Tô Đậu khóc đến đỏ mặt, tui thân nói.

“Lần này bỏ qua cho em, nếu có lần nữa, chú hai không chỉ đơn giản đánh mông như vậy đâu, biết chưa?” Nhìn cô bé bày đủ cách tui thân, nói Thi Cánh Bác không đau lòng đó là gạt người, nhưng trong lòng vẫn cứng rắn, nếu không cô bé kia càng ngày càng không cách nào trị được, vậy được sao?

Đánh hai ba cái coi như tiện nghi cho Tô Đậu rồi, còn bên phía Thi Vân Hân thật sự không có vận may như vậy!

“Biết ạ!”

“Nhanh vào phòng rửa mặt đi.”

“Dạ!”

Thi Cánh Bác vừa ra lệnh Tô Đậu lập tức hành động, vì làm sai việc nên càng ngoan hơn bình thường, nhìn bóng dáng chân thấp chân cao chạy vào phòng tắm, Thi Cánh Bác vừa bức mình vừa buồn cười, bức bội trong tim cũng dần tiêu tan, lúc Tô Đậu đi ra, nói: “Đói bụng không?”

“Đói ạ!” Tô Đậu không làm kiêu, bụng cô thật sự rất đói, còn chưa được ăn cơm tối, lại bị chút dạy dỗ một lúc, bụng đói càng thêm đói.

“Qua giúp tôi một chút!”

“Dạ!”

Hai người từ phòng ngủ đi ra phòng bếp, Thi Cánh Bác lấy nguyên liệu từ trong tủ lạnh ra, rồi ra lệnh Tô Đậu giúp rửa thái rau, Tô Đậu đứng trước bồn rửa, vừa bận rộn vừa lo lắng mở miệng: “Chú hai, Vân Hân có thể bị đánh mông như cháu hay không?” Chỗ mông vẫn hơi đau làm Tô Đậu hơi nhăn mày, hu hu... Đau quá.

“Quan tâm chính mình trước khi quan tâm người khác!”

“.....”

Chú hai thật vô tình, đó là cháu ruột của chú ấy, sao có thể nói như vậy chứ!

Sau khi ăn xong cơm rang trứng, lấp đầy bụng, Tô Đậu tắm rửa, từ trong phòng tắm đi ra cô bị chú hai Thi gọi đến bên giường, không biết chú hai Thi định làm gì, cả người Tô Đậu run rẩy, hỏi: “Chú hai, không phải chú cho cháu ăn no có sức rồi lại đánh mông người ta đấy chứ?”

“Em cứ nói đi!” Thi Cánh Bác không trả lời thẳng, ngược lại ném vấn đề đó lên trên người cô, để cô tự hỏi chính mình, biết hối lỗi!

“Cháu..... Mông người ta còn đau, chú hai, đừng đánh!”

Tô Đậu sợ, đôi chân nhỏ nhắn không tự chủ lùi về sau, Thi Căng Bắc trợn trắng mắt lên, đưa tay kéo thân thể nhỏ bé về, “Nằm sắp xuống, đừng nhúc nhích!” Tô Đậu bị ép nằm xuống giường, không dám lộn xộn, váy ngủ bị nhếch lên đến hông, quần lót bị còi xuống tới đầu gối, khuôn mặt Tô Đậu đỏ bừng như trứng gà, đưa tay cản động tác tiếp theo của chú hai.

“Chú hai, đừng mà!”

Tô Đậu tình nguyện bị đau chứ không muốn chú hai Thi nhìn mông mình, nói thật ra thì Tô Đậu lo lắng có vẻ dư thừa, thân thể cô có chỗ nào chú hai Thi chưa nhìn qua, chưa sờ qua? Bây giờ che che giấu giấu chẳng phải có vẻ làm kiêu quá mức sao?

“Buông hai tay ra!” Thi Căng Bắc trầm giọng ra lệnh.

“Đừng!”

“Em thích đứng học bài đứng không?” Nếu không tiêu sưng, nhất định ngày mai phải đứng, lúc anh đánh có dè chừng, sao bây giờ sưng lợi hại như vậy?

“Cháu...” Tô Đậu chần chừ mấy giây, cuối cùng thả hai tay ra để chú hai Thi bôi thuốc cho mình, thuốc mỡ bôi lên vết sưng mát lạnh làm thần kinh Tô Đậu bớt đau, không tự chủ ngủ quên. Đêm nay Tô Đậu nằm sắp ngủ, mặc dù ngủ không yên ổn nhưng cũng xem như một giấc đến sáng.

Ăn xong bữa ăn sáng Tô Đậu lại bị chú hai Thi ném ở đầu giường gần trường như mấy lần trước, bước chân rẽ đi về phía trường học, cái mông sau khi được bôi thuốc mỡ dầu sưng đỏ đã tan đi một nửa, nhưng cảm giác đau đớn vẫn còn, so với hôm qua thì đã khá hơn nhiều. Trận dạy dỗ nhỏ này rốt cuộc cũng làm Tô Đậu không dám làm loạn, hậu quả cô không thể nào gánh được.

Sau khi chào buổi sáng với đàn anh đàn chị, Tô Đậu đi lên lầu, vừa vào phòng học thì thấy Thi Vân Hân nằm úp sấp trên bàn, vẻ mặt tiêu tụy, dưới hai hốc mắt đen thui, xem ra cậu ấy bị trừng phạt lợi hại hơn cả cô. Chú Đường không phải là một người đơn giản, hình thức xử phạt chắc chắn lợi hại hơn chú hai Thi vài lần, haizzz, Vân Hân thật đáng thương quá, để cô ấy gặp phải người đàn ông lợi hại như chú Đường, bị kịch mà.

“Vân Hân?”

Tô Đậu trở về chỗ ngồi, cẩn thận ngồi xuống, không dám ngồi mạnh sợ trầy da ở mông.

“Hả?” Thi Vân Hân hí hóp mắt, mơ hồ lên tiếng, mấy giây say nói lầm bầm “Tối hôm qua về đến nhà, chú hai đối xử với cậu thế nào?”

Quan tâm chính mình trước khi quan tâm người khác... Lúc Tô Đậu muốn thốt ra những lời này, vội vàng ngậm miệng lại, hu hu... Cô bị lây bệnh rồi! Vân Hân là vận may, là chị em tốt của cô, cô không thể vô tình như chú hai được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Con Gái Mười Tám Tuổi

“Bị... Bị...” Tô Đậu không thể nào nói nên câu đầy đủ, bị đánh mông không phải là chuyện vinh quang gì cả, chuyện này bảo cô mở miệng sao đây!

“Bị cái gì? Nhốt trong phòng kín sao?” Thi Vân Hân quay đầu, không mở mắt, vô lực hỏi. lqdon

Đêm qua, chú Đường bị quỷ sắc nhập vào người, giày vò cô suốt cả đêm, nếu như không phải nhớ hôm nay cô còn phải đến trường, hu hu... Chắc hẳn giờ này cô còn đang ở trên giường, sao đó tiếp tục lăn qua lăn lại, cô đã xin tha thứ, cái tên sói đuôi to kia còn không chịu buông tha cô, hành động quả thực muốn cô không ngừng...

“Không phải! Bị đánh mông!”

“....”

Thi Vân Hân hết chỗ nói, chú hai trừng phạt quá nhẹ rồi, cô gái nào đó thâm oán hận.

Hai chị em Tô Đậu và Thi Vân Hân cùng cố gắng trôi qua hai tiết sau đó, đến tiết thứ ba toán học thì không nhịn được nữa, yêu cầu đến phòng y tế. Trong lòng Thi Căng Bắc biết hậu quả của hai cô gái này bị trừng phạt tối hôm qua, hơi thương tiếc, nhưng ngoài miệng vẫn không bỏ qua cho người ta: “Đi đi, sau khi tan học đến phòng làm việc của tôi bổ sung bài học!”

“À...”

“Ặc...”

Thật sự không nên bắt nạt hai cô gái nhỏ bé như vậy!

Tô Đậu dùng ánh mắt hỏi Thi Vân Hân, tan học muốn ở lại học bù hay không? Thi Vân Hân liếc mắt, cùng dùng ánh mắt đáp lại: Không muốn! Cuối cùng hai người thống nhất không tới phòng y tế, một người khó khăn ngồi xuống, một người nằm úp sấp trên bàn học ngủ.

Tiết toán này, Tô Đậu không chăm chú nghe giảng mấy, như quân nhân đào ngũ, vì đau nhức trên móng làm cô không cách nào tập trung được, mỗi một lần Thi Cánh Bắc đến trước bàn hai người, dùng ngón tay vô ý gõ nhẹ lên mặt bàn, hai người mới lấy lại chút tinh thần, chờ Thi Cánh Bắc vừa đi, hai người lại rã rượi như đồng bunn nhào, đến nỗi nằm úp sấp trên bàn học.

Tô Đậu rất muốn nhấc tay chỉ vào người đàn ông trên bục giảng nói: Thầy Thi, em thật sự muốn đứng dậy nghe giảng bài, nhưng lời nói vừa đến bên miệng vội nuốt vào, vừa rồi không phải không có câu trả lời, cũng không bị phạt sao, tại sao phải đứng lên nghe giảng chứ? Đây không phải là muốn cho bạn cùng lớp chê cười ư? 45 phút cho một khóa bình thường mà nói thì hoàn toàn không đủ dùng, bây giờ 45 phút dài như vài thế kỷ vậy, lâu đến Tô Đậu muốn nhức đầu phát khóc.

“Phương trình này, ai muốn lên giải?”

Thi Cánh Bắc nhìn xung quanh phòng học một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Tô Đậu đang ngơ ngẩn, rồi mới nói: “Bạn học Tô lên giải bài!”

“.....”

Tô Đậu quỳnh quáng, cả tiết học cô đều không nghe giảng, bây giờ muốn cô lên giải bài, chẳng phải là muốn cô xấu mặt sao?

“Thầy.....”

“Đi lên!” Giọng điệu Thi Cánh Bắc không cho phản đối, Tô Đậu chỉ có thể ngoan ngoãn kéo lê chân cô đi lên trên bục giảng, tay cầm phấn không biết bắt đầu từ đâu, cô cứ đứng im bất động. Thi Cánh Bắc thừa dịp bạn cùng lớp đều đang giải bài tập, nói khẽ bên tai Tô Đậu: “Đợi đến tiết thứ 4 xin nghỉ đến phòng y tế, tôi chờ em ở chỗ cũ.”

Tô Đậu khẽ gật đầu, rồi mới bị Thi Cánh Bắc mời về chỗ ngồi, tìm bạn học khác lên giải bài tập.

Sau khi giải xong phương trình, Thi Cánh Bắc đứng trên bục giảng sử dụng một phương pháp giải đơn giản hơn giảng cho mọi người hiểu, cùng lúc đó tiếng chuông hết giờ vang lên, tiết toán này cũng kết thúc trọn vẹn, đương nhiên sau đó còn vài thủ tục, chính là sắp xếp mấy đề luyện thi cùng loại, còn hai bài luyện tập nữa.

“Thầy, hôm nay không phải kiểm tra nhỏ sao?” Một bạn học sinh nữ từ trên ghế đứng dậy, giọng cô ta không sắc bén, mềm mỏng nhỏ nhẹ, như gió xuân lướt nhẹ qua, lại trở thành trung tâm cho các bạn cùng lớp nhìn chăm chú.

Thi Cánh Bắc cười áy náy, nói: “Tôi hôm qua có chút việc cá nhân, tôi quên việc này rồi.” Bạn học trong lớp lập tức đầy vạch đen, hết chỗ nói: “Thầy, việc cá nhân gì ạ? Có thể nói không?” Bạn học nữ trêu chọc hỏi. Thi Cánh Bắc nhướng cổ họng, nửa vui đùa nửa nghiêm túc nói: “Con gái của thầy không ngoan, dạy dỗ cô ấy một chút, cho nên đã quên chuyện kiểm tra nhỏ này.”

Mấy bạn học sinh nữ mến mộ thầy Thi thời gian qua, nghe tin nói thầy có con gái, tim hồng lập tức vỡ tan từng mảnh, hu hu... Thì ra thầy Thi có vợ rồi, các cô không còn hi vọng!

“Thầy Thi, con gái thầy bao nhiêu tuổi?” Bạn học nữ chưa chết tâm, tiếp tục đặt câu hỏi.

“18 tuổi!”

Nghe vậy, ngược lại mấy bạn học nữ hít một hơi tức giận, thầy Thi 17 tuổi đã kết hôn, lúc này thật sự không có hi vọng, hơn nữa thực nên chết tâm.

“Tan học!”

Thi Cánh Bắc dọn dẹp mấy cuốn giáo trình trên bàn học rồi đi nhanh ra khỏi lớp, trong nháy mắt phòng học trở thành điểm nóng sôi sục bàn luận chuyện hôn nhân của thầy Thi. Tô Đậu tròn tròn mắt, nhất thời không kịp phản ứng gì, mãi đến khi chuông vào học vang lên lần nữa, mới lấy lại tinh thần!

Tiết thứ 4 là tiết Anh văn, Tô Đậu xin phép cô Phương, nói người không khỏe muốn tới phòng y tế, cô Phương đi tới nhìn sắc mặt cô thật sự không tốt, liền chấp nhận lý do cho cô nghỉ. Khi cô giáo trở lại trên bục giảng, mắt sắc nhìn thấy Thi Vân Hân nằm úp sấp trên bàn học ngủ không dậy, đi tới khẽ đẩy vài cái, vẫn không thấy dấu hiệu cô tỉnh lại, tay chạm phải độ nóng khiến cô ta kinh ngạc nhảy dựng lên.

“Mau, mau đưa bạn học Thi đến phòng y tế, bạn ấy sốt rồi!”

Nghe vậy, vài học sinh nam đi lại ôm Thi Vân Hân đi về phía phòng y tế, Tô Đậu chân thấp chân cao chạy tới, trên đường đi cầm lấy bàn tay nóng ran dọa người, đầy lòng cầu nguyện Thi Vân Hân đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, sao cô không để ý tình hình Thi Vân Hân chứ? Tô Đậu tự trách mình không thôi, mấy người đi tới phòng y tế đặt Thi Vân Hân lên giường bệnh, giáo viên y tế lập tức đi lên kiểm tra, còn các nam sinh lùi ra ngoài cửa, Tô Đậu vì sợ, lo lắng, cô rút điện thoại ra gọi cho chú hai, nói rõ tình hình cho đối phương rồi cúp máy, yên lặng chờ chú hai tới.

Vài phút sau, Thi Cánh Bắc chạy đến, hỏi tình hình, giáo viên y tế nói: “May đưa tới đây nhanh, tôi truyền nước cho cô ấy, hạ sốt nghỉ ngơi một chút sẽ

không sao đâu.” Nghe giáo viên y tế nói không nguy hiểm đến tính mạng, Tô Đậu lập tức thở phào một hơi.

“Thầy, em ở lại cùng Thi Vân Hân nhé?”

“Ừ, bạn ấy tính bảo tôi biết một tiếng.”

“Dạ.”

Tô Đậu ngồi bên giường nhìn Thi Vân Hân sốt cao đỏ bừng mặt lần qua lần lại, trong lòng thầm chửi chú Đường hung ác quá. Sau khi Thi Cánh Bác bảo mấy bạn học sinh nam trở về phòng học, anh trở lại bên cạnh Tô Đậu, vỗ nhẹ bờ vai cô an ủi nói: “Gần đây thân thể Vân Hân rất khỏe, chút dầy vò nhỏ này có thể vượt qua được.”

“Chú hai, chú Đường quá xấu, chắc chắn đêm qua Thi Vân Hân bị chú Đường dầy vò đến phát sốt.”

“.....”

Thi Cánh Bác hết chỗ nói, hơn nữa sắc mặt có vẻ hơi xấu hổ, vội rời khỏi phòng y tế rút điện thoại gọi vào dãy số của người nào đó, sau khi đối phương nghe máy, Thi Cánh Bác liền nói như chên: “Tối hôm qua cậu làm gì với Thi Vân Hân?”

“Cô ấy xảy ra chuyện gì?”

“Phát sốt rồi, bây giờ đang truyền nước.”

Nghe vậy, đối phương im lặng một lúc, rồi vẫn nói qua loa chuyện tối hôm qua một lần, Thi Cánh Bác hết nói nổi cháu mình. Vì tránh trùng phạt trốn trong phòng tắm, còn tắm bằng nước lạnh, chờ lúc chú Đường lỗi được cô ra cô đã dội nước lạnh hơn một giờ, không lạnh đến phát sốt mới là lạ!

“Bây giờ tôi qua đó, xin cho cô ấy nghỉ nửa buổi chiều.”

“Ừ.”

Hai người cùng cúp máy, Thi Cánh Bác trở lại phòng y tế, vỗ vai Tô Đậu nói: “Em ở đây đợi chú Đường tới thì lại báo tin cho tôi.”

“Dạ!”

Thi Cánh Bác rời khỏi phòng y tế, sau đó vội trở về phòng giáo viên, Tô Đậu đợi ở phòng y tế cho đến lúc Đường Dật Sâm chạy tới, cùng lúc đó vừa chuyển nước xong, giáo viên y tế đưa một ít thuốc cho Đường Dật Sâm mang về để Thi Vân Hân uống. Tô Đậu nhìn bóng dáng cao lớn ôm Thi Vân Hân vẫn còn đang ngủ rời khỏi phòng y tế, mới gửi tin tức cho chú hai Thi.

Chú hai Thi bảo Tô Đậu không cần về lớp học, chờ anh ở chỗ cũ vài phút, Tô Đậu dựa vào tin nhắn đi tới chỗ cũ trước, ở sân tennis của trường, cô nhìn thấy huấn luyện viên Thạch ăn đậu hũ của chú hai, anh ta đang cầm tay dạy học sinh nữ lực độ đánh tennis, cái người này không phải là quỷ đáng ghét nam nữ đều ăn đấy chứ?

Tô Đậu nghĩ tới khả năng này, sắc mặt thoáng chốc bị dọa trắng bệch, hu hu... Thật ác quá! Không được, chú hai không thể để cho loại người này nhúng chàm được!

Tô Đậu đứng ở chỗ cũ chờ gần mười phút, Thi Cánh Bác mang theo hai hộp cơm khoan thai đi tới, nhìn thấy bóng dáng cao lớn Tô Đậu điên cuồng nhào tới, bàn tay nhỏ bé cầm vật áo chú hai Thi, nói: “Chú hai, huấn luyện viên tennis kia còn quấy rầy chú hay không?”

“Sao hỏi như vậy?” Cuối cùng cô bé này cũng sợ rồi, lo lắng sự an nguy của anh đứng không?

“Cháu vừa nhìn thấy hân ta đang dạy học sinh nữ, cháu sợ hân nam nữ ăn sạch!” Đối mặt với chú hai Thi, cách nói chuyện của Tô Đậu càng ngày càng thẳng thắn, không e dè.

“...”

Khỏe miệng Thi Cánh Bác hơi co quắp, vì cảm thấy không nói nên lời với suy nghĩ của cô bé này, bàn tay gõ trên trán cô một: “Ăn cơm đi!”

“Chú hai, người ta thật sự sợ hân cọ hết học sinh nữ lại đến cọ chú, chú không biết là hân rất đáng ghét sao?” Chú hai không tới trường lúc đang dạy bài, Tô Đậu còn chưa biết được huấn luyện viên Thạch kia là người đáng ghét, bây giờ chẳng những là người đáng ghét, mà còn là một sắc lang phạm mười tội nặng nhất, hơn nữa là loại nam nữ ăn sạch....!

“Ăn cơm!”

Thi Cánh Bác gấp một miếng đùi gà nhét vào miệng Tô Đậu, miệng bị nhét đùi gà vẫn a u nói như cũ, có phải anh dùng sai cách? Đáng lẽ nên trực tiếp hôn để che cái miệng nhỏ nhắn lại nhai lại.

Tô Đậu nhai đùi gà sau đó nuốt xuống, lại lăm nhăm nói, cuối cùng Thi Cánh Bác dứt khoát hôn để che cái miệng lại nhai lại, trong nháy mắt tiếng nói bị nuốt trôi, mùi lấy hương vị thơm ngọt ngào, dục vọng lại sống dậy vừa mạnh vừa nhanh, gần như đoạt hết lý trí của Thi Cánh Bác, mỗi một lần chạm vào

miệng nhỏ này, dục vọng lập tức không thể cứu vãn.

“Đậu Đậu!” Tô Đậu bị hút gần như hết dưỡng khí nghẹn đỏ cả mặt, lúc Thi Càng Bắc tiếc nuối lùi ra kéo theo một sợi chỉ bạc, tinh thần thăng hoa, tạo thành một hình ảnh tuyệt vời, mê người.

Cái miệng nhỏ nhắn tìm được tự do, Tô Đậu thở từng ngụm từng ngụm, con ngươi mờ mịt mù mờ, làn da dưới cổ nhiễm màu hồng nhạt, khiến dục vọng Thi Càng Bắc vừa đè nén lại tăng lên, giọng ảm ức: “Đậu Đậu, đề nghị kia, có phải em đã quên không?” Thân thể nhỏ bé của Tô Đậu chấn động, cô cho rằng chú hai không đề cập tới thì còn có thể giả vờ không nói tới chuyện này, thì ra chú hai còn nhớ, hu hu. ... Cô phải chịu sao?

“Chú hai, Buổi tối thực hiện nhé?” Chú hai sẽ không muốn cô bây giờ chứ?

“Được! Ăn com!” Sau khi Thi Càng Bắc đạt được ý đồ, vì dời đi sự chú ý nâng hộp com lên ăn, Tô Đậu miếng có miếng không ăn com, tâm tư đã bay tới tần phương nào, buổi tối ư, cầu mong đừng đến nhanh vậy.

Cách chương trình học buổi còn còn có hơn nửa giờ, hai người có thể thân mật thêm một lát, nhưng điện thoại của Thi Càng Bắc lại vang lên hai tin nhắn, thì ra là thầy Hà nhắn tới, hỏi anh có hứng thú đánh một trận bóng rổ hay không, thầy ấy đang ở sân bóng với học trò. Thi Càng Bắc cắt điện thoại vào túi áo, hỏi: “Có muốn đi tới sân bóng không?”

“Gì ạ?” Bây giờ Tô Đậu ăn no chỉ muốn ngủ, không muốn vận động!

“Đầu bóng rổ!”

“Dạ!”

Hai người rời khỏi chỗ cũ đi tới sân bóng, xa xa nhìn thấy các thầy đang vận động gân cốt, bên kia là mấy học trò cấp thấp và cấp cao, Tô Đậu càng đi tới trước càng nhìn thấy rõ có ba hotboy được cả trường công nhận, đương nhiên không phải Tô Đậu háo sắc, cô ham mê không phải là trai đẹp mà là kem, cho nên lúc nhìn thấy ba hotboy đều tụ tập chung một chỗ, Tô Đậu chẳng có chút động lòng, cô không hét lên như mấy bạn học kia, ngược lại dặt dặt tay chú hai Thi nói: “Chú hai, chú cố gắng lên!”

“Ừ!”

Vì Thi Càng Bắc là người cuối cùng có mặt, nên anh đòi quần áo thể thao ra sân, huấn luyện viên Thạch đáng ghét kia làm trọng tài, tiếng còi vừa vang lên, đám học sinh bên kia bắt đầu đợt tấn công đầu tiên. ...

Bên ngoài sân dần dần người tụ tập càng đông, thực tế học sinh nữ nhiều nhất, đồng thời cũng chia làm vài phe, một phe cổ vũ thầy của mình, một phe cổ vũ ba hotboy, một đám đứng ở giữa xem kịch vui. Tô Đậu đương nhiên đứng về phía Thi Càng Bắc, tiếng cổ vũ càng lúc càng lớn, trong đợt bóng đầu tiên, tổ giáo viên của Thi Càng Bắc tiến công, vào liên tục năm quả, bên tổ học sinh vì có ba hotboy trấn giữ, cũng vào năm quả, hai bên trong nháy mắt ngang cơ. Đợt bóng thứ hai phát bóng chính là tổ giáo viên, thầy Hà phát bóng, vì thầy Hà cùng Thi Càng Bắc từng thi đấu tennis nên hai người ăn ý mười phần, cho nên trong trận đấu bóng rổ này cũng cũng dễ không ít phần, đương nhiên những thầy khác cũng có phần tranh bóng, tổ thầy giáo thi đấu ăn nhịp cũng không tệ lắm.

Ngược lại tổ học sinh, vì có ba hotboy mạnh mẽ trấn giữ, thực lực không thua bất kỳ học sinh nào nhưng lại lỏng lẻo, chút ăn ý nhỏ nhỏ cũng không có, trượt không ít điểm. Trận cuối cùng một cầu ba phần thắng, sau khi Thi Càng Bắc đoạt được bóng, nhìn trước nhìn sau đều bị quân địch bao vây, nếu như không chuyển bóng cho mấy thầy khác, thì chỉ có thể bị bao vây mãi, còn không có cơ hội phản công, Thi Càng Bắc anh sao có thể làm như vậy?

Bọn họ là một tập thể, tin mình đồng thời cũng phải tin đồng đội, bằng không trận đấu bóng này chẳng có chút ý nghĩa nào!

Lúc bị vây quanh, bóng không rời tay nhưng nhắm phương hướng chuyển bóng, lúc này chuyển bóng không phải là thầy Hà mà là một thầy giáo khác, sau khi thầy đó được Thi Càng Bắc chuyển bóng tới, tăng tốc chạy về phía sân địch, một cú nhảy, bóng cùng bay vèo. ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Sau Trận Bóng Rổ

Cả sân bóng, gồm tất cả mọi người vào khoảnh khắc này giống như bị điểm huyết, không thể động đậy, khi quả bóng phát ra tiếng bộp đạt được ba điểm, trong nháy mắt không khí như ngừng trôi, đồng thời tuyên bố trận đấu bóng này đã hoàn toàn kết thúc!

“Cảm ơn các thầy chỉ giáo!”

Đội học trò thua, oán trách vẫn thuộc về thầy Hường, cố ý tổ chức trận đấu bóng rổ giữa giáo viên và học sinh này, nhưng thật ra là có ý đồ khác. Huấn luyện viên phụ trách câu lạc bộ bóng rổ hắng giọng, nói: “Tại sao tôi phải chọn hôm nay tổ chức trận đấu bóng này?”

“Mời huấn luyện viên nói!”

“Chúng ta coi trọng là đoàn kết, tin tưởng, hôm nay mời các thầy tới tham gia trận đấu này không phải để bọn họ khiến các cậu ra sức, tôi muốn các cậu phải đoàn kết với đồng đội mình, tin tưởng, thời gian cách trận các cậu không xa, huấn luyện viên không muốn các cậu là một chậu cát, xóc lại 12 nghìn lần tinh thần cho tôi, đoàn kết lại, để giáo viên bọn tôi tự hào về các cậu!”

“.....”

“.....”

“Một đồng bần nhào vĩnh viễn không đỡ nổi bần nhào, không có sự ăn ý, không có sự tin tưởng, không có đoàn kết, chỉ biết dựa vào người khác giành điểm vậy mục đích đồng đội dùng làm gì? Hôm nay có ba hotboy trấn giữ thì thế nào, còn không phải thất bại thảm hại à, mọi mặt đều thua, tiếp tục giữ lại câu lạc bộ bóng rổ chỉ còn mất mặt xấu hổ.”

Bên ngoài sân, một giọng nói sắc bén truyền tới từ đám người, nói không chút nể tình nào, chủ nhân của giọng nói đang đứng trên sân bóng, đám người bên ngoài sân ai cũng hít một hơi lạnh, Tô Đậu nhìn thẳng vào nữ sinh có dũng khí đáng khen, đồng thời trong lòng cũng đổ mồ hôi lạnh thay cô ta, cô bé này sao to gan lớn mật nói ra mấy lời như vậy? Cô ta không sợ bị đội học sinh bao vây tấn công à?

“Cậu có tư cách gì nói chúng tôi?” Một nam sinh tiến lên, khiêu khích nói: “Cậu có gan như vậy, đấu một mình đi!”

“Đấu một mình?” Nữ sinh cười lạnh một tiếng, nói tiếp: “Tôi không đấu một mình với phế vật vô dụng!”

Phế vật vô dụng, cậu ta là phế vật vô dụng?

“Phế vật? Tôi muốn cậu nhìn rõ ràng, đội chúng tôi không phải là phế vật!” Đi ra nói chuyện là một trong ba hotboy, giống như khiêu chiến vừa giống như tuyên bố, cậu ta chuyển hướng sang huấn luyện viên Lữ, nói yêu cầu: “Huấn luyện viên, chúng tôi muốn đấu một trận!”

“Được!”

Nhìn qua giáo viên và học sinh trong sân, lúc này đội học sinh ý chí chiến đấu ngẩng cao, phía sau bọn họ có một ngọn lửa rừng rực thiêu đốt, đội học sinh có thể chuyển bại thành thắng, thay đổi bần nhào, phá bỏ danh xưng phế vật sao?

Lúc tiếng còi bắt đầu trận đấu bóng rổ thứ hai vang lên, thầy Hà phát quả cầu đầu tiên, cùng lúc đó nữ sinh chầm ngồi khiêu khích kia ra khỏi sân bóng, biến mất trong đám người. Tô Đậu men theo hướng đó đi tới, mắt thấy bạn học nữ này muốn rời đi, bước nhanh đi tới đồng thời nghe thấy bạn học nữ khác bên cạnh nói: “Sao cậu phải làm như vậy? Không sợ bị mấy bạn học nữ khác vây đánh sao?”

“Cậu hiểu mà!” Bạn học nữ kia cười yếu ớt, khí thế đứng trong sân bóng vừa rồi trong nháy mắt biến mất một nửa, hiện giờ làm người ta có cảm giác ngược lại quả đúng là đáng yêu và người đẹp đau bệnh, Tô Đậu len lút đi tới, lắng nghe cuộc nói chuyện giữa cô gái và bạn học kia.

Haizzz, người đẹp tóc dài thờ dài nói: “Cậu nhất định phải dùng cách như vậy để muốn cậu ta nhớ cậu sao?” Thầm mèn ba năm, cuối cùng biến thành xa cách, chẳng lẽ chưa từng thử qua để chuyện này nở hoa kết trái sao?

“Cậu ta sẽ không nhớ tới!” Một cô gái rất bình thường, bệnh nặng triền miên, ai sẽ nhớ tới một người sắp chết chứ?

Tô Đậu càng nghe mảy may càng chặt, ánh mắt chạm vào tình hình trong sân thì vẫn vô cùng thâm trầm như lúc nãy, đội giáo viên được 25 điểm, đội học sinh được 15 điểm, cách nhau 10 điểm, cũng sắp hết thời gian, chẳng lẽ đội học sinh lại phải thua sao?

Lúc này tiếng còi tạm dừng vang lên, hai bên nghỉ ngơi đồng thời nghĩ biện pháp tấn công; vì trận đấu này rất nhiều học sinh không về lớp để học, ngược lại vây xem càng lúc càng nhiều, còn say sưa thảo luận tiến triển trận đấu, nhìn điểm hai bên chênh lệch xa, một nửa học sinh đảo ngũ, cho rằng trận đấu thứ hai đội học trò cũng sẽ thất bại. Còn một nửa học sinh thì tin chắc đội học sinh sẽ chuyển bại thành thắng, nhất là bị một bạn học nữ chế nhạo là phế vật, thật sự nếu không vùng lên thì mặt mũi để đâu? Còn lại một số học sinh không ủng hộ bên nào, dùng tâm tình xem cuộc vui quan sát toàn bộ trận đấu.

Bạn học có vẻ bệnh đau đứng im một góc! Dưới tán cây, thu hết tình hình trận đấu vào trong mắt, tiếng còi báo hiệu hiệp đấu sau vang lên, phát quả bóng đầu tiên vẫn là đội giáo viên. Lúc này đối lại là Thi Cánh Bắc phát bóng, Tô Đậu hẳn là nên giãn cổ họng ra cổ vũ chú hai, nhưng miệng há hốc mà không phát ra tiếng được, trong đầu vừa lúc hiện lên một hình ảnh, cô chạy nhanh lên phía trước, khi cổ phát ra tiếng cổ vũ lần nữa thì chú hai phát quả bóng vào trong lưới đối thủ, đoạt được 3 điểm, trong nháy mắt toàn trường xôn xao, nhìn lại điểm hai bên đạt được, điểm lại cách càng xa.

Tiếng bạn học thảo luận nổ tung, bên này lên bên kia xuống, có mấy giọng nói mỉa mai, nói có ba hotboy trấn giữ thì sao chứ, trình độ cũng chỉ như thế mà thôi. Đội học sinh xứng danh vô dụng, hoàn toàn đi sau, không có khả năng chuyển bại thành thắng trong vòng một ngày, trận đấu bóng này vốn không cần xem tiếp, đội học sinh đấu mấy trận đều thua, đội học sinh thật sự thất bại sao? Thật sự thất bại sao?

Nghe giọng mỉa mai bốn phương tám hướng truyền tới, khinh bỉ đội học sinh, Tô Đậu không nhịn được, cuối cùng há miệng hô to: “Đội học sinh xóc lại 12 nghìn lần tinh thần, cố gắng lên!”

“....”

“.....”

Vì tiếng động viên của Tô Đậu, trong nháy mắt xung quanh im ắng, ai cũng nhìn Tô Đậu như quái vật. Trong sân, đội giáo viên đang dẫn bóng tấn công, đội học sinh cũng sợ dừng phòng thủ, đội giáo viên nhân cơ hội này ném bóng vào lưới quân địch, lại một lần nữa đạt được 3 điểm, trận này đội học sinh thật sự thua, trong đáy lòng mỗi học trò đều thầm nghĩ như vậy.

Dưới con mắt sắc sảo của Tô Đậu, mặc dù trận đấu bóng này đội giáo viên có cơ hội, mà vì mình động viên khiến bọn họ thua ba điểm, nhưng cô tin kế tiếp đội học trò nhất định sẽ lấy lại điểm, chuyển bại thành thắng!

“Một khi các cậu đã tạo thành một đội, phải tin tưởng đồng đội, hiệp sau các cậu nhất định có thể chuyển bại thành thắng, cố lên!”

“Cố lên!”

“Cố lên!”

“Đội học sinh, cố lên!”

Tiếng cổ vũ lại một lần nữa vang lên toàn trường, kích thích ý chí chiến đấu của đội học sinh, Thi Căng Bác tìm kiếm vị trí của Tô Đậu, quảng cho cô ánh mắt khen ngợi, như nói: Cô bé, em làm rất khá!

Đến cuối trận, đội học sinh thắng sao? Điểm kéo lên sao? Hay là lại bị đội giáo viên thắng lần nữa..

Đội giáo viên đạt được 48 điểm, đội học sinh đạt được 40 điểm, cuối cùng điểm hai đội kéo gần lại, mắt thấy thời gian từng giây từng phút trôi qua, chỉ có một ít thời gian, mà không biết đồng đội nào chuyển bóng sang cho cậu học trò bị bạn học nữ kia gọi là phế vật, đội giáo viên đánh gong kim cậu học trò đó cả trước lẫn sau, khiến cậu ta không cách nào dẫn bóng.

Thời gian vô tình như thuốc độc, còn lại 30 giây, bên ngoài sân tất cả tiếng hò hét đã dừng lại, chỉ còn Tô Đậu chưa từ bỏ ý định, vẫn hò hét cổ vũ đội học sinh y như cũ: “Chuyển bóng, đừng để đội giáo viên có cơ hội, cậu phải tin tưởng đồng đội mình!” Cậu học trò kia nghe tiếng Tô Đậu hét, nhưng cậu ta bị đội giáo viên vây quanh mình, bóng lại trên tay mình, sao có thể chuyển bóng đi được?

Trong tình trạng căng cơ này, cậu học trò này phải tự mình ném bóng, hoặc là bị đội giáo viên đoạt bóng! Dưới tán cây, bạn học nữ kia lại một lần xuất hiện trong đám người, cô ta nói với cậu học trò bị vây đánh gong kim: “Tĩnh táo lại, nghĩ lại chiến thuật ném bóng khi còn bé!” Đầu óc như bị cây đao vô hình bổ dọc, một hình ảnh hiện lên trong đầu bạn trai kia, trong nháy mắt tất cả đều rõ mồn một, bạn học nam cười tà đẹp mắt, trong nháy mắt bóng trong tay lao ra, đội giáo viên dời mục tiêu. Thi Căng Bác cong môi cười, khen tốt lắm, một đồng đội khác tiếp được bóng, chạy về phía sân quân địch, không có giáo viên vây quanh bạn học nam kia đã chạy về phía quân địch, trong nháy mắt bóng bay về phía trước như một đường cung, bạn học nam kia đón được bóng, rồi nhanh nhẹn nhảy lên, quảng bóng vào trong lưới địch....

3 giây cuối cùng còn lại của 30 giây, đám người bên ngoài sân giống như bị kích thích, đôi mắt trông ngóng nhìn bóng không ngừng chuyển động xung quanh vành lưới, lúc mọi người ngừng hít thở, còn một giây cuối cùng thì có tiếng bóng lọt vào trong lưới, trong nháy mắt nổi lên làn sóng xôn xao. Mặc dù điểm không đuổi kịp, mặc dù đội giáo viên vẫn thắng, nhưng trong hiệp đấu thứ hai thật tuyệt vời, bạn học nam bị đồng đội mình ôm lấy, rồi ném lên trên.

Hai trận đấu tranh cao thấp liên tục bọn họ đều thua, nhưng bọn họ không ngại, vì trong trận đấu này bọn họ học được rất nhiều từ những gì đã bỏ qua trước đó, sau này mỗi cuộc tranh tài bọn họ đều đánh rất tốt!

“Cảm ơn các thầy đã dạy!”

“Chúng ta cần phải cố gắng, đón tiếp thi đấu hữu nghị của trường trung học Lincoln!” Huấn luyện viên Lữ hét to nói.

“Dạ!”

Đội học sinh cùng đồng thanh, còn bạn học nam kia tìm bạn học nữ xinh đẹp trong đám đông, nhưng đã không thấy bóng dáng bạn học nữ bên ngoài sân nữa. Tô Đậu cũng không biết bạn học nữ kia rời đi khi nào, nhưng cô tin bạn học đó đi không xa, vẫn đứng im trong góc nào đó nhìn chàng trai trong trái tim mình.

“Tại sao lại cổ vũ cho đội học sinh?” Thi Căng Bác không biết đi đến bên cạnh Tô Đậu từ lúc nào, lúc này trong sân đám người đã thừa thót, chỉ lác đác tốp năm tốp ba sóng vai bước qua.

Tô Đậu lấy lại tinh thần, cười nói: “Nếu cháu không cổ vũ cho đội học sinh, bọn họ thất bại mất mặt.”

“Thế diện thua trận không quan trọng, quan trọng phải biết đoàn kết, tin tưởng đồng đội!”

Đúng vậy, một chi đoàn không thể thiếu sự đoàn kết, thiếu tin tưởng, kỹ thuật ném bóng có lợi hại cũng sẽ như châu cát, như vậy mỗi trận đấu sau này sao có sự đột phá, xông lên nữa?

“Cháu đây.... Tin tưởng có thể nở hoa kết trái!” Tô Đậu cười gian nói.

Khỏe miệng Thi Căng Bác hơi co giật, cảm giác hành động kia của cô bé như che giấu gì đó, kéo thân thể đang xoay người chạy trở về, nói: “Bây giờ em chẳng những phải tin nở hoa kết trái, càng phải tin tôi muốn đóa hoa này kết trái trên cúc hoa của em.”

“Có ý gì?” Sao nghe huyền bí vậy?

“Ý là chú hai đói bụng, muốn ăn cơm, ăn hết trái cây nở trên cúc hoa em!” Mập mờ thổi khí bên tai Tô Đậu, ngứa ngáy khiến Tô Đậu thất thần, đồng thời hai má đỏ ửng, “Đồng ý không?”

“... Đồng ý!” Tô Đậu chần chờ một lúc, lắp lại nói: “Cháu nguyện ý!”

Tất nhiên sau đó hai người thân mật hôn nhẹ, nhưng một ánh mắt mang theo phần nộ trực tiếp bắn thẳng vào bóng dáng trong ngực Thi Cánh Bắc, như đã thú khất máu, chăm chú nhìn thẳng con mồi....

Mất thấy thời gian từng phút từng giây trôi qua, chuông vào tiết đang vang dồn dập, Tô Đậu nôn nóng khó có thể yên lòng, trong lòng kiên định như thế, nhưng khi sắp đói mặt, vẫn có áp lực vô hình ép cô thở không nổi. Hu hu... Tại sao chú hai không quên hết đi chứ!

Tô Đậu rất không biết phải trái, vào lúc đó chỉ có nghĩ đến phần lùi, hiện giờ ai tới cứu cô đây?

Dường như ông trời nghe được tiếng lòng cô, điện thoại báo có tin nhắn tới, nhìn tên trên màn hình, Tô Đậu gần như ngã ngồi xuống ghế. Xem tiếp nội dung, sự hoảng sợ được vỗ về, chú hai gửi tin nói đón ở đầu đường, muốn cô cùng về nhà họ Thi ăn cơm, bữa cơm nay nuốt trôi sao?

Ngược lại Tô Đậu không có tư vị gì, ăn bữa cơm thôi mà, thời gian qua ông nội Thi đối xử với cô như cháu gái ruột, ăn một bữa cơm với ông cụ là chuyện thường tình. Nhưng lúc này ông nội Thi lại muốn cùng chú hai trở về, thật sự ăn bữa cơm đơn giản thôi sao, bên trong không có gì mờ ám chứ? Tình hình này thật sự ứng với câu tục ngữ: Sóng trước chưa dừng sóng sau lại tới!

Chờ ở đầu đường vài phút, Tô Đậu ngồi lên xe, lúc cài dây an toàn hỏi: “Chú hai, sao phải về bên kia ăn cơm?”

Không có chuyện quan trọng chú hai sẽ không bước vào cửa nhà kia nửa bước, chuyện này xem ra có gì đó mờ ám, Tô Đậu thường không nghĩ quá sâu xa, động vật đơn bào như cô không thể nào tiếp nhận chuyện phức tạp.

“Mệnh lệnh của ông ta!”

“...”

Tô Đậu hết chỗ nói, cũng không ý kiến gì, chỉ cần nơi có chú hai, cô sẽ rất yên tâm!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Về Nhà

Xe chạy khoảng 40 phút, cuối cùng cũng tới nhà họ Thi ở giữa sườn núi Dương Minh Sơn, Thi Cánh Bắc dừng xe rồi nắm bàn tay nhỏ bé của Tô Đậu đi vào ngôi nhà lộng lẫy, phòng khách rộng lớn có ông cụ Thi, mấy chú bác thím ngồi hai bên cạnh, dường như đang lựa chọn gì đó, rất hào hứng thảo luận.

“Cậu hai, cậu đã về, ông cụ đang chờ cậu trong phòng khách!” Ông quản gia đi tới cung kính nói.

Thi Cánh Bắc dẫn Tô Đậu đi vào phòng, tiếng nói chuyện càng lúc càng gần, một người thím nói: “Thưa ông, nhìn xem tấm này, tiểu thư thị trưởng thành phố, vào được phòng bếp ra được phòng khách, là đối tượng rất tốt, môn đăng hộ đối, xứng với nhà chúng ta.”

“Thưa ông, tấm này cũng không tồi, con cháu dòng họ Hạ thị, cô bé này lớn lên xinh xắn động lòng người, đứng bên cạnh Cánh Bắc tuyệt đối càng nổi bật, mặc dù hơi nhỏ tuổi, nhưng hoàn toàn không có vấn đề gì.” Một người thím khác mở miệng nói.

Bây giờ Thi Cánh Bắc đã 30 tuổi, hiện quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của anh, có phải hơi trễ?

Tô Đậu nghe hai người thím của nhà họ Thi nói chuyện, trong nháy mắt mặt trắng không còn chút máu, bữa cơm này quả nhiên có chuyện mờ ám, dùng chuyện ăn cơm để xem mắt. Tô Đậu nắm chặt tay chú hai, dùng ánh mắt thể hiện muốn về nhà, Thi Cánh Bắc cong môi cười: “Sợ?” Lúc này Thi Cánh Bắc vẫn còn có tâm tư trêu đùa Tô Đậu, hiện tại Tô Đậu đương nhiên hoảng sợ, nếu như chú hai muốn xem mắt cô gái khác, vậy cô làm sao đây?

“Chú hai, không ăn bữa cơm này nữa, chúng ta về nhà được không?” Khuôn mặt trái xoan của Tô Đậu đã xụ xuống, gần như sắp rơi nước mắt.

Thi Cánh Bắc néo khe mũi Tô Đậu, trấn an nói: “Cũng đã tới, ăn cơm xong rồi về, hay là em không thể chờ đợi muốn thực hiện đề nghị kia?” Câu cuối cùng tiếp tục trêu đùa trái tim hoảng loạn của Tô Đậu. Hu hu... Đã đến nước này rồi mà chú hai còn lấy cô làm niềm vui, thật không nên bắt nạt người ta như vậy!

“Thật sự ăn cơm xong rồi đi về sao?”

“Đứng!”

“Được, bây giờ chúng ta đi ăn!”

Thi Càng Bác hết ý kiến, khoe miệng hơi co giật, rồi mới để Tô Đậu kéo đi vào phòng ăn, Thi Càng Bác nói với bác quản gia: “Ăn com đi!”

Trên bàn com, bầu không khí khiến người ta hít thở không thông quanh quẩn, ngồi ở vị trí chủ chốt là ông cụ Thi với sắc mặt luôn âm trầm khó coi, chú bác thím ngồi trái phải hai bên, còn có mấy anh chị em gái hiếm khi về nhà họ Thi. Tô Đậu cũng không xa lạ gì với bọn họ, nhưng bữa com này thiếu Vân Hân. Dưới bàn com, Tô Đậu kéo ống tay áo Thi Càng Bác, nói cho anh biết không khí này thật sự rất quý quái, hu hu... Cô muốn về nhà, kiểu ăn com của đại gia tộc này không thích hợp với động vật đơn bào như cô, thật sự quá khủng khiếp!

Thi Càng Bác mở to mắt, tựa ở thành ghế, hai tay ôm ngực, bộ dạng thờ ơ mở miệng: “Nói đi, bảo con về không phải đơn giản chỉ ăn com như thế này chứ?”

Câu nói này phá vỡ cục diện bế tắc, mọi người cùng đồng lòng thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt không còn căng thẳng như lúc nãy, có người thím lên tiếng mở miệng trả lời, “Càng Bác, là như vậy, ông cụ không để ý đến chuyện chung thân đại sự của chú là ông ấy không đúng, bây giờ ông cụ muốn mấy người chúng tôi làm mai mối, chú... Nhìn xem mấy người này có hợp ý chú không?” Người thím bị đẩy ra nói liền một mạch, nhưng nói đến cuối cùng khi nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của Thi Càng Bác thì bắt đầu cà lăm.

“Bây giờ mới nhớ tới chuyện chung thân đại sự của tôi, có ích không?” Rất lâu... Lâu như cả một thế kỷ, cuối cùng Thi Càng Bác lần nữa mở miệng vàng, giọng điệu châm chọc. “Mặc dù mưu kế của ba hơi hiểm, nhưng con không ngu ngốc, ba tìm vai người thím làm mai cho con, để con ở rể nhà các cô ấy, Đậu Đậu thuộc về nhà họ Thi, đây xem như trận đánh vang dội, từ trước tới giờ ba luôn xem nhẹ năng lực của đứa con riêng này!” Thi Càng Bác anh không phải là phế vật vô dụng, ông ta bàn tính chuyện gì, anh đều một rõ hai ràng!

“Con cũng đã biết rồi, người quang minh chính đại không nói vòng vo, ta muốn con buông tay!” Âm mưu bị nhìn thấu, ông Thi không còn gì để quanh co lòng vòng.

“Không có khả năng!”

Thi Càng Bác kiên quyết, cuối cùng đã chọc giận ông Thi, “Đừng rượu mời không uống mà uống rượu phạt!”

Anh cười lạnh một tiếng: “Con không ngại ly rượu phạt này!” Lúc dắt tay Tô Đậu rời khỏi nhà ăn, Thi Càng Bác còn nói: “Đừng nên dùng quyền thế chèn ép con, bây giờ nhà họ Thi đã không còn phong độ như ngày xưa nữa rồi.” Muốn anh ở rể đã thể hiện rõ tất cả, bây giờ bên ngoài nhà họ Thi không còn như trước, bên trong cũng không bằng lúc trước, Thi Càng Bác không muốn giúp nhà họ Thi lấy lại cảnh huy hoàng ngày xưa.

“Càng Bác, dừng bước!” Một người khá lớn tuổi lên tiếng giữ chân anh: “Vào phòng khách nói chuyện!”

Thi Càng Bác không cho Tô Đậu rời khỏi bên cạnh mình, bây giờ Tô Đậu cũng cần chú hai Thi, hai người nắm ngón tay đan chặt nhau, cảm thụ nhiệt độ lẫn nhau, trong lòng mới có thể yên tâm. Đến phòng khách, bác kia đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Cậu cũng biết đúng không?” Thi Càng Bác không trả lời, chờ bác kia nói tiếp: “Nhà họ Thi chẳng có đứa tham gia chính trị, năng lực kinh doanh cũng không bằng cậu, mặc dù cậu tồn tại ở nhà họ Thi với thân phận con riêng, ba cậu cũng không đối xử với cậu như con ruột, nhưng máu chảy trong người cậu là máu của nhà họ Thi, dù ông ấy không đúng thì cậu vẫn là con của ông ấy, tục ngữ có câu: Đừng quên ơn ba mẹ, cậu giúp đỡ cái nhà này một chút đi.”

Hay cho câu on ba mẹ, on ba mẹ là không thể quên, nhưng anh đã làm hết trách nhiệm của một người con, anh cũng đã trả hết nợ, bằng không sao bây giờ nhà họ Thi còn có thể tiếp tục ở trên sườn núi xa hoa như thế này?

“Bác hai, cháu giúp được đã giúp hết, bằng không sao bây giờ mấy người vẫn còn có thể tiếp tục ở trên ngọn núi xinh đẹp này?”

Bác hai âm thầm thở dài, đúng vậy, Càng Bác đã giúp nhà bọn họ rồi, ông còn muốn thế nào nữa đây? “Nói cho ông ấy biết, trước khi nhà họ Thi tuyên bố phá sản thì bán công ty cho người này, đây là danh thiếp của anh ta, bác bảo ông ta suy nghĩ cho thật kỹ, tiếp tục giữ Thi thị không có lợi nhuận ngược lại còn bị hao tổn, đây không phải là phong cách của ông ấy.” Thi Càng Bác đưa danh thiếp tận tay bác hai, rồi mới ôm Tô Đậu lòng đầy nghi ngờ kéo rời đi.

Chú hai nói Thi thị sụp đổ, thật sự sụp đổ sao?

Trên xe, lúc Thi Càng Bác khởi động động cơ, bàn tay anh được một bàn tay nhỏ bé trắng nõn úp lên, nụ cười ngọt ngào đập vào mắt, như vô tình an ủi: “Về nhà!”

“Ừ!” Thi Càng Bác hôn khẽ lên môi Tô Đậu, rồi mới khởi động máy, nghênh ngang rời đi.

Lúc về đến nhà, Tô Đậu biết rõ mình sẽ gặp chuyện gì, đã trải qua chuyện hôm nay, cô quyết định cho chú hai! Hai người vừa vào cửa, Thi Càng Bác đề Tô Đậu lên cánh cửa, Tô Đậu còn chưa phản ứng kịp, môi mềm của cô đã bị hôn, lưỡi dài xâm nhập vào trong khoang miệng, kéo lưỡi cô ra triển miên trên đầu, với kỹ thuật hôn vẫn không lưu loát như trước, Tô Đậu không cách nào chịu được cuồng phong cướp đoạt của chú hai Thi, cô không kịp thở chỉ có thể né tránh chú hai Thi xâm nhập.

“Chú hai, đừng...”

Sợ chỉ bực bị kéo ra, hình thành không khí tình sắc vô cùng hấp dẫn bao xung quanh hai người, con người hít lại, mê hoặc tâm trí người ta. Thi Càng Bác ôm lấy Tô Đậu tiến vào phòng ngủ, thả cô xuống giường, vuốt ve gò má đỏ ửng, giọng khàn khàn, vô cùng trầm thấp nói: “Cô bé, đêm nay, chú hai không cách nào nhịn được nữa, có thể chứ?”

Tô Đậu ngưng ngưng khẽ gật đầu, khuôn mặt đỏ bừng như lửa đốt chín mọng như trứng tôm, ấp ửng hỏi: “Đề nghị kia có phải là...” Hu hu... Cảm thấy vô cùng khó xử, chú hai có thể nghĩ cô là sắc nữ hay không, cứ nghĩ về đề nghị đó; Tô Đậu vẫn rất tò mò với lời đề nghị kia, vì là nữ sinh nên cô không có ý định nói ra, bây giờ có xúc động muốn đào hố chôn mình.

“Muốn thử?”

“Có thể không?” Tô Đậu mở to đôi mắt ngây thơ, đáng yêu nói.

“Ừ!”

Thi Càng Bác kéo Tô Đậu đi, hai người vào phòng tắm tắm rửa, khi trở lại phòng ngủ, thân trên trần truồng, thân dưới dùng khăn tắm vây quanh. Tô Đậu mặc bộ đồ ngủ ren màu đen bảo thủ nhưng không che mất đường cong cơ thể, cổ áo hình chữ V, phong cảnh bên trong như ẩn như hiện.

Tô Đậu ngồi xồm xuồng giữa hai chân Thi Càng Bác, luống cuống kèm bất an: “Chú hai, cháu phải làm thế nào?”

Thi Càng Bác nắm bàn tay nhỏ bé của Tô Đậu, dẫn dắt cô sờ vào nguồn nhiệt nóng rực, cách khăn tắm Tô Đậu vẫn dễ dàng cảm nhận được chỗ đó như một cây gậy sắt, nó lại còn tản ra dòng nhiệt nóng rực: “Chú hai, cháu...” Tay Thi Càng Bác phủ lên lưng Tô Đậu, chuyển động cao thấp theo cô, cách khăn tắm không thể gây cảm giác quá thoải mái cho Thi Càng Bác, giọng nói nặng nề ma mị như trên thiên đàng. Tô Đậu nghi ngờ, cô nhẹ nhàng kéo khăn ra, một cây gậy sắt thô to đập vào mắt, khiến Tô Đậu tò mò hoảng sợ, và hành động bước tiếp theo.

“Nó...” Tô Đậu khó khăn mở miệng, đồng thời nuốt nước miếng, hu hu... Chỗ đó của chú hai lớn quá, cái này muốn cô phải làm thế nào...

“Đừng để bộ dạng nó hù sợ, nếu muốn hôn nó, đầu tiên phải liếm nó, giống như liếm kem vậy!” Giọng Thi Càng Bác từ trên đỉnh đầu truyền tới, nghĩ đến tư vị tuyệt vời khi ăn kem, Tô Đậu thông thả cúi xuống, lè lưỡi ra nhẹ nhàng liếm, Thi Càng Bác khẽ rên một tiếng, cổ vũ nói: “Đúng, chính là như vậy, cô bé, làm rất tuyệt!”

Tô Đậu giống như nữ sinh được nhận phần thưởng, dần dần hăng say liếm mát, cây gậy sắt trần trụi ra vào trong miệng ngọt ngào, một luồng sóng khoái cảm ập vào trong lòng Thi Càng Bác, lúc Tô Đậu mệt mỏi muốn dừng lại, bàn tay anh giữ chặt đầu cô: “Đừng ngừng, làm lại một lúc...”

Về mặt cay đắng, sau một hồi Tô Đậu ra sức, cây gậy lớn nóng bỏng cũng phun trào, Tô Đậu đỏ bừng mặt quay lưng lại, xoa miệng môi như, sau khi Thi Càng Bác được phát tiết, quay người Tô Đậu lại, “Mệt không?”

“Không, hơi đau.” Tô Đậu nói ra cảm thụ của mình, Thi Càng Bác cung chiêu véo nhẹ mũi cô, nói: “Ngủ đi!”

“Dạ!” Tô Đậu nằm gọn trong ngực chú hai Thi, rất nhanh chìm vào giấc mộng, nhìn về mặt ngủ yên ổn bên cạnh, người đàn ông bên cạnh nhìn khổ...

Sáng sớm, ngoài cửa sổ vang lên một loạt tiếng chim hót, giống như đang mở buổi hòa nhạc vậy, đồng thời tạo thành tiếng chuông báo thức; Tô Đậu mở đôi mắt nhấp nhem mơ ngủ, bên kia giường đã không còn chú hai Thi, nhưng cảm xúc ấm áp gần như vẫn còn, chắc mới rời giường chưa lâu; Tô Đậu đi về phía cửa sổ, chào hỏi mấy chú chim ngoài kia rồi mới chầm chậm đi vào phòng tắm, nhanh chóng đánh răng rửa mặt thay quần áo, động tác quả là làm liền một mạch, sử dụng chưa tới mười phút.

Ra phòng ngủ, Tô Đậu vui vẻ vào phòng ăn, chủ động giúp bụng đồ ăn sáng, một đêm ngủ ngon nên tâm tình người ta cũng rất tốt, thi Càng Bác như bị cuốn hút, huyết sáo, bữa ăn này chẳng những làm người ta có cảm giác ấm áp, mà còn khiến người ta cảm nhận được hạnh phúc của nó, quá ngọt ngào.

Ăn xong bữa sáng, hai người cùng đi ra cửa, Thi Càng Bác vẫn lén thả Tô Đậu ở đầu đường gần trường học, cô đi trên đường nhỏ rợp bóng cây, từng cơn gió nhẹ thổi lướt qua, nghịch ngợm thổi tung mái tóc xinh đẹp của Tô Đậu; có chiếc lá phong rơi xuống trên đường nhỏ, Tô Đậu tìm mấy lá kẹp vào trong sách học, dùng để làm kẹp đánh dấu.

“Đậu Đậu!”

Một tiếng gọi ồ ồ và tiếng bước chân chạy tới, Tô Đậu quay người lại nhìn về phía Thi Vân Hân đang đi về phía mình, lập tức nở nụ cười ngây thơ ngọt ngào.

“Đang làm gì đấy?”

“Nhặt lá phong làm kẹp đánh dấu, cậu không biết mùi nó rất dễ chịu sao?”

“Để chịu cái cọng lông, thôi chết đi được!” Thi Vân Hân ghét bỏ nói: “Tớ thấy cậu thoải mái quá nhỉ, còn 3 phút, còn không chạy?”

À, ba phút? Tô Đậu choáng váng, lập tức chạy nhanh đồng thời la hét: “Đợi tớ một chút!”

Hai người trước sau vào phòng học, cái mông còn chưa chạm ghế giáo viên kéo cửa đi vào, khâu điểm danh thành khâu giới thiệu, giáo viên nhìn về phía cửa ra vào nói: “Bạn học, mời vào!” Một nữ sinh kéo cửa đi vào, đứng bên cạnh giáo viên, mọi người im lặng một lúc, qua vài giây sau chuyển thành ồn ào, nam sinh kích động, nữ sinh khinh thường.

Chương 46: Kết Quả Của Sự Trêu Đùa

“Sao cô ta chuyển đến trường chúng ta?” Thi Vân Hân liếc mắt nhận ra cô gái Dạ Từ Đồng trên bục giảng, giáo viên đang viết tên Dạ Từ Đồng lên bảng. “Bạn học Dạ chuyển trường từ trường trung học Nam Hoa tới.” Trường trung học Nam Hoa là trường quý tộc ở thành phố Đài Châu, đặc biệt chỉ nhận con cái nhà giàu có làm học trò. Nhà họ Dạ không tính là quý tộc gì, nhưng của cải rất nhiều, bối cảnh vinh quang lừng lẫy, Dạ Từ Đồng xem như con cái nhà quyền quý, nhưng không yếu ớt như mấy thiên kim tiểu thư khác.

“Xin chào mọi người, sau này xin chỉ dạy nhiều hơn!”

“Bạn học Dạ, chỗ ngồi của em...” Giáo viên nhìn quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt rơi vào vị trí trống không phía sau lưng thi Vân Hân, “Em ngồi ở tổ thứ 8.”

“Cảm ơn giáo viên!” Dạ Từ Đồng ôm sách vở đi về phía tổ 8, dọc đường đi dừng lại bên chỗ Thi Vân Hân, “Có phải mình đã gặp hai bạn ở đâu rồi không?” Dạ Từ Đồng ảo não nói, Thi Vân Hân tròn mắt trắng, tức giận chầm chọc nói: “Bạn đó, có bệnh dễ quên?” Ngày đó trong câu lạc bộ đã vung tay đánh người, thành kẻ thù rồi, vậy mà còn nói: Có phải mình đã gặp hai bạn ở đâu rồi không? Hừ, không nên làm tổn thương người khác như vậy chứ?

“À, mình nhớ ra rồi, bạn là...” Trong đầu hiện ra một hình ảnh, đồng thời Dạ Từ Đồng kinh ngạc kêu lên, hai chữ câu lạc bộ gần như thốt ra, Thi Vân Hân lập tức che miệng cô ta: “Chú ý nói chuyện cho bản tiểu thư!” Trong lời nói đầy cảnh cáo uy hiếp, cô gái này không biết giữ miệng, đồng thời đỏ mặt hời hợt.

“Mời bạn Dạ về chỗ ngồi, học bài.” Giáo viên trên bục giảng nhắc nhở.

“Dạ!”

Dạ Từ Đồng về chỗ ngồi, đưa tay chọc lưng Thi Vân Hân, đề nghị nói, “Có hứng thú tới câu lạc bộ không?”

“Đâu Đâu!”

Tô Đậu bị gọi một tiếng, quay đầu nhìn Thi Vân Hân kiểm chế phát lửa giận: “Có chuyện gì?”

“Tớ muốn đổi chỗ ngồi với cậu!”

“....”

Tô Đậu quay người lại, liếc mắt nhìn Dạ Từ Đồng, ngây ngô đáng tiếc nói: “Các người... Ngu ngốc ngu ngốc, các người rất thú vị.”

“Đâu Đâu, cậu đây là đang chế nhạo tớ sao?”

Tô Đậu cười mà không nói, bộ dạng như kiểu cậu tự hiểu đi, thấy Thi Vân Hân nghiêng răng nghiêng lợi...

“Mẹ ơi! Căng tin này nhiều người như vậy sao?” Người đông nghìn nghịt, cục diện bạn đoạt tôi tranh khiến Dạ Từ Đồng lú lười không nói nên lời, hai người kia thì quen rồi, bộ dạng như có thể giúp đỡ, “Bình thường các bạn ăn cơm thế nào? Đi ra ngoài ăn sao?”

“Không, bọn mình mang cơm hộp đi!” Thi Vân Hân tức giận giải thích, vẻ mặt thể hiện không cam tâm tình nguyện, tại sao lại chỉ định cô dẫn cô ta đi tham quan trường học? Tô Đậu vốn có hẹn với chú hai Thi, kết quả bị Thi Vân Hân kéo tới phụ, hic... Chính xác là cùng tới cười!

“Bạn muốn ăn, động tác phải nhanh!” Mặc dù Thi Vân Hân không cam lòng như vẫn tốt bụng thêm vào một câu.

“Mình muốn hỏi...” Lúc này ba hotboy xuất hiện ở căn tin hấp dẫn tất cả nữ sinh, bảo vệ quát Dạ Từ Đồng.

“Bọn họ là ai?” Ngồi sao ư?

“Bọn họ là ba hotboy trường trung học chúng ta, sao vậy, bạn... Đừng nhào vào bọn họ!” Lá gan khá lớn, Thi Vân Hân cô còn không dám có chủ ý với ba hotboy đâu đó, chỉ có thể ngấm từ xa chứ không thể làm loạn, cho nên có một số người chỉ có thể đề nghị; Những lời này là Thi Vân Hân nhắc nhở Dạ Từ Đồng, vô vấp Ngu Lang bị trừng phạt vô số lần, sao cô nàng sắc nữ này còn không rút ra được bài học, không học khôn ngoan lên?

Thực sự phiền não như chú Hai thì dự đoán: Ba nữ sinh này ở chung một chỗ, thật sự thiên hạ muốn đại loạn!

“Tiểu Vân Hân, bạn nhắc nhở mình, ha ha ha!” Dạ Tử Đồng vô tâm ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, mặc dù tiếng cười hấp dẫn một số bạn học chú ý nhưng không khiến ba hotboy coi trọng.

“Tớ cảm thấy... Có dự cảm chẳng lành!” Tô Đậu cũng cười, khoe miệng hơi co giật, có xúc động muốn bỏ chạy; chỗ này là trường học chứ không phải ở câu lạc bộ, cô không muốn trở thành tâm điểm của mọi người, thật sự không muốn! Thi Vân Hân cũng có cảm giác giống vậy, nhưng tâm tình xem cuộc vui chiến thắng lý trí chạy trốn, cô muốn xem xem Dạ Tử Đồng có phải là can đảm ngập trời, dũng cảm đụng chạm ba hotboy đè dưới người mình không.

“Vân Hân, cậu mau khuyên nhủ bạn ấy, đừng gây chuyện.”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Dạ Tử Đồng khóa mục tiêu, dùng hết sức bình sinh xông về phía trước, tiếng giày rồi bắt đầu, tiếng ồn ào náo loạn, trong nháy mắt căng tin tạo thành lối nhỏ, khiến Dạ Tử Đồng không bị vướng mắc chỗ nào, “Đừng đi, tôi nhào tới!”

Cảnh này giống như được quay chậm, ngược lại mọi người hít khí lạnh, đồng thời trong đám nữ sinh, Dạ Tử Đồng trở thành mối thù kẻ địch của các cô, nhìn Thiệu Vũ Dương - một trong ba hotboy bị đụng té nhào xuống đất, con mắt lạnh lùng thoáng hiện ánh sáng, khuôn mặt âm trầm khiến người ta không nhìn ra tâm tình cậu ta, hai hotboy bên cạnh đáng vẻ nghiêng ngả Dạ Tử Đồng to gan: “Bạn học, thật tình mắt!” Hừ, chỉ có Dạ Tử Đồng cô đùa giỡn người khác, nào có phần bị nam sinh đùa giỡn!

“Bạn học, một người vui không bằng mọi người vui, đến đây đi, cùng chơi nào!”

Mẹ, bây giờ là tình huống gì vậy? Mặc dù Thiệu Vũ Dương bị Dạ Tử Đồng đụng chạm không nói lời nào, nhưng sắc mặt cũng chẳng khá hơn, hai chàng hotboy bên cạnh vừa gia nhập hàng ngũ reu reo, vấn đề là đối tượng bọn họ reu reo là cô, rốt cuộc là cô reu bọn họ hay là bọn họ reu chọc cô? Hu hu... Tính sai rồi!

Về mặt Dạ Tử Đồng cay đắng, không khó để cảm nhận bầu không khí chẳng bình thường, lập tức né khỏi người Thiệu Vũ Dương, nhưng hai hotboy nổi lòng muốn reu đùa, nào dễ để cô ta bỏ chạy, áp sát cô ta, bàn tay ma quỷ không quên vuốt ve ăn đậu hũ, “Bạn học, bạn thơm qua, da thịt như tuyết, rất có tính đàn hồi.”

Đàn hồi cái cọng lông cậu! Dạ Tử Đồng nóng nảy muốn nói tục, nhưng có luồng khí vô hình phả tới chậm chậm, hu hu... Ngày đầu tiên nhập trường trung học Thập Phiến, ông trời muốn cô chết sao?

Thi Vân Hân, Tô Đậu đứng bên ngoài đám người cũng cảm giác có gió lạnh thổi qua, sống lưng lạnh toát, có xúc động muốn rời khỏi hiện trường, nhưng khoan, Tô Đậu thấy chú hai Thi từ xa đi tới, còn có bóng dáng cao lớn, a a... Người đó không phải là chồng chưa cưới của Dạ Tử Đồng sao! Lần này, ngay cả Tô Đậu và Thi Vân đều gấp gáp, tục ngữ nói: Chó nóng nảy sẽ nhảy tường, hai người xông vào trong đám người, chạy về phía Dạ Tử Đồng bị chen ép không thể nhúc nhích, la lên: “Tử Đồng, chạy mau!”

“... Đã không kịp!”

Cái gì?

Tô Đậu và Thi Vân Hân cùng quay người lại, nhìn thấy vẻ mặt người đàn ông nghiêm khắc nặng nề đứng sau bọn cô, vẻ mặt chú hai Thi bất đắc dĩ, đầu đầu không biết nên bắt ba nữ sinh này làm sao đây!

“Dạ Tử Đồng, em ở đây làm gì?”

Khí thế người đàn ông như muốn giết chết hết người ở chỗ này như cũ, kể cả hai hotboy đang đùa giỡn cũng thu liễm lại; đám người vây xem bị tác phong người đàn ông dọa hoảng, đứng im, hai chân muốn chạy trốn khỏi hiện trường đồng thời chân như bị đóng đinh nhìn thẳng. Bây giờ Dạ Tử Đồng bị mấy trăm đôi mắt oán hận trừng nhìn lưng cả người, hai người Tô Đậu và Thi Vân Hân thì tốt hơn nhiều, nhìn thấy chú hai lập tức trốn sau lưng anh.

“Đi tham quan trường học, sao lại biến thành tình trạng này?” Chú hai Thi xoa huyệt thái dương đau nhức, hỏi.

“Cái này...” Tô Đậu và Thi Vân Hân đều khó mở miệng, ánh mắt hoảng hốt.

“Vẫn chưa chịu dậy? Có phải là muốn tôi ra tay?” Một khi đàn ông ra tay không đơn giản là không việc gì, Dạ Tử Đồng từ biết thế; cô ta từ trên người Thiệu Vũ Dương đứng lên, vì hai chân nhũn ra nên vừa đứng lên một cái lập tức ngã xuống, trong nháy mắt hơi thở người đàn ông đông lạnh như băng, lại một lần nữa đám người thấy lạnh run rẩy.

“Thích ‘Ngã’ như vậy, tôi cho em ngã đến tối!” Lời người đàn ông nói ra khiến Dạ Tử Đồng duy trì tư thế ngã nhào trên người Thiệu Vũ Dương, cái này không chỉ trừng phạt Dạ Tử Đồng, gián tiếp làm liên lụy tới Thiệu Vũ Dương vô tội, nếu như cứ mãi duy trì tư thế này, như vậy thì cậu ta cứ nằm dưới đất để Dạ Tử Đồng ngồi trên lưng.

Nửa người dưới không dễ dàng có phản ứng, giờ phút này lại có phản ứng không nên có ở nơi đáng chết này, sắc mặt Thiệu Vũ Dương càng thêm tệ khó nhìn.

“Không...” Một tiếng nhỏ như muỗi kêu kèm theo tiếng khóc, Dạ Tử Đồng cố gắng từ trên người Thiệu Vũ Dương đứng dậy, nhưng hai chân không có sức, đứng lên lại ngã xuống, mấy lần như vậy, hai người Tô Đậu và Thi Vân Hân không nhìn được, lập tức đi tới đỡ cô ta dậy, nhưng bị tác phong người đàn ông ngăn cản động tác.

“Thầy Thi, thầy giúp một chút đi!” Tô Đậu ném ánh mắt lên người chú hai Thi, cầu cứu nói.

Chú hai Thi rơi vào đường cùng, tiến lên giải vây, nói: “Thôi đi, nữ sinh, đừng quá tính toán.” Người đàn ông híp con ngươi âm u, trong lòng như có tiếng va chạm nứt ra, rồi sải rộng bước chân rời khỏi căng tin. Sau khi người đàn ông đàn ông khí thế đáng sợ biến mất như rồng cuốn gió, mọi người ai cũng thở dài một hơi, nhưng vẫn dửng dưng ánh mắt oán hận trùng liếc Dạ Từ Đồng như trước, rồi tan tác như chim muông. Sau đó Dạ Từ Đồng được Tô Đậu và Thi Vân Hân nâng dậy, Thiệu Vũ Dương cũng được hai bạn giúp đỡ rời khỏi nơi thị phi.

Sau khi đưa Dạ Từ Đồng về chỗ cũ, cô ta không dùng được nước mắt tuôn ra như suối, Tô Đậu đưa khăn tay ra, lúc này là lúc không thích hợp mở miệng nói chuyện nhất, cho nên hai người yên lặng đứng bên cạnh; chú hai Thi tìm người đàn ông đang ngồi trên xe khởi động động cơ ở trước cửa trường học, đưa tay rút chìa khóa: “Có hứng thú nói chuyện không?”

Lê quý đôn,

Hai người đàn ông đi tới sân bóng, đang lúc nghỉ trưa nên sân không có học sinh luyện tập, hai người đứng đó! Dưới tán cây, hai người cảm nhận sự tĩnh lặng một lúc, nhưng ngược lại sâu trong đáy lòng lại dòi nôi lấp ló, im lặng gần 30 giây, cuối cùng Thi Càng Bắc mở miệng, hỏi: “Ghét sao?”

“Có thể ghét không?” Chuyện hôn sự này là anh ta chỉ định, Dạ Từ Đồng cũng là đối tượng anh ta chỉ định kết hôn, hỏi anh ta chán ghét cuộc sống một mình này không, không ghét, ngược lại một mình, trong lòng một mình!

“Nếu như vì trách nhiệm, trời một cô bé không thích hợp với mình, tình hình hàng ngày giống như hôm nay, một người bị trừng phạt vô số lần mà không biết ngoan ngoãn, không một mình sao?” Thi Càng Bắc nói lời như khuyên người đàn ông buông tay, vừa giống như bức ép tâm tình thật sự của anh ta, nếu như yêu một người không phải bao dung tất cả sao?

“Câu nói đúng, vì trách nhiệm, vì một câu nói vui đùa khi còn bé, kết quả buộc cùng một chỗ, khiến trong lòng một mình, cả người một mình!” Giống như nghĩ thông suốt, trong đầu lập tức sáng tỏ, đã không thích hợp, buông tay thôi, “Đi!”

Thi Càng Bắc cười chua xót, vừa xoay người ba tầm mắt bắn thẳng vào anh, vẻ mặt có khiếp sợ, có buồn rầu, có tức giận. Xem ra Dạ Từ Đồng đã khóc đến mặt mũi đỏ như tôm luộc chín, bây giờ cô ta không biết nên khóc hay cười, trong lòng có tiếng hoan hô vang lên: Cô tự do rồi, nhưng cô thật sự tự do sao?

Là thân hay trái tim, rất chậm chạp....

Àm!

Tiếng kéo cửa kèm theo tiếng bước chân hỗn loạn, Thi Vân Hân hắng giọng, hét lên: “Đậu Đậu, Dạ Từ Đồng đâu?” Ngón tay Tô Đậu chỉ lên sân thượng, kỳ quái hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện ngày hôm qua đó, Dạ Từ Đồng đã lên bảng tin, hiện tại rất nhiều đang vây xem bên kia, chồng chưa cưới của cô ta cũng bị mấy học trò bên câu lạc bộ tin học chụp lại.” Hôm nay vừa đúng ngày trả sách, Thi Vân Hân đi thư viện một chuyến, khi nghe nhân viên quản lý xì xào bàn tán, mới phát hiện chuyện lớn rồi, sau đó đi tới phòng tập san của trường, chỗ đó người đông nghịt, chật như nêm như cối, đám học sinh chỉ trỏ, còn có châm chọc khiêu khích, tóm lại nói khó nghe bao nhiêu có khó nghe bấy nhiêu.

“Còn nữa, bọn Thiệu Vũ Dương cũng bị chụp, tớ xem ra lát nữa Dạ Từ Đồng nhất định gặp nạn, đám fan club kia nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta.” Thi Vân Hân bổ sung nói.

“.....”

Khỏe miệng Tô Đậu co quắp, rồi chỗ ngồi đi về phía sân thượng, đứng bên cạnh Dạ Từ Đồng, thờ dài nói: “Bạn thành người nổi tiếng rồi!” Mấy lời này không biết là châm chọc hay là khen ngợi, “Chuyện ngày hôm qua đã lên tin tức trên tập san của trường rồi, bây giờ giáo viên và học sinh trong trường đều đang bàn luận chuyện này, bạn...” Tô Đậu muốn nói thêm nữa thì bị Dạ Từ Đồng cắt ngang: “Miệng mọc trên người người khác, muốn nói cứ để bọn họ nói!”

“Dạ Từ Đồng, bạn bị kích thích à?” Thi Vân Hân tròn mắt trắng, kỳ quái quan sát bộ dạng Dạ Từ Đồng hôm nay không giống ngày thường, trong đầu Thi Vân Hân hiện lên lời chú hai nói với người đàn ông kia ngày hôm qua, sắc mặt tái nhợt, lời nói dửng dưng miệng, cùng cô ta nhìn về đám mây trắng ở phía phương xa.

“Bạn học Dạ, bên ngoài có người tìm!” Một lát sau, một học sinh nam nhìn về sân thượng hô lên, thân thể hai người Tô Đậu và Thi Vân Hân chấn động, trong lòng hoảng sợ nói: Tìm tới cửa nhanh thế?

Dạ Từ Đồng rời sân thượng xuống phòng học, đi theo bạn học xuống lầu dưới, bước tới chỗ vườn trường thừa thốt người, quả nhiên chỗ đó có đám fan club ở đó. Tô Đậu và Thi Vân Hân lên theo tới xem cuối cùng bị thể trận này dọa hoảng sợ, fan club của ba hotboy thật không bình thường, tất cả đều là học sinh nữ, không kể là lớp trên hay lớp dưới, tóm lại tất cả đều là nữ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 47: Chọc Giận Fan Club

“Cô thật to gan, ngang nhiên để học trưởng Vũ Dương của chúng ta mất mặt, còn bị mấy bà cô thói tha bên câu lạc bộ tin học chụp được ảnh, trắng trợn đưa tin, nấy chị em, cho cô ta mấy bài học!” Bạn học nữ cầm đầu nói xong, mấy bạn học nữ đằng sau lập tức vây quanh, kéo Dạ Từ Đồng chạm vào tường, còn mấy người hung ác dùng chân đá vào bụng Dạ Từ Đồng. Dạ Từ Đồng sức trời gà không chặt, không cách nào đánh trả đành chịu đựng những cú đấm, cái tát về phía cô. Hai người kia trốn trong góc tường, một người tìm viện binh, một người cố gắng nghĩ cách, cho dù Thi Vân Hân cô biết một ít võ phòng thân cũng không thể đánh ngã đám fan club kia, bây giờ cô chỉ cầu Tô Đậu tìm người nhanh chóng tìm người, nếu không Dạ Từ Đồng lãnh ít dữ nhiều. lqydon

“Tránh ra!”

Bạn học nữ cầm đầu la lên một tiếng, đám fan club lập tức tách ra hai bên, trên tay bạn học nữ này có thêm một thùng gỗ, mang theo nụ cười chán ghét, đồ gì đó trong thùng gỗ lên người Dạ Từ Đồng đang thoi thóp, mùi ghê tởm vô cùng gay mũi, Thi Vân Hân không chịu được ngồi xổm xuống góc tường khốn khổ nôn mửa liên tục.

Đám fan club kia thật là kinh khủng, Thi Vân Hân lĩnh giáo rõ ràng, tốt nhất ngàn vạn lần đừng đắc tội với mấy cô ta, quả thực là một đám điên khủng!

“Học tỷ Quyên, có muốn bọn em rạch khuôn mặt như hồ ly của cô ta không?” Một bạn học nữ độc ác, giọng thành khẩn đề nghị.

“Haizz, đề nghị này không tồi, giao cho cô.”

“Được!”

Dạ Từ Đồng suy yếu không chịu đựng nổi thêm một đòn chỉ có thể đối mặt với sự đau đớn phủ xuống liên tục, bây giờ cô ta hối hận chính mình đã chọc giận người đàn ông kia, cô ta rất muốn nói một tiếng xin lỗi với người kia, nhưng, không có cơ hội...

“Các em đang làm gì?”

Lúc bạn học nữ cầm dao nhỏ gọt trái cây hướng lên mặt Dạ Từ Đồng, một tiếng hét vang lên ngăn chặn động tác của cô ta, mặc dù Dạ Từ Đồng tránh được một kiếp nạn nhưng lúc dao gọt trái cây trượt xuống vẫn bị lưỡi dao sắc bén rạch một đường, trong nháy mắt máu tươi tuôn ra, bạn học nữ cầm đầu không giận ngược lại cười, khi nhìn rõ người mới tới thì sắc mặt đen lại, không tự chủ lùi ra mấy bước.

“Thầy Thi...”

Thi Càng Bắc nghiêm mặt, lạnh giọng nói: “Tất cả theo tôi tới phòng giáo viên!” Trong đám người, có một bóng dáng lén lút chạy đi, Thi Càng Bắc tỉnh mắt thấy được, anh nói: “Bạn học Trình, em muốn đi đâu?” Bạn học nữ bị gọi tên rụt rè bước quay lại, cúi đầu gọi một tiếng thầy Thi, cô ta hoảng sợ người run rẩy, rất có xu thế muốn xỉu.

“Nói, ai xúi giục các em?” Đòn này ra tay rất nặng, nếu như anh tới chậm thì tính mạng Dạ Từ Đồng cứ như vậy xong đời, vậy anh nói với Quan Kiệt thế nào đây? Thi Càng Bắc ôm lấy Dạ Từ Đồng thoi thóp, miệng yếu ớt thở ra, còn ni non gì đó, Thi Càng Bắc cúi xuống nghe ngóng, sắc mặt lập tức buồn bã.

“Là...”

“Đừng nói lung tung!” Bạn học nữ cầm đầu nhỏ giọng nhắc nhở, thân thể bạn học Trình càng run rẩy lợi hại hơn, nói cũng không được, không nói cũng chẳng xong, hu hu... Cô ta hối hận tham gia vào fan club, càng hối hận giúp người người khác lừa gạt thầy Thi.

“Không nói?”

Tất cả mọi người đều câm như hến, bộ dạng thà chết chứ không chịu khuất phục, khiến Thi Càng Bắc phải khen ngợi, đồng thời đe dọa nói: “Các em đều muốn bị đuổi học?”

Hai chữ đuổi học đủ khiến sắc mặt bọn họ trắng nhợt, tất cả mọi người đều chỉ vào bạn học nữ cầm đầu, nói: “Là cô ta, cô ta muốn bọn em làm, còn nói không để bạn học Dạ sống tốt, bọn em...” Tất cả trách nhiệm đều bị phui bay sạch, bạn học nữ cầm đầu bị mọi người cùng phản lại, còn bạn học Trình lại không nói tiếng nào, không đứng ra làm chứng, rõ ràng chủ mưu hoàn toàn không phải là bạn học nữ cầm đầu kia, mà chủ mưu là vốn là một người khác.

“Thầy Thi, lúc này em đi tìm thầy nhìn thấy một bạn học, cô ta không tham gia vào nhóm người này nhưng chắc không thoát khỏi liên quan đến cô ta.” Tô Đậu nhón chân lên ri bên tai chú hai Thi mấy câu, còn nói đó là bạn học từng gặp ở chỗ phòng tập san của trường, không nhớ rõ ngày tháng, Tô Đậu còn nói là lớp hiện tại chú hai Thi giảng dạy, qua vài lần dự đoán Thi Càng Bắc không khó đoán ra bạn học Trình kín như miềng bình, muốn bảo vệ chính là người kia.

“Bạn học Đỗ, theo tôi đến phòng giáo viên, mấy bạn khác về lớp ghi bản kiểm điểm 1000 chữ cho tôi, còn chuyện đánh hội đồng bạn học Dạ, chờ sau khi giáo viên y tế kiểm tra sức khỏe xong sẽ xử phạt sau, bạn học Trình, theo tôi đến phòng chăm sóc y tế!” Thi Càng Bắc ôm Dạ Từ Đồng đi về phòng y tế, đám fan club nhanh chóng tan tác chìm vào, bạn học Đỗ cầm đầu chỉ có thể ngoan ngoãn đến phòng giáo viên chuẩn bị tiếp nhận xử phạt. Nếu

chuyện nghiêm trọng cùng lắm là bắt buộc đuổi học, nhưng trường trung học Thập Phần nổi tiếng, bị thôi học các trường khác chưa hẳn nguyện ý thu nhận cô ta, mặc dù có tiền có thể xui khiến ma quỷ, song học sinh thích gây sự, trường nào cũng sẽ không nhận.

Sau khi Dạ Từ Đồng trải qua kiểm tra toàn diện, tay chân đều gãy xương nghiêm trọng, bụng càng nhiều vết thương, vết thương trên mặt chảy máu sau khi khâu lại tạm thời không có gì đáng ngại, còn có để lại vết sẹo hay không thì hơi khó nói. Giáo viên chăm sóc y tế đề nghị đến bệnh viện lớn kiểm tra tỉ mỉ một lần nữa, đảm bảo tính mạng được an toàn, Thi Càng Bắc giúp Dạ Từ Đồng nghỉ một tuần, chuyện phát triển trong trường học mọi người đều biết, cũng kinh động tới hội đồng nhà trường, tiến hành thảo luận trừng phạt, vấn đề nằm ở chỗ cho đến bây giờ còn chưa tìm ra kẻ chủ mưu, cho nên tạm thời không ra quyết định được.

Dạ Từ Đồng đến bệnh viện ở lại mấy ngày, những ngày dưỡng thương người đàn ông kia vẫn không thấy xuất hiện, giống như chưa từng tồn tại. Cận kề cái chết đồng thời khiến Dạ Từ Đồng hiểu được, có một số việc đã từng cường cầu không được, trải qua đại nạn không chết lần này, như vậy mỗi một ngày đều phải quý trọng. Thân thể được chăm sóc trong bệnh viện khỏe dần lên, không được hoàn mỹ chính là để lại di chứng về sau, trên mặt chẳng những thêm một vết sẹo mờ, mà bụng vì chịu vết thương nghiêm trọng, đến nỗi khả năng... Sinh con cực kỳ bé nhỏ, nhưng bác sĩ an ủi nói: Đừng suy nghĩ quá nhiều, kết cấu cơ thể người chẳng ai giống ai, cứ thoải mái thả lỏng tinh thần, sau này sinh con cũng không thành vấn đề.

Trong lòng ai cũng biết rõ, nhưng bọn họ không nói toạc ra, còn Dạ Từ Đồng cười cười, bộ dạng không sao, thật ra, cô ta thay đổi rồi! Trải qua sự kiện đánh nhau, trường trung học Thập Phần bỏ fan club, còn chủ mưu, hai người bạn học Trình và bạn học Đỗ trước sau đứng ra nhận tội, Thi Càng Bắc rất đau đầu với hành động của hai người này, nhưng không cách nào bắt bọn họ. Trong họp hội đồng quản trị, mọi người nghiên cứu cách xử phạt, vì bạn học Trình là đồng lõa, buộc thôi học về nhà tự kiểm điểm một tháng, vì bạn học Đỗ là chủ mưu, bị nhà trường bắt buộc thôi học!

Xử phạt vừa ban ra, kinh động thầy trò toàn trường, mặc dù Dạ Từ Đồng nhặt về được cái mạng nhỏ, cũng không so đo chuyện bị đánh, xin tha thứ cho bạn học Đỗ, kết quả nhân viên nhà trường không thêm để ý, không tìm ra được kẻ chủ mưu không cách nào thực hiện được, tro mắt nhìn bạn học Đỗ bị nhà trường ra lệnh đuổi học.

Trường học thiếu một hai người như vậy, vốn không ảnh hưởng gì, đối với những người chịu phạt vì bắt nạt bạn học mà nói, cuối cùng cũng mưa tạnh trời trong. Thật ra thì không phải, bởi vì chủ mưu thật sự vẫn còn trong trường học, cô ta có thể sẽ tìm người chết thế, sau đó lại bắt nạt các bạn, một quả bom hẹn giờ như vậy, thời gian trôi qua hoàn toàn không vui vẻ, ngược lại non nớt lo sợ, chịu đựng sợ hãi!

“Rõ ràng chủ mưu hoàn toàn là một người khác, tại sao muốn học tỷ Đỗ làm người chết thế?” Trong góc trường, ba nữ một nam ngồi trên cỏ, vừa ăn cơm hộp vừa tức giận nói.

“Đúng, ngày đó rõ ràng bạn học nữ lén lút lút lút kia chính là chủ mưu, tại sao học tỷ Trình lại không đứng ra làm chứng?” Giọng tức giận giống vậy hàm hồ vang lên, miệng chất đầy thức ăn, Thi Càng Bắc khẽ thờ dài luyến tiếc, bạn học Trình là một trong ba học sinh giỏi trong lớp, anh không tin cô ta lại làm ra chuyện này, đã từng một mình đi tìm cô ta nhưng cô ta cứ khẳng khẳng không có chủ mưu, đã không có kẻ chủ mưu anh cũng không nên nói gì, để hội đồng quản trị ra quyết định xử phạt với các cô.

“Vậy cậu nhớ rõ đáng về bạn học nữ kia không?” Thi Vân Hân khinh thường liếc mắt nhìn Tô Đậu, uể oải hỏi lại.

“Tớ thật sự từng gặp cô ta, ở đâu nhỉ?” Tô Đậu cố vắt óc suy nghĩ, cuối cùng trong đầu hiện ra hình ảnh, rồi mới a lên một tiếng, nói: “Chú hai, cháu nhớ rồi, ngày đó... Là ngày Thi Vân Hân bị lên lên bảng tin tập san của trường, học tỷ An!” Tên như sấm sét giữa trời quang khiến chú hai Thi càng thêm đau đầu, sao chuyện đánh nhau đều do học sinh anh dạy dỗ vậy?

Thành tích trong lớp của An Từ Mạnh rất xuất sắc, lại là đại biểu của toàn khoa, giáo viên nào cũng đánh giá cô ta rất cao, một người nhã nhặn lịch sự lại làm người ta yêu thích sao lại có quan hệ với sự kiện đánh nhau này?

“Chú hai, đừng điều tra!” Dạ Từ Đồng vẫn không nói nửa câu, cuối cùng sâu kín nói, chuyện quá khứ đã qua, truy cứu nữa có tác dụng gì? Thân thể cô bị thương có thể hồi phục như cũ sao? Những ngày này, Dạ Từ Đồng nghĩ rất rõ ràng, cũng tiếp nhận sự thật tàn khốc.

“....”

“.....”

Hai người Tô Đậu và Thi Vân Hân nhìn mặt nhau, người trong cuộc không truy cứu, các cô cũng không nên nói gì, mặc dù Thi Càng Bắc biểu hiện đồng ý không truy cứu, thật ra anh âm thầm tiến hành thăm dò. Bạn học An Từ Mạnh này rất biết che giấu, đã làm gì thì cũng sẽ không để lại dấu vết nào; Thi Càng Bắc lại tìm tới bạn học Trình lần nữa, nói với cô ta đã tìm ra được chủ mưu, cũng nhận tội sự kiện đánh nhau, sau khi nghe hết bạn học Trình ngả ngồi xuống ghế salon, lăm băm nói không có khả năng, đại khái bạn học Trình không tin lời Thi Càng Bắc nói, nhưng sau khi nghe tên người chủ mưu, cuối cùng cũng rĩ rả nói ra tất cả sự thật của chuyện này.

“Ngày hôm qua cô ta tới tìm em, người khác phải chết chính là đàn em Tô, thầy Thi, thật xin lỗi!” Bạn học Trình nói xong lại bổ sung thêm một câu.

“Bạn cùng lớp chịu rất nhiều lần bị bắt nạt, thầy Thi, thầy nhất định phải đòi lại công đạo cho chúng em”

Thi Càng Bắc vỗ nhẹ lên vai bạn học Trình, khuôn mặt trầm xuống thoáng hiện vẻ thông suốt, mặc dù Thi Càng Bắc không nhìn thấu nhưng với lời bạn học Trình nói vẫn nửa tin nửa ngờ, lúc này Thi Càng Bắc nghĩ tới câu nói kia của Dạ Từ Đồng, không điều tra có thể không biết được chân tướng thì tốt hơn, nhưng một khi bắt đầu không có đạo lý không điều tra tiếp!

Những ngày này, hai người Tô Đậu và Thi Vân Hân lén lút theo dõi An Từ Mạnh, nhưng không thu hoạch được gì, sau khi sắp buông bỏ, các cô lại bị nhốt trong một đồng đồ nát, một ngày một đêm không ăn uống gì, bụng các cô đói đến đầu óc choáng váng, hai người tựa vào tường, lăm băm có thể

chết hay không? Tô Đậu an ủi nói: Sẽ không, chúng ta phúc lớn mạng lớn, sẽ không chết dễ dàng!

Thi Vân Hân khinh bỉ liếc mắt một, nếu như chú hai, chú Đường không tìm thấy bọn họ, các cô chắc hẳn sẽ chết trong chỗ này không thể nghỉ ngơi, chỗ này bốn phía đều là tường hoang, chỉ có một cửa sổ to bằng quả dấm, không có thức ăn, các cô không chết cũng sẽ đi nữa cái mạng nhỏ; ngày lại trời qua ngày, hai người Tô Đậu và Thi Vân Hân không đếm được mình bị giam ở trong đồng hoang tàn này ngày thứ mấy.

Bên phía Thi Căng Bắc đã bị người nặc danh cảnh cáo, nếu như tiếp tục điều tra chuyện chủ mưu, Tô Đậu và Thi Vân Hân chắc chắn phải chết không thể nghỉ ngơi, sau đó vài ngày quả nhiên Thi Căng Bắc dừng tay, không còn điều tra nữa, nhưng Tô Đậu và Thi Vân Hân vẫn chưa trở về, cuối cùng báo cảnh sát, mặc dù cảnh sát ra tay tham gia điều tra nhưng cũng không có kết quả.

Lòng Thi Căng Bắc nóng như lửa đốt muốn phá hủy nhà cửa, nhưng lý trí nói cho anh biết phải tỉnh táo, phải tỉnh táo, lúc này điện thoại vang lên, Thi Căng Bắc nghe máy, là Đường Dật Sâm gọi điện thoại tới, sau đó cúp cùng máy rồi lái xe tới một căn nhà hoang ở vùng ngoại ô, quả nhiên Tô Đậu và Thi Vân Hân bị nhốt bên trong, ôm hai thân thể nhỏ bé ngất đi, hai người đàn ông đều vô cùng đau lòng, cuộn chặt nắm đấm thể tìm ra thủ phạm. Tất nhiên bọn họ sẽ không ngốc tham gia điều tra, bọn họ có thể tìm ra tội con cháu họ cũng có thể, cho nên tuyệt đối không cho thủ phạm ung dung ngoài vòng pháp luật.

Trong bệnh viện lớn, sau khi Tô Đậu và Thi Vân Hân đưa tới, sau nhiều lần kiểm tra, xác định do đói nên xỉu, không nguy hiểm đến tính mạng, hai người đàn ông Thi Căng Bắc với Đường Dật Sâm mới thở phào nhẹ nhõm. Trong phòng bệnh, sau khi hai người tỉnh lại, ăn như hổ đói món cháo nóng hôi, mì sợi, tóm lại là đồ có thể ăn đều bị nuốt vào trong bụng.

Sau khi ăn uống no đủ, còn ợ lên một, Thi Vân Hân tò mò hỏi: “Sao hai người lại biết chúng cháu bị nhốt trong nhà hoang ở vùng ngoại thành?”

Đường Dật Sâm đưa di động ra để ba người xem tin nhắn nặc danh gửi tới, đến tốt cùng là ai âm thầm giúp bọn họ? Cái người nặc danh này dường như biết rõ rất nhiều chuyện, Tô Đậu nghĩ tới người nặc danh này là bạn học Trình. Thi Căng Bắc trầm ngâm vài giây, cũng không phủ nhận khả năng này, ngày đó bạn học Trình nói với anh Tô Đậu sẽ là người thứ hai bị hại, xem ra thật sự không giả, hiện tại bọn họ cần phải chờ thời cơ hành động.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Diệt Trừ Quỷ Đáng Ghét

Tô Đậu và Thi Vân Hân ở bệnh viện một ngày một đêm, hôm sau thì ra viện, đồng thời quay về trường học, học bù lại những tiết học bị thiếu. Lúc nghỉ trưa, hai người tới thư viện xem tài liệu, trên đường đi bị một học trò đụng phải, trên tay có nhiều thêm một tờ giấy, Tô Đậu mở ra, trên tờ giấy viết ba chữ sân thể dục, cô nháy mắt với Thi Vân Hân, sau đó hai người làm như không có việc gì, Tô Đậu tới chỗ hẹn một mình, Thi Vân Hân đi tìm cứu viện.

Hôm nay dường như Thi Căng Bắc rất bận, Thi Vân Hân chẳng thể nào tìm được người, cuối cùng đành gọi điện thoại qua cho chú Đường, bảo anh nhanh chóng chạy tới trường học; bên kia, sau khi Tô Đậu đến sân thể dục, chỗ đó yên tĩnh đến mức cây kim rơi xuống cũng nghe thấy rõ ràng. Ngày thường lúc nghỉ trưa, sân thể dục đều có học sinh luyện tập, nhưng hôm nay chẳng có lấy một bóng người, giống như bị mưa che, ngoại trừ cô, không có bóng dáng nào.

Tô Đậu tới chỗ hẹn này không phải không sợ, mà là cô muốn biết chân tướng sự thật, cho nên rất liều mạng đến đây!

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, sân thể dục ngoại trừ Tô Đậu thì vẫn không có bóng dáng người thứ hai, lúc cô thở dài tiếc nuối, cuối cùng cánh cửa sân thể dục bị kéo ra, ánh mặt trời phản chiếu khiến Tô Đậu không nhìn rõ người tới, nhìn bóng dáng mơ hồ thì đoán ra là con gái, sau khi cửa kéo hết, cuối cùng Tô Đậu cũng nhìn rõ mặt mũi người tới, quả nhiên.....

Học sinh có khuôn mặt baby ở trường trung học Thập Phiến không nhiều lắm, Tô Đậu vừa liếc mắt liền nhận ra người có gương mặt thiên sứ kia chính là An Từ Manh, cô bước lên trước vài bước, hỏi thẳng: “Sự kiện đánh hội đồng kia cô là chủ mưu phía sau?”

“Đúng!” Nụ cười hung dữ trên khuôn mặt baby vô cùng không hợp, nhưng bây giờ không phải chú ý đến những điều này, Tô Đậu lại hỏi vấn đề thứ hai: “Bạn học Đồng với cô không thù không oán, tại sao lại sai khiến chị Đỗ đánh cô ấy bị thương nặng như vậy?”

Khuôn mặt baby không giận, ngược lại cười nói: “Vì cô ta rất chướng mắt, hơn nữa, người tôi đối phó vốn không phải là cô ta, cô ta chỉ là dê con chịu tội thay mà thôi, tôi nghĩ cô sẽ đứng ra vì cô ta, không biết đi cứu viện binh, kết quả, cô lại liên lụy khiến cô ta thảm hại.”

Thì ra, sắp xếp tất cả những chuyện này vốn là nhằm vào Tô Đậu, Dạ Đồng Từ chỉ là người bị lợi dụng, đáng tiếc An Từ Manh hoàn toàn không biết Tô Đậu và Dạ Từ Đồng không quen thân, cho nên không đứng ra bảo vệ Dạ Từ Đồng gặp nguy hiểm như bảo vệ gà con. Ngày hôm sau Dạ Từ Đồng xuất viện đã từng đi tìm An Từ Manh, cũng biết nguyên nhân thực sự, sau đó cố gắng khuyên can Thi Căng Bắc đừng tiếp tục điều tra nữa. Mặc dù Thi Căng Bắc biểu hiện là đồng ý nhưng lên lút hành động, cô ta không còn cách nào khác, đành xâm nhập vào đội An Từ Manh. Sau khi Tô Đậu nghe sự thật, chán nản ngồi xuống dưới đất.

Cùng lúc đó cửa sân thể dục lại bị kéo ra, Thi Vân Hân, chú Đường, chú hai Thi xuất hiện ở cửa ra vào, Tô Đậu chạy như điên tới, háng giọng nói: “Người nhốt chúng ta trong nhà hoang chính là... Dạ Từ Đồng!”

“Tôi biết rồi!” lèduydon

“.....”

“Đi thôi!” Thi Càng Bác kéo tay Tô Đậu đi ra ngoài, lúc này An Từ Mạnh chạy tới, nói: “Mọi người không tố cáo tôi?”

“Tố cáo có thể bù đắp được gì?” Thi Càng Bác dừng chân, một giây sau lại tiếp tục bước về phía trước, nhìn hình bóng càng lúc càng xa, An Từ Mạnh háng giọng: “Tất cả những chuyện này, đều là do huấn luyện viên Thạch!”

Thi Càng Bác đã đi xa, thân thể cứng đờ, tay kéo Tô Đậu tăng thêm lực, Tô Đậu đau co rút khóe miệng, nhưng không gãy ra.

Chân tướng sự việc, chẳng ai muốn truy tìm nguyên nhân, giống như tan thành mây khói, Dạ Từ Đồng lại chuyển trường lần nữa, nhưng không ai biết cô ta chuyển tới đâu, Tô Đậu không kịp nói một lời xin lỗi với cô ta. Còn người đàn ông kia đi công tác quay về thành phố Đài Châu, mất tin tức của Dạ Từ Đồng, giống như trong cuộc sống chưa từng có cô bé này xuất hiện, bận rộn khai thác sự nghiệp địa ốc.....

Cuộc sống sân trường bình yên trôi qua không quá vài ngày, gặp phải kỳ thi giữa kỳ, Tô Đậu đau khổ buộc học bù lại, trong thời gian đó tận mắt chứng kiến huấn luyện viên Thạch lại quấy rối tình dục chú hai Thi một lần nữa, còn muốn ép buộc chú hai phải theo hắn ta, sao có loại người đáng ghét vậy chứ? Thi Vân Hân cũng thấy vậy, khóe mắt co giật, ước gì lột da được huấn luyện viên Thạch, đáng tiếc không cách nào thực hiện được.

An Từ Mạnh cố gắng muốn đền bù gì đó, ba lần bảy lượt lấy lòng Tô Đậu và Thi Vân Hân, còn bày điệu kẻ, tục ngữ có câu: Đùng đẽ uống phỉ, dùng một chút cũng không sao!

Huấn luyện viên Thạch thua thiệt mấy lần trong tay Tô Đậu và Thi Vân Hân, còn không biết là An Từ Mạnh bày kế cho các cô, tức giận không chỗ phát tiết hắn ta tìm tới An Từ Mạnh, cầm roi da, khuôn mặt dữ tợn chán ghét, hung hăng quát xuống thân thể trắng tuyết của An Từ Mạnh. Tô Đậu và Thi Vân Hân phát hiện trên người An Từ Mạnh có dấu vết bị đánh lớn nhỏ, lúc nghỉ trưa cố ý đưa một ít thuốc mỡ tốt cho cô ta, khi học trường báo tin, hai người đi tới câu lạc bộ tennis, khi nhìn quanh xem xét thì không thể nhúc nhích được....

“Dừng... Dừng tay!” Hai người lấy lại tinh thần, đồng thời tìm lại giọng nói của mình, An Từ Mạnh bị trói dây thừng treo lơ lửng cố gắng mở mắt, cắn môi, yếu ớt nỉng: “Ngu ngốc! Chạy mau.”

“Không!” Tô Đậu quả quyết phản đối, “Chúng ta là bạn bè, không phải sao? Tớ và Thi Vân Hân sẽ không thấy chết mà không cứu.” Nói xong Tô Đậu nháy mắt với Thi Vân Hân, huấn luyện viên Thạch biết Thi Vân Hân muốn rời đi tìm cứu viện, giống như có chuẩn bị mà tới, hắn ta huyết sáo một tiếng, lập tức câu lạc bộ tennis có thêm hai bạn học nam.

“Bắt lấy các cô ta!”

“Dạ, huấn luyện viên!” Hai bạn học nam đến gần Tô Đậu và Thi Vân Hân, hai người tay trái gà không chặt, sức lực lại chênh lệch khá xa, hai ba động tác đã trở thành tù nhân, hai tay bị trói chặt bằng dây thừng, sau đó cùng bị treo ngược lên. Hai bạn học nam cười tà khát máu, Tô Đậu và Thi Vân Hân chán ghét nhỏ một bãi nước miếng, vừa vịn nhỏ trúng mặt hai bạn học nam kia, khiến bọn hắn càng ghê tởm.

Chú hai, mau tới cứu cháu và Vân Hân... Trong lòng Tô Đậu thầm hét!“Xin lỗi, liên lụy... Các cậu...” An Từ Mạnh yếu ớt nói xin lỗi, nếu như không phải bị huấn luyện viên Thạch nắm được nhược điểm của mình, sao An Từ Mạnh có thể ngu ngốc làm con rối cho người ta lợi dụng, bây giờ còn liên lụy tới Tô Đậu và Thi Vân Hân.

“Đừng nói ngốc thế, chúng ta là bạn!” Thi Vân Hân vừa trốn tránh nanh vuốt ma quỷ, vừa nói: “Có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, bạn bè không phải giả dối, dừng tay, chạm vào nữa tôi sẽ băm cậu!” Thi Vân Hân bị treo ngược mà còn có thể lên tiếng chửi bới, quả là một cô gái mạnh mẽ ngang ngược.

Tô Đậu cũng không chịu nổi, nhưng trốn thế nào cũng không trốn khỏi bàn tay ma quỷ của tên học sinh nam đuổi tới, mấy lần bị sàm sỡ, hành động chán ghét đó làm cô lại nhỏ một bãi nước miếng, lúc này tên học sinh nam kia đã có đề phòng, không bị trúng chiêu. Huấn luyện Thạch rời khỏi câu lạc bộ tennis vừa trở lại, trên tay có thêm một chiếc bình nhỏ, cười như sói cầm đi tới trước mặt Tô Đậu, giọng bình lên, nói: “Khiến tôi thua mấy lần, lúc này cho cô ném thứ tư vị mất hồn tiêu cốt, ha ha!”

“Không!” Tô Đậu sợ hãi rống to, đáng tiếc ở đây không ai cứu được bọn cô, An Từ Mạnh bị đánh máu thịt lẫn lộn bản thân đã khó giữ nổi, mấy lần ngất đi, nếu không phải có ý chí chèo chống, cô đã sớm hấp hối dưới sự tàn sát hành hạ của huấn luyện viên Thạch rồi. Mặc dù miệng Thi Vân Hân có mạnh mẽ chửi bới cỡ nào cũng không thể ngăn cản việc làm tàn ác của huấn luyện viên Thạch sắp xảy ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn ta đổ một ít bột trong bình ra, sau đó ném lên người Tô Đậu, tiếp theo chính là mình, cuối cùng là đến An Từ Mạnh sắp không chống đỡ nổi.

“Thầy, cái đồ quỷ đáng ghét, chết không được từ tế!” Thi Vân Hân chửi bới, miệng Tô Đậu ư a phát ra tiếng rên nhẹ, mặt trái xoan dần nhiễm một tầng màu đỏ, đó là dấu hiệu của ham muốn tình dục! Thi Vân Hân oán hận trừng mắt liếc nhìn huấn luyện viên Thạch, cùng hai tên bạn học nam đuổi tay ma quỷ đưa bốn thân thể Tô Đậu, về mặt biểu lộ thèm thuồng khiến Thi Vân Hân hận không thể cầm dao lóc thịt bọn hắn, nhưng đành chịu, tay bị trói, không thể làm được gì cả.

Chú hai, chú Đường... Mau tới cứu bọn cháu!

Thi Vân Hân đau đớn thầm kêu trong lòng, cơ thể bị ném bột vào cũng có phản ứng, thân thể khô nóng, khó nhịn khiến cô rên rỉ, hạ thể giống như có gì đó đang cắn, khiến cô kẹp chặt hai chân, huấn luyện viên Thạch thấy Thi Vân Hân không còn nểng chửi được nữa, hải lòng đưa tay qua sờ một cái, trên

bàn tay ướt át khiến huấn luyện viên Thạch đột nhiên cười to, “Ha ha, đã ướt rồi, chờ huấn luyện viên hưởng thụ xong mùi vị của bạn học Tô, rồi đến em, um, thơm quá...” Lời nói lẳng lơ kích thích thần kinh cảm quan của Thi Vân Hân, nhưng những phản ứng này hoàn toàn do trúng bột phấn.

Đồng phục trên người Tô Đậu, cúc áo đã bị mở hết, lộ ra áo ngực màu đen bên trong, mặc dù váy đồng phục dưới người còn chưa bị cởi, nhưng quần lót của cô đã bị lộ mông giật xuống ném bên cạnh, huấn luyện viên Thạch dâm ô sờ soạng, dâm thủy quá nhiều khiến hắn ta hài lòng cười tà vồ như hổ đói, thô lỗ tách hai chân Tô Đậu ra, sau đó dùng tư thế như rồng châu cửa dâm vào bên trong...

Àm!

Tiếng kéo cửa vang dội, ngăn cản động tác ác độc của huấn luyện viên Thạch, Tô Đậu kinh hãi tránh được kiếp nạn nanh vuốt ma quỷ, toàn thân Thi Căng Bắc lạnh lẽo xuất hiện trong câu lạc bộ tennis, vẻ mặt lạnh lùng khiến người ta không nhìn rõ nét mặt của anh. Huấn luyện viên Thạch nhìn thấy Thi Căng Bắc, sắc mặt hơi cương cứng, nhưng nhanh chóng khôi phục về bình tĩnh.

“Thật to gan, dám đụng vào cô bé của tôi, muốn chết à!”

Thi Căng Bắc nói xong đưa chân đá huấn luyện viên Thạch bay ra ngoài, ầm một tiếng, tiếng động ầm ỹ quanh quần trong câu lạc bộ tennis to đùng. Thi Căng Bắc cười trối cho ba người, toàn thân Tô Đậu khô nóng dựa trên người chú hai Thi, không tự chủ liếm mát. Thi Vân Hân và An Từ Mạnh bị bột phấn hành hạ ngã trên mặt đất. Thi Căng Bắc đầu đầu gọi tới một dãy số, Đường Dật Sâm vội vã chạy xe tới. Còn An Từ Mạnh, Thi Căng Bắc giao cho giáo viên y tế chạy tới ngay sau anh, mặc dù thân thể huấn luyện viên Thạch cường tráng, nhưng không phải đối thủ của Thi Căng Bắc, đứng lên lại bị đánh bay ra ngoài, mãi đến khi không còn sức đứng dậy, khoảng 15 phút sau, hội đồng quản trị dẫn cảnh sát vào câu lạc bộ tennis, mang huấn luyện viên Thạch và hai tên học sinh nam kia đi.

Hiện trường dâm loạn khiến mấy người có mặt lau mồ hôi lạnh, Thi Căng Bắc hạ giọng ra lệnh hội đồng quản trị xử lý tốt chuyện này, rồi mới mang Tô Đậu rời khỏi câu lạc bộ tennis. Bây giờ Tô Đậu đã không thể chống đỡ nổi về đến nhà, rời khỏi trường học, Thi Căng Bắc thuê một phòng khách sạn gần đó, thả cô xuống giường, dùng khăn lạnh hạ bớt nhiệt, nhưng hiệu quả không được bao lâu, bột phấn trên người Tô Đậu không phải là bột phấn bình thường, mà là bột phấn làm người ta động dục.

“Nóng quá... Nóng quá...”

Tô Đậu mơ mơ màng màng ni non, thân thể không tự cọ xát trên giường, cố gắng giải nhiệt, đáng tiếc càng cọ càng khô nóng, giống như đang bị cây đuốc đốt cháy. Nhìn người yêu đau khổ không chịu nổi, Thi Căng Bắc không nhìn được, cởi sạch quần áo của mình đè lên cơ thể nóng rực, hôn, phủ lên, rồi đi, lại phủ lên rồi rời đi, thân thể khô nóng như tìm được chỗ đuối ngọt, càng dựa vào gần, càng quấn chặt, mãi đến khi hạ thể bị xé rách đau đớn, lý trí bị mất mới khôi phục được một ít, nhưng nhanh chóng bị khoái cảm mất hồn làm tan rã.

Buổi chiều đó, hai người dây dưa không tách rời, bột phấn rút đi, Tô Đậu khôi phục thần trí, thân thể vẫn bị chú hai Thi đè dưới người, rên rỉ la hét, xin tha thứ không dứt. Chú hai Thi mồ hôi đầm đìa, nhưng không dừng tốc độ rong ruổi, ngược lại một lần lại một lần dâm vào rút ra, kích thích Tô Đậu lại rên rỉ dâm dăng, anh như motor chạy mãi không ngừng, lúc chậm lúc nhanh dâm vào rút ra, bầu không khí dâm dăng bay quanh căn phòng, kích thích hai người triền miên.

“Chú hai, dừng... Đau!”

Bị yêu cả buổi chiều, hạ thể Tô Đậu không đau vậy thì thật sự là quái lạ, rồi, nhưng van xin chú hai Thi tha cho thể nào cũng đều không có phản ứng, vẫn mãi miết rong ruổi trong cô bé của cô, trong một hồi rên rỉ kích thích dâm dăng, đạt tới cao trào lần thứ n...

Chú hai Thi không rút ra luôn, hôn môi Tô Đậu một cái rồi mới ôm toàn thân nhũn như con chi chi vào phòng tắm, đặt cô trong bồn tắm ngâm nước!

“Cô bé!”

“Dạ?” Tô Đậu gối đầu lên lồng ngực chú hai Thi, yếu ớt đáp lại, hạ thể được xoa dịu, Tô Đậu không tự chủ thở phào một tiếng, dễ chịu quá!

“Sau khi tốt nghiệp, chúng ta kết hôn nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Không Thể Nào Nhúng Tay Vào

“Có thể không? Cháu sẽ gả cho chú hai sao?” Tô Đậu đang muốn ngủ lập tức tỉnh táo, xoay người khiến thân thể đau nhức, người run rẩy, cố gắng làm như không có việc gì giờ gò má đỏ ửng ra, tâm tình kích động cuộn cuộn cả ra bên ngoài.

“Đương nhiên, đời này em là của chú hai.”

“Nhưng, không phải chú là ba nuôi của cháu sao?”

“Cô bé ngu ngốc, vậy em có gọi chú bằng ba nuôi không?” Thi Cánh Bác vừa bực mình vừa buồn cười hỏi lại, một tờ giám hộ chẳng qua là để thể hiện quan hệ, bọn họ không có quan hệ máu mủ, “Từ trước tới giờ em và Vân Hân đều gọi chú hai, vậy em nói thử xem, có tôn trọng người ba nuôi là tôi đây không?”

“Không có!” Tô Đậu rất thành thật phủ nhận, cô không muốn xem chú hai là ba, cho nên sẽ không ngốc gọi anh bằng ba, tâm tư người ta là muốn xem chú hai như mẹ nhỏ xinh đẹp kia! “Vây...” Hai ngón tay Tô Đậu đâm vào nhau, khuôn mặt đỏ au thẹn thùng khó có thể mở miệng, Thi Cánh Bác nhéo má phàn cô, hỏi: “Cái gì?”

“Đau, đau quá!”

“Xin lỗi, chú hai quá thô bạo, lên giường bôi thuốc nào.” Thi Cánh Bác ra khỏi bồn tắm lớn, rồi kéo Tô Đậu đứng lên, ra khỏi phòng tắm nằm lên trên giường, cầm thuốc mỡ bôi vào giữa hai chân Tô Đậu. Cảm giác mát lạnh thấm vào khiến sắc mặt Tô Đậu không còn căng thẳng, tâm tình thả lỏng, trong nháy mắt con buồn ngủ chạy lên não, rồi một mồi ngủ thiếp đi.

Thi Cánh Bác nằm bên cạnh cô, ôm người yêu, nhìn tướng ngủ thoải mái, tâm tình thỏa mãn không cách nào nói nên lời, đặc biệt lúc hai người hợp làm một, sự thỏa mãn đó càng không thể dùng ba câu để diễn tả. Đến cuối cùng, sau buổi trưa hôm nay, cô bé này đã hoàn toàn trở thành cô gái nhỏ bé của Thi Cánh Bác anh, cũng sau buổi trưa này, cô bé ngây thơ động lòng người trong nháy mắt biến thành người phụ nữ nhỏ bé mê người.

Tô Đậu ngủ đến chín giờ tối, tỉnh lại phát hiện mình ở trong phòng ngủ, trong đầu hiện lên vài hình ảnh tình cảm mãnh liệt, rõ ràng buổi chiều bọn họ còn đang trong phòng ở khách sạn, sao bây giờ lại đang ngủ ở trong nhà mình? Chẳng lẽ là nằm mơ, nhưng, phía dưới đau rất chân thực, đây không phải là mơ, chuyện cô và chú hai mặc dù rất đau nhưng rất thoải mái, cảm giác thoải mái này khiến Tô Đậu nhất thời không thể dùng từ thích hợp để diễn tả tâm tình của mình bây giờ. Tóm lại, sẽ làm người ta nghiện, thật giống như ăn kem lần thứ nhất sau đó lại muốn ăn lần thứ hai... So sánh như vậy thật sự khiến người ta không nói được lời nào, ngoài ăn ra vẫn là ăn!

Kem, a a... Kem của cô!

Tô Đậu phịch phịch chạy xuống lầu, chạy thẳng vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra... Kem? Nhìn tầng trên của tủ lạnh trống rỗng, sao kem của cô đâu hết rồi? Gần đây xảy ra rất nhiều chuyện, cô chưa ăn, sao bây giờ nhớ tới muốn ăn một que kem, bánh caramen thì đều không cánh mà bay đâu mất?

Thi Cánh Bác từ bên ngoài trở về, nhìn thấy Tô Đậu đang sững sờ ở nhà bếp, ánh mắt chạm tới tủ lạnh, đoán được sơ sơ có chuyện gì, vì giảm thói quen xấu ăn đồ ngọt của Tô Đậu, anh ném hết kem và caramen ở trong tủ đi, mặc dù rất lãng phí nhưng không còn cách nào khác.

“Xảy ra chuyện gì, cô bé?” Thi Cánh Bác biết rõ còn hỏi, Tô Đậu chìm đắm trong nước mắt nói: “Không thấy kem”

“À, không thấy hà, để chú hai nhìn xem nào!” Thi Cánh Bác làm ra vẻ kinh ngạc, tiến lên vài bước, còn thò đầu nhìn, nói: “Quả nhiên không thấy kem, cô bé, có phải em ăn hết kem rồi, sợ chú hai biết cho nên cố ý nói không thấy? Kem vẫn bảo quản lạnh ở trong tủ lạnh mà, chứng nó không có khả năng có chân bò đi chứ?”

“Không có! Cháu không ăn vụng!” Cô là quang minh chính đại ăn mà, nói vụng trộm thật khó nghe, sao cô phải ăn vụng! Sao cô bé ngu ngốc kia có thể nghĩ tới kem bị người nào đó ném đi, nếu như không phải động vật đơn bào tâm tư đơn thuần, hẳn là sẽ nghĩ đến đầu sỏ vừa ăn cướp vừa la làng gây nên rồi, làm sao để người khác có cơ hội xử oan ăn vụng!

“Vây sao kem không cánh mà bay?”

“Cháu, cháu không biết!” Tô Đậu lập tức che trước tủ lạnh, cà lăm nói, hành động này có vẻ giấu đầu hở đuôi.

Thi Cánh Bác cũng không tính toán gì với cô, kéo tay Tô Đậu ra khỏi phòng bếp, ấn bờ vai cô ngồi xuống sàn nhà, đặt trứng tráng hàu, pizza, còn có cả mỹ hảo để trước mặt cô, “Nhân lúc còn nóng ăn đi, nguội ăn không ngon.”

“Dạ!” Tô Đậu nặng nề gật đầu, hiện tại không rồi rắm kem nữa, điều quan trọng nhất là giải quyết đồ ăn trước mặt, Thi Cánh Bác đi vào phòng bếp, làm ít nước trái cây lạnh, còn cả trà xanh rồi trở lên phòng khách.

Tô Đậu uống một ngụm nước trái cây lạnh, lạnh buốt thấm vào ruột gan khiến cô thở phào nhẹ nhõm, gấp một miếng trứng tráng hàu bỏ vào miệng, vừa nhai xong điện thoại bên cạnh vang lên một bản nhạc, gọi tới là người vừa bỏ người yêu Tô Hoài Tôn. Thời gian qua trường học xảy ra rất nhiều chuyện, Thi Cánh Bác cũng bỏ quên người anh em này, nhưng cuộc sống của cậu ta bây giờ có vẻ trôi qua rất thoải mái, không có gánh nặng tình cảm, bạn gái dồi dào. Lúc bao nuôi người kia còn không thấy anh thay bạn gái như thay quần áo, sao bây giờ thay bạn gái còn nhanh hơn cả thay quần áo?

Haizzz, Thi Cánh Bác nặng nề thở dài, không còn cách nào khác với hành động của người anh em vệt chết còn mạnh mẽ!

“Là anh họ à?”

“Ừ!” Tô Hoài Tôn khiến Tô Đậu nhớ tới một thời gian ngắn không liên lạc với chị dâu họ rồi, một mình ở bên ngoài lại còn mang thai không biết thế nào, Tô Đậu chờ chú hai Thi cúp máy mới đề nghị: “Chú hai, chiều nay không có tiết học, có thể đi tìm chị dâu họ không?”

“Em ôn bài tập hết chưa?”

“Chưa!” Thật ếp đến khổ!

“Tuần sau là thi giữa kỳ rồi, đừng phân tâm chơi quá.” Thi Cánh Bức thỏa hiệp, đồng thời không quên nhắc nhở, mặc dù không phải giáo viên lớp 11 nhưng Tô Đậu không giống với mấy học sinh kia, cô là người phụ nữ của mình cũng là cô gái nhỏ của mình, sao cũng phải quan tâm một chút.

Bạn cùng lớp còn chưa ai biết quan hệ của cô và chú hai Thi, nếu để có người biết rõ, xem ra trường học sẽ có một trận sóng gió thù hận.

Cuối cùng trường trung học Thập Phiến cũng khôi phục cuộc sống vườn trường gió êm sóng lặng, huấn luyện viên Thạch bị đưa vào tù, chức vụ huấn luyện viên câu lạc bộ tennis trống ghế trong thời gian ngắn, thành viên câu lạc bộ loạn một nùi, hội đồng quản trị một lần nữa lại phải mở cuộc họp tạm thời, quyết định phái thầy Thi, thầy Hà chủ trì câu lạc bộ tennis, thành viên hỗn loạn đã ổn định lại, nhưng nhiều thành viên mới tham gia câu lạc bộ tennis, bọn họ đều gia nhập vì thầy Hà thầy Thi, kỹ thuật bóng cũng không tệ lắm.

Trong học kỳ này mấy câu lạc bộ trường trung học Thập Phiến thi đấu rất nhiều, đầu tiên là câu lạc bộ bóng rổ, sau đó là câu lạc bộ bóng đá, rồi đến câu lạc bộ tennis. Thời gian thi đấu sắp xếp rất ổn, huấn luyện viên, học sinh đều có đủ thời gian hướng dẫn, luyện tập, lúc tranh tài nhất định có trình độ tốt vô cùng.

Tô Đậu và Thi Vân Hân là hai chị em lười biếng chỉ vào xem câu lạc bộ tennis, nhưng không tham gia cũng không cổ vũ, bây giờ chính là vừa ăn vặt vừa nói chuyện trời nam đất bắc, chủ đề chính vây quanh chuyện ăn cơm xong tìm chương trình. Hôm nay là thứ sáu, buổi sáng có bốn tiết, buổi chiều có hai tiết không phải lên lớp, lười biếng, hẹn hò, xem kịch vui, về nhà, tóm lại mỗi khi đến ngày này sân trường nhộn nhạo, tốp năm tốp ba kết giao đi ra sân trường tìm thú vui. Thời gian trước đây Tô Đậu rất ngoan ngoãn, đến khu gần đó ăn kem rồi về nhà chú thím, nếu không nữa thì đi tới nhà họ Thi làm khách, tâm sự với ông cụ. Không như bây giờ, từ sau khi ở một chỗ cùng chú hai Thi, chỉ muốn dán lấy anh, quấn quýt lấy anh, nhưng buổi chiều chú hai còn phải hướng dẫn thành viên mới của câu lạc bộ tennis, còn cô, tìm Vân Hân tới chỗ chị dâu chơi!

Thi Vân Hân từng gặp Khang Vũ Ninh hai ba lần, không quen thuộc với người này lắm, cũng không biết, nhưng không thể cưỡng được Tô Đậu quấn lấy tấn công, ăn xong cơm hộp hai người rời khỏi trường học, thẳng đến chỗ mới của Khang Vũ Ninh.

“Đậu Đậu!”

Khang Vũ Ninh mở cửa, nhìn thấy Tô Đậu thì vui mừng quá đỗi, rất lâu rồi hai người không gặp nhau, chủ đề cũng nhiều, đều là buồn chuyện gia đình. Bây giờ Khang Vũ Ninh đã mang thai bốn tháng, bụng đã nhô ra, cũng đã mặc quần áo cho phụ nữ có bầu. Thi Vân Hân nhíu mày, quan sát ngôi nhà một gian khoảng ba mươi bốn mươi mét vuông, một người thì đủ ở nhưng qua mấy tháng nữa lại thêm một đứa bé, chỗ này người có thể ở sao? Thi Vân Hân không biết cố ý hay vô ý, nói: “Ba đứa bé chắc nghèo kiệt xác, phòng này sao đủ cho hai mẹ con ở? Muốn kim ốc tàng kiều (Lén nuôi bò) thì cũng phải có phong độ tý chứ?”

Ba đứa bé... Nghèo kiệt xác? Khóe miệng Tô Đậu co giật, anh họ cô Tô Thần Tôn là phó giám đốc quản lý công ty, sao có thể xem như người nghèo kiệt xác chứ? Lương một năm ngàn vạn, tiền lương có thể đẻ chết Thi Vân Hân có!

“Đúng rồi, tớ nhớ cậu có mấy anh họ, người nghèo nhất không phải chính là Tô gì Hạo đó sao?”

Không đỡ được! Tô Đậu rất muốn nói tục, nhưng vẫn nhịn xuống, Khang Vũ Ninh nghe Thi Vân Hân nói, chua xót cắn môi, bị Tô Thần Tôn bao nuôi hai năm, cô chưa từng gặp người nhà anh, càng không biết anh có những anh chị em nào, nói làm tình nhân ư, cô cũng làm quá kém cỏi rồi, không biết cái gì về người ta, bây giờ lại để mình to bụng, cô làm người kiểu gì vậy?

“Anh họ tớ là Tô Thần Tôn, không phải là Tô Hoài Hạo!”

“À!” Thi Vân Hân kinh hãi, miệng há to, có thể nhét vào một quả trứng gà, “Cậu nói... Đứa bé trong bụng chị ấy là của Tô Thần Tôn?”

“Đúng vậy.”

“.....”

Thật sự không biết nói gì luôn, miệng cô còn công khai nói ba đứa bé nghèo kiệt xác, ai chẳng biết Tô Thần Tôn là cháu đích tôn nhà họ Tô, một người kiếm được rất nhiều tiền, một người cực kỳ tài hoa, vấn đề là, cô không thể liên tưởng được người phụ nữ trước mắt có quan hệ không bình thường với Tô Thần Tôn gì đó.

Hu hu... Cho cô một cái hố, chôn cô đi!

Khang Vũ Ninh cũng không trách móc Thi Vân Hân, ai nhìn cô cũng sẽ không đoán được cô có quan hệ sâu xa với Tô Thần Tôn, càng không đoán được ba đứa trẻ trong bụng. Tô Thần Tôn đường đường là phó tổng giám đốc quản lý công ty quốc tế, ai lại liên hệ một cô gái mò côi không bằng cấp, không có học thức, không có ba không có mẹ ở cùng một chỗ chứ?

Ánh mắt Tô Đậu chạm vào tạp chí trên bàn trà, bìa ngoài là tạp chí giải trí, bài viết về Tô Thần Tôn chiếm một trang báo, còn có ảnh chụp anh dẫn theo bạn gái ra vào khách sạn, bài viết còn tả tổng giám đốc Tô đào hoa không ngừng nghỉ. Tô Đậu lại chạm tới khuôn mặt tái nhợt của Khang Vũ Ninh, tình cảm, không phải trong miệng nói buông đơn giản là buông, đây chẳng qua là thể hiện sự cao ngạo!

Hai người này thật sự buông bỏ tình cảm giành cho nhau sao?

“Chị dâu họ, em biết chuyện tình cảm người ngoài không thể nhúng tay, nhưng chị phải thử vì đứa bé, có một gia đình đầy đủ, chị không thể tước đoạt quyền làm ba của anh ấy...”

“Đậu Đậu, em không hiểu đâu!” Sao cô không muốn để người đàn ông kia biết sự tồn tại của đứa bé chứ, nhưng cô sợ anh ta sẽ bóp chết đứa bé, sao đứa bé lại không muốn mình có một gia đình hoàn mỹ, người làm mẹ như cô sao bằng lòng để đứa bé bước vào vết nhơ của mình, cô cũng là bất đắc dĩ.

“Chị không nói, vậy sao biết được anh họ không cần đứa bé?”

“Là anh ta nói.” Khang Vũ Ninh chán nản ngã ngồi xuống sàn nhà, nước mắt rơi lã chã, đau lòng không nguôi.

“....”

Thi Vân Hân đập bàn, cá giận nói: “Mẹ kiếp! Đi, tìm Tô Thần Tôn tính sổ đi!” Có đôi khi thần kinh Thi Vân Hân bị kích động, cô sẽ không để ý đến hậu quả giống như bây giờ, xúc động xông về phía trước. Tô Đậu rất muốn cùng đi, nhưng không phải bây giờ, cô phải làm rõ mối quan hệ không bình thường giữa chị dâu họ và anh họ.

“Vân Hân, chờ một chút!” Tô Đậu ngăn Thi Vân Hân xúc động lại, ngồi xổm người xuống, mặt đối mặt với Khang Vũ Ninh, hỏi: “Chị và anh họ từng có thỏa thuận?”

“Không phải là thỏa thuận, là ba điều quy ước!” Khang Vũ Ninh khó khăn nói ra bốn chữ cuối cùng, ba điều quy ước như một ổ khóa, khóa Khang Vũ Ninh không vượt qua, cũng không dám tới gần, buộc mình vô tình không yêu. Hai năm, mỗi lần yêu nhau, khi lên đỉnh cô cũng không dám gọi ba chữ tên người kia, cô sợ, sợ trong nháy mắt mất đi lòng ngực ấm áp. Em bé tới đã khiến Khang Vũ Ninh đưa ra lựa chọn, muốn có em bé, muốn một chút thời gian ấm áp, giữa đứa bé và người đàn ông, cô dứt khoát chọn đứa bé, đàn ông có thể cho cô.... Có đứa bé!

“Hai năm qua, các người vẫn luôn diễn trò, lúc anh họ giới thiệu với em, chị là nhân tình chứ không phải bạn gái anh ấy, đúng không?”

“Đúng!” Bạn gái và nhân tình có gì phân biệt, tên gọi không giống mà thôi, định nghĩa bạn gái cũng không nhất định sẽ lấy cô, nhưng dễ nghe hơn từ nhân tình một chút.

“Chị... Chị không yêu anh họ một chút nào sao?” Tô Đậu rất không muốn hỏi vấn đề này, cô sợ nghe câu trả lời chắc chắn, Khang Vũ Ninh há hốc mồm, neho hốc mắt đầy nước, nói: “Chị không dám yêu!”

“Vậy là chị nhất gan, không phải không dám, chị sợ anh họ không thương chị, anh họ không phải người như vậy, ngày chị đi, em chưa từng chứng kiến bộ dạng anh họ say như chết như vậy, chưa từng có!” Lúc Tô Đậu nói những lời này, hận không thể tát một cái cho Khang Vũ Ninh tỉnh táo lại, thấy cô đang mang bầu nên nhịn.

Đúng lúc Khang Vũ Ninh nhìn qua màn hình điện thoại thấy số Thi Cánh Bắc gọi tới, lại bị mấy lời này của Tô Đậu kích động tâm tình, là cô hèn nhất, là cô sợ, nhưng cô không dám lấy tính mạng đứa bé ra đánh cuộc vận may, thua cuộc thì chẳng những không có đứa bé kia, càng không có người đàn ông kia, hai bên đều không có. Trước kia cô luôn hèn nhất nhưng bây giờ ít nhất cô có đứa bé trong bụng, mặc dù không thể cho bé một gia đình hoàn mỹ, nhưng cô sẽ cố gắng gấp đôi để bé được ăn được ở được dùng đồ tốt nhất, vấn đề là ngoại trừ biết nội trợ, hiện tại Khang Vũ Ninh thật sự việc gì cũng kém, phải nuôi sống một đứa bé cũng không dễ dàng gì....

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Xé Tan Màn Đêm Nhìn Thấy Ánh Sáng

(Vi đã XO rồi nên mình sẽ để anh em nhé, trong bản convert Tô Đậu khi xưng nhị thúc khi xưng người nên mình sẽ dịch theo ngữ cảnh, có thể khi gọi anh khi gọi chú nhé)

Vì đi quá vội nên trên người Khang Vũ Ninh cũng không nhiều tiền, mấy tháng nay đều bôn ba tìm việc ở bên ngoài, nhưng có một vấn đề, khi những ông chủ đó thấy cô vác theo cái bụng, đều nói cô không thích hợp làm việc, có mấy lần đã nghĩ tới chuyện trở về tìm Tô Thần Tôn, nói cho anh biết chuyện đứa bé, nhưng lần nào cũng đến cuối cùng lại không đi, khiến cuộc sống bây giờ rất túng thiếu. Lẽ quý đôn

Trong không gian vền vền vài chục mét vuông bầu không khí khiến người ta hít thở không thông, Thi Vân Hân cầm mấy tờ tạp chí xem một lần, lên tiếng chặc chặc, giọng cô vang lên giữa ba người im lặng: “Hàng ngày chịu đau đớn, chịu đựng giày vò nhìn anh ta thay phụ nữ như thay áo xuất hiện trước mặt mọi người?” Những lời này hỏi rất đúng trọng tâm, đồng thời hỏi thẳng vào trong đáy lòng Khang Vũ Ninh.

“Đừng nói với em chị không quan tâm, không việc gì?” Nếu như Khang Vũ Ninh dám nói, Tô Đậu nhất định sẽ không quan tâm cô nữa.

Nói không được, không nói cũng không được, vào lúc này nói cái gì cũng sai, Khang Vũ Ninh lựa chọn trốn tránh, Thi Vân Hân khề thờ dài, rút điện thoại gọi sang một dãy số, “Chú Đường, chú biết lộ trình hôm nay của Tô Thần Tôn không?” Sau khi gọi thông Thi Vân Hân liền hỏi ngay, quả quyết mau lẹ!

Khang Vũ Ninh muốn mở miệng ngăn cản nhưng lại muốn biết tác dụng khi Thi Vân Hân hỏi lộ trình của Tô Thần Tôn, sau khi Thi Vân Hân cúp máy, nói

với Tô Đậu: “Đi, đi phá!”

“Đi phá gì?” Những lời này của Tô Đậu chính là tiếng lòng của Khang Vũ Ninh.

“Tô Thần Tôn và người đẹp cùng đi ăn tối, bây giờ chạy tới vẫn còn kịp!”

Tô Đậu nhìn Khang Vũ Ninh, sau đó bị động đề Thi Vân Hân lôi ra cửa, gọi một chiếc taxi đi tới khách sạn Đài Sơn. Sau khi thanh toán tiền xe hai người xông thẳng vào đại sảnh, quản lý khách sạn lập tức chào đón, Thi Vân Hân hung hăng nói: “Tìm người!” Quản lý sờ mũi rồi đi, không có người ngăn cản, đường đi không bị trở ngại.

Nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng Thi Vân Hân tìm được bàn hai người Tô Thần Tôn ngồi bên cửa sổ, lôi kéo Tô Đậu trốn qua bên cạnh, thì thầm nói: “Ai đuổi người phụ nữ đó đi?”

“Tớ không làm được!” Tô Đậu quả quyết từ chối, muốn cô phá hỏng cơ hội hẹn hò của anh họ, cô không có can đảm này, “Cậu đi đi!”

“Cậu đây là đẩy tớ vào hố lửa!”

“Hi hi!”

Tô Đậu cười ngây ngô, vịn bắt đắc dĩ, Thi Vân Hân cố gắng, lên nào!

“Đồ tiện nhân kia, quyến rũ chồng tôi!” Bốp! Tiếng chửi kèm theo là một tiếng bạt tai vang vọng cả nhà hàng, khiến khách khứa liếc mắt nhìn, vợ cả đùng tiều tam, tiết mục này nhiều vô kể, đối với một số người không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị, nhưng đối với một số người mà nói thì vẫn mới lạ tò mò, tò mò nhất là tiều tam sẽ phản kháng với vợ cả ra sao, là nén giận hay là vùng một cái tát trả lại như thế.

“Cò!” Người phụ nữ bị tát đầu choáng mắt hoa, Tô Thần Tôn lập tức đi tới đỡ thân hình cô gái đứng vững, người đàn ông lựa chọn đã làm cô gái chiến thắng, khách khứa thấy vậy lại xì xào bàn tán một hồi, có chế giễu, nhiều nhất là châm chọc với sự lựa chọn của người đàn ông kia!

“Chị dâu họ!” Khang Vũ Ninh cố nén nước mắt, xoay người rồi đi, Tô Đậu tình mắt thấy được cô, tiếng gọi vừa dứt lập tức khiến trận gió bão khác tới, Tô Thần Tôn dìu cô gái rõ ràng run người, thông thả xoay người, nhìn thấy người phụ nữ cách đó không xa, mắt sáng như được nhìn chăm chăm vào bụng nhô ra của cô....

Vì thân thể mang thai nên trở nên đầy đặn, Khang Vũ Ninh cảm nhận cái nhìn chăm chú nóng rực của Tô Thần Tôn lên bụng cô cho nên lập tức xoay người chạy ra bên ngoài. Tô Thần Tôn nào để cô dễ dàng thực hiện được, lập tức chạy đuổi theo, hai người Thi Vân Hân và Tô Đậu trao nhau ánh mắt, rồi cùng nhau chạy trốn.

“Khang Vũ Ninh, em chạy nữa, đứa bé lập tức biến mất!” Đứa bé vĩnh viễn là xương sườn mềm của Khang Vũ Ninh, vừa nghe tới hai chữ biến mất, Khang Vũ Ninh không dám chạy nữa, nhưng những giọt nước mắt cố nén đã lâu cuối cùng rớt xuống.

Thi Vân Hân và Tô Đậu đuổi tới thì thấy Khang Vũ Ninh bị anh họ ép kéo lên xe, sau đó phát triển thế nào, hình như là vậy: Vì đứa bé, chị dâu họ lần nữa trở lại bên cạnh anh họ, anh họ thay đổi về công tử nhà nhận, bên người không còn chuyện xấu. Các tạp chí lớn đều đưa hình ảnh và chị dâu họ đi tới khoa phụ sản kiểm tra, còn chuyện kết hôn, hình như hai người đã bí mật lấy giấy chứng nhận kết hôn. Điều duy nhất khiến Tô Đậu không hài lòng chính là chị dâu họ vẫn dùng thân phận tình nhân tồn tại, Khang Vũ Ninh trả lời không vấn đề gì, có thể cho đứa bé một gia đình hoàn mỹ, cô không quan tâm tới danh phận!

Giải quyết chuyện tình cảm của anh họ chị dâu họ xong, trong lòng Tô Đậu cũng thấy nhẹ nhõm, những ngày tiếp theo chính là phải thi giữa kỳ, qua không bao lâu nữa chính là kỳ thi cuối kỳ, sau đó là đón hai tháng nghỉ hè dài lê thê buồn chán. Chú hai Thi nói thi giữa kỳ, cuối kỳ, nếu có thể được lọt vào trong top 50 người đứng đầu thì sẽ mang cô tới Hawaii nghỉ hè, sau đó sẽ bay tới Newyork. Nghe hành trình khiến người ta động lòng, đương nhiên Tô Đậu nhảy cẫng lên, giống như khởi động motor, hàng đêm dưới sự quản lý của chú hai Thi, cố gắng luyện tập.

Có đôi khi gặp phải đề bài không giải được, sau đó xin chú hai Thi chỉ giáo, nghe giọng nói từ tính hùng hồn có lực, Tô Đậu không tự chủ bị phân tán sự chú ý, trong đầu cô sẽ xuất hiện một ý nghĩ, từ sau buổi trưa đó, dường như chú hai chưa hề ôm cô, người khác thường nói: Vì không chiếm được cho nên mới rất muốn, bây giờ ném thử qua rồi, có phải là chán ghét cô không?

Nghĩ đi nghĩ lại, hốc mắt Tô Đậu hơi hồng, lỗ mũi chua xót, trong lòng thầm mắng, Thi Càng Bác giảng bài tập xong, đưa ngón tay gõ lên đầu Tô Đậu một cái: “Anh giảng bài, em nghe hiểu không?”

“.....” Về mặt Tô Đậu đau khổ, hai ngón tay đâm vào nhau, bộ dạng rất đáng thương.

“Em nói muốn anh bắt em phải làm thế nào đây hả cô bé kia?” Chú hai Thi thà sách giáo khoa xuống, kéo cô từ sàn nhà đứng dậy, kẹp giữa hai chân mình, cầm vuốt ve đỉnh đầu Tô Đậu.

Tô Đậu chôn trong ngực chú hai Thi, ngón tay vẽ một vòng tròn, vô tình hay cố ý bắt đầu tiến hành quyến rũ, đụng vào cô bé này, Thi Càng Bác hoàn toàn không kiềm chế được! Anh bắt lấy bàn tay bé nhỏ, sợ cô bé này quyến rũ thành công, vội vàng đưa ngón tay lên môi vuốt ve gặm cắn.

Hu hu... Người ta còn không sợ mất mặt xấu hổ quyến rũ anh, sao chú hai không có chút phản ứng nào? Tô Đậu không thể hiểu, trong lòng lo sợ, cắn cắn môi dưới, đưa bàn tay nhàn rỗi kia hướng về phía người đàn ông, cách quần áo sờ sờ.

“Cô bé, em làm gì vậy?” Thi Càng Bắc hết sức cố gắng kiềm chế dục vọng sống lại, cắn môi lạnh giọng hỏi.

“Cái kia... Rất lâu rồi chú không chạm vào người ta!” Giọng như không để ý, Tô Đậu cả gan nén giận nói. Hu hu... Bộ dạng này của cô chẳng những là một oán phụ (Người phụ nữ oán hận), mà còn là oán phụ chưa thỏa mãn dục vọng nữa chứ. “Chú không chạm vào người ta, có phải có phụ nữ bên ngoài không?”

Cái tội danh không có này thật sự rất oan uổng, hàng ngày đều ở trong trường học, anh nào có thời gian tìm phụ nữ? Nếu muốn tìm, cũng phải tìm cô bé là cô đây mới được.

“Không có, anh chỉ có em!”

“Thật không?”

“Thật!” Còn thật hơn cả ngọc trai!

“Vậy tại sao anh không chạm vào người ta?” Chủ đề lại trở lại lúc đầu, Thi Càng Bắc lặng lẽ thờ dài, néo khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ như trái cà chua, dùng thái độ vô cùng nghiêm túc nói: “Chú hai muốn chạm vào em muốn đến đâu nhúc.”

“Vậy anh... Vậy anh...” Mặt đối mặt, lúc nhìn nhau, đầu lưỡi Tô Đậu như bị chó con gặm, lấp ba lấp bấp.

Thi Càng Bắc đặt Tô Đậu lên ghế sofa, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve làn da trắng nõn như tuyết, khẽ hôn nhẹ lên làn môi mềm kia, rồi tới chỗ xương quai xanh, lưu luyến quên đường về. Dấu hôn sâu cạn màu hồng không đều nhau, nằm trên làn da phấn cổ trắng nõn đúng là mê người, thoát nhìn hấp dẫn phong tình.

Ngón tay là loi còi cục áo ngủ ra, lộ áo ngực bên trong, con người Tô Đậu mờ mịt, chịu đựng ham muốn mãnh liệt bên trong người kéo tới, miệng thở hắt ra, hai tay không biết đặt vào đâu. Thi Càng Bắc nhìn ra Tô Đậu vì tình dục mà tâm tư bối rối, kẻ khuôn mặt muốn vờ gọi cảm sát bên, rồi bế cô lên. Về mặt Tô Đậu mờ mịt, thoải mái vừa rồi sao thoảng cái biến mất không còn thấy bóng dáng tâm hơi đâu? Chú hai không tiếp tục sao? Tô Đậu mở to đôi mắt oán trách chú hai Thi khó chịu không kém. “Nếu em giải đúng mấy đề này, chờ lát nữa về phòng anh sẽ thỏa mãn em!” Hít vài hơi, đè nén tình dục đang cuộn cuộn, Thi Càng Bắc nghiêm mặt, nói.

“Hu hu... Đừng nên bắt nạt người khác như vậy chứ!” Bị khơi lên ham muốn làm Tô Đậu khó có thể ngồi yên, trợn vện ba đề giải trong vòng gần hai giờ. Đương nhiên trong lúc giải đề bàn tay có động tay động chân chầm mịt, có lý do gì không lãng phí thời gian dài như vậy chứ, Tô Đậu ngồi trên sàn nhà dễ dàng cảm nhận giữa hai chân ướt át, dính vào đùi hết sức khó chịu.

Thi Càng Bắc xem lại ba phần bài tập, sau đó cũng không gây khó dễ cho Tô Đậu, ôm lấy cô đi về phòng ngủ, giải quyết vấn đề sinh lý hai người muốn.

Đêm này, lửa nóng thiêu đốt, kéo dài mãi không dừng, Tô Đậu như bị tháo nước, một lớp sóng cao trào xâm nhập thần kinh cảm quan cô, co rút tê dại, tứ chi tê liệt không nhúc nhích, sỏi xám lớn nào đó tình thần sáng khoái bộ dạng thỏa mãn ôm lấy cô gãi nhỏ ngủ thiếp đi, mãi đến lúc trời sáng.

Sau di chứng thêm khát, dường như toàn thân nhúc nhích, đau đớn không chịu nổi, đây là kết cục Tô Đậu quyến rũ thành công, xem cô còn dám khiêu chiến đàn ông đòi hỏi nữa hay không!

Nhìn Tô Đậu chân thấp chân cao, Thi Vân Hân rất không đồng tình, cười trêu chọc: “Tối hôm qua sướng hơi quá à?”

“Cái đó, nào có!” Khuôn mặt cô đỏ bừng khiến Thi Vân Hân cười ha ha, lôi kéo Tô Đậu thì thầm hỏi: “Bản lĩnh chú hai thế nào?”

“Thì, Vân, Hân!” Tô Đậu tức giận mạng tên họ ra gọi, lập tức khiến mấy bạn học cùng lớp ném ánh mắt tò mò qua, mặc dù Tô Đậu không được gọi là hoa khôi của trường, cũng không thể gọi là hoa hậu của lớp, nhưng cô có khả năng trở thành đối tượng bạn học nam trong lớp theo đuổi. Nhiều khi Tô Đậu còn nhận được bưu thiếp bạn học nam tặng, tình hình thực tế, chính là từng tấm bị cô vô tình ném vào thùng rác, trong lòng bạn học nam rĩ mầu, nhưng vẫn tiếp tục ghi tặng. Tô Đậu cứ tiếp tục ném, dần dần, bạn học nam không còn hao tâm tổn trí nịnh nọt nữa, nhưng ánh mắt của bọn họ vẫn không rời khỏi người Tô Đậu như trước.

“Nhanh, sang đây xem!”

Ngoài ban công lớp học, không hiểu sao có một đám học sinh nữ đứng thết lên liên tục, một người trong đó xông tới nói, vì tò mò, Tô Đậu và Thi Vân Hân đều chạy ra ban công, nhưng học sinh nữ đứng quá đông, vóc dáng học sinh nam vốn cao lớn hoàn toàn không chen chen chúc, dễ dàng nhìn rối loạn từ xa.

“Có gì hay sao?” Tô Đậu không có chỗ đứng tốt nên không biết xảy ra chuyện gì, thấp giọng ní non một câu, trùng hợp bạn học nam bên cạnh nghe được, cười hỏi: “Cậu có sở thích theo đuổi thần tượng không?”

“Theo đuổi thần tượng?” Dường như ngoài ăn vẫn là ăn, chưa từng theo đuổi ngôi sao lớn nào, nếu muốn hỏi Tô Đậu bây giờ ngôi sao nào đang nổi nhất, cô chỉ có thể dùng mấy trăm câu hỏi đáp lại bạn.

Tô Đậu có một anh họ quản lý công ty nghiệp vụ, có thể sẽ biết ngôi sao nào nổi nhất, đáng tiếc, cô chưa bao giờ chú ý loại tin tức này, nếu muốn hỏi cô đi chỗ nào ăn, ngược lại cô có thể liệt kê vài địa điểm ăn uống, khác biệt lớn nhất của ăn uống và theo đuổi thần tượng chính là chỗ này.

“Ban nhạc WIN rất nổi tiếng mà cậu không biết?” Về mặt học sinh nam kinh ngạc kỳ quái, bạn cùng lớp gần như đều là fan riêng của WIN, bạn học Tô

rõ ràng không biết, chuyện này thật sự là chuyện lạ thế giới!

“Không biết!” Tô Đậu thành thật quả thực khiến người ta giận sôi, học sin nam hết chỗ nói, tự động lùi qua một bên, Thi Vân Hân thấy thần tượng của mình đang ở trường trung học Thập Phiến, hào hứng vô cùng, muốn cầm bút xin ký tên, lôi kéo Tô Đậu xông ra bên ngoài. Hai người vừa tới sân bóng, đám người vây xem so với lúc nghỉ trưa còn khủng bố gấp trăm lần, toàn bộ thầy trò trong trường đều tụ tập ở sân thể dục, xem hiện trường quay phim.

Đám người quá đông, vóc dáng hai người lại nhỏ nhắn xinh xắn, hoàn toàn không chen chúc được vào trong. Thi Cánh Bác bận hai tiết dạy nhận được tin nhắn của Tô Thần Tôn, nói là hôm nay tới trường học chọn cảnh, có muốn tới gặp không. Lúc Thi Cánh Bác tới sân thể dục, tiếng người ồn ào, tiếng thét chói tai không dứt, khiến người ta có cảm giác đinh tai nhức óc.

Hai người hẹn ở nhau ở một góc! Dưới tàng cây, Tô Thần Tôn ném một chai nước khoáng qua cho Thi Cánh Bác, mắt nhìn thẳng vào tình hình quay phía trước.

“Đường đường là một phó tổng, quay lấy cảnh cũng cần cậu làm người hầu?” Thi Cánh Bác chế nhạo nói, thân phận Tô Thần Tôn chẳng những là phó tổng quản lý công ty quốc tế, mà còn là người đại diện của ban nhạc nổi tiếng này. Trong tay Tô Thần Tôn có mấy nghệ sĩ rất nổi tiếng, mặc kệ là nam hay nữ, hay là nhóm nhạc, tóm lại anh có thực lực nâng bạn nổi tiếng, nhưng đồng thời cũng có thực lực kéo bạn xuống bùn.

Có đôi khi Thi Cánh Bác trăm ngàn câu hỏi không thể trả lời, tại sao Tô Thần Tôn có thể tùy tiện khiến một người nghệ sĩ nổi tiếng, vì sao lại không đẩy Khang Vũ Ninh vào trong giới nghệ sĩ? Cam lòng giấu cô đi độc chiếm một mình, cũng không thêm công bố với công chúng! Mặc dù Khang Vũ Ninh trở lại bên cạnh người anh em, nhưng không còn cảm giác ‘tương kính như tân’ (tôn trọng nhau như khách), nguyên nhân nằm ở đứa bé.

“Cậu hiểu mà!” Ba chữ đánh đuổi Thi Cánh Bác chế nhạo.

“Cậu vẫn để ý Vũ Ninh chọn lựa?” Một câu đâm trúng nỗi lòng Tô Thần Tôn, sắc mặt lập tức tối xuống, nói: “Cô ấy không nên có đứa bé này!”

Không khí nặng nề bao xung quanh hai người, rất lâu sau Thi Cánh Bác lạnh lạnh nói: “Cuối cùng cậu cũng thỏa hiệp, phải nhẫn tâm, phải đón nhận, cuối cùng cậu cũng chọn về sau!” Cho nên lựa sự chọn này làm Tô Thần Tôn đau khổ vạn phần, cậu ta có thể không đón nhận sao? Có thể không thỏa hiệp sao? Đứa bé là sinh mạng của Khang Vũ Ninh, cũng giống như cậu ta không thể bác bỏ quyền lợi cô có đứa bé này, cho nên giữa bọn họ lại một lần nữa có ba điều quy ước, còn thêm một điều thứ tư, đây là phòng ngừa ngộ nhớ. Lần này Tô Thần Tôn học cách thông minh, nhưng đồng thời cũng đẩy Khang Vũ Ninh xuống vực sâu, cuộc sống hai người giống như không có sự khác biệt, thật ra, giữa hai người đã thay đổi rồi.

“Tuổi chúng ta không còn nhỏ nữa, có một số việc trong quá khứ thì để qua đi, cứ ở trong đó chẳng những tổn thương mình mà càng tổn thương người khác hơn, Vũ Ninh như vậy cả đời với cậu, nhưng lòng cô ấy sẽ không, chính cậu hiểu rõ, đừng để hoàn toàn mất đi rồi mới biết quý trọng!”

Đàn ông chính là động vật không có lòng tự trọng, khi vĩnh viễn mất đi mới hoàn toàn tỉnh ngộ, đáng tiếc, hiểu ra thì đã quá muộn!

“À, anh họ!”

Tô Đậu trốn tránh đám người, vô tình nhìn thấy anh họ mình cùng chú hai Thi lập tức đi tới bên cạnh hai người, Tô Thần Tôn thu liễm tâm tình vừa rồi, trêu chọc nói: “Em là cô bé không quen theo đuổi thần tượng, tới góp náo nhiệt gì đó?”

“Vân Hân tới ă!”

“Cô bé kia đâu?” Thi Cánh Bác hỏi.

“Cô ấy nói nhất định phải xin chữ ký, muốn khoe khoang với bạn cùng lớp.” Tô Đậu không nói gì, chữ ký vừa không có giá trị, vừa không thể làm cơm để ăn, có gì tốt mà khoe khoang?

“....”

Thi Cánh Bác im lặng khước miệng co gập, sau đó cất bước đi tới đám người, Tô Thần Tôn nhìn qua em họ thay đổi xinh đẹp, có chút mùi vị phụ nữ, lại lần nữa trêu chọc nói: “Làm rồi?”

Câu hỏi không đầu không cuối khiến Tô Đậu hơi bối rối: “Làm gì?”

“Đừng giả vờ!”

“Không hiểu anh họ nói gì!”

“XXOO!”

“Á, anh họ, anh xấu quá!” Cuối cùng Tô Đậu cũng hiểu câu anh họ hỏi, trên mặt đỏ bừng, đầu rũ xuống gần chạm đất, bên tai đỏ nóng lên, Tô Thần Tôn giống như lên cơn nghiện trêu chọc, lại hỏi: “Bản lĩnh Cánh Bác thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Không Phải Anh Thì Không Thế

Edit: Ngọc Hân – Diễn đàn

Sao anh họ và Vân Hân đều hỏi người ta như vậy? Tô Đậu hận không thể đào hố chôn mình, hu hu... Thật sự không nên bắt nạt người khác như vậy!

“Anh họ, bắt nạt người khác, hừ, không đề ý anh nữa!”

Tô Đậu nhong nhẹo uốn éo nói, Tô Thần Tôn cười ha ha, đung vớ cô em họ buồn cười này, tâm tình buồn bực lập tức tiêu tan, lúc này Thi Căng Bác dẫn theo Thi Vân Hân từ trong đám người trở lại dưới tầng cây, nghi ngờ hỏi: “Cười gì?” Nhìn qua sắc mặt xấu hổ của Tô Đậu, Thi Căng Bác có thể đoán được đại khái một ít.

“Có biết tin tức hôn nhân hai nhà Thiệu Dạ thất bại không?” Tô Thần Tôn khôi phục trạng thái nghiêm túc, dựa vào thân cây, hai tay ôm ngực hỏi.

Hai hàng lông mày Thi Căng Bác nhú chặt, khẽ thở dài luyến tiếc: “Có tìm được Dạ Từ Đồng không?”

“Không, giống như bốc hơi khỏi thế gian, chuyện này có thể gặp phải chuyện ngoài ý muốn hay không?” Tô Thần Tôn đoán nói, hai người Tô Đậu và Thi Vân Hân nhìn nhau, tâm tình phức tạp: “Chồng chưa cưới của cô ấy không có ý định đi tìm cô ấy sao?”

“Có tình trốn, nào có đơn giản tìm được chứ.” Thi Vân Hân nói, cô gái này khiến người ta phiền phức, nếu để cô bắt được, nhất định cô phải dạy cho cô ta một bài học!

Thi Vân Hân nói xong câu đó bốn người lại im lặng, mãi đến khi trợ lý đi tới nói công việc đã kết thúc, Thi Vân Hân kéo tay Tô Thần Tôn nói: “Chú Tô, giúp cháu nhờ nhóm nhạc WIN ký tên nhé!”

“Đề cháu khoe ở lớp đúng không?”

“Á, đâu có!” Thi Vân Hân liếc mắt nhìn Tô Đậu, Tô Thần Tôn bảo trợ lý mời nhóm nhạc WIN tới, nhìn thấy ba thành viên của nhóm nhạc WIN, đôi mắt Thi Vân Hân sáng lấp lánh, Thi Căng Bác đưa tay gõ một cái, Thi Vân Hân đau đớn che giấu bộ dạng háo sắc, “Đừng quên lát nữa cháu phải gặp chú Đường, thấy bộ dạng si mê này của cháu, cháu có chịu được?”

“Các người đều là người xấu!” Thi Vân Hân nói một câu, tức giận đưa quyền sở nhỏ quý giá của mình ra: “Phiền các anh ký tên, cảm ơn!” Cô bé này trở mặt biến thành vui vẻ, Thi Căng Bác và Tô Thần Tôn lú lắt không nói nên lời! Nhóm nhạc WIN ký tên xong, hỏi Tô Đậu bên cạnh, “Em không cần ký sao?”

“Không, không cần!” Bị hỏi, Tô Đậu cà lăm nói, “Em không có thói quen theo đuổi thần tượng.”

“Đừng đề ý cô ấy, một người tham ăn!”

“Tham ăn sống dễ chịu hơn cậu theo đuổi thần tượng!” Tô Đậu nói một câu vô tâm dường như khiến thành viên nhóm nhạc WIN tổn thương, mặc dù bọn họ nổi tiếng, nhưng vẫn chưa nổi tiếng trong lòng người ta, nhìn giọng điệu Tô Đậu khinh thường theo đuổi thần tượng, khiến nhóm nhạc WIN rất đau lòng.

“Xem ra, chúng ta còn cần cố gắng!”

“Đúng!”

“Haizz, thật đau lòng!”

“Tâm hồn bị tổn thương!”

“Hôn một cái, đền bù tâm hồn bị tổn thương!”

Tô Đậu nhìn qua nhóm nhạc anh một câu tôi một câu, sắc mặt từ trắng chuyển sang xanh, rồi từ xanh chuyển sang hồng, cô gái nhỏ sợ tới mức lập tức trốn sau lưng chú hai Thi, Tô Thần Tôn khụ khụ, ý bảo có chừng có mực, đừng đùa quá đáng.

“Chú tô, cháu xem báo nói siêu sao quốc tế Đằng Khắc Lăng muốn trở về quay một bộ phim huyền huyền, là bộ phim đầu tư lớn, có thật không?”

Thân thể Tô Thần Tôn chấn động, sau đó gật đầu, Thi Vân Hân lại hỏi, “Cháu có thể tới thăm không?”

“Tớ muốn hỏi... Đằng Khắc Lăng là ai?” Tô Đậu từ sau lưng chú hai Thi thò đầu ra, giọng yếu ớt đặt câu hỏi, Thi Vân Hân lập tức bắn ánh mắt nhọn như dao tới, hét lên: “Cậu cái đồ ngốc này, ngay cả siêu sao quốc tế Đằng Khắc Lăng cũng không biết, anh ta cũng là nghệ sĩ anh họ cậu dẫn dắt đấy.”

“A, thật sao?” Thi ra anh họ cô lợi hại như vậy! Cô gái này quả thực là một động vật đơn bào, thật sự khiến người ta xấu hổ, khiến người xấu hổ nhất

chính là nhóm nhạc WIN, nghe hai cô gái hài hước tôi một câu bạn một câu, thấy thú vị đồng thời tò mò đặt câu hỏi.

“Tô tổng và cô bé này có quan hệ gì?”

“Quan hệ anh em họ!” Thi Vân Hân đi trước một bước, đắc ý nói.

Tô Thần Tôn cười cười, nhận được ánh mắt của Thi Cánh Bác, hai người đi sang chỗ khác, Thi Cánh Bác đi thẳng vào vấn đề, nói: “Cô ấy đã trở lại, có một số việc trước sau gì cũng phải giải quyết, phải thành tâm chấp nhận, hay phải tiếp tục chuyện tình cảm, tôi hi vọng cậu đừng phụ bạc Vũ Ninh, câu hỏi này bản khoán trong lòng cậu, cậu chỉ có thể chọn lựa một cái.”

“Cậu biết tôi không để Vũ Ninh đi một lần nữa, tôi không bắt cô ấy bỏ đứa bé, đã là nhượng bộ lớn nhất rồi...”

“Không phải là vấn đề nhượng bộ hay không nhượng bộ, mà là có thể tiếp nhận được hay không, Vũ Ninh có thể không ngại, cô gái ấy có thể không ư?” Đối với Khang Vũ Ninh bây giờ mà nói, có thể giữ được đứa bé là ban ơn lớn nhất, cô không hi vọng xa vời có vị trí trong lòng Tô Thần Tôn, hai năm ở chung đủ để Khang Vũ Ninh hiểu được cái gì gọi là có chừng có mực, cái gì gọi là giữ một khoảng cách, cái gì gọi là thấy đủ!

“Tự cậu giải quyết cho tốt đi!”

Thi Cánh Bác trở lại dưới tầng cây kéo Tô Đậu rời đi, Thi Vân Hân lăm lăm một câu, “Chú hai, làm gì vậy, chặc!”

“Được rồi, về đi!”

“Dạ!”

Thi Vân Hân nhìn qua nhóm nhạc WIN, bọn người Tô Thần Tôn cũng rời đi, đứng nguyên tại chỗ thẫn thờ: “Làm gì vậy chứ, hừ! Tôi cũng đi!”

Dọc đường phải né tránh đám người, Tô Đậu bị chú hai Thi kéo đi, nhìn tấm lưng rộng lớn, Tô Đậu cảm nhận rõ ràng chú hai Thi đang tức giận, mãi đến khi trở về chỗ cũ, chú hai Thi trở tay ôm chặt cả người Tô Đậu vào trong lòng. Tô Đậu bị ôm không hiểu ra sao, cố gắng đẩy thân hình cao lớn ra, bàn tay nhỏ bé dịu dàng vuốt ve khuôn mặt lạnh lùng đường cong nam tính.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì! Để anh ôm chút!” Tô Đậu khẽ thở dài, đưa tay ôm lại eo cường tráng, cách quần áo cảm nhận nhiệt độ nóng rực của nhau, bàn tay đặt lên eo Tô Đậu vô tình hay hữu ý lạc lên lưng Tô Đậu, môi mềm lập tức che phủ, trần trọc mát thỏa thích, gặm cắn, trêu đùa.

Hôn lưỡi, lần nào cũng khiến toàn thân Tô Đậu mềm nhũn ra, tê dại, chỉ có thể dựa vào người chú hai Thi chống đỡ trọng lượng cơ thể mình, nhìn hai mắt cô bé mơ màng, dục vọng quen thuộc sống lại chạy lên trên đầu, anh khẽ thở dài một hơi để giảm bớt ham muốn gấp gáp, tay nắm tay nhỏ đưa tới đùi quần mình, cách quần áo vuốt ve.

“...”

Vuốt cự vật cực nóng, sắc mặt Tô Đậu lúc trắng lúc hồng, xấu hổ không dám ngẩng đầu lên, hu hu... Chú hai xấu quá!

“Cô bé... Liếm liếm nó, có thể không?” Chịu đựng đau đớn giày vò, chú hai Thi thấp giọng yêu cầu, giọng nói gọi cảm mang theo hấp dẫn.

Trong lòng Tô Đậu đấu tranh 30 giây, rồi mới đưa bàn tay nhỏ bé run rẩy kéo khóa quần chú hai Thi, còn nóng trong nháy mắt lộ ra trước mặt Tô Đậu. Nhìn vật cứng không lồ kia Tô Đậu giật mình, lần đầu tiên thân mật với vật này cũng không phát hiện nó không lồ như vậy, sao hôm nay nó to khiến cô cả kinh nhảy dựng lên vậy chứ?

Tô Đậu sợ hãi đồng thời vươn lưỡi ra, nhẹ nhàng liếm xuống, khoang miệng ấm áp làm Thi Cánh Bác vô cùng khoái cảm, mỗi một dây thần kinh đều bị kích thích ‘bây hồn tám vía,’ cuối cùng không còn chút lý trí nào. Tô Đậu từng có kinh nghiệm lần đầu, về mặt kỹ xảo mặt dù không phải quá thuần thực, nhưng vẫn làm chú hai Thi muốn dừng mà không dừng được, dục tiên dục tử!

Gãi không đúng chỗ ngứa làm Thi Cánh Bác không đạt được thỏa mãn lắm, ra vào nhanh chóng trong miệng Tô Đậu trong khoảng thời gian ngắn khiến Tô Đậu gần như không chịu đựng nổi, sau đó nhả ra, nhưng ót cô bị một bàn tay giữ chặt làm cô không thể nào thoát được. Tô Đậu chỉ có thể nhin đau đớn nôn ọe, mãi đến khi chú hai Thi thỏa mãn phun ra.

Hu hu... Đau quá, còn đau hơn cả lần đầu tiên, nhức môi, chua chua gần như bóp méo khuôn mặt xinh đẹp của Tô Đậu, nước mắt đảo quanh hốc mắt, bộ dạng rất đáng thương. Sau khi chú hai Thi sửa sang lại quần áo trên người, ngồi chồm hóm ôm cô nhóc đáng thương vào trong ngực thương yêu.

“Đau lắm à?”

“Dạ, đau lắm... Chú hai xấu, xấu lắm!” Tô Đậu nức nở lên án nói, bộ dạng muốn đáng thương bao nhiêu thì có đáng thương bấy nhiêu.

“Há miệng nào, để chú hai kiểm tra xem.”

“Không cần đâu!” Tô Đậu lúc lắc đầu, không nhìn tới đầu sỏ gây nên, Thi Cánh Bác khẽ vuốt mái tóc đen nhánh của cô, rồi tựa mình vào vách tường, Tô Đậu gối đầu lên lồng ngực rắn chắc, hai người cứ lẳng lặng ngồi yên không nói tiếng nào, không khí im ắng khiến Tô Đậu có chút không được tự

nhien, muốn tìm chủ đề nhưng lại không biết nên nói từ đâu.

“Bạn gái anh họ em. ... Lúc trước, muốn trở về!” Thi Cánh Bấc đột nhiên nói với Tô Đậu một câu như thế, bạn gái cũ của. ... Anh họ? Tô Đậu như bị điểm huyết, tim đập mạnh và loạn nhịp thất thần. ...

Tô Đậu nhớ trước khi chị dâu họ xuất hiện, anh họ có một người bạn khác phái rất thân, khi đó không có chút quan hệ nam nữ, nhưng họ lúc nào cũng có đôi có cặp, Tô Đậu vẫn cho rằng chọn chị dâu họ tương lai thì không ai có thể hơn ngoài người đó. Kết quả, có một thời gian ngắn cô không gặp cô ấy, dần dà người kia giống như bốc hơi khỏi nhân gian, bây giờ đột nhiên xuất hiện, Tô Đậu rất không yên tâm.

“Người đó thật sự là bạn gái cũ của anh họ sao?” Tô Đậu lấy lại tinh thần bừa bãi hỏi.

“Có thể nói là vậy, cũng có thể nói không phải, về phương diện công việc bọn họ rất hợp nhau.” Nhiều năm qua đi, trí nhớ Thi Cánh Bấc không có ấn tượng sâu đậm, chỉ nhớ người phụ nữ kia là một đối thủ mạnh, thủ đoạn mạnh mẽ, đối mặt với kẻ địch sắc mặt không chút thay đổi, “Cũng là quan hệ thầy trò.”

Thi Cánh Bấc nói qua loa Tô Đậu cũng đủ hiểu tình hình lúc đó, người họ anh họ không thể có, cho nên mãi không thể mở lòng, bây giờ người họ muốn trở về, chị dâu họ có tình địch, anh họ phải giải quyết khúc mắc trong lòng. Đương nhiên Tô Đậu và chú hai thì nghĩ giống nhau, đều không mong Khang Vũ Ninh bị phụ bạc, nhưng vừa mâu thuẫn hi vọng anh họ và người kia có thể có kết quả, Tô Đậu chau mày, đánh vào lồng ngực chú hai Thi, “Em xấu quá, gió chiều nào ngã về chiều đó, em rất hi vọng chị dâu họ và anh họ có thể ở cùng một chỗ, nhưng vừa muốn người họ quan trọng với anh họ như vậy, nên có kết quả nở hoa kết trái, em. ...”

“Cô bé, chuyện tình cảm người khác không thể nhúng tay vào, cho dù em rồi rắm thế nào cũng phải xem trái tim anh họ em lựa chọn ra sao, anh cũng mong anh họ em đừng phụ bạc chị dâu họ em!”

“Chú hai!”

“Hà?”

“Em có anh thật tốt!” Cô may mắn hơn chị dâu họ, nhờ có một người đàn ông dành riêng cho mình, không cần lo lắng hoảng sợ mỗi ngày, cũng không cần hoang mang bị cướp đi, cô là cô gái nhỏ hạnh phúc nhất trên thế giới này! “Em yêu anh, chú hai!” Tô Đậu cắn tai chú hai Thi, hạ giọng nói khẽ.

Thi Cánh Bấc được tỏ tình vui mừng quá đỗi, giữa cảm Tô Đậu, “Chú hai cũng yêu cô bé, nhưng. ...” Dục vọng làm về mặt Thi Cánh Bấc căng thẳng, haizz, gặp cô bé này, dục vọng anh thật sự không che giấu được!

“Nhưng sao?” Nhìn về mặt căng thẳng của chú hai Thi, Tô Đậu lo lắng hỏi.

“Cô bé, em là khắc tinh từ nhỏ của chú hai.” Kéo thân thể nhỏ bé xuống, Thi Cánh Bấc lăm bắm bên tai Tô Đậu một câu, về mặt nhỏ nhắn lập tức thẹn thùng đỏ au, da mặt Tô Đậu mông cảm thấy hồ thẹn với yêu cầu kia, giấy dựa đi ra, chạy về phòng học. Nhìn cô bé lăm trợn bỏ chạy, Thi Cánh Bấc bật cười, lại nhìn xuống vật cứng đối diện nơi đứng quần, cái này muốn cười cũng không cười được.

Tô Đậu trốn về phòng học, đỏ mặt tía tai, Thi Văn Hân cười hắc hắc nhích lại gần, mập mờ nói: “Câu đó, sẽ không theo chú hai làm chuyện kia ở chỗ cũ đây chứ?” Tô Đậu mắc cỡ đầu nằm xuống bàn học, không có mặt mũi gặp người khác, Văn Hân là giun trong bụng cô sao, sao cô ấy có thể biết rõ là làm chuyện kia? Ngụ ngôn mới không đoán ra!

“Hừ!” Tô Đậu quay mặt, không để ý tới Thi Văn Hân trong lòng vô cùng tò mò.

“Đậu Đậu.”

Gọi buồn nôn khiến lòng tơ Tô Đậu dựng thẳng đứng, giả vờ lấy sách giáo khoa che hai lỗ tai, lúc này tiếng chuông vang lên, thì ra đã đến giờ tan học, Thi Văn Hân bừa bãi, cầm cặp khoác lên vai, nói: “Tớ đi trước, chú Đường đứng đợi ở cổng.” lqdon

“Câu đó, có tình người không vậy!”

“À, như nhau!”

Nhìn Thi Văn Hân chạy nhanh như chớp, Tô Đậu chậm chậm thu dọn sách giáo khoa, đi xuống lầu, tính đứng ở đường giao nhau phía trước chờ chú hai. Không biết vì sao Thi Hạo Hạo mất tích một thời gian ngắn đột nhiên xuất hiện, Tô Đậu nhìn như không thấy bước qua, sao Thi Hạo Hạo có thể để Tô Đậu dễ dàng đi qua như vậy, đưa tay bắt lấy cổ tay cô, mạnh mẽ kéo cô lên xe của mình.

“Thả tôi ra, anh muốn đưa tôi đi đâu?” Thế lực đàn ông và phụ nữ vĩnh viễn cách xa nhau, Tô Đậu không trốn tránh được, chỉ có thể bị ép buộc chờ đi rời khỏi trường học. Thi Hạo Hạo không nói gì, ô tô nhanh chóng chạy lên cao tốc, chạy tới vùng duyên hải, qua khoảng một tiếng đồng hồ, xe dừng trước một tòa cao ốc, lúc này Tô Đậu có chết cũng không muốn xuống xe, Thi Hạo Hạo thu liễm phong độ lịch sự, lại một lần nữa mạnh mẽ kéo Tô Đậu xuống xe, rồi kéo cô đi về phía nhà ở, mắt thấy sắp lên thang máy, Tô Đậu càng thêm hoảng loạn. Hu hu. ... Chú hai, mau tới cứu em, cô bé phải chịu khổ trong hang sói.

Vào thang máy, Thi Hạo Hạo ấn lên tầng mười, nhìn các tầng dần dần đi qua, trong lòng Tô Đậu càng thêm không yên, ding, tiếng vang của cửa thang máy làm Tô Đậu hoảng hốt lo sợ, liều mạng bám lấy tường không chịu bước ra, Thi Hạo Hạo trực tiếp ôm lấy, ôm Tô Đậu từ trong thang máy ra ngoài, sau đó rút chìa khóa mở cửa, nhét Tô Đậu ngồi xuống ghế sofa.

“Anh... Rốt cuộc là anh muốn thế nào?”

“Tôi có thể muốn thế nào? Em vốn chính là của Thi Hạo Hạo tôi, tại sao lại là hắn? Hắn có gì tốt? Nói về tuổi, tôi trẻ hơn hắn, nói về thực lực cũng không thua hắn, về phương diện trên giường, tôi càng mạnh hơn hắn!” Thi Hạo Hạo và Thi Càng Bác là hai người có ưu thế nhất, chỉ ở tuổi mà thôi, nhưng đối với Tô Đậu mà nói, tuổi tác vốn không phải là vấn đề, cô yêu chú hai Thi, vì hai bên có tình cảm, yêu đối phương, cho nên không phải anh thì không thể!

Hết chương 51

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Phần Thưởng Yêu

“Đêm nay, tôi muốn cho em nếm thử sự lợi hại của tôi, cho em không rời xa tôi được!” Thi Hạo Hạo nói xong lập tức ngã nhào xuống người Tô Đậu, Tô Đậu không kịp né tránh bị đè lên, thân thể không thể động đậy, còn quần áo trên người bắt đầu bị xé rách, đôi tay ma quỷ xâm phạm da thịt lửa bỏng của mình.

“Đừng, đừng đụng vào tôi!”

Tô Đậu gào thét cũng không ngăn cản được tội ác của Thi Hạo Hạo, hắn chỉ biết phải lấy được dục vọng của mình, Tô Đậu đánh đấm gào rú, nói chung làm thế nào cũng không thoát được. Lúc mất thấy trình tiết khó giữ, nản lòng thoái chí thì ầm một tiếng, cửa bị đá văng ra, Thi Càng Bác nổi trận lôi đình xuất hiện ở cửa, nhìn cô gái nhỏ bị đè xuống ghế sofa, lại nhìn qua người đàn ông xâm phạm, bước một bước dài tiến đến, không chút lưu tình nào quăng ra ngoài, Thi Hạo Hạo bị đá bay vọt vào tường, khóc miệng rỉ máu.

Tô Đậu quần áo không chỉnh tề khóc ngã nhào trong ngực vào chú hai Thi, cô hoảng hồn ôm chặt lấy eo cường tráng, khóc nói: “Em sợ, sợ không cách nào giữ được trình tiết cho chú hai, hu hu!”

“Ngaoan, đừng khóc, không sao rồi!”

Lúc Thi Càng Bác dụ dỗ Tô Đậu, ánh mắt rất dịu dàng, nhưng khi đối mặt với Thi Hạo Hạo, hận không thể giết hắn, song anh không thể, nếu không phải nể còn chút tình thân, anh nhất định sẽ băm thây hắn thành vạn khúc!

“Đừng có ý đồ với Đậu Đậu một lần nữa, nếu để tôi biết được, tôi sẽ không hạ thủ lưu tình nữa đâu!” Thi Càng Bác là người nói được làm được, cảnh cáo của anh có hiệu quả, trong cuộc sống sau này, Thi Hạo Hạo không xuất hiện ở trường học nữa. Đêm đó về đến nhà, Thi Càng Bác dùng thân thể mình giúp Tô Đậu tẩy mùi vị Thi Hạo Hạo để lại, mặc dù Tô Đậu đã bị hoảng, nhưng trong cái ôm của chú hai Thi, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đêm đó hai người mây mưa rất nhiều lần, khiến ngày hôm sau cô không đứng dậy đi học được, Thi Càng Bác đành xin cho cô nghỉ bệnh một ngày.

Rất nhanh đến kỳ thi giữa kỳ, tục ngữ có câu: Gặp nước đến chân rồi mới nhảy, nhớ bao nhiêu được bấy nhiêu, Tô Đậu đang ôm sách giáo khoa học như kết, những ngày này học bù môn khoa học tự nhiên, còn khoa học xã hội bị vứt ra sau đầu, cho nên bây giờ mới lâm vào tình cảnh nước đến chân mới nhảy. Thi Càng Bác uống một ngụm cà phê, gõ đầu nhỏ Tô Đậu một cái, nói: “Anh nói rồi không thể thiên vị môn nào, khoa học tự nhiên thi tốt, khoa học xã hội thi không tốt, điểm bị kéo xuống cũng giống như thi không thành công.”

“Hu hu, chú hai, anh đừng nói nữa!” Nếu đêm nay không hăng hái học tập, môn khoa học xã hội ngày mai nhất định sẽ thi hỏng, Tô Đậu nén giận oán trách liếc chú hai Thi, sau đó vùi đầu khổ luyện, nhìn qua cái miệng khi đóng khi mở, Thi Càng Bác cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, thân thể nóng lên, để tránh không kiềm chế được dục vọng mãnh liệt của mình, Thi Càng Bác quyết định trở về phòng tắm nước lạnh cho đầu óc tỉnh táo!

Không có chú hai Thi ở trong phòng khách, cuối cùng Tô Đậu cũng có thể chăm chú nhập tâm vào trong lời văn, ghi nhớ trọng điểm! Lúc Thi Càng Bác xuất hiện trong phòng khách lần nữa, đúng lúc Tô Đậu đang thu dọn sách giáo khoa, “Ồn xong rồi?”

“Đều đã ôn kỹ ạ.” Nghĩ môn khoa học xã hội ngày mai không thành vấn đề, Tô Đậu lập tức ngồi trên hai chân chú hai, vẽ mấy vòng tròn: “Chú hai, có thể thưởng không?”

“Thưởng gì?” Chút tâm tư của cô bé sao có thể giấu giếm qua mắt thần của Thi Càng Bác được.

“Thầy giáo nói thi xong giữa kỳ được nghỉ một tuần lễ, có thể đến đại lục không?”

“Sax, cái gì?”

“Chỗ đó có rất nhiều đồ ăn ngon, em muốn đi, được không?” Quả nhiên là tham ăn, bất kể là lúc nào, Tô Đậu vĩnh viễn đều nghĩ đến ăn!

“Đi!” Không ăn kem, gì cũng được!

Nếu Tô Đậu không ăn kém, làn da sẽ không trơn mềm ngon miệng như vậy, thỉnh thoảng ăn một vài que, có chừng có chừng cũng được.

Thi Cánh Bác thêm một tối hậu thư, nhất định phải thi tốt giữa kỳ mới có thể nghỉ tới chỗ đi chơi, sợ đêm nay Tô Đậu vui mừng choáng váng mà khiến cuộc thi ngày mai xảy ra vấn đề, cho nên bắt cô về phòng nghỉ ngơi, dưỡng sức tuyệt đối, sẵn sàng nghênh chiến trường ngày mai.

Cả đêm ngủ ngon nên tinh thần Tô Đậu tăng lên gấp trăm lần, đi tới trường học, âm thanh ồn ã nối liền nhau không dứt, Tô Đậu trở lại phòng học tìm Thi Vân Hân cùng đến chỗ lớp 11/2. Căn cứ theo số báo danh thi hàng tháng, từng bạn cùng lớp đều bị tách ra, sắp xếp đến từng lớp học khác nhau. Vừa lúc Tô Đậu và Thi Vân Hân cùng lớp 11/2, nhưng chỗ ngồi cực kỳ xa, hai người không hỗ trợ nhau cũng có thể ứng phó với kỳ thi giữa kỳ này.

Thi giữa kỳ chia làm hai ngày, ngày đầu tiên thi khoa học xã hội, ngày hôm sau thi khoa học tự nhiên, đề đầu tiên quy định hai tiếng đồng hồ, một buổi sáng có thể thi hai môn, buổi chiều cũng giống vậy. Tiếng chuông vừa vang lên, mấy giáo viên cầm đề thi đi vào các lớp, nói sơ qua quy định cuộc thi rồi mới phát đề thi.

Tô Đậu nhận lấy đề thi, quét qua mỗi đề một lượt, giáo viên phụ trách giám sát địa điểm thi phát hết đề sau đó nói rõ thời gian có thể bắt đầu. Tô Đậu giải quyết đề đầu trước, bình thường cuộc thi đều là đề trước dễ đề sau khó, cuối cùng là viết văn. Đề văn cuối cùng là vì cần có thời gian, hơn nữa điểm bài thi chiếm 50%, muốn viết được một bài văn hay tất nhiên cần có thời gian, tặc có có câu: Chậm công ra việc hay!

Môn khoa học xã hội không phải là tử huyệt của Tô Đậu, hơn nữa ôn tập rồi, nhất là ghi nhớ trọng điểm, cả bài thi đối với Tô Đậu mà nói khá dễ, ngược lại là phần viết văn, Tô Đậu viết văn rất bình thường, vì cô không thích đọc văn, mỗi lần xem mí mắt sẽ tự động sụp xuống, ngữ văn quả là tử huyệt của cô.

Tô Đậu nhớ lại bài kiểm tra hàng tháng, điểm văn chiếm 50%, thi giữa kỳ lại chiếm 50%, đây không phải là muốn ép cô sao? Bài văn lần này thật sự không thể viết vớ vẩn được, chuyện này liên quan đến thành tích của cô. Tô Đậu cắn môi vất óc suy nghĩ, cố gắng suy nghĩ kỹ càng sau đó mới bắt đầu viết, bài văn này Tô Đậu viết trong một giờ, không biết viết văn quả thực là muốn mạng người ta, là một chuyện đau khổ ép buộc nhất!

Tiếng chuông vừa vang lên, bạn học đồng loạt nộp bài, còn cung kính tiễn giáo viên giám thị rời đi. Thi Vân Hân đi tới, buồn rầu nói: “Này, văn viết lần này chiếm 50% số điểm, nếu làm không tốt nhất định phải thi lại.” Lần này bạn cùng lớp dường như đều bị điểm văn viết khiến hoảng loạn, đều đang bàn bạc điểm văn, có vài người đoán kết quả có lẽ mình phải thi lại.

Tô Đậu rất muốn nói mình cũng chết lênh bà lênh bênh, lúc này tiếng chuông lại vang lên, giống như giành giật từng giây. Tiết này là thi chính trị, ngoại trừ trắc nghiệm, đề bên dưới có thể tìm trong sách, hoàn toàn không cần xem bài nhau, cũng không cần lo lắng thi trượt hay không.

Sau khi giáo viên coi thi phát đề xong, bạn cùng lớp giải quyết hết toàn bộ đề trắc nghiệm, sau đó chuyển tâm giải mấy đề khác. Giáo viên coi thi ngồi ở ghế trên bục giảng, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào trường thi, trong phòng học chỉ truyền tới tiếng động lật sách tìm đáp án, hoàn toàn không nghe tiếng nói chuyện với nhau.

Trong tám môn khoa học xã hội, các học sinh thích nhất là môn chính trị, điểm thấp nhất vẫn có thể đủ tiêu chuẩn, bạn còn phải lo thi lại môn chính trị sao?

Thời gian lật sách chậm rãi trôi qua, sau khi Tô Đậu tìm được đáp án của câu sau cùng từ trong sách, chuông vang lên như đòi mạng, các học sinh lần lượt dừng bút, nộp bài thi. Hai môn thi buổi sáng cứ như vậy đã xong, kế tiếp chính là lúc nghỉ trưa, Tô Đậu và Thi Vân Hân đi tới chỗ hẹn cũ, chú hai lại thoải mái đến sau, vì làm giám thị nên tới muộn.

“Hai cô bé này thi thế nào hả?” Sau khi Thi Cánh Bác đưa com hộp cho Tô Đậu, quan tâm hỏi thăm.

“Không ra gì!”

“Em khá tốt!”

“.....”

Một người không ra gì, một người khá tốt, ý tứ là không tốt lắm? Thi giữa kỳ lần này đề thi không khó, bình thường có nghe giảng, có ghi chép hoàn toàn không phải là việc khó! Thi Cánh Bác khẽ thở dài, lực bất tòng tâm. Đến buổi chiều, môn thứ nhất chính là Anh văn, giáo viên coi thi bất ngờ lại là giáo viên từng đảm nhận giáo viên toán học lớp 11/5, có mấy bạn học lớp 11/5 nhìn thấy thầy giáo từng dạy mình đứng trên bục giảng, tâm tình kích động không cần nói cũng rõ.

Thi Anh văn đối với mấy bạn học có chênh lệch nhau chút ít quả thực là một vấn đề khó khăn không nhỏ, nhìn mấy bạn đọc tiếng Anh theo kiểu nó biết tôi nhưng tôi không biết nó, quả là khiến người ta như muốn đầu muốn nứt ra, có xúc động đâm đầu vào tường.

Tô Đậu chính là một trong số đó, mấy môn khoa học xã hội hận nhất chính là Anh văn, bạn có thể học cách nhớ nhưng Anh văn thì không thể, Anh văn nhất định phải hiểu rõ ý của nó, bạn không hiểu thì vác lông đi thi à? Hiện tại Tô Đậu chính là người đang viết điên cuồng; Thi Vân Hân cách rất xa cũng đã giải quyết xong đề thi. Anh văn là môn Thi Vân Hân am hiểu nhất, trong mấy môn khoa học xã hội cũng là môn điểm cao nhất, trận chiến này quả thực là một số người vui một số người lo.

Hai giờ dài lê thê buồn chán cuối cùng cũng chấm dứt, giáo viên coi thi thu bài xong, sau đó rời khỏi phòng học bị mấy bạn học sinh lớp 11/5 vây quanh, đúng lúc hai người Tô Đậu và Thi Vân Hân ở trong đó, nhìn thấy học trò mình dạy hai năm, giáo viên rất vui mừng nói: “Ngày mai thi toán, nhất định phải cố gắng hết sức!”

“Dạ!”

“Các em mau về ôn tập đi, lát nữa là thi lịch sử.” Giáo viên giục học trò về phòng học, Thi Văn Hân ra về không sao cả, thi lịch sử không tốt cũng không cần thi lại, cũng không phải môn chính, ôn cái lông! Thi Văn Hân bị Tô Đậu kéo trở về phòng học, ôn tập qua loa một chút, sau đó ngênh chiến tiếp.

Đối với lịch sử, Tô Đậu cũng không hứng thú bao nhiêu, ngược lại có chút hứng thú với thời kỳ vượn tiến hóa thành người, nhưng không nghiên cứu sâu.

Thi môn lịch sử lần này, Tô Đậu cũng sẽ giải quyết từ từ như mấy môn khác, sẽ không tùy tiện viết đáp án mà thử vận may, lựa chọn đáp án vốn đều dựa vào vận may, bạn cảm thấy đó là đáp án thì cứ chọn. Tô Đậu chọn đáp án tất cả đều là thử vận may, không biết cô có thực sự may mắn hay là không, nói chung thi lịch sử không quá kém, không nằm sát điểm trung bình, ngay cả khi dưới 70 điểm.

Môn cuối cùng của ngày thi đầu tiên chấm dứt, âm thanh ồn ào lại một lần nữa cuộn cuộn trong sân trường, ngày mai thi khoa học tự nhiên xong, có một tuần lễ nghỉ, Tô Đậu đã nghĩ tới cảnh đầu tiên khi tới đại lục chơi là Macao, sau đó Hongkong, Thẩm Quyển, Quảng Châu, vân vân. Nói chung, những địa điểm có thể ăn uống đều muốn đi một lần.

Tô Đậu báo cáo sơ qua tình hình ngày thi giữa kỳ cho chú hai Thi nghe, đoán mấy môn khoa học xã hội sẽ không có vấn đề thi lại, còn Thi Căng Bác đáp lại không phải là phần thưởng nịnh nọt, anh nói: “Hi vọng ngày mai môn khoa học tự nhiên cũng thế!”

Mặc dù khoa học tự nhiên không phải là môn Tô Đậu am hiểu, nhưng không đến nỗi được điểm zero, hơn nữa cô có ôn tập. Đến ngày hôm sau, kỳ thi toán đầu tiên, thời gian là hai giờ, đối mặt với mỗi đề thi Tô Đậu thoải mái lướt qua; đến tiết thứ hai, ngoại trừ một số công thức không nhớ rõ, nói chung tất cả đều không có vấn đề gì. Đến buổi chiều, vì sáu môn thi giữa kỳ đều đã thi xong, bắt đầu không phải đi học, nên giáo viên phải ở lại họp tạm thời. Tô Đậu nhận được tin nhắn của chú hai Thi, mặc dù có chút thất vọng nhưng nhanh chóng khôi phục lại như cũ, kéo Thi Văn Hân đi dạo phố mua sắm.

“Cái gì, đi du lịch đại lục?”

“Đúng vậy, trạm thứ nhất là Macao!” Macao chẳng những là thắng cảnh du lịch, mà còn là nơi để ăn uống.

“Không được, tớ cũng muốn đi!” Có thể đi du lịch ở nơi đẹp như vậy, sao không có phần Thi Văn Hân cô chứ!

“Chú Đường chịu thả cậu à?” Lòng mảy mềm mại như tơ lụa ra vẻ nghịch ngợm trêu chọc, Tô Đậu cười ha ha hỏi thăm, “Chú Đường không muốn dẫn cậu đi chỗ khác chơi à?”

“Không có!” Thi Văn Hân đau khổ hạ mi mắt, chú Đường của cô nào có ở không rảnh rỗi, gần đây bận việc không chạm vào cô, hu hu... Sắc nữ chưa thỏa mãn dục vọng rồi.

Tô Đậu ra vẻ rất đồng tình, vỗ vai Thi Văn Hân, rất có nghĩa khí nói: “Đừng sợ, chú Đường không dẫn cậu đi, tớ bảo chú hai dẫn cậu đi!”

Ồ! Giọng điệu này của Tô Đậu là sao? Bố thí ư? Đừng quên, chú hai cô ấy cũng là chú hai cô nhé!

Thi Văn Hân thu hồi vẻ mặt chán nản, kéo Tô Đậu đi tới tiệm sách gần đó, hôm nay có quyển tiểu thuyết mới xuất bản, trên mạng vẫn chưa có hồi kết, nhưng xuất bản đã hoàn rồi, Thi Văn Hân không thể chờ đợi chạy vào, đầu ngón tay vừa chạm vào bìa quyển tiểu thuyết, trong balo vang lên tiếng chuông, Thi Văn Hân lục lấy điện thoại ra ấn nút trả lời, bên kia đầu dây truyền tới giọng nói già cả.

“Ông nội!”

“Lập tức trở về nhà một chuyến!” Giọng uy nghiêm không nói chen vào được, rồi tí tí một tiếng, cúp máy.

Thi Văn Hân đau khổ cau mày, mua vài quyển tiểu thuyết, trả tiền rồi kéo Tô Đậu ra khỏi nhà sách, gọi một chiếc taxi chạy tới giữa sườn núi Dương Minh Sơn.

“Ông nội Thi muốn cậu trở về vì việc gì?” Văn Hân biết rõ tình hình nhà cô ấy không? Tô Đậu nhớ ngày đó lúc cô và chú hai Thi tới nhà họ Thi, công ty Thi thị sắp phá sản rồi, không phải ông nội Thi vì cứu tài sản tổ tiên mà đẩy Văn Hân ra ngoài đấy chứ? Tô Đậu có thể nghĩ tới mặt này, quả nhiên có tiền bộ, không còn là động vật đơn bào nữa rồi.

Xe taxi đến giữa sườn núi Dương Minh Sơn, Thi Văn Hân thanh toán tiền xe, sau đó hai người đi vào hoa viên rộng lớn, đi bộ vài chục phút mới tới nhà chính. Đường đi đau khổ khiến Tô Đậu thầm nói, suy nghĩ của kẻ có tiền với người bình thường quả thực không thể so sánh, có quyền thế dùng tiền cũng có thể đập chết bạn, son trang này phải tốn bao nhiêu tiền mới xây dựng thành?

“Ông nội!”

Thi Văn Hân nhìn ông già uy nghiêm, thân thể run ẩy, quay đầu đối mặt với ba mẹ rất ít khi xuất hiện ở nhà cũ: “Ba, mẹ!”

“Ông nội Thi, chú, dì, xin chào!” Tô Đậu ngoan ngoãn khề chào, nụ cười ngọt ngào làm ông cụ vĩnh viễn không cách nào chống đỡ, Thi Văn Hân thấy vẻ mặt ông nội hơi dịu xuống, không khỏi thấy ghét Tô Đậu, chỉ có Tô Đậu mới trị được ông nội cô cũng, cháu gái ruột mãi mãi không bằng một người ngoài!

“Văn Hân, con tới rồi!”

“Mẹ!”

Thi Vân Hân ngoan ngoãn đi đến bên cạnh mẹ mình ngồi xuống, không hiểu dụng ý mẹ gọi cô tới. lequydon

“Mẹ nghe ông nội con nói, gần đây con rất gần gũi với Đường tiên sinh?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Biến Thành Lolita

Thi Vân Hân thành thật gật đầu, nói: “Con và chú Đường ở cùng một chỗ, mẹ, có vấn đề gì sao?”

Ở cùng một chỗ, còn hỏi có vấn đề gì sao? Ba Thi tức giận từ trên ghế sofa đứng dậy, nện một cái tát xuống mặt con gái, nổi giận mắng: “Vây con còn ra thể thống gì, một cô bé ở cùng một người đàn ông lớn tuổi, nếu như truyền ra ngoài thì nhà chúng ta còn mặt mũi nào tồn tại?”

Tiếng cái tát vang dội quanh quẩn quanh đại sảnh, Thi Vân Hân sờ gò má đau đớn, Tô Đậu bị cái tát này dọa sợ co rúm người không dám bước gần về phía trước nửa bước, đôi mắt không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt uy nghiêm đang nổi giận.

“Vân Hân...” Mẹ Thi thấy con gái bị đánh, ngực đau đớn.

“Từ hôm nay trở đi, không được bước ra khỏi cửa nhà này nửa bước, nếu như khăng khăng làm theo ý mình, ba sẽ đoạn tuyệt quan hệ với con!”

“Đoạn tuyệt thì đoạn tuyệt, ai thèm!”

Nói xong Thi Vân Hân lập tức chạy ra bên ngoài, vừa chạy vừa khóc, Tô Đậu muốn đuổi theo cuối cùng lại bị ông Thi ngăn cản, ông kéo tay Tô Đậu ngồi xuống chỗ trống bên cạnh mình, vợ chồng nhà họ Thi nhủ chặt hai hàng lông mày, nhìn qua ông cụ, “Ba, thật sự không còn cách nào khác sao?”

“Người ta không thể không có nó, ta còn cách nào khác sao?” Ông cụ Thi tức giận nói, lúc đối diện với Tô Đậu về mặt hơi dịu xuống một chút, “Đậu Đậu, bình thường ông nội Thi đối xử với cháu như cháu gái ruột, lần này cháu phải giúp ông nội!” Thi ra ngăn Tô Đậu không cho đuổi theo Thi Vân Hân là có mục đích khác, điều này làm Tô Đậu không hiểu vì sao, cô là một cô gái, có năng lực gì giúp đỡ?

“Xin ông nội Thi nói, nếu như Đậu Đậu có khả năng giúp thì nhất định sẽ giúp ạ.” Mặc dù Tô Đậu cô không có năng lực, nhưng chú hai có, không phải sao?

Ông nội Thi thờ dãi một hơi, nói: “Cháu cũng biết tình hình tài chính nhà ông nội rồi đó?”

“Đậu Đậu biết rõ!” Tô Đậu chờ ông cụ Thi nói tiếp.

“Ba nuôi cháu cho một tấm danh thiếp, nhưng người kia chỉ muốn cô bé Vân Hân, Vân Hân không chịu, cháu giúp ông nội nói mấy lời trước mặt ba nuôi cháu, bảo người kia bỏ ý định muốn có Vân Hân trong đầu được không?”

Sau khi Tô Đậu nghe, ra vẻ đã hiểu rõ, cô gật đầu đồng ý, sau đó rời khỏi nhà họ Thi, về đến nhà đã hơn 6h tối rồi, Thi Cánh Bắc ngồi trong phòng khách, vẻ mặt nghiêm túc, lạnh giọng hỏi, “Chạy đi đâu vậy?” Cô bé này thực sự muốn gây phiền toái cho anh!

“Em và Vân Hân về nhà cũ, chú còn đánh Vân Hân một bạt tai.” Tô Đậu quỳ gối giữa hai chân chú hai Thi, ngón tay vẽ vòng tròn, kể lại chuyện đã xảy ra ở nhà họ Thi.

Sắc mặt Thi Cánh Bắc âm u nghiêm nghị lắng nghe, mãi đến khi Tô Đậu nói tới trọng điểm, hơi thở trên người gần như có thể đóng băng Tô Đậu, Tô Đậu sợ run cả người, nói tiếp, “Em thấy ông nội buồn rầu như vậy, chú hai, anh giúp đỡ ông ấy đi, nói thế nào ông ấy cũng là ba anh, ông ấy cũng là ông nội hờ của em nữa, anh nói có đúng không?”

Thi Cánh Bắc không nói gì, khiến trái tim Tô Đậu nhảy dựng lên, “Chú hai, anh nói một câu đi.”

“Anh có thể không giúp sao?” Thi Cánh Bắc lắc đầu, bất đắc dĩ thờ dãi nói, xoay người lấy điện thoại ra, Thi Cánh Bắc gọi tới một dãy số, bên kia vang lên vài tiếng mới chậm rãi nhận máy, “Nói!”

“Đừng có chú ý lên cô bé kia, nó là hoa đã có chủ rồi.” Thi Cánh Bắc cũng nói thẳng, đôi phương sừng sốt một chút, lập tức hiểu ý, giọng luyến tiếc, nói: “Thật đáng tiếc, tôi còn muốn tìm Lolita để chơi đùa đấy.”

“Cô ấy ở bên cạnh?”

“Ừ!”

“Tôi nói cậu như đứa bé ba tuổi, còn yêu Lolita như vậy, nếu không, tôi nghĩ cách giúp cô ấy biến thành Lolita, sao?”

“Được! Tôi không có chủ ý với cô ấy, nói đi, có chuyện gì khiến cậu gọi điện thoại tới?” Cuối cùng người đàn ông bên kia thỏa hiệp, không chọc Thi Cánh Bác nữa, sợ cậu ta thật sự đổi vợ mình thành Lolita, không phải anh ta sẽ khổ sở sao?

“Thu mua Thi thị thế nào rồi?”

“Ông cụ nhà cậu còn đang suy nghĩ, có thể vì tôi đã trêu đùa, ông tưởng là thật.”

“.....”

Thi Cánh Bác hết chỗ nói, người đàn ông này đã một bó tuổi, còn tìm một ông già ra làm trò cười, thật sự không sợ có một ngày đá trúng sắt sao?

“Thảo hợp đồng đi, tôi tới thu mua!” Người đàn ông nghe mấy lời này của Thi Cánh Bác, trực tiếp cười ha ha, đó là cậu còn không được, công ty cũng có một nửa cổ phần của cậu ta, không thể để anh ta vất vả được!

“Được, tôi muốn nghỉ phép nửa năm, gấp rút giành thời gian tạo người, chị dâu cậu vừa nghỉ giải lao một thời gian, sau đó đòi đi ra ngoài làm việc.”

“....”

Khóe miệng Thi Cánh Bác co giật, rồi ấn nút tắt máy, Tô Đậu kéo ống tay áo chú hai Thi, hỏi: “Nói chuyện thế nào rồi? Người kia đồng ý sao?”

“Ừ, ngày mai em và ông cụ đến công ty này.” Thi Cánh Bác đưa cho Tô Đậu một tấm danh thiếp, trên mặt in tên công ty, địa chỉ, phương thức liên lạc, “Vậy còn anh? Không phải ngày mai nghỉ sao?”

“Trường học có một số việc phải xử lý.” Thi Cánh Bác trả lời qua loa, rõ ràng có việc che giấu cô, nhìn qua tấm lưng rộng lớn, động vật đơn bào Tô Đậu vất hết óc ra sức suy nghĩ, cũng không nghĩ ra là lạ ở chỗ nào, cuộc nói chuyện vừa rồi, cô nghe nội dung chú hai nói chuyện, giọng điệu như ra lệnh. ...

A, chú hai là người điều hành tập đoàn đế quốc kia?

Thi Cánh Bác đưa Tô Đậu đến giữa sườn núi Dương Minh Sơn trước rồi mới quay xe trở về, nhưng hướng đi không phải là về phía trường học, mà là đi về phía nam đường Thạch Thành bên cạnh đó; Tô Đậu vào nhà họ Thi, lúc sắp tới nhà chính, ông cụ Thi đang luyện Thái Cực quyền, người giúp việc đi ra nhìn thấy Tô Đậu, lên tiếng chào hỏi.

“Cô Tô, ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi ạ!” Chú hai nuôi miệng cô thành kén ăn rồi, ăn cái gì cũng đều muốn chú hai làm cho cô ăn, căn bản bây giờ Tô Đậu không thích ăn sáng ở bên ngoài. Lúc trước khi còn ở nhà chú, có đôi khi không kịp ăn sẽ giải quyết bữa sáng ở chỗ gần trường học, bây giờ chú hai dậy sớm hơn cô để làm đồ ăn sáng, mấy món ăn cũng khác nhau, cho nên cô vô cùng thích chú hai làm đồ ăn sáng.

Động tác Thái Cực quyền cuối cùng của ông cụ Thi chậm chậm lại, người giúp việc thấy vậy đưa khăn mặt tới, ông cụ Thi lau mặt, tươi cười hỏi: “Vào nhà ăn sáng cùng ông nội!”

“Dạ!” Ông cụ yêu cầu, Tô Đậu chưa bao giờ biết từ chối, nếu như ông nội mình dễ nói chuyện như ông nội Thi, cô hẳn là rất vui vẻ hạnh phúc, nghĩ đến ông cụ cứng rắn kia, Tô Đậu không tự chủ thở dài một hơi, ông cụ Thi nghe thấy, lên tiếng quan tâm hỏi: “Sao thở dài rồi? Tiểu tử thối kia bắt nạt cháu có phải không?”

Tiểu tử thối? Ông nội Thi chỉ tiểu tử thối là chú hai sao? Tô Đậu cười hi hi, cũng vui vẻ: “Ông nội, chú hai không bắt nạt cháu, chú ấy rất thương cháu!”

“Vậy là tốt rồi, nếu không ông nội sẽ lo lắng khi giao cháu cho nó!”

“Ông nội!”

Ông cụ Thi khụ một tiếng, hạ yết hầu nói: “Là ông nội ghét tiểu tử thối kia đoạt cháu đi, ông nội không phục cho nên nhiều khi gây khó khăn, lúc còn trẻ ông nội không chăm sóc tốt cho nó, tình cha con tự nhiên phai nhạt, có đụng chạm là chuyện bình thường.” Haizzz, đều là do tính tình anh nóng nảy, nếu như chịu cúi đầu thì quan hệ ba con sao có thể căng nhắc như vậy!

Quan trọng nhất là, ông cụ Thi không biết cách ở chung với trẻ con, khiến mất đi nhiều thứ!

“Ông nội đừng bi quan, cháu tin ba con ông nhất định có thể sống chung hòa thuận, cùng nhau vui vẻ.” Lời Tô Đậu nói làm ông cụ Thi yên tâm, bữa ăn sáng này có khẩu vị hơn tất cả những bữa ăn sáng khác. Tô Đậu chờ ông cụ Thi ăn xong bữa sáng, nói: “Ông nội, nhanh thay quần áo đi ra ngoài, cháu dẫn ông tới một nơi.”

“Chỗ nào?” Cô bé này thần thần bí bí khiến ông cụ rất tò mò, ông cụ Thi nghe lời trở về phòng thay quần áo đi ra ngoài, sau đó gọi lái xe, Tô Đậu nói địa chỉ cho chú Tường lái xe, chạy về phía mục tiêu đã định.

Một tiếng sau, xe dừng trước một cao ốc nguy nga lộng lẫy, Tô Đậu xuống xe, cẩn thận dìu ông cụ Thi xuống, ông cụ Thi không tự chủ quay đầu nhìn bảng hiệu màu vàng kim, trong lòng không tránh khỏi như bị thứ gì đó chạm vào, trái tim có chút buồn bực.

Tô Đậu dìu ông cụ Thi vào đại sảnh, sau đó nói với cô nhân viên tiếp tân, cô nhân viên chỉ vào thang máy phía trước đi thẳng lên lầu 16, cô thư ký đang chờ Tô Đậu không dám chậm trễ, dìu ông cụ Thi vào thang máy ấn lên tầng 16. Thang máy đình một tiếng dừng lại, hai bên cánh cửa trái phải tách ra, cô thư ký đang chờ ở ngoài cửa, vẻ mặt nghiêm túc lạnh lùng, “Là Thi lão tiên sinh, cô Tô đúng không?”

“Đúng!”

“Tổng giám đốc chúng tôi đang chờ ở văn phòng, mời hai vị đi bên này.” Cô thư ký dẫn hai người đi tới phòng tổng giám đốc, gõ cửa, bên trong truyền tới giọng trầm thấp, “Mời vào!”

Cô thư ký mở cửa ra, nghiêng người cung kính nói, “Thi lão tiên sinh, cô Tô, mời vào!” Tô Đậu và ông cụ Thi vào trong phòng tổng giám đốc, cô thư ký tiện tay đóng cửa lại, rồi mới đi tới phòng giải khát pha cà phê.

“Phần hợp đồng thua mua Thi thị, xin xem lại một lần nữa, không có ý kiến gì thì ký tên đóng dấu!”

Người đàn ông mang mắt kính gọng vàng, bộ dạng thư sinh, che giấu khí phách độc đoán, tao nhã nói. Khi Tô Đậu nhìn thấy khuôn mặt cương nghị này thì mắt mát chạy lên đầu, cô cho rằng chú hai là người điều hành công ty lớn này, thì ra là cô đã tính sai!

“Đàm tiên sinh, điều kiện kèm theo...” Tô Đậu áp ứng hỏi, người đàn ông đoán họ lo lắng thừa, cười nói: “Phần điều kiện kèm theo hợp đồng không thành lập, mời xem phần này trước!”

“Xin lỗi, tạm thời có việc, hợp đồng...” Cửa phòng tổng giám đốc bị mở ra, Thi Cánh Bác từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy hai người đã tới, không chút nào e dè, nói: “Hợp đồng đại khái đã được chỉnh sửa, không có bất kỳ điều kiện kèm theo nào, Thi lão tiên sinh xem qua không có ý kiến gì, thì mời ký tên đóng dấu, hợp đồng lập tức có hiệu lực.” Giọng điệu giải quyết công việc khiến lòng tự trọng của ông cụ Thi bị tổn thương, đáng tiếc, đến giờ phút này nào có lòng tự trọng nào cho ông nữa? Lòng tự trọng lại không thể làm cơm để ăn, đúng không?

Tiếng đập cửa lại vang lên, cô thư ký bung khay vào, bên trong có mấy ly cà phê đã pha xong, cô thư ký đặt từng cốc cà phê lên trên bàn làm việc, rồi đi ra ngoài đóng cửa lại.

“Ngài xác định Đàm tiên sinh sẽ không có ý định với bé Vân nữa chứ?” Ông cụ Thi xem hợp đồng một lần, mức độ hài lòng đủ an ủi trái tim bất an của ông, nhưng nghĩ tới Đàm tổng này với giọng điệu ép buộc, muốn ông cụ Thi không lo lắng cũng khó. Thi Cánh Bác liếc qua đây sỗ gây nên bộ dạng như không có việc gì, nói: “Hợp đồng lần này là con phụ trách, thu mua Thi thị cũng là con tiến hành, con có thể có chủ ý với cháu gái mình sao?”

Tô Đậu nghe được câu cuối cùng, cười xì một tiếng vui tươi hơn hờ, bầu không khí nghiêm túc trong văn phòng lại bị Tô Đậu phá vỡ, Thi Cánh Bác đỡ trán, nhẹ giọng khiển trách, “Cô bé!”

“Có ại!” Tô Đậu ngoan ngoãn đi tới bên cạnh chú hai Thi, cười nịnh nọt kéo cánh tay chú hai Thi, bộ dạng này của Tô Đậu rất giống con mèo nhỏ nịnh chủ nhân, khiến Thi Cánh Bác vừa bực mình vừa buồn cười, từ trước tới giờ không có biện pháp nắm giữ cô!

Ông cụ Thi hừ lạnh một tiếng, rồi mới ký tên ở tờ hợp đồng cuối cùng, Thi Cánh Bác nhận lấy hai tờ hợp đồng, đồng thời cũng ký tên bên mình ở phần bên A trên hợp đồng, hai tờ hợp đồng chính thức có hiệu lực, anh cầm một bản giao cho ông cụ Thi, quay đầu nói, “Cậu bạn một tuần nữa đi, tôi từ đại lục trở về thì nghỉ ngơi nửa năm!”

“Được, đồng ý!”

Sau khi hai người thỏa thuận xong hợp đồng, ông cụ Thi khụ một tiếng, nói: “Công nhân viên Thi thị...”

“Yên tâm, bất kỳ nhân viên nào cũng sẽ không bị đuổi việc!” Thi Cánh Bác nói những lời này giống như hứa hẹn cũng giống như một lời thề, nói chung là làm ông cụ Thi yên lòng, cầm lấy bản hợp đồng, nói: “Đi!”

“Không tiễn, đi thông thả!” Những lời này là Đàm tổng nói.

“Cô bé, tiễn ông nội xuống lầu!”

“Dạ!”

Tô Đậu nhận lệnh đuổi theo ông cụ Thi, vào thang máy xuống lầu một, nhìn ông cụ lên xe, sau khi xe chạy lại trở lên lầu 16, phòng tổng giám đốc chỉ có Đàm tổng, nhìn thấy Tô Đậu quay lại, huyết sáo, lỗ mũi cười nhạo, nói: “Cô gái nhỏ, nhớ người chú là tôi đây sao?”

Tô Đậu rất muốn nói cứt, nhưng cô vẫn nhịn xuống, không để ý, hỏi: “Chú hai tôi đâu?”

“Hôn chú Đàm một cái, tôi sẽ nói cho cháu biết cậu ta ở đâu.”

“.....”

Tô Đậu không tiến lên, cũng không ngoan ngoãn nghe lời, cô cũng không phải là đứa bé ba tuổi, người ta yêu cầu hôn, chẳng lẽ cô phải hôn một cái sao?

Đàm tổng than vãn thở dài, lẩm bẩm nói: Đường Dật Sâm, Thi Cánh Bắc, các người có gan lắm, Lolita đều chạy về phía các người, a a a, Lolita của tôi đâu? (Không có tiếng trả lời)

Tô Đậu không biết trong lòng Đàm tổng đang kêu la, cũng không biết anh ta có thú vui trêu Lolita, lúc này điện thoại truyền đến tiếng báo có tin nhắn, mở tin nhắn ra, chú hai bảo cô lên tầng 20, Tô Đậu lập tức chạy lên tầng 20.

Lúc đến phòng CEO tầng 20, Tô Đậu thở hồng hộc từng ngụm, Thi Cánh Bắc rót cho cô một chén nước, nói: “Tốt hơn chút nào không? Có thang máy sao phải chạy? Cô bé ngốc!” Tô Đậu sững sốt một lúc, bỗng nhiên tỉnh ngộ ồ một tiếng, uống xong một cốc nước to, Tô Đậu hỏi: “Chú hai, người tên Đàm tổng kia thật là khủng bố!”

“Bì hù sợ rồi hả?”

“Chú ta có ham mê Lolita!” Trong giới này của bọn họ, đều khát vọng có một Lolita, Đàm tổng là một người ham mê Lolita nhất, vợ ba lần bốn lượt tức giận bỏ đi, con hai người này rất hiểu chuyện, không bị ảnh hưởng bởi ba mẹ, điều này rất đáng mừng.

“Em cũng là Lolita!” Thi Cánh Bắc chọt khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Đậu, cười nói.

Tô Đậu không phục, hai tay chống nạnh, phản bác nói: “Người ta không phải Lolita chút nào, tướng mạo không được mềm mại như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Du Lịch Vui Vẻ

“Muốn mềm mại không?” Lúc Thi Cánh Bắc hỏi những lời này, anh ra vẻ như nghĩ được cách khiến bộ dạng Tô Đậu mềm mại, thật ra lúc Tô Đậu ăn kem, bộ dạng liếm chính là một điểm mềm mại, nhưng Thi Cánh Bắc sẽ không nói cho cô biết.

“Không muốn!” Tô Đậu quả quyết nói, cô không thích mềm mại chút nào, bây giờ ngược lại nghĩ muốn nhanh chóng đến Đại lục, cho nên vội quán lấy cánh tay chú hai Thi, hỏi: “Chú hai, khi nào thì chúng ta đến đại lục?”

“Xế chiều!” Sự thật là đã đặt vé buổi chiều rồi.

“Vân Hân biết chúng ta đi Đại lục, cậu ấy cũng muốn đi, có thể dẫn cậu ấy theo không?” Tô Đậu không quên tâm tư Thi Vân Hân khát khao đến Đại lục, Thi Cánh Bắc vỗ nhẹ gáy cô, “Giờ này bọn họ đã đến Đại lục.” Thi Cánh Bắc nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, nói.

“Cái gì?” Chuyện này Tô Đậu không thích rồi, phồng miêng lên ngang ngược nói, “Đừng như vậy chứ, tại sao bọn họ đến Đại lục rồi, còn chúng ta thì phải đến chiều, hu hu.”

Nói khóc liền khóc, nói cười liền cười, trở mặt rất nhanh, Thi Cánh Bắc vuốt tóc Tô Đậu, “Vân Hân bị đánh, chú Đường vì dụ dỗ nó vui vẻ nên đến Đại lục trước, em phải giúp chú hai dẫn ông nội đến công ty, chỉ là mấy tiếng đồng hồ mà thôi, nếu không phải em giúp chú hai dẫn ông nội đi, thì không phải chúng ta cũng đã đến Đại lục rồi hả?”

“Đừng nhí!” Tô Đậu lập tức thu hồi ngang ngược, lộ ra nụ cười ngọt ngào, cách giờ lên máy bay tới Đại lục còn ba tiếng đồng hồ, Thi Cánh Bắc tranh thủ dùng hai tiếng xử lý mấy hợp đồng tương đối cần gấp, ăn cơm trưa xong rồi bảo Đàm tổng đưa tới sân bay.

Đúng hai giờ, hai người lên chuyến bay đi Đại lục, buổi tối tới sân bay Hongkong, dòng người đi lại trong sân bay gây tiếng động lớn ầm ĩ không ngừng, người người diễn cảnh vui buồn hợp tan, hai người xuống máy bay, Đường Dật Sâm và Thi Vân Hân đúng là đôi tình nhân Lolita và ông chú đứng ở lối ra, Thi Vân Hân điên cuồng khoát tay, Tô Đậu thấy chạy ngay tới chỗ Thi Vân Hân.

“Các cậu chậm vậy!” Thi Vân Hân oán giận nói.

“Chú hai đặt chuyến bay trưa, buổi sáng tớ còn phải dẫn ông nội đến công ty.”

“Dẫn ông đến công ty làm gì?” Nhớ lại cảnh bị đánh ngày hôm qua, trong lòng Thi Vân Hân vẫn còn con tức chưa tan, cô hận, hận cái nhà kia!

Tô Đậu nhìn về phía chú hai Thi, “Chú hai, em có thể nói không?”

“Nói đi!” Có một số việc không thể giấu diếm cả đời, sớm không biết muộn cũng sẽ biết, chỉ bằng bây giờ nói ra, trong lòng hai bên sẽ không có ngăn cách.

“Thị thị bị công ty chú hai thu mua, ngày hôm qua tớ dẫn ông nội đến công ty chú hai ký hợp đồng, hôm qua cậu bị chú đánh là vì yêu cầu của đối phương, chú không thật sự muốn đánh cậu, cậu nên thông cảm.”

“Thông cảm cộng lòng, đánh tớ rồi còn muốn thông cảm, ông ấy cho tớ tát một cái, thì tớ thông cảm.” Nhớ tái cái tát kia, Thi Vân Hân rất vô tội uất ức, “Tớ mặc kệ, sau này cũng không về nhà kia nữa, tớ đã đồng ý với chú Đường thi xong cuối kỳ sẽ cùng đi Newyork.”

“.....”

“.....”

Tính tình cứng rắn của Thi Vân Hân làm Tô Đậu nhớ tới một người, nhìn sang người đàn ông bên cạnh: “Chú cháu các người tính tình ngang bướng giống nhau, còn cứng hơn cả đầu bò!”

Thi Càng Bắc không phản bác, có đôi khi tính anh đúng là cứng rắn hơn đầu bò, không chịu thua, như vậy cũng là nhà họ Thi truyền, hoặc nói là anh thừa kế tính nết của người nào đó, giống ông cụ, rõ ràng rất muốn cúi mình, sống hòa bình với con trai, kết quả không thể cúi mình. Lúc đối đầu với con trai thì bộ dạng không thể thua, haizzz, xét tất cả những chuyện này đều là vấn đề sĩ diện, không ai muốn bước ra bước đầu tiên, dĩ nhiên giao tiếp trở thành vấn đề, không phải cãi nhau xong chính là lạnh mặt đối với nhau à, khổ như vậy đó?

Bác Thi Càng Bắc từng nói một câu: Tính cảm của anh và ông cụ, không cách nào sửa chữa!

“Hừ!”

“Được rồi, về khách sạn trước đã.” Đường Dật Sâm hòa giải, bốn người đi về phía chiếc xe, lúc lên xe phía sau có một chiếc xe đỗ lại, một bóng hình xinh đẹp bước xuống, cách ăn mặc của cô ta như một chị tiếp viên hàng không, gọn gàng, tay phải kéo một rương hành lý đi vào trong sân bay, vừa lúc Đường Dật Sâm khởi động động cơ, Tô Đậu chỉ kịp thấy bóng lưng cô ta.

Khách sạn cách sân bay không xa, chỉ có 15 phút đi đường, khách sạn này có cả dịch vụ xe đưa đón, chỉ cần nói với quản lý đại sảnh một tiếng là có thể sử dụng. Đến khách sạn, Đường Dật Sâm trả xe cho quản lý đại sảnh rồi làm thủ tục nhận phòng. Đường Dật Sâm dẫn Thi Càng Bắc và Tô Đậu đến phòng tổng thống mà họ đặt trước, mở cửa ra, đập vào mắt chính là cảnh đêm dưới ánh hoàng hôn, sau đó là cảnh bài trí trong phòng. Phòng tổng thống thiết kế hai kiểu, một là giành cho hai người ở, một là giành cho bốn người ở. Đường Dật Sâm đặt trước phòng tổng thống này cho bốn người ở, ba phòng hai sảnh hai ban công, bên ngoài là phòng khách, bên trong là phòng ngủ, phòng ngủ cách xa nhau, cách âm vô cùng tốt, khách sạn này là một trong những khách sạn nổi tiếng nhất ở Hongkong mà rất nhiều nhân vật nổi tiếng, kẻ có quyền thế ở lại hưởng thụ.

Tô Đậu cất xong hành lý, sau đó cất quần áo hai người vào trong tủ đồ, Thi Vân Hân gõ cửa kêu: “Đậu Đậu, chúng ta xuống nhà hàng ăn cơm, nhanh lên!”

“Ừ!” Tô Đậu khép tủ quần áo, rửa mặt sau đó ra khỏi phòng ngủ, bốn người đi tới nhà hàng bên cạnh khách sạn, gần cửa sổ có một người đàn ông đô con, quanh thân tỏa ra hơi lạnh như băng, hai người Tô Đậu và Thi Vân Hân còn chưa tới gần mà đã sợ run cả người, haizzz, người đàn ông có khí phách hùng mạnh như vậy chỉ có một, đó là chồng chưa cưới của Dạ Tử Đồng!

“Chú hai, sao vị hôn phu trước của Dạ Tử Đồng lại đến đây?”

“Đi công tác!”

“Có thể... Đừng ăn cơm cùng không?” Tô Đậu hạ giọng, đau khổ cầu xin nói.

Chú hai Thi lắc đầu từ chối, nói: “Thiệu Trọng Thân không đáng sợ như bọn em nghĩ đâu!” Haizz, thì ra người đàn ông kia tên là Thiệu Trọng Thân, Thiệu, họ Thiệu, là họ của học trưởng Vũ Dương sao?

“Chú hai, anh ta và học trưởng Thiệu Vũ Dương có quan hệ gì?”

“Quan hệ bà con xa!” Chú hai Thi nói ngắn gọn, từ nhỏ Thiệu Vũ Dương bị người nhà vứt bỏ, người nhà hoàn toàn không muốn nuôi một con sâu gạo, sau đó bị ném vào trong nhà Thiệu Trọng Thân, vợ chồng nhà họ Thiệu đối đãi với cậu ta như con ruột, đáng tiếc, nhiều năm như vậy, đứa bé kia vẫn giữ khoảng cách xa lạ. Sau khi lên cao trung thì chuyển ra ngoài ở một mình, rất ít khi về nhà họ Thiệu, quan hệ càng xa cách. Cũng nhiều năm như vậy, hai người Thiệu Vũ Dương và Thiệu Trọng Thân không bồi đắp tình cảm anh em, gặp mặt nhau làm như không quen, ngay quen biết sơ cũng không có!

Sau khi bốn người ngồi vào bàn, bồi bàn đi tới, sau khi chọn hai phần ăn tình nhân bồi bàn rời đi, Thiệu Trọng Thân hớp một ngụm rượu, nhếch môi châm chọc nói: “Có phải tôi nên đổi bàn ăn cơm một mình không nhỉ?” Vừa châm chọc vừa chườm mắt, làm Thiệu Trọng Thân mất hết khẩu vị, lè loi một mình, bóng lưng cô đơn khiến người ta nhìn đều cảm thấy thê lương.

“Tôi nghĩ cậu sẽ dẫn theo bạn gái cùng tới.” Đường Dật Sâm nhếch môi đáp trả. Trên bàn cơm, bốn người đều không hề đề cập tới người tên Dạ Tử Đồng, giống như cô ta biến mất khỏi nhân gian, biến mất trong cuộc sống của họ. Bây giờ sống hay chết không ai biết rõ, người đàn ông đối diện đã muốn buông tay, anh ta không đề ý chuyện Dạ Tử Đồng sống hay chết sao?

Dạ Tử Đồng biến mất dường như không có bao nhiêu ảnh hưởng tới người đàn ông trước mắt, chuyện hôn sự hai nhà Thiệu Dạ thất bại, thời gian đào mất một cái, bên cạnh lại có một người vợ chưa cưới. Đám hỏi lần này, của cái nhà gái hùng hậu, tuyệt đối xứng với Thiệu Trọng Thân, hơn nữa đó là cô gái mạnh mẽ, là nữ chủ nổi tiếng nhất trong giới truyền thông. Người phụ nữ mạnh mẽ như vậy thừa sức xứng đáng với Thiệu Trọng Thân, quan trọng nhất là không mang đến bất cứ phiền toái gì cho Thiệu Trọng Thân. Anh ta chán ghét cuộc sống cả ngày đi theo phía sau dọn dẹp tàn cuộc, vợ chưa cưới của anh ta bây giờ chẳng những là một người phụ nữ mạnh mẽ, mà còn là một người có thể làm nội trợ, cuộc sống bây giờ Thiệu Trọng Thân cảm thấy vô cùng hài lòng!

“Nghe nói hôn sự của các người đã đăng lên báo, khi nào thì cử hành hôn lễ?” Thi Cánh Bác chỉ ra vấn đề trọng tâm, tuổi Thiệu Trọng Thân không còn nhỏ, sự nghiệp, tiền tài, quyền thế, gì cũng có, nhưng thiếu một người tài giỏi trong cuộc sống hàng ngày, bây giờ anh ta tìm được một người phụ nữ xứng đôi với anh ta, chuyện hôn sự không thể kéo dài được nữa.

“Còn chưa quyết định thời gian.” Người trong cuộc cảm thấy rất hợp trong cuộc sống, nhưng cha mẹ hai bên có hơi băn khoăn, vì nhà họ Thiệu vừa hủy bỏ hôn ước với nhà họ Dạ, cả giới kinh doanh ồn ào huyên náo, mặt mũi nhà họ Dạ bị mất hết, ông cụ bên nhà không chịu được mấy tin đồn nhảm chán, đăng báo đoạn tuyệt quan hệ máu mủ với Dạ Tử Đồng.

Chuyện biến thành thế này, nhà họ Thiệu cũng có trách nhiệm, nếu không phải Thiệu Trọng Thân yêu cầu hủy bỏ hôn ước thì Dạ Tử Đồng cũng không bị đá ra khỏi nhà họ Dạ, còn bị đăng báo cắt đứt quan hệ máu mủ. Nhưng Dạ Tử Đồng đã biến mất trong cuộc sống này, không có bất kỳ quan hệ gì, sau khi chuyện kia xảy ra tiếp tục ở lại nhà họ Dạ thì chỉ làm người khác đau khổ thêm, chỉ bằng cắt đứt như vậy, chuyện trở thành thế này hẳn là điều Dạ Tử Đồng muốn nhất!

“Quyết định được thời gian nhớ thông báo một tiếng.”

“Yên tâm, không thiếu hai người các cậu đâu.” Thiệu Trọng Thân vừa nói xong điện thoại vang lên, sau khi thông máy, bên kia truyền đến một giọng nữ mềm mại, Thiệu Trọng Thân rời khỏi chỗ ngồi đi tới bên cạnh nghe máy, Thi Vân Hân cong miệng nói: “Vứt bỏ Dạ Tử Đồng, vội vàng dụ dỗ một người phụ nữ khác như vậy, thủ đoạn của anh ta không thể chối cãi!” Thi Vân Hân đầy bất mãn với Thiệu Trọng Thân, còn khinh bỉ nói: “Người kia biết tương lai Dạ Tử Đồng không thể sinh con, sớm vứt bỏ người ta.”

“Vân Hân, đừng nói nữa!” Tô Đậu ngăn lại, đáng tiếc đã chậm, cũng may là người đàn ông kia nghe xong điện thoại sau đó rời khỏi nhà hàng, không ăn com cùng bọn họ, nếu không thật sự to chuyện rồi.

Cho dù Thiệu Trọng Thân có biết Dạ Tử Đồng không thể sinh con hay không, bọn họ cũng đã hủy bỏ hôn lễ, hai người cũng không còn bất cứ quan hệ nào, Dạ Tử Đồng biến mất cả đời, Thiệu Trọng Thân đặt mình vào sự nghiệp cả đời, sống đời sống hôn nhân, cục diện như vậy có sao không làm?

Nhưng... Ai bên vực kẻ yếu, vì Dạ Tử Đồng bên vực kẻ yếu, đoạn nhân duyên tốt như vậy nó đã biến mất, ai cam lòng? Nếu không phải Dạ Tử Đồng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bị tước đi tư cách làm mẹ, ai sẽ nguyện ý buông tay?

“Tớ nói sai sao?” Có thể Thi Vân Hân không nói sai, người sai là Tô Đậu cô, nếu như cô đứng ra ngăn cản chuyện ngoài ý muốn đó thì Dạ Tử Đồng sẽ không bị đánh đến hấp hối, thân thể bị thương vĩnh viễn bị tước đoạt cảm nhận vui sướng và đau đớn của tư cách làm mẹ, là cô làm hại. Tô Đậu không ngừng tự trách, cô rất muốn tìm được Dạ Tử Đồng, nói cho cô ấy biết cô rất xin lỗi, đáng tiếc, cô ấy đi không nói tiếng nào.

Thi Cánh Bác kéo thân thể nhỏ bé của Tô Đậu vào trong ngực mình, biết rõ cô tự trách, an ủi nói: “Chuyện biến thành như vậy không phải là lỗi của em, cô ấy nhất định sẽ tìm được hạnh phúc của mình ở chốn nào đó, chúng ta phải tin, vận số cô bé kia tốt hơn người khác.”

“Dạ!” Hốc mắt Tô Đậu đỏ au gập đầu, đáng tiếc trong lòng vẫn thấy mất mát, đau lòng, cô biết rõ hạnh phúc cách Dạ Tử Đồng rất xa xôi...

“Được rồi, chúng ta đang đi du lịch, đừng để mấy chuyện không vui làm phiền tâm tình nghỉ ngơi, ngày mai hai cô bé muốn đi đâu? Hai người chúng tôi làm vệ sĩ!” Đường Dật Sâm nói.

Nói đến chơi, tâm tình buồn phiền bị quét sạch, Thi Vân Hân cướp lời nói muốn đi công viên Hải Dương, công viên Disneyland, Tô Đậu có hứng thú vô cùng với sân bay Phi Dương Hongkong, cô muốn tham quan một lần nữa, cô cảm thấy ở đó sẽ xảy ra chuyện vui vẻ, ngược lại hai người đàn ông không có ý kiến gì, còn Thi Vân Hân thì không tán thành, các sân bay đều giống nhau, có gì đẹp mà đi tham quan, lúc bọn họ về Đài Châu không phải sẽ có thể đi thăm sao. Tô Đậu bị Thi Vân Hân nói cũng thấy có lý, nên để chuyện thăm sân bay vào ngày trở về.

Hôm sau, bốn người chơi trong công viên Hải Dương một ngày, chụp rất nhiều hình ghi lại khoảnh khắc vui vẻ, có sợ hãi, có mạo hiểm, có vui đùa, có thân thiết, có cả chuyện tình cảm nồng nàn, vân vân; ngày hôm sau bốn người tới công viên Disneyland, còn ở lại đó một đêm, chơi thêm cả trò chơi trong đó, mấy ảnh chụp đến hết pin.

Ngày thứ ba, Đường Dật Sâm dẫn ba người tới một địa điểm biểu diễn nghệ thuật thần bí Thất Tỷ Muội của Hongkong cũ, kể về chuyện tình chưa dứt của một người vợ ma xinh đẹp, thì ra người vợ ma này là cô gái thứ ba (Tam tỷ) trong bảy chị em, cô nhảy xuống biển tự tử vì thầy dạy kịch, đêm thất tịch hằng năm đều tới tìm Tiên Ca, kể lại chuyện ngày xưa. Đường Dật Sâm như bị Mâu Liên Tiên nhập vào người, hát khúc, ca khúc này là bài hí kịch (các loại hí kịch truyền thống của Trung Quốc và các loại kịch hát địa phương, kết hợp múa hát để diễn một cốt truyện) đầu tiên ở Quảng Châu, kể cả Hongkong cũ khi đó, không ai không biết bài hát này.

Tô Đậu và Thi Vân Hân nghe vô cùng hào hứng, quần quít Đường Dật Sâm hát tiếp, Thi Cánh Bác khụ một tiếng, thay Đường Dật Sâm giảng phần tiếp theo, nói: “Tiên Ca không chết, mất ký ức, được vợ cứu, hai người lâu ngày sinh tình, sau đó kết thành tình vợ chồng. Đêm thất tịch năm thứ mười lăm, cuối cùng Tam tỷ cũng đợi được người yêu Tiên Ca, nhiều lần trắc trở, Tiên Ca khôi phục trí nhớ, nhớ lúc ấy vì sao mình không cố gắng tìm tới cái chết, vì chàng ta không có dũng khí chết, Tam tỷ nói cho chàng ta biết: Làm người muốn sống không muốn chết, nằng quá ngốc cho nên nhảy xuống biển...” Chú hai Thi kể không quá tường tận, chỉ đơn giản kể sơ qua chuyện tình buồn ngày xưa.

“Mặc dù kết cục người đi vào hư không, nhưng cuối cùng Tam tỷ cũng danh chính ngôn thuận trở thành con dâu trưởng nhà họ Mâu, chấm dứt tâm nguyện của nàng.” Quan trọng nhất biết rõ cuộc sống của tình lang (Người yêu) vô cùng hạnh phúc, đây là tâm nguyện lớn nhất của Tam tỷ, nàng không so đo tính toán bất kỳ điều gì, vì nàng biết rõ người ma không chung đường, nàng mất đi tư cách yêu, chỉ cần Tiên Ca sống tốt, chính là niềm hạnh phúc lớn nhất của Tam tỷ.

Đạo chơi đạo đường Thất Tỷ Muội ở Hongkong cũ xong, sau khi đã nghe hết chuyện xưa đẹp nhưng buồn ai oán, trở lại khách sạn đã gần tối, ăn xong bữa tối ở nhà hàng rồi về phòng tổng thống, bốn người cực kỳ mệt mỏi, tắm rửa xong liền đi nghỉ ngơi, không làm chuyện gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Thỏa Sức Vui Sống

Ngày thứ 4, bốn người lên thuyền đi về phía Macao, Đường Dật Sâm nói đến Macao không thể không đánh bạc một lần, nếu không thật có lỗi với chính mình, Thi Cánh Bắc cũng đồng tình, hai người đàn ông thỏa thuận xong, chỉ chờ hai cô gái có nguyện ý đồng hành hay không. Tô Đậu thậm chí muốn tìm chỗ ăn, không có bao nhiêu hứng thú với sông bãi, nhưng lại không muốn phá hỏng hào hứng của chú hai Thi và chú Đường, sau khi bàn với Thi Vân Hân, quyết định cùng đi theo, nhưng có điều kiện kèm theo, chỉ đồng ý bọn họ đánh ba ván, sau đó đi tìm chỗ ăn, chú hai nói không thành vấn đề.

Bốn người vào sông bãi lớn nhất Macao, người bên trong ồn ào nhốn nháo, tiếng động âm ỉ không ngừng, hơn nữa những con xúc xắc trên bàn càng kêu to, bàn đánh bài nào cũng đều vây kín người. Những người đến đây để chơi đều là người có tiền, thua cũng không buồn, xem rủi ro ngăn cản tai ương, thắng thì hôn bạn gái bên cạnh một lần lại một lần, hét chói tai liên tục, cười không ngậm được miệng.

Bồi bàn tiến lên dẫn bốn người Thi Cánh Bắc đi tới bàn có đoàn người chơi cược tương đối nhỏ, đây không phải là bàn chơi đồ xúc xắc tính điểm lớn nhỏ, mà là chơi poker, sau khi hai người dùng ánh mắt trao đổi, ngược lại không có ý kiến, hỏi dò một người đàn ông nhìn như không thể đắc tội: “Không ngại chứ?”

“Không ngại, mời!” Người đàn ông nói xong cong môi cười, nói với nhà cái: “Chia bài!”

Người đàn ông bắt đầu chia bài từ nhà cái, rồi mới đến Đường Dật Sâm, Thi Cánh Bắc, cuối cùng mới đến một cô gái đến từ nước Mỹ. Sau khi bốn người được chia lượt đầu tiên, nhà cái lại chia bài vòng hai, hai con bài, bài ai lớn để lộ ra ngoài, đương nhiên người có bài to có thể cược chips (Thẻ đánh bài) đánh bài, ba người khác có thể theo hoặc không theo.

Sau Thi Cánh Bắc và Đường Dật Sâm nhìn thoáng qua con bài thứ hai của mình, khép hai lá bài lại, bộ dạng không lo lắng, hai tay ôm ngực, bộ dạng bình chân như vại. Cô gái người Mỹ chia con K bích ra, rồi cược mười vạn chips, người đàn ông phong độ mỉm cười nhẹ nhàng, nói tiếng Anh: Không theo!

Thi Cánh Bắc và Đường Dật Sâm thấy thế lật con bài thứ hai ra, lắc đầu không theo, nhà cái chia bài vòng thứ ba, bắt đầu từ cô gái người Mỹ, ý nhà cái bảo cô gái người Mỹ lật bài, con thứ nhất là K bích, thứ hai là J bích, người đàn ông lật ra con 5 cơ, con thứ hai là 7 bích, Thi Cánh Bắc theo thứ tự là Q cơ, A bích, 5 chuồn, 6 chuồn, ai thắng ở vòng ba xem qua là thấy ngay.

Con A bích to hơn cả ba nhà kia, cho nên vòng thứ ba bên thắng là Thi Cánh Bắc, Thi Cánh Bắc ném mười vạn chips ra, nhà cái hỏi có theo hay không, người đàn ông cong môi, ném mười vạn chips ra, tiếp theo là Đường Dật sâm, cô gái người Mỹ. Tô Đậu và Thi Vân Hân ngồi bên cạnh không hiểu cách chơi poker, ai thắng ai thua cũng không rõ lắm, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi im theo dõi diễn biến.

Nhà cái lại bắt đầu chia bài vòng thứ 4, đầu tiên là Thi Cánh Bắc, vòng 4 này bài theo thứ tự là A chuồn, Q bích, 7 rô, 8 bích. ...

Ba lá bài đầu tiên của người đàn ông cũng không lớn hơn ba người kia, cho nên bộ dạng anh ta không liên quan, vòng thứ 4 Thi Cánh Bắc lại có một A chuồn, phần thắng lớn hơn cô gái, hơn nữa vòng này là lần thứ hai anh thắng, ném 30 vạn chips ra, nhà cái cũng hỏi có theo hay không như cũ. Lúc này Đường Dật Sâm không theo, nhà cái hỏi người đàn ông, cô gái người Mỹ. Người đàn ông không hề chần chừ, ném 30 vạn chips ra, mặc dù cô gái người Mỹ muốn đánh một trận, nhưng nghĩ tới mấy lượt trước bài Thi Cánh Bắc lớn hơn cô ta, nếu như ở vòng thứ 5 này cô ta không bắt được một lá bài lớn, thì tiền chips vốn ban đầu mất hết, cho nên cuối cùng quyết định không theo.

Cục diện bây giờ là một đôi ròi trận, tiến hành quyết đấu một chọi một, sau khi nhà cái chia vòng thứ 5 xong, chờ ai thắng ai thua, sau khi lật lá bài vòng 5, lá bài vòng 1 trở thành át chủ bài, chính là nhờ lá bài này để phân thắng bại.

Người đàn ông lật lá bài thứ 4, tiện thể đẩy hết chips trước mặt ra, chỗ đó trị giá khoảng một trăm ngàn chips, người đàn ông có thể chơi lớn như vậy, Thi Cánh Bắc suy nghĩ có nên theo hay không. Đường Dật Sâm chỉ là chơi vui, theo hoặc không theo cũng không có gì, ngược lại Thi Cánh Bắc theo mà nói. ... khi còn anh em của anh, anh có thể theo, cô gái người Mỹ thì đứng nhìn! Sau vòng thứ nhất, mình hoàn toàn chọn không theo, bây giờ đánh cược tất cả trên bàn, Đường Dật Sâm nhìn ý tứ của Thi Cánh Bắc, khi bọn họ ngậm dò hỏi, bàn đánh bài vây không ít người, bọn họ đều dùng tâm tình xem cuộc vui theo dõi diễn biến ván bài.

Người đàn ông ném toàn bộ chips ra ngoài, phần thắng anh ta không lớn, mấy con bài trước không có ích gì đối với anh ta, trái lại nếu như Thi Cánh Bắc theo mà nói, phần thắng rõ ràng. Vấn đề là ngay tại chia bài các lần trước Thi Cánh Bắc đã cầm hai con A, nếu như vòng đầu tiên cũng là lá bài A thì, càng có phần thắng, nhưng anh không biết vòng đầu tiên đối phương có lá bài gì, cho nên giờ gây khó khăn cho anh!

“Người anh em, đi đi!” Chơi bài poker vốn nhờ vào vận may, may mắn thì tiền vào túi, không may mắn thì rủi ro ngăn chặn tai ương, người đi tới sông bãi đều có tâm lý như vậy!

Thi Cánh Bác làm như bình thường, đẩy hết toàn bộ chips trên bàn ra, nói: “Theo!”

“Xin mời lật bài!” Nhà cái ra hiệu bảo hai người lật bài mình.

Cùng lật lá bài thứ nhất, đập vào mắt mọi người theo thứ tự là: A cơ, A rô, vòng này ai thắng ai thua, lại một lần nữa vừa nhìn biết ngay, Thi Cánh Bác có ba con A, người đàn ông có một A cơ, cả dãy bài poker lần lượt là: A, 5, 7, 9, J, cả bài lớn nhất là con A cơ. Còn Thi Cánh Bác thứ tự bài poker là: Ba A cộng thêm đôi 7, cho nên trở thành người thắng cuộc trong ván bài này, toàn bộ chips trên bàn thuộc về anh hết, đổi thành nhân dân tệ thì được gần 200 ngàn! Trận đấu này may mắn kiếm được rất nhiều tiền, sau đó chơi vài ván Baccarat (Baccarat là một trò chơi poker và một trong những trò chơi cờ bạc phổ biến nhất trong sòng bạc) rồi mới mang theo chi phiếu, bốn người rời khỏi sòng bài lớn nhất Macao.

Tô Đậu và Thi Vân Hân biết chú hai mình thắng gần 200 ngàn, tiếp đó muốn ăn thật nhiều đặc sản, đi ăn, tất cả đều có tinh thần, Đường Dật Sâm biết hai người này tham ăn, đêm qua cố ý tìm ít tài liệu trên mạng, dẫn các cô đi tìm địa điểm ăn uống. Sau đó họ đến một nhà hàng hải sản ở gần bên cảng Macao, ăn mãi đến khi hai cô gái tham ăn kêu no bụng. Đường Dật Sâm biết Tô Đậu thích ăn kem, cố ý hỏi cô có muốn ăn không, bây giờ bộ dạng đã no căng bụng muốn bẻ ra, ăn một miếng cũng không ăn nổi, cho nên lắc đầu từ chối!

Lúc bốn người ngồi thuyền chuyển cuối về Hongkong, Tô Đậu đề nghị ngủ lại Macao, đến hôm sau lại đi Quảng Châu, vì như vậy sẽ giảm đi không ít phiền toái, Thi Cánh Bác và Đường Dật Sâm cảm thấy không có gì, chỉ cần hai cô gái này thích thì đều có thể, cho nên tối họ tìm một khách sạn ở Macao, hiện giờ trên người Thi Cánh Bác có nhiều tiền, nên không cần lo lắng vô ích, vấn đề là, đó là chi phiếu, còn phải đến ngân hàng đổi mới được!

Nghỉ ngơi ở khách sạn một đêm, tất cả tinh thần và sức lực đều hồi phục, bốn người lên xe lửa đi tới Quảng Châu, Quảng Châu cũng là một thành phố có thức ăn ngon, nơi mua sắm dễ đi, vấn đề là người đông quá, xe cộ cũng nhiều, người Quảng Châu và người Hongkong đều bận rộn như nhau, người Quảng Châu cũng không thiếu người nhiệt tình.

Bốn người bọn họ lấy điểm dừng chân, Tô Đậu chọn đều là phố ăn uống, chỉ cần có ăn đi đâu cũng được, Thi Vân Hân chọn công viên Chimelong, có chỗ vui chơi trên nước; Đường Dật Sâm thích danh thắng di tích cổ xưa, cảnh quê cha đất ở địa phương, cho nên chọn phố cổ Quảng Châu; còn riêng Thi Cánh Bác thì không chọn đâu hết, anh cảm thấy ở những nơi có Tô Đậu thì đều là thiên đường!

Ngày đầu tiên ở Quảng Châu, bốn người đến phố đi bộ Shangxiajiu (Thượng Hạ Cửu) thưởng thức đồ ăn, không phải phố đi bộ Shangxiajiu không có thức ăn ngon, nhưng dòng người dạo phố rất đông nên phức tạp, ở chỗ phức tạp này bạn muốn tìm đồ mình muốn nhất định sẽ tìm được ở đây. Lại thưởng thức đồ ăn ngon một ngày, ngày hôm sau tới công viên Chimelong, chơi trò chơi trên nước, cũng ở lại một đêm. Ngày thứ ba cuối cùng cũng đi vào phố cổ Quảng Châu, bây giờ phố cổ Quảng Châu có rất nhiều chỗ đã bị phá bỏ và dời đi nơi khác, hoàn toàn không thể nhìn ra phong cảnh lúc trước, mặc dù mấy nơi cổ xưa vẫn còn giữ, nhưng đã không làm người ta cảm nhận hương vị ngày xưa.

Sau khi chơi đùa tìm kiếm kiếm ở phố cổ Quảng Châu một ngày, đêm đó ngồi xe lửa trở về Hongkong, ngày cuối cùng du lịch Đại lục khiến lòng Tô Đậu không nở, cảnh tượng người ở đây bận rộn, nhưng có lúc thanh thoi, Tô Đậu thích Đại lục, nhưng cuối cùng cô phải về chỗ của mình, mất mát phù kín lòng ngực Tô Đậu, Thi Cánh Bác biết cô không muốn, ôm eo cô, cúi nhìn cả thành phố Đại lục bị hoàng hôn bao phủ.

“Chúng ta có nhiều thời gian, nếu như em thích, nghỉ hè chúng ta có thể quay lại!”

“Thật không ạ?”

“Thật!”

“Cảm ơn anh nhé, chú hai!”

“Chỉ cần cô gái nhỏ của anh vui, chú hai cam tâm tình nguyện làm bất cứ điều gì!”

Có chú hai, thật tốt! Tô Đậu cảm thấy một tiếng, nhìn khuôn mặt chú hai gần trong gang tấc, hơi thở hai người phả ra quấn quanh nhau, sau đó bay trong không khí. Tô Đậu không hiểu sao cảm thấy thở dốc, trong tai còn cảm nhận mơ hồ có luồng khí cực nóng chảy vào, hu hu... Cái kia của chú hai chống vào cô, có chút khó chịu, có chút không bình thường, có chút hưng phấn, có chút muốn...

“Đậu Đậu...” Thở dốc liên tục khiến giọng Thi Cánh Bác trầm thấp, gọi cảm, khiến Tô Đậu không hiểu vì sao run lên, những ngày này bọn họ đều điên cuồng chơi, nhìn thấy giường là đi nằm liền, không thân mật, đêm nay là đêm cuối cùng ở Hongkong, Tô Đậu không hiểu vì sao lại muốn có một đêm tuyệt vời, quyến luyến.

“Chú hai, em muốn!” Tô Đậu đỏ mặt, nói ra yêu cầu.

Cô gái nhỏ đang cầu xin được yêu, Thi Cánh Bác không có lý do đẩy thức ăn của mình ra ngoài miệng, cho nên khom người ôm lấy cô, lại bị Tô Đậu đưa tay ngăn cản, nói: “Người ta muốn ở đây, đừng lên giường!”

A, cô gái nhỏ của anh thật sự đã trưởng thành, còn biết lựa chọn địa điểm, cô có biết làm chuyện đó bên cửa sổ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị phát hiện? Nhưng, anh sẽ không để cô gái nhỏ của mình bị người khác nhìn trộm!

Tô Đậu ngồi xổm người xuống, đưa tay cời bỏ khăn tắm của chú hai Thi, gây sát nóng lập tức được giải phóng bắn ra ngoài, mặt bị chạm nhẹ, cảm nhận rõ ràng vật cực nóng, Tô Đậu lấy tay vuốt ve vài cái, rồi mới ngậm vào trong miệng nhỏ nhắn. Vật to gần như làm căng phồng miệng cô ra, Tô Đậu vẫn cố gắng dung nạp vật khổng lồ này, hô hấp của Thi Cánh Bác càng lúc càng dồn dập, Thi Cánh Bác gần như không kiềm chế được muốn vứt bỏ vũ khí đầu hàng, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được. Bàn tay kéo thân thể nhỏ bé đi vào giường, nhưng Tô Đậu không chịu, ngồi xổm giữa hai chân Thi Cánh Bác như cũ, ra sức chuyển động, liếm mát, Thi Cánh Bác sung sướng thở dốc, con người bị dục vọng làm mờ mịt mê man, nhưng hình ảnh cô gái ngậm

phân thân của anh chiếu lên cửa sổ thủy tinh rõ rệt, miệng cô bị cự vật của mình đâm có chút sưng đỏ, Thi Cánh Bắc không nỡ thấy cô ra sức lấy lòng mình, cuối cùng kéo thân thể nhỏ bé gấp lại, đi vào từ phía sau, điên cuồng vận động, rút ra đâm vào....

Lối vào ướt át khiến Thi Cánh Bắc có thể đâm sâu vào tận cùng, Tô Đậu không chịu được kích thích co rút, rất nhanh lên đỉnh.

Đêm nay, quả nhiên là một đêm tuyệt vời, là một đêm tình khiến người ta mặt đỏ tim đập, ngoài cửa sổ, trăng treo trên cao ngại ngủ trốn sau đám mây, để lại những ngôi sao bé nhỏ không biết xấu hổ tản ra ánh sáng....

Thiếu tiếng chim chóc hát ca như trong buổi hòa nhạc, Tô Đậu có chút không thích ứng, nhưng vẫn từ trên giường đứng dậy, tối hôm qua làm tình mấy lần, mấy lần đạt tới cao trào khiến chân Tô Đậu như chân già, thân thể đau nhức làm cô nhận rõ, chuyện tình tối qua của hai người kịch liệt cỡ nào, hu hu... Cô chắc là bị ghen đầu óc choáng váng, sao lại to gan lớn mật như vậy, phóng đảng như vậy?

Thật sự xấu hổ chết người!

Du lịch Đại lục 1 tuần đã xong, Thi Cánh Bắc và Đường Dật Sâm xách theo hành lý, lúc bốn người xuống đại sảnh, Đường Dật Sâm đi tới quầy lễ tân trả phòng, quản lý đại sảnh dẫn cấp dưới lái xe tới sân bay. Khách sạn 6 sao xa hoa này có thể được đón chào như vậy hoàn toàn là vì phục vụ chu đáo, thái độ lại lịch sự, khiến khách ở lại có ấn tượng vô cùng tốt, cũng trở thành danh hiệu một trong mười khách sạn đứng đầu Hongkong!

Sau khi tới sân bay, bốn người không vào luôn trong khu đăng ký, cách giờ bay còn 3 tiếng, Thi Cánh Bắc đăng ký chuyển bay muộn mấy tiếng, anh nhớ Tô Đậu thích sân bay Phi Dương Hongkong, anh muốn tặng cô một món quà, đồng thời cũng là cảnh cuối cùng trong đợt du lịch Đại lục – Tham quan sân bay!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Kết Tinh Của Tình Yêu

Sân bay là nơi mỗi ngày có hàng ngàn người dừng lại, mặc dù thời gian dừng lại rất ngắn, mỗi ngày còn trình diễn buồn vui hợp tan, nhưng họ đều biết máy bay có thể chờ họ trở về, chia ly chỉ là ngắn ngủi!

Thi Cánh Bắc đi tới quán cà phê, gọi mấy ly cà phê, Tô Đậu cầm điện thoại chụp khoảnh khắc kỷ niệm của đám người chia lìa kia, ngay lúc đó màn hình bắt được một hình ảnh, là một người đàn ông thâm tình, ôm lấy cô gái anh ta yêu, vì anh ta đợi ở sân bay này năm năm, cuối cùng anh ta cũng đợi được cô gái trở về.

Oh!

Tô Đậu rơi hai giọt nước mắt, cảm động không thôi, màn hình lại dời đến một đôi, nhìn thấy một cô gái mặc đồng phục tiếp viên hàng không, quần áo cắt may gọn gàng, còn gương mặt nhìn như không dính bụi trần, khiến Tô Đậu dừng động tác, Dạ Từ Đồng... Một cái tên chạy vụt qua, Tô Đậu cảm đường đi của cô hái, thấp giọng mắt mắt kêu lên.

Nhìn lầm rồi! Cô ấy không phải Dạ Từ Đồng, sao Dạ Từ Đồng lại ở Hongkong được chứ?

“Xin lỗi, nhận nhầm người.” Tô Đậu mất mát gục đầu xuống, hai tay nắm chặt điện thoại, vừa quay lưng lại thì có một cô gái kéo rương hành lý đi qua, lúc lướt qua nhau không cẩn thận va quệt vào, đối phương nói xin lỗi, giọng nói quen thuộc khiến Tô Đậu lập tức quay người, đáng tiếc, bóng dáng người này nhanh chóng biến mất trong biển người.

“Đậu Đậu, cậu đang tìm gì vậy?” Thi Vân Hân nghe đàn phía đằng trước xong chạy tới tìm Tô Đậu, kết quả là thấy cô đang chen vào đám người tìm kiếm gì đó.

“Dạ Từ Đồng, tớ nghe thấy giọng cô ấy, tớ cảm thấy cô ấy đang ở gần đây.” Tô Đậu nói một lèo làm Thi Vân Hân cảm thấy cô ‘Ngày có suy nghĩ, đêm sẽ mơ,’ cô tìm một đoạn, hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng Dạ Từ Đồng đâu, Thi Vân Hân cho rằng Tô Đậu suy nghĩ quá nhiều nên xuất hiện ảo giác.

“Dạ Từ Đồng cùng tuổi chúng ta, sao lại xuất hiện ở sân bay Hongkong? Đậu Đậu, cậu quá mệt mỏi, suy nghĩ miên man!”

Mệt ư? Có thể!

Hai người Thi Cánh Bắc và Đường Dật Sâm chạy tới, nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của Tô Đậu, hỏi: “Cô bé xảy ra chuyện gì?”

“Đậu Đậu cảm thấy hình như Dạ Từ Đồng ở sân bay, vừa rồi như điên tìm kiếm khắp nơi, kết quả không thu hoạch được gì!” Thi Vân Hân giải thích, sau khi Thi Cánh Bắc và Đường Dật Sâm nghe xong, cảm thấy Tô Đậu thực sự mệt mỏi, ban ngày mà xuất hiện ảo giác, Thi Cánh Bắc vỗ lưng Tô Đậu, nói: “Còn một tiếng đồng hồ, đến phòng chờ bay nghỉ ngơi một lát.”

“Dạ!”

Tô Đậu nặng nề gật đầu, tâm tư bay xa nơi nào, cô sẽ không nhận nhầm giọng Dạ Từ Đồng, nhưng tìm không thấy bóng dáng cô ấy là sự thật, thật sự mệt mỏi, sinh ra ảo giác rồi! Sau khi bốn người vào phòng chờ bay, Tô Đậu tựa đầu vào lồng ngực Thi Cánh Bắc ngủ một giờ, mãi đến khi loa phát thanh thông báo lên máy bay, bốn người mới rời khỏi phòng chờ bay, lên máy bay trở về thành phố Đài Châu!

Trở lại thành phố Đài Châu, Tô Đậu chìm trong suy nghĩ của mình hai ngày, sau khi đón nhật sự thật, toàn tâm toàn ý tập trung vào việc học hành, thời gian cứ thế trôi qua trong hoạt động đoàn xã, trong chớp mắt chuẩn bị đón kỳ thi cuối kỳ. Trong khoảng thời gian này Tô Đậu hết sức cố gắng, thành tích tăng lên không ít, không nợ môn chính, tóm lại là dễ dàng vượt qua!

Sau khi kỳ thi cuối kỳ chấm dứt chính là nghỉ hè, Thi Cánh Bắc dự tính mùa hè này sẽ dẫn Tô Đậu tới Hongkong tiếp tục nghỉ phép, nhưng tạm thời nhận được điện thoại bên Paris, cho nên thay đổi hành trình, Tô Đậu không có ý kiến gì, chỉ cần nơi có chú hai thì đó chính là thiên đường. Tục ngữ có câu: Lấy chồng theo chồng, gả cho chó thì theo chó, gả cho khi thì theo về núi, cho nên chú hai đi đâu thì cô sẽ đi theo đó!

Nghỉ hè kéo dài hai tháng, Tô Đậu đều nằm ở Paris, còn Thi Văn Hân theo chú Đường đi Newyork, cho nên hai người này đều chạy theo người đàn ông của mình!

Ở Paris, Thi Cánh Bắc bận rộn nhiều việc, đi sớm về trễ, Tô Đậu sợ thân thể chú hai Thi không chống đỡ được, tiểu tiện lo lắng, nhưng thân thể cô thay đổi sau hai tháng tới Paris, nên Thi Cánh Bắc lo cho thân thể của cô. Hôm nay, Thi Cánh Bắc kết thúc công việc ngày cuối của tháng trở về sớm, Tô Đậu ngã trên đất, thân thể thoi thóp gần như dọa Thi Cánh Bắc sợ bể mật, vội đưa tới bệnh viện, sau khi bác sĩ cấp cứu, phát hiện có thai hai tháng.

Tô Đậu từ từ tỉnh lại, nhìn qua bốn phía là bốn bức tường màu trắng, nhuróng mí mắt nặng trĩu, hỏi người đàn ông đứng trước giường bệnh, “Em té xui?”

“Ừ, bác sĩ nói em có triệu chứng u buồn, cộng thêm không chăm sóc tốt trong cuộc sống hàng ngày cho nên bị xui.” Thi Cánh Bắc đau lòng giải thích, đều do anh sơ suất, bỏ bê cô gái nhỏ. “Cô bé, hết nghỉ hè, về trường học tạm nghỉ học nhé.”

“Tại sao?” Tô Đậu không hiểu ra sao, hoàn toàn không biết trong bụng mình đã phát triển kết tinh tình yêu của họ.

Thi Cánh Bắc nâng bàn tay nhỏ bé của Tô Đậu xoa bụng phẳng lì, nói: “Trong này có em bé của chúng ta, tạm nghỉ học nhé, sau khi sinh đứa bé rồi trở lại trường học, được không?”

Đứa bé? Cô có em bé?

Tô Đậu kinh ngạc một lúc, rồi đến vui mừng, cô có đứa bé của chú hai, cô sắp làm mẹ sao? Tô Đậu không cách nào hình dung niềm vui làm mẹ, chỉ gật đầu vô cùng phấn khởi nói: “Được! Em sắp làm mẹ, em có đứa bé của chú hai!”

Thi Cánh Bắc nhìn khuôn mặt vừa khóc vừa cười, nắm mũi cô nói: “Cô bé, em nên đổi giọng đi, đứa bé sinh ra em muốn nó nghe thấy mẹ gọi ba là chú hai sao?”

Tô Đậu nghe câu này lập tức cảm thấy thẹn thùng, khó khăn khẽ gọi: “Ông xã....”

“Được, sau này cứ gọi như vậy đi!” Danh từ ông xã này khiến Thi Cánh Bắc vui vẻ, niềm vui ngọt ngào dâng lên trong lòng anh: “Về đến thành phố Đài Châu, chúng ta tới cục dân chính đăng ký trước, sau về nhà chú thím em bàn chuyện hôn lễ.”

“Thím sẽ không làm khó anh chứ?” Tô Đậu nhớ tới sau khi ở cùng một chỗ với chú hai, chưa trở về nhà lần nào, cô sợ thím sẽ làm khó chú hai Thi, sợ bà không đồng ý cuộc hôn nhân này. Có thể Tô Đậu băn khoăn hơi nhiều, cũng có thể vì bây giờ cô là phụ nữ có thai, thích suy nghĩ lung tung một chút, nhưng cô băn khoăn không phải không có lý, Thi Cánh Bắc an ủi nói: “Không sao, chuyện đại sự có anh chồng đỡ, chỉ cần em ngoan ngoãn dưỡng thai, dưỡng tốt thân thể, chờ làm cô dâu mới là được.” Nhìn đi, chú hai Thi như vậy, chỉ biết sùng cô tận trời, như thế sao cô nỡ lòng rời xa anh?

Tô Đậu biết rõ kiếp này, hoặc là kiếp sau, kiếp sau sau nữa đều không rời khỏi người đàn ông này, cho nên trong lòng chấp chứa người đàn ông này mấy đời sau, cho dù kiếp sau ở đâu, cô cũng có thể nhận ra anh từ cái nhìn đầu tiên!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Song Hỉ Lâm Môn

Không thể thay đổi được yêu cầu của Thi Cánh Bắc, Tô Đậu ở lại bệnh viện một đêm, hôm sau làm thủ tục xuất viện, kể từ đó ngày nào Thi Cánh Bắc cũng đến muộn hơn 9h về trước 5h, mãi đến khi kỳ nghỉ hè kết thúc trở về thành phố Đài Châu.

Trở lại thành phố Đài Châu, chuyện đầu tiên là Thi Cánh Bắc làm thủ tục nghỉ học cho Tô Đậu, trong thoáng chốc cả trường học nhốn nháo, vì quan hệ của cô và chú hai bị lộ, toàn trường đã biết, câu lạc bộ tin học đưa tin về họ suốt nửa tháng. Những điều này đều từ miệng Thi Văn Hân biết được, hai tuần này Tô Đậu không ở trường, mỗi ngày rảnh rỗi ở trong nhà, có đôi khi về nhà cũ của họ Thi với ông nội, không thì về nhà chú thím mình.

Vợ chồng nhà họ Tô nhìn cháu gái mình lớn lên, xem Tô Đậu như con gái ruột, khi cô dẫn Thi Cánh Bắc về nhân tiện bàn chuyện hôn sự, thật sự là có hơi làm khó Thi Cánh Bắc, nhưng nhìn thấy anh cưng chiều cháu gái nhỏ của mình như vậy, cũng không gây khó dễ nữa, chép chép miệng rồi thôi.

Còn chuyện Thi Cánh Bắc ở trường học, anh không phải là giáo viên trường trung học Thập Phiến thuê về giảng dạy, anh chỉ là người được nhờ vả mà thôi, nhà trường không có lý do gì mà sa thải khi anh và học sinh của mình yêu nhau, hơn nữa Tô Đậu cũng đã nghỉ học, không có lý do không có việc gì kiểm chuyện nữa, nhà trường cũng là người hiểu chuyện, cho nên không làm khó Thi Cánh Bắc, để anh tiếp tục đảm nhận giảng dạy trong trường học, mãi đến hết năm!

Thi Cánh Bắc có thể tiếp tục đảm nhận lớp chọn ở trường trung học Thập Phiến, Tô Đậu yên tâm, sau khi ở nhà chú thím về, nhà họ Thi 'nóng như nước pha trà' chuẩn bị hôn lễ. Hôm nay Thi Cánh Bắc dẫn Tô Đậu tham dự lễ cưới của Thiệu Trọng Thân, nhìn cô dâu chú rể trước mặt, Tô Đậu cảm thán: Một cặp đẹp đôi, nếu như Dạ Tử Đồng đứng trên đó cũng chưa chắc khiến người ta yêu thích và ngưỡng mộ thế này.

Sau khi tham dự hôn lễ Thiệu Trọng Thân, không lâu sau là đến lượt mình, lúc nào Thi Cánh Bắc cũng cẩn thận tinh tế, khi bụng Tô Đậu còn chưa nở ra, đã tìm một tiệm áo cưới chụp mấy tấm hình cưới, mấy ngày này là thời gian Tô Đậu mệt nhất, thi ra chụp hình còn phải diễn nhiều tư thế như vậy, nhiếp ảnh gia muốn cảm nhận, cảm nhận không tốt lại diễn tư thế khó hơn nữa để chụp, ngày đó Tô Đậu cười đến miệng gần như trật khớp, còn không nói được, quá đau khổ! Chẳng những mệt mỏi, còn mỗi cái đôi chân phải đứng thẳng thắp, lúc đó Tô Đậu hoàn toàn lĩnh hội được cực khổ của giới ngôi sao văn nghệ sĩ trải qua mà người thường không làm được!

Áo cưới của Tô Đậu, Thi Cánh Bắc tìm Đường Dật Sâm giúp thiết kế một bộ, Đường Dật Sâm không nói hai lời đồng ý, hơn nữa hoàn toàn miễn phí không lấy tiền, nói là quà tặng hôn lễ cho bọn họ. Ngày kết hôn càng ngày càng đến gần, Tô Đậu mệt hết học sinh trong lớp, còn cả mấy giáo viên tốt bụng. Còn Thi Cánh Bắc thì mời học sinh lớp chọn, toàn bộ giáo viên trong trường, còn cả mấy thành viên hội đồng quản trị nhà trường, còn mời mấy bạn hợp tác trong công việc, có mấy người ở nước khác cũng nhín chút thời gian đến thành phố Đài Châu tham dự hôn lễ xa hoa thế kỷ này.

Tô Đậu muốn vô cùng đơn giản, nhưng nghĩ tới từ trước đến giờ ông nội Thi là người sĩ diện, nhất định ông sẽ tổ chức hôn lễ muốn bao nhiêu xa xỉ thì có bấy nhiêu xi xỉ, xa hoa, Thi Cánh Bắc không ngăn cản, anh vốn muốn cho Tô Đậu một hôn lễ thế kỷ, nhưng Tô Đậu lại thích đơn giản, làm anh không thể nào ra tay, cuối cùng là nhường cho ông già nào đó.

Hôn lễ tiến hành nhà họ Thi giữa sườn núi Dương Minh Sơn, chỗ đó chứa được ngàn người, đặc biệt mời cha xứ đến làm chứng cho họ.

Khách khứa đến đúng giờ, lúc khúc nhạc kết hôn vang lên, cô dâu quàng tay chú rể đi lên phía trước, hôm nay là ngày đại hỉ cô lấy chồng, cô hẳn là rất hạnh phúc rất vui vẻ mới đúng, nhưng người cô muốn nhất cũng không xuất hiện, về mặt cô dâu trang điểm hơi mất mát.

"Chú, ông nội thật sự chán ghét cháu như vậy sao?" Tô Đậu vừa hỏi xong, chú Tô còn chưa kịp an ủi, một giọng nói đau lòng vừa cổ sức vang lên, "Không muốn ông nội chúc phúc hả?"

"Ông nội!"

Muốn!

Muốn đến lòng đau nhói, Tô Đậu lập tức buông cánh tay chú Tô ra, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc sứt sùi, bộ dạng đáng thương làm nũng, "Muốn, Đậu Đậu muốn ông nội nhất!"

"Cẩn thận một chút, không muốn chất ngoại của ta phải không?" Về mặt ông cụ Tô phụng phịu nổi giận nói, mặc dù giọng điệu uy nghiêm, nhưng cặp mắt chứa đầy sự quan tâm tới cháu gái, "Cô bé, con trưởng thành rồi!" Nháy mắt, cô bé con đã biến thành cô gái duyên dáng yêu kiều, bây giờ đã lập gia đình, ông nói với cô một câu chúc phúc mà cô muốn nhận được nhất: "Cô bé của ông nội, con phải hạnh phúc!"

"Ông nội!"

"Đừng khóc, cô dâu không được khóc, khóc sẽ không đẹp." Tô Đậu nghe lời gạt đầu, nín khóc mỉm cười, khúc nhạc hôn lễ vang lên như cũ, ông Tô vờn cánh tay, Tô Đậu chủ động quàng lên, sau đó dưới sự dẫn dắt của ông nội, lúc mọi người vỗ tay chúc mừng, Tô Đậu đi qua thảm đỏ của một giai đoạn trong đời, lúc ông Tô giao cánh tay cho Thi Cánh Bắc, nói: "Thay ta chăm sóc tốt cho Đậu Đậu, ta giao cuộc đời nó cho con."

"Dạ, ông nội, con sẽ dùng tính mạng mình yêu cô ấy, còn có con chúng con, bà xã, em nói đúng không?"

"Đúng ă!" Tô Đậu xấu hổ nói, nhón chân lên, nói bên tai Thi Cánh Bắc: "Ông xã!"

Cha xứ dùng giọng điệu chúc phúc, hỏi cô dâu chú rể trước mặt tất cả khách khứa, "Thi tiên sinh, con có bằng lòng lấy cô Tô làm vợ, chăm sóc cô ấy, bảo vệ cô ấy, bất kể nghèo khó hay giàu có, bệnh tật hay khỏe mạnh, yêu thương và kính trọng, không xa không rời, vĩnh viễn ở cùng một chỗ không?"

"Con đồng ý!"

"Cô Tô, con có bằng lòng gả cho Thi tiên sinh, để cậu ấy thành chồng con không? Chăm sóc cậu ấy, bảo vệ cậu ấy, bất kể là nghèo khó hay giàu có, bệnh tật hay khỏe mạnh, yêu thương và kính trọng, không xa không rời, vĩnh viễn ở cùng một chỗ không?"

"Con đồng ý!"

"Mời cô dâu chú rể trao nhẫn cưới, tuyên thệ hôn nhân!"

Thì Cánh Bác và Tô Đậu hạnh phúc đeo cho nhau nhẫn kết hôn sáng chói, mọi người mong chờ chúc phúc, vỗ tay, kết thúc buổi lễ!

Sau khi hôn lễ kết thúc, Thì Cánh Bác dẫn Tô Đậu đi hưởng tuần trăng mật, đi chơi khắp châu Úc, cuối cùng dừng chân ở Rome Ý, ở đó một tuần, sau đó ‘dọn đường hồi phủ.’ (Nghĩa là trở về nhà).

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đảo mắt Tô Đậu đã gần tới ngày dự sinh, sắp đến ngày lâm bồn.

Những ngày nay Thì Cánh Bác không dám đi bất cứ đâu, ngay cả trường học cũng không tới. Hành hạ gầy vò, cuối cùng bụng Tô Đậu cũng có biến động, vỡ nước ối, đứa bé sắp chào đời. Thì Cánh Bác ôm Tô Đậu chạy tới bệnh viện, trên đường gọi điện thoại cho hai nhà Thi Tô, nói họ chạy tới bệnh viện, Tô Đậu sắp sinh.

Trong phòng sinh, Tô Đậu hết vạng vọng, liên tục nói không muốn sinh, còn ngoài phòng sinh, người chuẩn bị làm ba Thì Cánh Bác vô cùng lo lắng, đập vào vách tường, thề sẽ không để Tô Đậu đau lần thứ hai. Những người khác vừa mừng vừa lo, lo âu ngồi đó, mãi đến khi tiếng em bé khóc vang khắp cả phòng sinh thì đám người mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, y tá ôm đứa bé từ bên trong đi ra, nói: “Chúc mừng, là một bé trai!”

Thì Cánh Bác không thèm nhìn con mình, xông thẳng vào phòng sinh, nhìn vợ mệt mỏi ngủ thiếp đi, Thì Cánh Bác cung chiêu đau lòng nói: “Bà xã, em cực khổ, anh yêu em!”

Tô Đậu được đẩy từ phòng sinh ra thẳng tới phòng bệnh một mình, yên lặng nghỉ ngơi! Tô Đậu tỉnh lại, nhìn thấy đầu tiên không phải là em bé, mà là nhìn thấy người đàn ông mệt mỏi nằm ngủ ghé bên giường bệnh, bàn tay nhỏ bé xoa mái tóc đen của người đàn ông, trong lòng thâm cảm thán: Sinh con đau quá, nhưng khoảnh khắc chứng kiến đứa bé sinh ra, đau như vậy... Cũng đáng giá!

Thời gian qua Thì Cánh Bác luôn ngủ không sâu, từ trong giấc mơ tỉnh lại, nhìn thấy vợ nhỏ đã tỉnh, vội vàng hỏi: “Sao rồi? Có khá hơn chút nào không? Có muốn ăn chút gì đó không?”

“Cho em nước trước đã!”

“Được!”

Thì Cánh Bác rót ly nước cho Tô Đậu, sau khi cô uống xong, hỏi: “Đứa bé đâu?”

“Y tá đưa đi tắm rửa, bọn họ đều qua xem rồi.” Chỉ có anh là không, vì một người cần nhất lúc tỉnh lại là có thể nhìn thấy anh!

“Em muốn nhìn đứa bé, có thể không?”

“Em vừa tỉnh lại, thân thể vẫn còn mệt, đừng nhúc nhích, chờ lát nữa gọi y tá, ngoan ngoãn nằm trên giường, sau này chúng ta còn nhiều thời gian nhìn đứa bé, em còn phải ở nhà chăm em bé đó!” Thì Cánh Bác đưa tay đặt Tô Đậu nằm xuống giường, đúng vậy, ông xã nói không sai, sau này họ còn nhiều thời gian mà, nhìn đứa bé lớn lên!

“Nhìn em kêu khóc om sòm ở trong phòng sinh, anh sợ tới trái tim muốn ngừng đập, bà xã, sau này không sinh nữa, ông xã sẽ không để em chịu đau lần thứ hai đâu!” Những lời này mang theo hứa hẹn, mặc dù nghe rất ngọt ngào nhưng Tô Đậu không chịu, cô nói: “Đau đón thì đau đón thật, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy đứa bé sinh ra rất hạnh phúc, có cảm giác không cách nào dùng ngôn ngữ biểu đạt, ông xã, sau này chúng ta còn phải sinh một bé gái nữa, được không?”

“Không được!” Thì Cánh Bác từ chối như đinh đóng cột, anh không muốn lại trải qua cảm giác lực bất tòng tâm thêm một lần nữa!

“.....”

Sau khi nghe xong, Tô Đậu khóc không ra nước mắt, nhưng đến cuối cùng, người nào đó không cẩn thận để cô gái nào đó mang bầu lần thứ hai, lại một lần nữa trải qua khoảnh khắc dày vò....

Ba năm sau, một số chuyện thú vị trong cuộc sống.

Ánh mặt trời chiếu rọi quán cà phê, Tô Đậu vẫn theo hai đứa bé cùng Thi Vân Hân đi tới quán cà phê 333, Thi Vân Hân cảm thán nói: “Không phải chú hai nói sẽ không để cậu sinh nữa mà, sao lại sinh thêm một bé!” Nhìn khuôn mặt đáng yêu tròn vo của bé, Thi Vân Hân nghi ngờ nheo mắt.

Bé con kế thừa thể chất của mẹ, thích ăn, một tháng mà ăn ít nhất năm hộp sữa bột, đứa bé có thể ăn như vậy cực kỳ hiếm thấy, nhưng mẹ của bé khi còn nhỏ cũng bộ dạng này, cho nên hoàn toàn không thể trách cô bé.

“Thừa dịp anh ấy không chú ý, tớ cố tình đâm thủng bao cao su!”

Người phụ nữ rất vô tư nói, kết quả vào ban đêm, bé con chờ ba mình tan làm về, bàn chân nhỏ bé nhanh nhẹn trèo lên ngực ba, cong miệng nói, “Ba, con biết mình sao lại tới được đây!”

“Sao tới được?”

Trán Thì Cánh có ba đường hắc tuyến, không lẽ nói, con gái ba đưa ra vấn đề làm mình có chút không chống đỡ được, nhưng lại quá phận làm người ta

bật cười, cho nên, lúc này anh muốn biết con gái sao lại biết mình vì sao tới!

“Tìm cách đâm một lỗ thủng, con cứ như vậy đến đây!”

“.....”

Khóe miệng Thi Càng Bác co rút, hỏi, “Ai nói với con?”

“Mẹ ạ, hôm nay ở quán café 333, mẹ vui vẻ nói với chị họ!” Tha thứ cho con nít nói lời không biết giữ ý.

Thi Càng Bác thả con gái ra, quát: “Tô, Mật!”

Bị gọi cả tên họ, Tô Đậu lập tức từ trong phòng bếp chạy ra, bộ dạng ngọt ngào tươi cười, nói: “Ồ đây! Ông xã, anh đã về...” Tô Đậu còn chưa nói hết, mặt Thi Càng Bác lạnh lùng khiến Tô Đậu nhượng bộ lui binh, có chút không dám tới gần, ngực không hiểu vì sao thấy lạnh, có xúc động bỏ chạy.

“Những thứ đó trước đây là do em đâm thủng hả?”

“A, sao anh biết vậy?” Chuyện lớn rồi, chuyện bị bại lộ..... Trốn thôi.

Đêm đó, Tô Đậu bị Thi Càng bác đẩy xuống giường nằm năm giờ liền, đau khổ quá mà, hoàn toàn sáng mắt con gái bán rẻ cô, bây giờ biết rõ thì đã muộn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chuyện Thú Vị Trong Cuộc Sống 2

Tô Đậu đi trong vườn trường đại học, trên tay chất đống thư bạn trai tỏ tình, thì ra cô gái đã kết hôn còn có giá trị thị trường như vậy, Tô Đậu cảm thán: Minh cũng đã đi vào phần mộ hôn nhân rồi, giữ lại những bức thư tình này dùng gì được?

“Ôi, Đậu Đậu, cậu thâm rồi!”

Thi Vân Hân xuất quỷ nhập thần xuất hiện phía sau người Tô Đậu, dọa cô vô cùng hoảng sợ.

Người có tật giật mình rất hay hoảng! Tô Đậu vỗ ngực chưa tỉnh hồn, chắc chắn nói: “Đồ dọa người không có thuốc chữa!”

“Cậu không làm việc gì trái với lương tâm, không sợ quỷ gõ cửa, bộ dạng này của cậu rõ ràng là làm việc trái với lương tâm, nói, cậu làm chuyện xấu gì sau lưng chú hai?”

“Không có, không có!”

Bây giờ Tô Đậu học cách thông minh, thề thốt nói không, Thi Vân Hân uy hiếp thế nào Tô Đậu cũng không thay đổi, lúc này Thi Vân Hân chú ý tới đống thư tình chất đầy trên tay cô, nói: “Tớ đi nói với chú hai!”

Đêm đó, Thi Càng Bác ra lệnh cho Tô Đậu giao hết thư tình ra, kết quả, đêm nào Tô Đậu cũng nhận được thư của người nào đó, nhưng đây không phải là thư tình, mà là những lời dâm dăng khiến người ta mặt đỏ tim đập, nhận gần nửa tháng. Tô Đậu nổi giận, hét to: “Thi Càng Bác, đủ rồi! Còn viết nữa, bà đây đình công!”

Tô Đậu đe dọa có hiệu quả, vấn đề khác xuất hiện, người nào đó không viết, ngược lại là làm, người nào đó nói: “Anh phải làm, em phải kêu!”

Đồ không biết xấu hổ!

Chuyện thú vị trong cuộc sống 3

Tô Đậu chưa từng tham gia hội gặp mặt làm quen, lần này có một vị bạn học nữ mời cô, nguyên nhân là không đủ quân số, cô góp cho đủ người!

Đêm đó Tô Đậu nói với Thi Càng Bác chủ nhật tham dự buổi gặp mặt, Thi Càng Bác thoải mái đồng ý, sau đó hai bảo bối nói, “Chủ nhật ba dẫn các con đi một nơi chơi rất vui.”

Con gái giơ tay đặt câu hỏi, “Ba, có ăn không?”

“Có!”

“Ba, có con gái đẹp không?” Lúc này đến lượt con trai hỏi.

Đối mặt với con trai con gái dờ dờ ương ương, Thi Càng Bắc rất muốn hỏi: Rốt cuộc chúng nó đi truyền gien từ ai? Một đứa tham ăn, một đứa háo sắc, xem Thi Càng Bắc anh khi còn bé cũng đâu háo sắc đến nỗi ôm đùi bé gái chứ?

“.... Có!”

“Được rồi, con đi!”

“Con cũng đi!”

Ba ba con thỏa thuận xong, chờ buổi gặp mặt ngày chủ nhật. Tô Đậu mặc một áo T-shirt tay lửng, dưới chân là quần jean, nhìn tổng thể thì chính là bộ dạng học sinh, trong sáng xinh đẹp tuyệt trần, quan trọng nhất là thân thể cô từ sau khi sinh con gái, vòng eo nhỏ xíu, Tô Đậu như trở về thời còn con gái.

Mang túi xách lên, Tô Đậu nói với ba ba con ở phòng khách, “Mẹ đi ra ngoài, các con phải nghe lời ba nhé.”

“Dạ!”

“Dạ!”

Hai anh em cùng đồng thanh, chân trước Tô Đậu bước ra cửa, khi chân sau của Tô Đậu cũng bước ra thì Thi Càng Bắc nói: “Đi, đi tìm thức ăn con gái đẹp nào!”

“Dạ!”

“A!”

“.....”

Đến nhà hàng gặp mặt, Thi Càng Bắc dẫn hai bé đến bên bàn ăn, vị trí này vừa vặn có thể nắm bắt tình hình của bàn lớn phía trước, anh bảo hai anh em gọi cơm, còn mình chú ý người ở phía đằng trước. Tô Đậu được sắp xếp ngồi ở cuối cùng, vì cô là góp cho đủ số người, không cần kết bạn với những nam sinh khác, chính xác mà nói sợ Tô Đậu đoạt mất cơ hội cho nên cố ý sắp xếp một vị trí bình thường cho cô.

Tô Đậu đồng ý góp cho đủ số người vì cũng muốn nhìn xem buổi gặp mặt sẽ như thế nào, cho nên cũng không nghĩ tới muốn kết bạn với con trai, hơn nữa cô đã kết hôn, có một ông xã rất yêu mình, một đôi trai gái, hôn nhân mỹ mãn.

Một loạt chỗ trống đối diện rất nhanh ngồi đầy nam sinh, bắt đầu khách sáo giới thiệu, sau đó mời nữ sinh mình thích ăn cơm. Tô Đậu vốn là bộ dạng người ngoài cuộc, không biết có một nam sinh đã đi tới chỗ trống đối diện cô ngồi xuống, tự giới thiệu đồng thời hỏi thăm tình hình gia đình cô, còn vô tình hữu ý mời mọc.

Đối mặt với tình huống xuất hiện bất ngờ, Tô Đậu nuốt không nổi, thẳng thắn nói: “Mình tới góp cho đủ quân số thôi.”

Bộ dạng nam sinh không sao, mặt mũi đầy hớn hờ đi về phía Tô Đậu đưa tay mời, lúc Tô Đậu tiến thoái lưỡng nan, hai bé con lao tới, bộ dạng như gà con nói: “Mẹ cháu đã kết hôn, đừng có chú ý với mẹ cháu, nếu không sẽ thiên chú!” Sau khi nam sinh nghe xong khuôn mặt đen thui, sau đó xám ngắt và... Chạy!

Tiếp theo là những nam sinh khác, vì tự bảo vệ mình không muốn bị thiên, cho nên nguyên một đám rời khỏi nhà hàng không chút nào lưu tình, để lại một đám nữ sinh dùng ánh mắt giết chết Tô Đậu, Tô Đậu dẫn theo hai anh em nhanh chóng trốn khỏi hiện trường.

“Mẹ, bên này!”

“Mỹ nữ của con!”

“.....”

Tô Đậu bị con gái kéo về phía bàn ăn của Thi Càng Bắc thì bừng tỉnh hiểu ra, hét lên: “Được, Thi Càng Bắc, bà đây muốn rời nhà trốn đi!”

Chuyện thú vị trong cuộc sống 4

Đàn ông đã kết hôn giả thị trường cũng tốt như vậy, tốt đến mức khiến Tô Đậu đỏ mặt ghen tức, đồng thời hận không thể băm thành vạn khúc. Vì Thi Càng Bắc có một dự án, rất nhiều ngày đều đi sớm về trễ, đêm nào Tô Đậu cũng chờ đến nửa đêm, cô ghét đêm ngủ một mình, hôm nay tìm Thi Văn Hân dẫn theo hai đứa bé đi công ty ngầm điều tra, kết quả cô thư ký nói cô cho cô biết tổng giám đốc tới nhà hàng đối diện dùng cơm rồi.

Ăn cơm một mình? Ai tin chứ.

Đoàn người rầm rầm đi tới nhà hàng đối diện, quả nhiên thấy Thi Càng Bắc, bộ dạng cười nói, vẻ mặt trêu đùa, Tô Đậu thấy đáng về kia nghiêng răng nghiêng lợi, quyết định tới ăn miếng trả phá cho hừ. Lần trước phá hủi buổi họp mặt của cô, làm cô trở thành kẻ địch của các nữ sinh, bây giờ có cơ hội tốt như thế trước mặt, cô không sử dụng chẳng phải là có lỗi với chính mình rồi à?

Vào nhà hàng, tìm một bàn ăn kín đáo, Tô Đậu gọi nhân viên gọi cả bàn thức ăn ngon, hơn nữa gọi loại đất đỏ nhất, Thi Vân Hân có ăn ngược lại không ý kiến gì, còn có thể xem cuộc vui, một công đôi việc, cho nên cũng không ngăn cản. Hai anh em nhìn thấy có ăn và mỹ nữ, nên đồng ý với yêu cầu của mẹ, đi phá hoại!

Cô con gái quý giá nói, “Mẹ, dì này muốn gả cho ba đó!”

“Sao con biết rõ vậy?”

“Con nhìn thấy cô ta thường xuyên ngồi xe của ba, còn cười cười nói nói với ba nữa.” Con gái vốn gió chiều nào theo chiều đó, rõ ràng đồng ý với ba là không nói với mẹ, nhưng có ăn là gì cũng sẽ nói ra, lúc này Thi Căng Bắc quả thực sắp hồng бет, bị con gái bán đứng, hơn nữa còn không chừa một chút gì!

“Được, Thi Căng Bắc, bà sẽ không để yên cho anh!”

Tô Đậu nói xong ra lệnh con gái cầm một ly nước chanh đi tới bàn ăn bên này, cô gái kia có đôi mắt xinh đẹp như tơ, cổ ý khiêu khích, cô bé hằm hằm đi tới, không cần thận đưng vào chân nhỏ, ly nước trái cây trên tay đổ ra ngoài, cô gái không kịp tránh, a một tiếng mắng: “Con cái nhà ai không có mắt như vậy, có biết quần áo tôi đắt cỡ nào không?”

“Đau.....”

“Bảo Nhi, sao con ở đây?” Thi Căng Bắc lập tức rời khỏi ghế, ôm lấy con gái bị ngã, kinh ngạc hỏi.

“Mẹ nói tới bắt gian!” Sự thật thì Bảo Nhi không biết gọi bắt kẻ thông dâm là thế nào, cô bé chỉ nhân nói!

“.....”

“Thi Căng Bắc, bà đây muốn ly hôn với anh!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Ngoại Truyện 1: Ly Hôn

Trong phòng ngủ mờ tối, một chiếc đèn bàn nhỏ tỏa ra ánh sáng yếu ớt, nhưng có thể nhìn rõ khuôn mặt của cô gái bị tình dục làm mê mẩn, vết sẹo mờ bên má lúc cao trào biến thành phong cảnh hấp dẫn, sự tồn tại của nó khiến cô gái quen hầu hạ đàn ông trong phòng u tối, cô không muốn để người đàn ông nhìn thấy vết sẹo xấu xí của mình

“A...”

Cô gái cắn môi dưới, bị cú thúc cuối cùng kéo lại tinh thần, người đàn ông bắt mẫn nói: “Lúc anh muốn em, đừng phân tán!” Anh ta rất không thích cô gái như đi vào cõi thần tiên lúc mình muốn cô, như vậy khiến anh ta có cảm giác mình đang yêu một thể xác không có linh hồn.

“Em, em mệt!” Cô gái cắn môi nói, hôm nay từ Hongkong bay về, vừa về tới nhà đã bị người đàn ông đè lên giường, thử nghĩ xem bọn họ làm mấy tiếng rồi? Cô gái đau đớn, không đếm hết họ làm bao lâu rồi, tóm lại thể xác và tinh thần đều mệt mỏi chịu không nổi. Người đàn ông như gắn động cơ, càng làm càng có tinh thần, càng làm càng có tinh lực, thể lực phụ nữ và đàn ông vĩnh viễn chênh lệch cách xa nhau.

“Vậy anh ra, để em nghỉ ngơi cho khỏe, sao?” Người đàn ông thương cảm hôn lên vết sẹo trên má trái, cô gái tránh theo thói quen, nhưng bị bàn tay người đàn ông giữ chặt, cô gái cầu xin nói, “Đừng hôn chỗ đó...” Vết sẹo đó có thể phẫu thuật chỉnh hình xóa đi, nhưng cô gái không muốn làm như vậy, cố gắng dùng phần lót che phủ, đáng tiếc tẩy đi vết sẹo lại tồn tại như cũ, tồn tại sâu tận trong đáy lòng, không phai mờ.

..... Cả đời này cô nhớ rõ: Cô, Dạ Từ Đồng mất đi sắc đẹp, mất đi khả năng sinh con!

“Nó rất đẹp!”

“.....”

Dạ Từ Đồng khiếp sợ không ngậm được miệng, người đàn ông này rất ít khen người khác, đặc biệt là phụ nữ; cô nhớ khi mới tới Hongkong, bị anh ta đưa về nhà với lý do: Tôi cần một người vợ xấu xí! Vì vết sẹo trên má trái mà anh ta chọn mình, bỏ qua người vợ chưa cưới cực kỳ xinh đẹp, lại là ngôi sao đẳng cấp quốc tế. Cô không đoán ra người đàn ông này nghĩ gì, sau ba năm, có thể nghe được lời khen từ miệng người ăn nói thận trọng này, nói cô không kích động đó là gạt người, chỉ ít là nói dối, cô cũng cảm thấy hài lòng!

“Vừa rồi em không tập trung, còn như vậy nữa anh muốn em đến rạng sáng, đừng trách anh không thương tiếc.” Giọng điệu bắt mẫn nhưng đầy uy hiếp,

khiến cô gái không dám lơ là nữa, con người nhuộm đầy tình dục, nhìn qua thân thể cường tráng, trong nháy mắt cô gái bị vui sướng tê dại bao phủ, sau đó rên nhẹ không ngừng, kích thích người đàn ông nhanh chóng đâm vào rút ra.

“A a a... Đừng...”

Cô gái không theo kịp tốc độ của người đàn ông, giọng vỡ vụn cầu xin, người đàn ông nhìn qua gương mặt xem ra đã đau đớn lại khó nhìn, tốc độ cuồng dã càng nhanh hơn, mãi đến khi gậy sắt run rẩy, phun trào như dòng suối bắn thẳng vào trong cơ thể cô gái....

Cao trào khiến toàn thân cô gái run rẩy, khuôn mặt vô cùng đỏ ửng, hít thở từng ngụm, người đàn ông không rút ra, đầu ngón tay chạm vào vết sẹo màu đỏ kia nói: “Chúng ta nên có em bé!” Có thể khiến người đàn ông mở miệng muốn đưa bé cũng không dễ dàng, cô gái là người đầu tiên, người đầu tiên khiến người đàn ông muốn có đứa bé. Bọn họ đã đăng ký kết hôn ba năm trước, nhưng vẫn chưa cử hành hôn lễ, người nhà họ Vân chỉ biết có sự tồn tại chưa cô, nhưng không biết cô là người vợ hợp pháp của người đàn ông này, chuyện hôn nhân này có thể duy trì đến bây giờ xem như là một kỳ tích, cô không ồm suy nghĩ cả đời, nhưng muốn đứa bé, đó là nỗi đau cả đời của cô gái. ...

“Không muốn?”

“Em...” Cô gái không biết từ chối thế nào, nếu như nói sự thật không thể sinh con cho anh ta biết, cô biết cuộc hôn nhân này không thể tiếp tục duy trì, cô cắn môi, cuối cùng nói: “Bay xong London, em sẽ cho anh đáp án!”

“Được!” Người đàn ông rút ra, sau đó ôm thân thể cô gái, như có như không trêu chọc, cánh môi khô gợt hôn lưng trắng như tuyết, thân thể cô gái chấn động, dục vọng của người đàn ông này khiến cô nhớ tới hình ảnh người đàn ông cao ngạo, vẻ mặt lạnh lùng, con mắt hơi tối sầm, thân thể cô lại không tự chủ run rẩy, co rúm lại; đã bao lâu rồi cô không nhớ tới chủ nhân của bóng dáng kia? Hình như từ sau đêm được người đàn ông này đưa về đến nay, ba năm rồi, rồi chỗ đó đã ba năm rồi.

“Đêm mai theo anh dự một buổi tiệc.”

Cơ thể cô gái lại chấn động, cứng ngắc mở miệng nói: “Cùng tham dự tiệc rượu, yến hội với anh đã có thư ký, em...”

“Đó là em phải bay.” Năm chữ đánh gãy lý do của cô gái, không có bất cứ một người phụ nữ nào lại đẩy chồng mình ra ngoài, chỉ có cô! Ba năm nay, mỗi lần có tiệc rượu cô đều phải bay, chuyện này không phải trùng hợp mà là cố ý, cô sợ người đàn ông mất mặt, cho nên tình nguyện bay chứ không sợ chọc anh ta không hài lòng!

“Đừng kiểm soát với anh, sau ngày em bay sẽ được nghỉ mấy ngày tiếp đó.” Người đàn ông đánh gãy lời nói đã đến bên miệng của cô gái, biết không cách nào trốn tránh nữa, cô gái gật đầu đồng ý.

Đã từng có một câu nói: Có một số việc đã qua thì hãy cho qua, nhưng lúc người đã cố gắng quên xuất hiện với thân phận đã kết hôn trong tâm mắt, lực đánh vào lòng không hề nhỏ. Đêm nay Dạ Từ Đồng đánh một lớp phấn lót dày cộm lên mặt, cố gắng che dấu vết sẹo kia, lễ phục dạ hội đêm nay chính là do người đàn ông kia tìm nhà thiết kế nổi tiếng đích thân may đo, cổ áo làm thành hình chữ V, lộ ra khe hở xinh đẹp, còn đường cong duyên dáng chọc người, bên hông còn thiết kế xẻ tà, lúc bước đi có thể nhìn thấy làn mồi đôi đùi trắng như tuyết thon dài tuyệt đẹp. Ngoại trừ vết sẹo trên má trái, thật ra Dạ Từ Đồng là một mỹ nhân, nhưng bây giờ cách danh từ mỹ nhân quá xa, cô chỉ là một chú vịt con xấu xí, sẽ không thể biến thành thiên nga xinh đẹp được.

Cả buổi tiệc, từng ánh mắt nóng rực ném trên người cô, Dạ Từ Đồng không quen trốn trong ngực người đàn ông, muốn trốn chạy, ngàn vạn lần ý nghĩa chạy trốn xẹt qua trong đầu Dạ Từ Đồng, nhưng eo cô bị giữ chặt bởi đôi tay rắn chắc, sau đó thụ động bị dẫn đi trong buổi tiệc, cùng chào hỏi với mấy lão đại gia tạo trong giới buôn bán.

Sợ hãi như một vết tích khắc sâu trong lòng khiến Dạ Từ Đồng lạnh sống lưng, ánh mắt vô tình chạm vào hình ảnh làm cô không nhận được lùi mấy bước, người đàn ông không vui nhủ chặt chân mày, nhìn theo ánh mắt vợ thoáng hiện nụ cười tà ác. Trong nháy mắt người đàn ông cong môi, hơi lấy sức dẫn theo vợ đi về phía trước, cách còn ba bước thân hình cao lớn của người đàn ông ngồi xổm xuống, ôm thân thể nhỏ bé chạy tới vào trong ngực, sau đó ôm lấy.

“Về Hongkong lúc nào?”

“Tối hôm qua!” Con mắt sắc lạnh ghim trên người cô gái trong ngực người đàn ông, nếu như thời gian có thể quay trở lại, Dạ Từ Đồng không muốn tham dự buổi tiệc này một phút nào, đáng tiếc đã muộn, “Sao không giới thiệu, bạn gái mới?”

“Từ Đồng, vợ tôi! Thiệu Trọng Thân, vợ cậu ấy Hạ Thần.” Người đàn ông giới thiệu vợ mình với Thiệu Trọng Thân trước, rồi mới giới thiệu đối phương cho vợ mình. Bọn họ vừa là bạn vừa là địch, trên thương trường là đối thủ mạnh, lần này Thiệu Trọng Thân từ Đài Châu về Hongkong, nói dễ nghe là nghỉ phép, thật ra là đầu tư vào lĩnh vực hàng không, công ty Thiệu thị dưới thủ đoạn sấm rền gió cuốn của Thiệu Trọng Thân rải khắp cả nước, đứng hàng thứ ba các tập đoàn công ty lớn!

Dạ Từ Đồng bắt tay với Hạ Thần, sau đó lúc nắm bàn tay kia hơi chần chừ, nhưng vẫn chạm một cái, nói với người đàn ông bên cạnh, “Em muốn đi toilet một chút.”

“Ừ!” Người đàn ông gật đầu, cuối cùng thả bàn tay bên hông vợ ra, không còn trói buộc Dạ Từ Đồng vội chạy trốn chết trốn vào toilet, hai tay bốc nước lạnh buốt dội lên khuôn mặt tái nhợt bị phấn lót che phủ, phấn tiếp xúc với nước trong nháy mắt tan ra, trong gương lập tức phản chiếu một vết sẹo mờ, vết sẹo này làm cô quyết tâm rời xa người đàn ông kia, nào biết cô rời đi lại rơi vào một nhà tù khác!

Chúng ta nên có em bé!

Thiệu Trọng Thân, vợ cậu ấy Hạ Thần!

Lời người đàn ông nói một lần lại một lần quanh quẩn trong đầu, trong trái tim hung hăng quát một cái, khó chịu như bị thứ gì đó đập vào; tương lai người đàn ông không phải là của cô, còn cô cũng không phải là Dạ Từ Đồng ba năm trước đây, cô không xứng, hơn nữa cô đã kết hôn rồi, nhưng xem ra đối với cô cũng không tệ, hôn nhân bình thường, có thể là điều bây giờ Dạ Từ Đồng muốn.

Dạ Từ Đồng lấy hộp trang điểm từ trong túi xách ra, động tác khoan thai dậm lại phần lót, nhìn mình trong gương, trong nháy mắt khuôn mặt giống như mang thêm một lớp mặt nạ, con người mê ly, suy nghĩ phân tán hoàn toàn không phát hiện ra cửa toilet bị mở ra đóng lại, thậm chí còn bị khóa lại.

Thân hình cao lớn lạnh lùng còn chưa tới gần, thân thể Dạ Từ Đồng trong nháy mắt bị không khí lạnh lẽo bao trùm, ngón tay thon dài như có như không khẽ chạm vào da thịt trắng như tuyết. Dạ Từ Đồng cứng người lấy lại tinh thần, trong đầu hiện ra suy nghĩ trốn chạy, nhưng thân thể cô bị giam cầm giữa bồn rửa tay và người đàn ông, mỗi một lần hít thở đều có thể cảm nhận mùi vị trưởng thành trên thân thể người đàn ông phả ra, còn cả mùi vị hoảng sợ của cô. Ba năm, không có cách nào ngăn cản sự sợ hãi khiến cơ thể lạnh run, cô vĩnh viễn không quên thủ đoạn người đàn ông trừng phạt cô làm cô hoảng loạn thể nào....

Môi mỏng lạnh buốt phả lên tai cô gái, mút thỏa thích vuốt ve, cô gái muốn đưa tay ngăn cản nhưng không cách nào, hai tay cô không dùng sức được, chỉ có thể mặc người ta chém giết. Trong gương người đàn ông lam thăm, một tay giữ chặt cằm nhỏ bé xinh đẹp của cô gái, một tay dọc theo đường cong uyển chuyển từ dưới lên, dừng lại bên eo, rồi mò mẫm theo đường xé của bộ lễ phục đi vào phía trong, ngón tay cách quần lót vuốt ve.

“Không...” Dạ Từ Đồng phun ra một âm tiết giống như kích thích thần kinh cảm quan của người đàn ông, lực xoa nắn bắt đầu tăng nhanh, Dạ Từ Đồng cảm thấy nhục nhã muốn thét lên, nhưng lời nói đến bên miệng biến thành tiếng rên rỉ đứt quãng. Giây phút thoát khỏi trói buộc lúc này giờ biến thành uốn éo, càng uốn éo càng khơi gợi dục vọng mãnh liệt trong cơ thể người đàn ông, anh ta nở nụ cười tà mị, ngón tay thon dài từ nơi riêng tư lui ra, mang theo nước động tình. Người đàn ông kia đưa tay lên, để cô thấy mình động tình trong gương, còn cả ngón tay mang theo bằng chứng cô động tình.

Dạ Từ Đồng cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, sau khi chia tay không nhìn thấy hình ảnh dâm đãng như thế này, trong lòng khóc ra máu, thân thể này sao còn dâm tiện đến mức có phản ứng? Dạ Từ Đồng đau khổ nhắm mắt lại, tránh né đôi con người lạnh lùng không bao giờ dịu dàng kia, “Liếm, liếm sạch nó!”

“Không...”

Dạ Từ Đồng sợ hãi lắc đầu, hai chân muốn lùi về sau, nhưng không có cách nào, tình hình cô bây giờ là không thể lùi được, trong lòng thầm hét: Diệu Thiên, cứu em!

Cửa phòng rửa tay bị khóa, người bên ngoài không vào được, người bên trong không ra được, cầu cứu trở thành hi vọng xa vời. Ngón tay người đàn ông di chuyển vài li, cho dù Dạ Từ Đồng nhắm mắt không nhìn thấy ngón tay ướt át, nhưng cánh mũi lại dễ dàng cảm nhận hơi thở dâm đãng thuộc về mình, cô kiềm chế không thở nhưng đáng tiếc, làm như vậy cũng đều phí công. Nếu như cô không liếm, người đàn ông hoàn toàn không bỏ qua cho cô. Dạ Từ Đồng khó khăn há miệng, ngón tay người đàn ông khều nhẹ đôi môi mềm mại, rồi cắm vào trong miệng cô gái, sờ lên lưỡi thơm tho.

Dạ Từ Đồng rất muốn nhả ngón tay ướt át kia ra, nhưng ngón tay lại linh động ra vào có nhịp điệu trong miệng mình, tốc độ quấy đảo khiến cô có chút không chịu được vành mắt đỏ hoe, khóc thút thít cầu xin tha thứ, “Đừng, xin anh...”

“Liếm!” Người đàn ông lạnh lùng, một âm đơn phát ra, giọng điệu mệnh lệnh khiến Dạ Từ Đồng không cách nào phản kháng, hai tay trắng nõn đặt lên cổ tay của người đàn ông, cố gắng cản trở ngón tay ra vào. Một bàn tay nhẵn rỗng của người đàn ông đột nhiên sờ lên bộ ngực đầy đặn của cô, cách lễ phục thô lỗ vuốt ve bóp nắn.

“A...”

Tiếng rên nhẹ từ trong miệng tràn ra, hồ thẹn, khuát nhục khiến Dạ Từ Đồng hận không ghen mà chết đi, ngón tay người đàn ông gầy gầy một chút, ướt át đến mức này khiến anh ta cong môi cười tà ác, sau đó không quan tâm tới hoàn cảnh mà cắm vào, nhanh chóng đâm vào rút ra. Dạ Từ Đồng đè nén khoái cảm trong cơ thể, đồng thời dùng miệng cắn cổ tay không để mình rên rỉ dâm đãng ra tiếng, người đàn ông không vui gạt cổ tay trong miệng ra, lật ngược người cô, ép cô nhìn vào trong gương, để cô nhìn rõ dáng vẻ phóng đãng này của cô, còn cả bộ dạng cao trào sau khi anh ta đâm vào.

“Đừng.... A...”

Lúc Dạ Từ Đồng giây phút, người đàn ông vén bộ lễ phục lên đến bên eo, dùng sức xé rách quần lót mỏng manh, rồi cắm vào bên trong, đột nhiên tiến vào khiến Dạ Từ Đồng cảm thấy xấu hổ a một tiếng, hai tay chống trên bàn rửa tay. Cô gái trong gương vô lực phản kháng, chịu đựng người đàn ông đùa giỡn, tư vị tuyệt vời cách ba năm vẫn mất hồn như cũ, khiến người đàn ông không cách nào kiềm chế, tốc độ rong ruổi không giảm ngược lại còn tăng lên!

Lộp bộp!

Hành lang toilet truyền đến tiếng bước chân, kèm theo tiếng gõ cửa, sau đó một giọng nói quen thuộc khiến Dạ Từ Đồng khóc lên, “Đồng, em ở đâu?”

Trong lòng Dạ Từ Đồng hò hét: Ở đây, em ở đây, Diệu Thiên, cứu em!

Dường như nghe được tiếng kêu cứu, Vân Diệu Thiên dùng chân đá vài cái, cửa vẫn bất động như trước, cuối cùng gọi nhân viên phục vụ cạy cửa ra.

Dạ Từ Đồng như nhìn thấy vị cứu tinh, vội vàng xông vào ngực Vân Diệu Thiên, khóc thút thít rồi đi, con người sâu thẳm quét một vòng, lóe ánh sáng, sau đó dẫn vợ ra khỏi toilet rồi khỏi buổi tiệc.

Toilet khôi phục yên tĩnh, khuôn mặt người đàn ông căng cứng, từ trong phòng vệ sinh đi ra, nhìn mình trong gương, hai tay siết chặt thành quyền, Vân Diệu Thiên chết tiệt, phá hư chuyện tốt của anh ta!

Dường như người đàn ông đã quên mất một điều: Vân Diệu Thiên là chồng hợp pháp của Dạ Từ Đồng, muốn chạm vào vợ người ta cũng phải xem người ta có đồng ý hay không, anh ta làm như vậy đó là xâm phạm, mặc dù Dạ Từ Đồng sợ anh ta, nhưng có quyền tố cáo anh ta xâm phạm tình dục, có điều phải xem cô có nguyện ý hay không!

Sau khi rời khỏi hiện trường buổi tiệc, suốt dọc đường Dạ Từ Đồng im lặng không lên tiếng, thân thể lạnh run rẩy, thỉnh thoảng thân thể còn phả ra mùi thơm cơ thể mê người, trên đường đi Vân Diệu Thiên còn đề nén, sau khi về đến nhà, Dạ Từ Đồng còn chưa kịp có phản ứng gì, lễ phục dạ hội trên người cô bị xé nát, nhìn từng mảnh vải rách tả tơi, luyến tiếc thở dài, lập tức miệng bị môi mỏng lạnh buốt phủ lên, đầu lưỡi quấn lấy lưỡi cô, cô trốn, anh ta đuổi, cô tránh, anh ta tìm, tóm lại mỗi một chỗ trong miệng đều bị người đàn ông trước mặt liếm qua, cô phì phò thở hồng hồng từng ngụm. Đầu lưỡi Vân Diệu Thiên giống như mang theo ma lực, mỗi khi di chuyển Dạ Từ Đồng cong người lên giống như bị điện giật, mong muốn nhiều hơn, đồng thời cũng khát vọng được nhiều hơn, cơ thể này của cô, cho dù là Thiệu Trọng Thân hay là Vân Diệu Thiên, mỗi một chỗ đều vô cùng mẫn cảm!

“Rất ẩm ướt!”

“...”

Dạ Từ Đồng không dám nhìn khuôn mặt tuần tú tà mị của chồng, tay vẫn giơ lên, cô không nhìn nhưng trong không khí mùi vị dâm dăng quanh quẩn.

“Đến đây!”

Vân Diệu Thiên ngồi trên ghế salon như đế vương, Dạ Từ Đồng đi tới, cổ tay bị kéo không giữ được trọng tâm ngã nhào xuống lồng ngực rắn chắc, ngón tay chạm vào lồng ngực nóng bỏng khiến Dạ Từ Đồng đỏ mặt, đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng xóa đi lớp phấn dày, dưới ánh đèn sáng ngời, vết sẹo không hề xấu xí lộ ra, cánh môi lạnh buốt hôn lên nó.

Dạ Từ Đồng hơi tránh né theo thói quen, má phải cô bị giam cầm, muốn tránh cũng không cách nào tránh được, chỉ có thể để mặc người đàn ông hôn lên vết sẹo của mình, dịu dàng khiến Dạ Từ Đồng sinh ra ảo giác, cô được Vân Diệu Thiên thương tiếc, quý trọng, nhưng cô còn lâu mới có thể cho anh thứ anh muốn – Đứa bé!

Dạ Từ Đồng đau khổ nhắm mắt lại, giọng khàn khàn, lâm bâm nói: “Thiên... Chúng ta ly hôn đi!”

Hôn, đột nhiên dừng lại!

Cầm nhô xinh lập tức bị một bàn tay nắm chặt, đôi mắt Vân Diệu Thiên hung dữ, nói: “Anh đối xử với em không tốt? Hay là vì chồng chưa cưới trước kia?”

“...”

Dạ Từ Đồng vô cùng hoảng sợ, anh biết rõ? Thì ra ngày nhất cô về, anh ta tìm người điều tra lai lịch của cô, còn cô chẳng biết gì cả, tiệc rượu đêm nay anh ta đã tính toán? Dạ Từ Đồng không thể nào bình tâm suy nghĩ, nhưng biết cô yêu cầu ly hôn không phải vì gặp lại Thiệu Trọng Thân, mà là cô không thể cho anh ta một đứa bé!

“Sao vậy, tôi nói đúng?”

“Anh muốn nghĩ như thế, tùy anh!” Lúc này Dạ Từ Đồng lựa chọn không phủ nhận để Vân Diệu Thiên hiểu nhầm, ngày mốt cô phải bay, đã đến lúc rời khỏi Hongkong rồi, có thể gặp lại Thiệu Trọng Thân ở Hongkong, như vậy bọn họ có rất nhiều cơ hội dây dưa, cô không muốn. Năm đó cô phụ anh ta, bây giờ một lần nữa cô lại phụ người đàn ông trước mắt, để bọn họ đều ngộ nhận cô là một người phụ nữ thay lòng đổi dạ.

Khiến Dạ Từ Đồng đưa ra lựa chọn khó khăn này, nguyên nhân lớn nhất là cô không thể nào ‘Mẹ quý nhờ con,’ Vân Diệu Thiên vẫn chưa công bố chuyện kết hôn với bên ngoài, dòng họ thúc giục, cô không cho người ta được, tội gì dây dưa không buông tha vị trí vợ cả. Anh cần một người phụ nữ bình thường có thể sinh con cho anh, người phụ nữ đó tuyệt đối không phải là cô!

Có đôi khi Dạ Từ Đồng lý trí đến khiến người ta hận nghiêng răng nghiêng lợi, lúc này đúng là Vân Diệu Thiên thực sự cảm nhận, anh ta rất muốn mở thân thể này ra, nhìn xem bên trong có gì. Vân Diệu Thiên anh đã muốn kết hôn với cô, tất nhiên sẽ không đồng ý ly hôn, cho dù chồng chưa cưới trước kia có năng lực thế nào, Vân Diệu Thiên anh cũng không kém cỏi, tuyệt đối xứng đáng với Dạ Từ Đồng!

Bây giờ không phải là vấn đề xứng hay không xứng, hơi rối rắm là Dạ Từ Đồng cô không thể nào sinh con dường cái cho người đàn ông của mình như người bình thường, một gia đình không có con cái vốn là gia đình không hoàn mỹ, cô rời đi là vì biết mình không thể liên lụy!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Nt 2: Công Khai

“Dạ Từ Đồng, tôi cưới em vốn không nghĩ tới sẽ li hôn!” Ngón tay ép cô nhìn khuôn mặt đang nổi giận của mình, “Em còn nợ tôi một đứa bé, muốn dứt khoát ra đi, nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“Em còn nợ tôi một đứa bé!”

“Em còn nợ tôi một đứa bé!”

“Em còn nợ tôi một đứa bé!”

Trong đầu một lần lại một lần quanh quẩn những lời này, Dạ Từ Đồng đau khổ nhếch môi, vì cô không thể cho anh một đứa bé, cho nên yêu cầu li hôn, “Đứa bé... Quan trọng với anh như vậy sao?”

“Đúng! Nói dối tông đường, còn phải thừa kế sản nghiệp của tôi!”

Nói dối tông đường!

Thừa kế sản nghiệp!

Đứa bé, đối với một gia tộc lớn mà nói, quả thực quan trọng! Đáng tiếc, cô không thể nào!

“Có thể em không li hôn, đứa bé... Anh có thể tìm người phụ nữ khác sinh, em.... Không ngại!” Lúc nói những lời này đã lấy hết dũng khí của Dạ Từ Đồng, nói không ngại đó là gạt người, có người phụ nữ nào rộng lượng đến mức để chồng mình tìm những người phụ nữ khác sinh con? Chỉ có Dạ Từ Đồng cô, vô tâm vô tình, nhiều lần đẩy chồng mình ra ngoài, cô rộng lượng đến mức không ai khen ngợi thương cảm cô, chỉ nói cô ngu xuẩn!

“Em biết mình đang nói gì không?” Lửa giận Vân Diệu Thiên bị đè nén dường như tới điểm giới hạn, nếu như Dạ Từ Đồng lại nói mấy lời trái lương tâm nữa, đêm nay cô đừng mong ngủ yên ổn.

“Em biết rồi!”

“Đi chết đi cái biết rồi ấy!” Lửa giận cuối cùng bộc phát, thời gian qua Vân Diệu Thiên ít thô bạo mất đi giới hạn nhẫn nại, bàn tay tăng thêm lực đẩy Dạ Từ Đồng ngã nhào xuống giường, không kịp xoay người hai chân cô đã bị tách rộng ra. Gậy sắt nam tính cứng rắn cắm vào, không có bất kỳ chút dịu dàng, sau đó điên cuồng đâm vào rút ra, tốc độ kia khiến Dạ Từ Đồng gần như không chịu đựng được, trong miệng đứt quãng cầu xin tha thứ, nếu không vờ về người đàn ông đang nổi giận, từ cung Dạ Từ Đồng nhất định sẽ bị thương nghiêm trọng, đến lúc đó cô càng không thể nghĩ tới có đứa bé.

“Thiên, em sai, sai rồi... Dừng dừng lại... A a...”

Người đàn ông mất đi lý trí nào có đơn giản nói dừng thì dừng, trừ phi anh không phải là đàn ông! Đêm này, kết quả Dạ Từ Đồng nói sai là khiến mình thê thảm, cô không nhớ khi nào thì người đàn ông buông tha cho mình, cũng không biết lúc nào người đàn ông rời đi, giữa tình giữa mê cô nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ, còn chưa kịp nhìn rõ cô rơi vào trong u tối.

Ba giờ chiều, một hồi chuông điện thoại vang lên đầu giường, Dạ Từ Đồng khó khăn cảm thấy, ủa oái a lô một tiếng, một hồi im lặng, sau đó mới có tiếng thờ dài, “Tắm rửa đi, nửa tiếng sau tôi chờ em dưới lầu.”

“Vâng!”

Thả điện thoại về chỗ cũ, Dạ Từ Đồng đau nhức toàn thân từ trên giường xoay người xuống đất, sau đó lê thân thể như bị xé nát đi vào phòng tắm tắm rửa, dưới làn nước ấm áp chảy xuống, thân thể đau nhức dần được giảm bớt, đứng trước gương là thân thể đầy vết cắn sâu cạn khác nhau, khiến Dạ Từ Đồng cười khổ một lúc. Tối hôm qua cô nhất định là điên rồi, nói mấy lời vô trách nhiệm Vân Diệu Thiên không tức giận mới là lạ, nếu đổi lại là người đàn ông khác, sớm treo ngược cô đánh đòn rồi, sao có chuyện đơn giản chỉ muốn cô vài lần, làm thân thể cô đau nhức như vậy?

Dạ Từ Đồng ra khỏi phòng tắm, thay xong quần áo, đứng nửa giờ sau rời khỏi tòa nhà, xe BMW màu xám của Vân Diệu Thiên đang đứng trước cửa ra vào, Dạ Từ Đồng mở cửa xe ngồi vào, hỏi, “Đi đâu vậy?”

“Quên hôm nay là ngày gì rồi à?”

“À!”

Dạ Từ Đồng kinh ngạc kêu lên một tiếng, đau khổ rũ đầu xuống, Vân Diệu Thiên xách một chiếc túi từ ghế sau đưa cho cô, nói: “Tôi chuẩn bị quà tặng giúp em!”

Núi Vân Phong, khu biệt thự.

Vân Diệu Thiên lái xe BMW vào bãi đỗ xe của biệt thự, sau đó nắm tay Dạ Từ Đồng, hai người cùng đi bộ tới số 58 nhà họ Vân, đi bộ vài phút, Dạ Từ

Đồng muốn kiểm chế tâm tình căng thẳng, mặc dù tham dự với thân phận là bạn gái Vân Diệu Thiên, nhưng nhà họ Vân là một gia tộc thượng lưu, có tham gia chính trị, thương nhân, quan chức, bọn họ đều là quan lớn, không thể đắc tội. Ba năm trước đây cô vừa ra khỏi sân bay thì bị cướp hết tiền, chính thức trở thành kẻ nghèo không nhà để về, hôm đó Vân Diệu Thiên từ nước Mỹ về, đúng lúc gặp cô bị cướp, cứ như vậy cô bị anh ta xách về nhà, đêm đó anh ta nói: Tôi cần một người vợ xấu xí! Hôm sau anh giúp cô bổ sung giấy chứng nhận, sau đó tới cục dân chính đăng ký kết hôn, cô trở thành vợ danh chính ngôn thuận của Vân Diệu Thiên, nhưng hôn nhân của bọn họ không công khai, trong mắt người ngoài, anh vẫn là người đàn ông hoàn kim độc thân ong bướm vây quanh.

Ba năm này Dạ Từ Đồng sống trong lo sợ, không biết khi nào sẽ bị đá ra khỏi cuộc chơi, dựa vào cô không có thân phận, không có bối cảnh, trên mặt lại có một vết sẹo, nhìn vào Vân Diệu Thiên có tài có thế lại có quyền, vốn sẽ không để ý đến cô. Nhưng cô đã gả cho anh, lại còn chiếm được danh hiệu bà Vân, có đôi khi cô đi vào chỗ bế tắc nghĩ: Cô bám vào người ta, đoạn hôn nhân này không có tình yêu, bình thường cũng được, tóm lại có một cái gì đó che mưa cho cô, nếu như có khoảnh khắc muốn cô chết ở đây, cô cũng cam tâm tình nguyện!

“Trong lòng khá hơn chút nào không?” Lúc sắp tới nhà họ Vân, Vân Diệu Thiên mở miệng kéo Dạ Từ Đồng đang phân tâm suy nghĩ về, bàn tay xoa lấy lòng bàn tay có hơi lạnh kia.

Dạ Từ Đồng thở dài một hơi, có phần cứng nhắc cười, nói: “Tốt hơn nhiều rồi.”

“Ừ!” Vân Diệu Thiên bình tĩnh, cầm tay Dạ Từ Đồng đi vào nhà họ Vân. Hôm nay cũng không phải là ngày quốc gia đại sự gì, nhưng lại là ngày sinh nhật của công chúa nhỏ nhà họ Vân, tất cả mọi người trong gia tộc đều phải tham dự, không thể thiếu một ai! Dạ Từ Đồng kéo tay chồng mình, nhìn qua căn phòng chứa được mấy trăm người, sinh nhật công chúa nhỏ nhà họ Vân, ngoại trừ người trong dòng họ, còn mời một số quan chức trong giới chính trị và thương nhân cùng tham dự.

Con cháu nhà họ Vân đã kết hôn không có bao nhiêu người, phần đông là mang theo bạn gái hoặc bạn trai; về phần cháu trai, Vân Diệu Thiên xếp thứ nhất, năm nay vừa tròn 30 tuổi, khi vợ chồng nhà họ Vân ở tuổi này, ba Vân đã đẻ vợ đẻ mấy đứa con rồi, còn con trưởng mình còn chưa có kế hoạch lập gia đình, oanh oanh yến yến bên người một đồng, nhưng không có một người phụ nữ nào khiến anh động lòng, duy nhất làm ba anh cảm thấy vui mừng chính là ba năm nay có một người phụ nữ luôn ở bên cạnh con trai mình, rất có hi vọng năm nay thấy họ kết hôn.

Dạ Từ Đồng tặng quà cho công chúa nhỏ nhà họ Vân, sau đó được chồng dẫn đi vào trong đại sảnh, đi qua chỗ nào cũng đều chạm mặt một số người trong giới kinh doanh, bọn họ không thể không khách sáo một chút, Dạ Từ Đồng cảm thấy nụ cười trên mặt cực kỳ giả dối, chẳng lẽ bọn họ đều không nhận ra Vân Diệu Thiên miễn cưỡng sao?

Thật vất vả đuổi những ông trùm buôn bán như ruồi bọ kia đi, Dạ Từ Đồng cho rằng có thể tìm một ít thức ăn lấp đầy bụng rỗng, kết quả bị vợ chồng nhà họ Vân kêu tới bên kia nói chuyện, ném ánh mắt cầu cứu đến Vân Diệu Thiên, Vân Diệu lại ra vẻ lực bất tòng tâm.

“A Đồng à, chúng ta quen thuộc như vậy cũng không muốn quanh co lòng vòng nữa, ba năm nay con đều tham dự ngày lễ lớn nhỏ của nhà ta, trong gia tộc cũng có ấn tượng tốt với con, khi nào thì con và A Thiên kết hôn? Con cũng biết A Thiên được xếp vào hàng ngũ lớn tuổi của hàng con cháu, nay đã 30 tuổi, nó chưa kết hôn thì mấy em trai em gái cũng không thể nào kết hôn, đêm nay trở về con giúp đi khuyên nhủ nó một chút, con cũng biết ở tuổi này đi mong ồm cháu.”

Nói một lúc, đương nhiên Dạ Từ Đồng hiểu ý mẹ Vân, cô có thể khuyên sao? Sự thật cô và Vân Diệu Thiên bí mật kết hôn, sớm muộn gì cũng phải có em bé, Dạ Từ Đồng có vẻ khó khăn, lúc muốn mở miệng nói gì đó, âm nhạc tự nhiên dừng lại, trên sân khấu một giọng nói trầm thấp có từ tính vang lên, Vân Diệu Thiên mở màn, tặng lời chúc phúc, còn hát mừng sinh nhật, cuối cùng là nội dung chính, Dạ Từ Đồng bịt miệng, nước mắt rơi đầy mặt...

“Hôm nay nhờ buổi tiệc sinh nhật của em gái nhỏ, tôi muốn công bố một chuyện với mọi người: Tôi và Từ Đồng đã kết hôn, cô ấy là người phụ nữ mà không phải cô ấy Vân Diệu Thiên không lấy, mặc dù cô ấy không đẹp nhưng là một người vợ tốt hiền lành có đức có tài, bà xã, ba năm nay em vất vả rồi.”

Lúc Vân Diệu Thiên nói những lời này, Dạ Từ Đồng nói không cảm động đó là gạt người, mặc dù từ đầu đến cuối không hề nhắc tới một chữ yêu, nhưng như vậy cũng đủ rồi!

“Anh cố ý chọc em khóc sao?”

Nhìn bóng dáng cao lớn dần đi tới, Dạ Từ Đồng vừa khóc vừa cười phàn nàn.

“Anh muốn cho em một kỷ niệm khó quên.”

Kỷ niệm khó quên... Khó quên nhất chính là cô không thể nào sinh con, cô không cách nào đền đáp một kỷ niệm khác cho anh, nước mắt đột nhiên tuôn ra như dòng suối, Dạ Từ Đồng nghẹn ngào nói, “Ba năm trước đây anh không công bố, ngay lúc tối hôm qua em muốn li hôn anh lại mượn buổi tiệc sinh nhật này công bố sự thật chuyện chúng ta đã kết hôn, em không phải là người có đức có tài như anh nói, ngày nào em cũng phải bay, ba năm nay vốn không chăm sóc anh, anh nói không phải em thì không cưới, vì em không thể ra mặt, không giúp anh nở này nở mặt, lúc anh lấy em, em không quên là anh chỉ cần một người vợ xấu xí.”

Li hôn không thành, phá hư một đoạn hôn nhân không có tình cảm làm cơ sở, thì ra lại đơn giản như vậy!

Vân Diệu Thiên nhanh chóng cuộn thành năm đám, vẻ mặt hớn hờ sớm bị lạnh lùng thay thế, khách mời bốn phía, người nhà họ Vân không ai dám thở ra một cái, ngay cả bàn luận xôn xao cũng trở nên lặng ngắt như tờ; vợ chồng nhà họ Vân nghe con trai công bố tin tức từ khiếp sợ sang vui mừng, lại từ vui mừng đến khó coi, nhiều hơn là tức giận!

“Hôn nhân không phải trò đùa, các người vụng trộm kết hôn, mẹ không quản được, nhưng muốn li hôn, nhà họ Vân chúng ta đâu thể ném mặt mũi đi được, A Đồng, thời gian qua bọn ta đối với con không tệ, ba năm nay con dùng thân phận bạn gái A Thiên tham dự yến tiệc lớn nhỏ của gia tộc, bọn ta đều đối xử với con như con dâu, con yêu cầu li hôn, dù thế nào đi cũng không đồng ý.”

Cho dù Dạ Từ Đồng không có thân phận, không có địa vị không có bối cảnh, những thứ này đều không quan trọng, với nhà họ Vân bọn họ, là có tiền tài, có quyền thế, hoàn toàn không cần gia thế bên nhà gái, Dạ Từ Đồng có thể tìm được nhà chồng không quan tâm tới bối cảnh gia đình mình, cô thật sự trào cao rồi.

Thật ra tại thành phố Đài Châu, nhà họ Dạ cô được xem như danh gia vọng tộc, đáng tiếc ba năm trước đây cô bị từ hôn, ông nội tức giận đến bệnh tim tái phát, ba mất hết thể diện, đăng báo cắt đứt quan hệ cha con với cô. Thế giới rộng lớn, không tìm được người nào, chỗ nào có thể chứa được cô, không muốn chạy trốn xa xôi, cô quyết định đến Hongkong, kết quả ra sân bay tiền bị cướp hết, không nhà để về, cô bị Vân Diệu Thiên đi ngang qua nhặt mang về nhà.

Ba năm nay, Dạ Từ Đồng rất cảm kích Vân Diệu Thiên cho cô mái nhà, cho cô danh phận, nhưng nghĩ đến không thể báo đáp, lòng cô đau nhói, vì không muốn nhà họ Vân tương lai không có con nối dõi, cho nên cô cứng rắn yêu cầu li hôn, khát vọng ôm cháu của mẹ Vân càng kích thích quyết định của Dạ Từ Đồng.

Vân Diệu Thiên đè nén lửa giận trong lồng ngực, kiên quyết kéo Dạ Từ Đồng đi lên lầu, sắc mặt mẹ Vân lo lắng, ba Vân vỗ vai vợ, nói với khách khứa, “Thật có lỗi, để mọi người chê cười, tiệc sinh nhật tiếp tục!” Không còn người trong cuộc, từng trận xỉ xào bàn tàn quanh quẩn trong sảnh đường rộng lớn, về mặt của tộc trưởng gia tộc họ Vân lạnh lùng, chống gậy ngồi trên ghế sofa, bị trận nào loạn này làm mất hết tâm tình.

Anh chị em nhà họ Vân cũng thấy xấu hổ, một người trong đó đề nghị lên lầu xem tình hình, để tránh anh cả bị lửa giận chiếm lấn mất hết lý trí, gây ra tai nạn chết người.

Dạ Từ Đồng bị kiên quyết lôi lên lầu không nói một tiếng, mãi đến khi bị Vân Diệu Thiên đẩy vào một căn phòng, Dạ Từ Đồng không dám nhìn khuôn mặt lạnh lùng kiềm chế lửa giận, chỉ có thể từ từ nhắm hai mắt lại thân thể co rúm, “Dạ Từ Đồng, cô đừng mơ tưởng cùng ăn cùng bay với hấn ta!”

Hết NT 2

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Ngoại Truyện 3: Sói Đội Lốt Cừu

Vân Diệu Thiên mãi không công bố chuyện hai người đã kết hôn là vì người đàn ông kia chưa xuất hiện, ngoài trừ chỗ chắn gió là anh ra, Dạ Từ Đồng sẽ không bỏ trốn, nhưng trải qua tới hôm qua cô yêu cầu li hôn, anh biết đã đến lúc phải công khai, cho nên mượn tiệc sinh nhật của em gái, công khai quan hệ hai người đã kết hôn, nếu để ba mẹ thúc giục sốt ruột ôm cháu, như vậy cô càng không trốn được. Kết quả, chuyện lại chữa tốt thành xấu, vì ba Vân mẹ Vân sốt ruột ôm cháu, còn cô lại không thể sinh con, cho nên càng muốn mượn chuyện này lập tức đưa ra yêu cầu li hôn, không biết có phải vì liên quan tới chuyện đã kết hôn hay không, người nhà họ Vân đã sớm nhận định cô là người vợ được chọn lựa!

“Anh cho rằng bây giờ em và người đàn ông kia còn có thể có gì?” Dạ Từ Đồng cười chua xót, thâm thương âu sầu nói: “Anh ta có vợ, em có chồng, chồng của em sẽ chỉ là Vân Diệu thiên!” Nói những lời này không cần bao nhiêu dũng khí, cũng không cần chần chừ quá lâu, từ giây phút được nhặt về lấy giấy chứng nhận kết hôn, Dạ Từ Đồng đã nhận định Vân Diệu Thiên là chồng cả đời này, khi còn chưa xảy ra chuyện kia, trong lòng cô vẫn còn e sợ Thiệu Trọng Thần, thậm chí lúc hấp hối, tình yêu trong lòng đối với người kia cũng tan thành theo mây khói cùng vết sẹo trên mặt.

“Em không li hôn!” Dạ Từ Đồng nghẹn ngào nói, cầm lấy bàn tay Vân Diệu Thiên xoa má trái của mình, “Em sinh con, sinh một đứa con giống anh!” Nhìn miệng khẽ đóng mở, lửa giận trong lòng Vân Diệu Thiên tắt một nửa, nhưng dục vọng dưới người giống như thủy triều đánh úp toàn thân, đôi môi mềm mại bị che phủ, thân thể bị ôm ngang, con người mê ly, hai thân thể lửa lò gặp nhau trong nháy mắt, nhiệt độ cơ thể cực nóng khiến Dạ Từ Đồng quên giấy dũa, khó nhịn khẽ di chuyển, tay trắng bắc ngang cổ người đàn ông, rướn người lên, nhiệt tình hôn mút đáp lại người đàn ông.

“Có muốn không?”

Ngón tay thon dài mô tả nơi phía trong quần lót, vuốt ve nơi riêng tư đó, còn xấu xa lau một ít nước, giọng điệu bá đạo nói: “Nhìn em ẩm ướt thành như vậy chắc là rất đói khát, ông xã phải cho chút cho em ăn no bụng.”

“.....”

Dạ Từ Đồng cảm thấy vô cùng xấu hổ thẹn thùng, hận không thể nào đào hố chôn mình, bình thường Vân Diệu Thiên khiến bạn cảm thấy vô cùng xa cách, nhưng lúc trên giường tuyệt đối cuồng dã, trình độ buông thả dục vọng khiến người ta chất lười.

Vân Diệu Thiên dang rộng hai chân Dạ Từ Đồng ra, dùng lực đâm mạnh vào, Dạ Từ Đồng ngược lại hít một hơi...

Vân Diệu Thiên cảm nhận thân thể Dạ Từ Đồng cứng ngắc, yêu ba năm, lối giữa của cô vẫn chặt như xử nữ, mỗi một lần tiến vào gần như đoạt hết tất

cả sự tự chủ của anh, “Bà xã, chặt quá, kẹp lão nhị của anh sắp đứt rồi.” Vân Diệu Thiên vừa cố gắng di chuyển vừa nói mấy lời dâm dăng, khiến mặt Dạ Từ Đồng lại đỏ tới tận mang tai.

Người đàn ông này thu liễm sự xa cách lịch sự, chính là điên cuồng làm người ta không thể nào chịu nổi, có chồng mạnh mẽ như vậy, Dạ Từ Đồng không sợ trống vắng cô đơn, vì anh ta sẽ dứt bạn ăn no nê, no đến mức nhìn thấy người đàn ông khác đều mất hứng thú!

“A a.....”

Từng trận khoái cảm đánh vào thần kinh cảm quan của Dạ Từ Đồng, suy nghĩ bị tình dục trong cơ thể lấp đầy, cuối cùng không thể phân tâm, chỉ có thể bầu chặt ga giường chịu đựng sóng triều tập kích liên tục không ngừng, “A a... Chậm một chút...” Tiếng rên rỉ quanh quẩn trong phòng tạo thành một khúc ca ân ái, Vân Diệu Thiên nhanh chóng như động cơ hung hăng chuẩn xác cắm xuống đến tận cùng, đột nhiên bị xô qua gần như đoạt tất cả tiếng kêu của Dạ Từ Đồng, người đàn ông này mạnh mẽ như muốn giết chết cô?

“Ông xã... Chậm một chút... Em không chịu nổi... A a a.....”

Vân Diệu Thiên cười, nghe lời thả chậm tốc độ ra vào, nhẹ nhàng di chuyển, môi mòng kêu gọi dề lên cánh môi mềm mại ướt át, đầu lưỡi liếm cuốn lấy chiếc lưỡi thơm tho, lúc mút vào gần như nghe thấy tiếng động hai người quấn mút nhau. Da mặt Dạ Từ Đồng khá mỏng, nghe tiếng dâm tà đó lại đỏ mặt, Vân Diệu Thiên vô cùng yêu thích bộ dạng xấu hổ lúc lâm tỉnh của Dạ Từ Đồng, nó sẽ khiến tình dục của anh tăng cao, yêu cầu không có chừng mực.

“Sướng như vậy sao?”

Lúc Vân Diệu Thiên rời khỏi cánh môi mềm mại còn kéo theo cả sợi chỉ bạc, trong nháy mắt bầu không

khí nóng lên, nhiều hơn là không khí mập mờ, Dạ Từ Đồng xấu hổ nhắm chặt hai mắt, Vân Diệu Thiên tiếp tục chậm rãi ra vào, tốc độ chậm chạp lâu sẽ chỉ khiến Dạ Từ Đồng cảm giác có ngàn vạn con côn trùng đang gặm cắn, ngứa ngáy khó chịu, thân thể cọ xát vào lòng ngực nam tính chỉ có thể là gãi không đúng chỗ ngứa, chứ không thể giảm bớt nhiệt nóng trong cơ thể cô, cô trống rỗng....

“Um.... Muốn... Muốn....”

Dạ Từ Đồng khó nhịn ngọc ngậy cơ thể nóng như lửa, hạ giọng lầm bầm; Vân Diệu Thiên nắm lấy bộ ngực đầy đặn nhưng cơ dãn, có ý xấu thấp giọng lầm bầm hỏi, “Muốn gì?”

“Em... Nhanh một chút....”

“Cái gì nhanh một chút? Nói rõ chi tiết?” Cố ý gây khó dễ khiến hạ thể Dạ Từ Đồng càng trống rỗng, cô cần gậy sắt cực đại lấp đầy, sau đó rong ruổi như điên như bay giống như ngựa hoang đứt cương, “Nói anh liết, em muốn gì? Không nói thì chúng ta trở lại dưới lầu, còn chưa cắt

bánh cho em nhỏ đầu đó.”

“Không, em nói... Em muốn ông xã...”

“Cái gì?” Vân Diệu Thiên cười tà ghét sát vào, nhưng ngay lúc đó lại rút ra, Dạ Tì Đồng nhanh tay lẹ mắt, hai tay chui động ôm lấy eo cường tráng của chồng, lớn tiếng nói, “Em muốn anh... Cho em!”

“Được!” Vân Diệu Thiên sáng khoái đồng ý, gậy sắt như mũi tên đâm vào, Dạ Tì Đồng nửa sung sướng nửa đau đớn a một tiếng, cú đâm này Dạ Tì Đồng cảm nhận rõ rệt gậy sắt của chồng đâm sâu vào trong tử cung cô, không có thời gian để thở, một trận mãnh liệt đâm thẳng vào, Dạ Tì Đồng nắm chặt ga giường chịu đựng sóng triều dục tiên dục tử.

“A a a a.....”

Vân Diệu Thiên điên cuồng đâm mạnh vào âm đạo Dạ Tì Đồng hơn mười lần, rồi lật thân thể mềm nhuyễn của cô lại, từ phía sau đâm mạnh vào cô, tiếp tục rong ruổi đòi hỏi, không khi đâm dục quần quanh căn phòng, tràn đầy mùi vị hoan ái, khiến dục vọng Vân Diệu Thiên sắp nổ tung.

“A a Không được,..... Ông xã... Chậm một chút... Chậm.... A a.....”

Dạ Tì Đồng co rút, trong lối vào của cô thít chặt, gậy sắt bị kẹp gần như phát tiết, Vân Diệu Thiên đưa tay đánh mông Dạ Tì Đồng một cái rồi, “Kiềm chế đi!”

ghe sát người ôm cô đi vào phòng tắm, ngâm nước ấm tắm hơn 10 phút, làm dịu đau nhức nơi riêng tư. Điện thoại bên ngoài phòng tắm vang lên. Vân Diệu Thiên tắt vòi hoa sen, quần khăn tắm ra khỏi phòng nghe máy, một phút sau quay lại nói với Dạ Tiệp Đồng: “Xuống lầu đi, em nhỏ muốn cắt bánh kem.”

“Dạ!”

Dạ Tiệp Đồng theo bản năng từ trong bồn tắm đứng dậy, đáng tiếc hai chân mềm nhũn, cô vừa đứng dậy gần như ngã xuống tứ chi chia lên trời, may có đôi tay rắn chắc đỡ eo thon cô, “Cẩn thận!”

“Đều là anh làm hại” Dạ Tiệp Đồng oán trách, nắm chặt tay đánh vào lòng ngực rắn chắc, đối với người kia như muỗi đốt, cổ ngực Vân Diệu Thiên không thấy đau, thoải mái như đang giúp anh gãi ngứa.

“Ừ, là anh làm hại, để ông xã ôm em!”

Dạ Tiệp Đồng lập tức giao người mình cho Vân Diệu Thiên, ôm vợ không hề nặng, Vân Diệu Thiên nhún mày nói: “Có phải em không ăn cơm đầy đủ?”

“Có mà.” Cô có thói quen ăn cơm đúng giờ, không giống ai kia bận rộn ba bữa cơm không đúng giờ, “Hôm qua tới hôm nay thật sự chưa ăn, lại vận động tiêu hao thể lực, bây giờ thấy hơi đói bụng.”

“Đợi lát nữa cho em ăn no bụng, mặc quần áo vào đi.”

Vân Diệu Thiên cầm quần áo bị ném xuống đất lên, phát hiện bị anh thô lỗ xé rách rồi, Dạ Tiệp Đồng im lặng khàn lên tiếng. ra lệnh cho Vân Diệu Thiên gọi điện

thoại cho Vân Anh Thường nhờ cô mang một bộ quần áo tới, không bao lâu sau Vân Anh Thường cầm quần áo đứng ngoài phòng, gõ cửa hai cái.

“Cám ơn, em họ!”

Người nào đó mặc âu phục đi ra mở cửa, Vân Anh Thường nhìn anh họ mình, thật sự khó tưởng tượng anh là người đàn ông cường dã kia, sau khi đưa quần áo Vân Anh Thường không được tự nhiên nói mấy câu rồi mới chạy đi, Vân Diệu Thiên nhú mày đóng cửa lại, hầu hạ Dạ Tì Đồng mặc quần áo.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Dạ Tì Đồng thấy lông mày Vân Diệu Thiên nhú lại, từ từ đưa tay ra, hỏi.

“Trận hoan ái mãnh liệt vừa rồi, anh xem ra Anh Thường đã nghe thấy.”

“.....”

Dạ Tì Đồng trừng mắt oán trách, nhìn bộ dạng không biết làm sao của Vân Diệu Thiên, trán đã có chút ướt đầm mồ hôi, “Lần nào anh cũng như vậy, lúc muốn cũng không thém nghĩ xem nơi chốn, nói muốn là muốn, trong ấn tượng của mấy cô ấy anh phong độ xa cách khiến người ta sợ hãi, nào đâu biết anh là sói đội lột cừu.”

Dạ Tì Đồng hình dung từ này gán lên người Vân Diệu Thiên quả thực rất chính xác, Vân Diệu Thiên không thể phủ nhận, lúc cần thân sĩ thì thân sĩ, lúc cần thành sói thì biến thành sói, đây chính là quy tắc của anh!

“Ông xã không phải cừu, vẫn đối xử dịu dàng với em mà?”

“.....”

Lúc này Dạ Tiệp Đồng cảm thấy không thể tranh luận với đàn ông khi nói về chủ đề như thế nào, nói không chừng cô nói sai một câu, thậm chí là một chữ, người đàn ông cũng sẽ biến thành sói, như vậy cô lại phải mệt mỏi, ngay cả chút hơi tàn cũng bị bốc lột, vậy sao được?

“Sao không nói gì? Hay là em nhận....”

“Em cảm thấy... Đề tài này nên dừng lại đúng lúc!”

“Được rồi, đêm nay tiếp tục đề tài này!”

“Vân Diệu Thiên!”

“Ha ha....”

Tiếng cười sang sảng làm Dạ Tiệp Đồng không giận được, bao lâu rồi cô không nhìn thấy nụ cười đẹp trai lúc người của Vân Diệu Thiên rồi? Nếu như ba năm trước, cô nhất định sẽ hóa thân thành sắc nữ, rồi bỏ nhà vào anh như sói đói, điên cuồng hôn môi, nhưng cô không còn là Dạ Tiệp Đồng kia nữa, người đàn ông này cô vốn không cần nhào tới, vì anh là của cô!

“Ông xã!”

“Ừ.”

Hai người ra khỏi phòng, lúc sắp sáng tới lầu, Dạ Tiệp

Đồng kéo ông ta áo của Vân Diệu Thiên, dừng bước, quay đầu nhìn lên cầu thang, hình thành tư thế một cao một thấp, Dạ Từ Đồng nói: “Hôm nay em đã nói anh rất đẹp trai chưa?”

“Chưa!”

“Hôm nay chồng em đẹp trai nhất ở đây!”

“Mặc dù là xã anh không đẹp nhất toàn hội trường, nhưng cô ấy có một trái tim rất đẹp!”

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Ngoại Truyện 4: Gặp Lại

Dạ Đồng Từ lại một lần nữa nước mắt rơi đầy mặt, người đàn ông này sẽ không nói mấy lời tâm tình bạn muốn nghe, nhưng lời anh nói lại có thể chạm vào đáy lòng bạn, đời này cô không có khả năng báo đáp, nhưng cô sẽ cố gắng, ba năm trước bác sĩ cũng đã nói cô không phải là 100% không thể sinh con, vẫn còn hy vọng đúng không?

Tiệc sinh nhật em họ nhà họ Vân kéo dài đến tận 10h tối, lúc vợ chồng Vân Diệu Thiên và Dạ Từ Đồng sắp ra về, Dạ Từ Đồng bị mẹ Vân kéo qua một bên nói chuyện, lần nữa xuất hiện trong tiệc sinh nhật, tình cảm hai người có chiều hướng ấm lên, điều này khiến mẹ Vân thả lỏng lo lắng trong lòng, nhưng tảng đá lớn vẫn chưa hoàn toàn rơi xuống.

“A Đồng, 3 năm nay mẹ không biết các con kết hôn, cho nên con vẫn luôn gọi di Vân, nhưng bây giờ không thể nữa, con nên đổi gọi là mẹ đi.”

“Mẹ!”

“Tốt! Tốt rồi!” Mẹ Vân nói liên tiếp hai chữ tốt, sau đó tận tình khuyên bảo: “Hôn nhân không thể trở thành trò đùa, nói kết hôn thì kết hôn, nói li hôn thì li hôn, có chuyện gì hai người cùng nhau chia sẻ, chuyện của con không phải là trách nhiệm của một người, mà là của hai người, con hiểu không?”

“Con... Hiểu!” Dạ Từ Đồng khó có thể mở miệng, chỉ có thể kiên trì gật đầu nói hiểu.

“Tiệc rượu của bọn con, bọn ta chọn ngày lành rồi bỏ sung sau, tốt nhất tới lúc song hỉ làm môn rồi chúc mừng luôn, A Đồng này, con sẽ không khiến mẹ thất vọng chứ?” Ánh mắt khát vọng của mẹ Vân làm Dạ Từ Đồng sinh ra áp lực vô hình, Dạ Từ Đồng chỉ có thể cười cứng nhắc, nói: “Mẹ, con sẽ cố gắng!” Vấn đề thân thể khiến Dạ Từ Đồng không thể cho mẹ Vân đáp án chắc chắn.

Mẹ Vân vui vẻ nắm chặt tay Dạ Từ Đồng: “Mẹ biết A Thiên chọn vợ sẽ không để người mẹ này thất vọng mà, A Đồng, mặc dù ông nội không nói nhưng ông cụ cũng muốn ôm chặt lắm, con cũng biết sắp đại thọ 90 của ông rồi, bụng con có tin vui chính là món quà mừng đại thọ tốt nhất cho ông.”

Mẹ Vân muốn ôm cháu, trong lòng Dạ Từ Đồng cũng hiểu, nhưng bây giờ lại thêm một ông cụ sốt ruột muốn ôm chặt, đây không phải là áp lực vô hình đơn giản như vậy. Dạ Từ Đồng nói chuyện với mẹ Vân, tâm tình âm ức không nói, ngực như bị một khối đá lớn đè nặng, có phần hít thở không nổi. Lúc này nhân vật chính Vân Diệu Thiên đi tới, Dạ Từ Đồng thờ dốc, nhưng Vân Diệu Thiên trở thành một con cừu, mẹ Vân kéo cánh tay con trai nói, “A Thiên, sắp tới đại thọ 90 của ông nội rồi, có phải con nên bày tỏ gì đó không?” Ám hiệu này khiến khóe miệng Vân Diệu Thiên hơi co giật, nói: “Mẹ, con và Đồng sẽ cố gắng!”

“Vậy là tốt rồi, đừng để ông cụ thất vọng!” Nhận được lời cam đoan của con trai, mẹ Vân yên tâm, đồng thời cũng cho qua chuyện này, bảo họ về đi.

Ngồi trên xe, Dạ Từ Đồng không nói một lời, trong đầu một lần lại một lần vang lên lời mẹ Vân nói, điều này khiến cô sao có chuyện thoải mái, thả lỏng tinh thần chứ? Về đến nhà, Vân Diệu Thiên đưa tay ôm lấy Dạ Từ Đồng đi về phòng hai người, Dạ Từ Đồng cố gắng vùng vẫy, kết quả là uống công vô

ích, sức lực phụ nữ mãi mãi còn lâu mới có thể chống lại sức đàn ông, càng gầy dựa càng đẩy mình lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm, Dạ Từ Đồng oán giận thờ dài, nói: “Chuyện sinh con không phải nên thuận theo tự nhiên à, đây là mẹ tạo áp lực cho em”

“Là mẹ sốt ruột ôm cháu, em phải thông cảm cho mẹ và ông.” Vì thông cảm cho nên cố gắng tạo người.

“Nhưng...” Dạ Từ Đồng ngồi bên giường căn môi dưới, bộ dạng buồn rầu khó có thể mở miệng, điều này khiến Vân Diệu Thiên dừng tất cả động tác, “Nhưng gì?”

“..... Nếu như em không thể sinh con? Đây không phải khiến họ rất thất vọng sao?” Dạ Từ Đồng chân chừ vài giây, cuối cùng cố gắng lấy can đảm nói ra lời trong đáy lòng, trong phút chốc Vân Diệu Thiên ngẩn ngơ, sau đó lấy lại tinh thần, cong môi cười nói: “Cùng lắm thì không sinh con.”

“Nhưng, nhà họ Vân cần con nối dõi.” Ở Hongkong nhà họ Vân là một dòng họ lớn như vậy, con nối dõi không thể bị đoạn tuyệt trong tay Vân Diệu Thiên được, Dạ Từ Đồng đưa tay sờ lên khuôn mặt đẹp trai khiến phụ nữ khóc thét, nói: “Chúng ta, cùng nhau cố gắng!”

“Được!” Vân Diệu Thiên đẩy Dạ Từ Đồng ngã nhào xuống giường, trong nháy mắt hóa thành sói, đáng tiếc bị Dạ Từ Đồng đưa tay ngăn cản, nói: “Đêm nay đừng, nơi đó còn xót.” Nhắc tới hào hứng bị dội tắt trong nháy mắt, đối với đàn ông đàn đã lên nòng mà nói, đó là đau khổ dày vò.

Đêm nay, Dạ Từ Đồng ngủ rồi tỉnh, tỉnh lại ngủ, nguyên nhân là vì người đàn ông bên cạnh dậy mấy lần, vọt vào phòng tắm tắm nước lạnh.

Buổi sáng, đúng 9h, Dạ Từ Đồng kéo rương hành lý, mắt thâm quầng xuất hiện trong phòng khách, Vân Diệu Thiên ngồi trước bàn ăn, vừa lật xem báo sáng, vừa uống cà phê, mỗi sáng sớm uống một ly cà phê đen là thói quen của Vân Diệu Thiên, Dạ Từ Đồng cũng có thói quen lái nhai nói: “Đừng uống cà phê khi chưa ăn gì, không tốt cho dạ dày!”

Đáng tiếc người nào đó không nghe lời khuyên bảo, không bị ảnh hưởng bởi lời lái nhai đó chút nào, lại cảm thấy bị phản nản là chuyện đương nhiên, vợ quan tâm tới chồng là chuyện bình thường. Sống chung một thời gian lâu, Vân Diệu Thiên cũng có thói quen bị người phụ nữ nào đó nhắc nhở, mỗi một lần lúc muốn nhắc nhở tiếp, đưa bàn tay ra, Dạ Từ Đồng dễ dàng bị kéo vào lòng ngực ấm áp, còn bàn tay dài thon đẹp

kia nhẹ nhàng linh hoạt cầm chỗ nào đó của cô, muốn tức cũng không tức được, cô không thể miễn dịch nhất chính là chồng chạm vào.

“Dừng... Sắp tới giờ rồi, em không muốn đi sau đồng nghiệp.” Dạ Từ Đồng ngăn cản bàn tay không ngoan này, bộ dạng bất đắc dĩ nói.

“Lần này bay mấy ngày?” Thả tờ báo xuống, Vân Diệu Thiên tham lam hôn lên vết sẹo bên má trái bị phần lót che phui của Dạ Từ Đồng một cái, cánh tay thoắt siết chặt, rồi mới thả ra, hơi thở cực nóng trên người chồng truyền đến khiến đầu óc Dạ Từ Đồng choáng váng, nhưng rất nhanh tỉnh táo lại, nói: “Bốn ngày!”

“Anh chờ em tới sân bay!”

“Đạ!”

Dạ Từ Đồng hôn lên mặt Vân Diệu Thiên một cái rồi

cầm đồ ăn sáng lên, Vân Diệu Thiên kéo rương hành lý, hai người sóng vai đi ra cửa. ...

Đạ Tì Đồng kéo hành lý xuống xe, Vân Diệu Thiên nắm chặt tay kia, có ý tứ không muốn thả người, mỗi lần phải bay trong nhà chỉ còn mình anh, nửa đêm nằm mơ, xoay người một cái thì bên kia giường không có ai, trống rỗng sâu trong tận đáy lòng rất cần người phụ nữ nào đó đến lấp đầy, có đôi khi Vân Diệu Thiên suy nghĩ để cô làm một tiếp viên hàng không có phải là lựa chọn sai lầm không, nếu là sai thì hẳn là có cơ hội cứu chữa.

“Xảy ra chuyện gì?” Nghĩ tới sắp đến giờ, Đạ Tì Đồng có chút lo lắng.

“Anh quyết định chuyển em xuống làm ở bộ phận điều khiển dưới mặt đất, mấy ngày này em nghỉ kỹ nhé.”

Cjong điện không được chen vào khiến vẻ mặt Đạ Tì Đồng khẽ giật mình, không phải từ trước tới giờ người đàn ông này vẫn công ra công, tư ra tư sao, sao bây giờ không phân biệt như vậy chứ?

“Anh biết em muốn bay, thích du lịch các nước, ngay cả chút quyền lực này anh cũng bỏc lột, em còn tự do sao?”

“Tự do của em là dưới đôi cánh của anh!”

“.....”

Đạ Tì Đồng cảm thấy nói đạo lý với người không lý trí sẽ chỉ khiến mình bực lita, hất bàn tay kia ra, kéo hành lý đi vào sân bay, trùng hợp có mấy người phi công cùng đi tới, cô theo chân bọn họ cùng lên máy bay, bay tới

London.

Lên máy bay, tiếp viên hàng không được phân công phụ trách khoang hạng nhất và khoang phổ thông, sau đó mấy phi công vào phòng lái. Dạ Tì Đồng được phân công khoang phổ thông, có lẽ cô không thích nịnh bợ, không thích làm quen, khoang hạng nhất mãi mãi cũng không có phần của cô, hơn nữa cô quen an phận không thích lên giọng, làm tiếp viên ở hãng hàng không Phi Dương ba năm, ai biết cô là vợ của Vân Diệu Thiên chứ?

“Tiên sinh, chuẩn bị lên máy bay, mời thắt dây an toàn.”

Trước khi cất cánh, tất cả tiếp viên hàng không nhắc hành khách thắt dây an toàn. “Bác, máy bay sắp cất cánh, vui lòng thắt dây an toàn.”

“Được, cảm ơn!”

“Cô gái, phiền cô thắt dây an toàn, máy bay sắp cất cánh.”

“A Đồng, phiền tôi đây một lát.” Lúc đang nhắc hành khách thì Dạ Tì Đồng bị gọi đi, đồng nghiệp chỉ vào một vị trí phía đằng sau, chỗ đó có một ông cụ và một cô gái, trên mặt cô gái tỏ vẻ chán ghét, xem ra rất không thích ngồi cùng ông cụ, Dạ Tì Đồng đi tới hỏi tình hình, nhìn thấy khoang phổ thông còn có một chỗ ngồi khác, “Đúng lúc chỗ đó chỉ có một người, mời ông sang bên kia.”

“Cảm ơn!” Trong giọng nói của ông cụ lộ vẻ cảm kích với Dạ Tì Đồng.

“Đừng khách sáo, đây là việc tiếp viên hàng không bọn cháu phải làm.”

chưa phải vậy.

Lúc này, thông báo vang lên trên radio của máy bay, thì ra chỉ còn 5 giây nữa là cất cánh, Dạ Tì Đồng và đồng nghiệp quay về chỗ cũ, thắt dây an toàn, đồng nghiệp May cảm kích nói: “Ở cùng tổ với cậu vẫn là nhất, như được mở mang tầm mắt, đầu như Lưu Vĩnh Na nịnh bợ, nói dễ nghe một chút là tổ trưởng, khó nghe thì chính là ngay cả tổ trưởng cũng không bằng.” Hành khách khoang phổ thông không phải là người, chỉ có hành khách khoang hạng nhất mới là người sao?

“Đừng nói nữa, cẩn thận tai vách mạch rừng!”

Sau khi máy bay bay ổn định, vầng vàng bay trên không, tiếp viên hàng không bỏ đai an toàn ra, hai người một tổ giúp toa, từng người đến hỏi hành khách có cần ăn gì không, cơm của hãng hàng không Phi Dương rất ngon miệng, nhiều hành khách ăn xong cảm thấy không dứt.

“Bạn nhỏ, không thể chạy lung tung!”

Một đồng nghiệp ở khoang hạng nhất nhỏ giọng hét, sợ quấy rầy hành khách khác, nhìn thấy Dạ Tì Đồng, vẻ mặt như mướp đắng (Trái khổ qua), nói: “A Đồng, phiền cậu giúp một tay!”

Bạn nhỏ nhanh nhẹn phóng qua Dạ Tì Đồng, nhìn đĩa bé chạy về phía phòng lái, Dạ Tì Đồng không thể bình tĩnh, phòng lái là nơi cấm vào, ngay khi bạn nhỏ chạm vào cửa phòng lái, Dạ Tì Đồng cản cậu lại: “Bạn nhỏ không thể đi vào trong đó, bên trong là nơi máy chú phi công kiểm soát máy bay.”

“Là phi công lái máy bay sao?”

“Đúng rồi! Họ sẽ đưa chúng ta đến chỗ muốn đi.”

“Sau này cháu lớn lên cũng làm phi công lái máy bay.”

“Được, nhưng cháu phải ngoan ngoãn trở về chỗ ngồi.”

“Nhưng...”

“Xảy ra chuyện gì?” Dạ Tì Đồng ngồi xổm người xuống, đối mặt với bạn nhỏ, nhìn bộ dạng buồn rầu, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, trong đầu Dạ Tì Đồng thoáng hiện bóng dáng cao lớn, theo đó thân thể cũng ngắc chân động, lưng lạnh toát: “Thiệu Vĩ Diên!”

“Ba, ba!”

Không có mẹ, bạn nhỏ cũng sợ người đàn ông trước mặt giống như cô, loại sợ hãi này sinh ra từ đáy lòng, cho dù trôi qua bao nhiêu năm, Dạ Tì Đồng vẫn sợ tác phong của Thiệu Trọng Thân.

“Trở về chỗ ngồi!”

“Dạ! Tạm biệt chị.” Bạn nhỏ cúi đầu không dám nhìn ba bằng nữa con mắt, sau đó vẫy tay với Dạ Tì Đồng, vội trở lại khoang hạng nhất; không còn đứa nhỏ làm kẻ thứ ba chướng mắt, Thiệu Trọng Thân như ác ma đi tới gần Dạ Tì Đồng, cong môi cười tà ác, ngón tay thon dài lướt qua khuôn mặt xem ra không chút tỳ vết nào, giọng điệu lạnh như băng, nói: “Tôi cho em hai lựa chọn, một là đến khoang hạng nhất, hai là sau khi đến London thì

tới khách sạn tìm tôi!”

Mặc dù Dạ Tì Đồng e ngại Thiệu Trọng Thân,, nhưng bây giờ đang trong phạm vi công tác của cô, xem ra anh ta không dám xằng bậy với cô ở khoang hạng nhất, tập trung suy nghĩ vài giây, Dạ Tì Đồng chọn vé trước. Sau đó Thiệu Trọng Thân trở về khoang hạng nhất, hoàn toàn không quấy rầy đến Dạ Tì Đồng, chỉ bảo cô phụ trách chăm sóc đứa bé, anh ta cũng phát hiện đứa bé rất quăn lầy cô, như mẹ con. Thiệu Trọng Thân dời ánh mắt từ laptop sang, hí mắt nhìn hai người hai giống như xa cách thật ra rất thân mật. Thiệu Trọng Thân dựa vào đằng sau, nhắm mắt nghỉ ngơi, suy nghĩ trong đầu bay tán loạn; Dạ Tì Đồng phụ giúp toa ăn, lúc đến chỗ Thiệu Trọng Thân ngồi, dừng lại hai giây, khi ánh mắt chạm bên tay phải thì rũ xuống.

London, Anh.

Máy bay đáp xuống sân bay London, tổ phi hành đoàn xuống sau tất cả hành khách, nhóm tiếp viên hàng không và phi công rời đi cuối cùng, sau khi đến khách sạn, cảm thấy mệt mỏi, Dạ Tì Đồng còn chưa cất xong hành lý, đồng nghiệp May đã tới gõ cửa, “Máy cô kia muốn đi chợ, cậu muốn đi cùng không?”

“Mình muốn đi loanh quanh đây một lát, các cậu đi đi!” Đường bay dài 13 tiếng đồng hồ, Dạ Tì Đồng thật sự cảm thấy người mệt mỏi, lúc này hẳn là nên nghĩ lại lời đề nghị của Vân Diệu Thiên, cô thích bay, du lịch các nước, biết những người từ những đất nước khác, nhưng nếu đã đồng ý với Vân Diệu Thiên cố gắng sinh em bé, nếu hàng ngày cô vẫn bay tới bay lui, cô nghĩ vậy thì sao thực

hiện lời hứa với Vân Điện Thiên được?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Ngọt Ngào Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.